

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times bestselling author of
SEVEN DAYS IN JUNE

A LOVE SONG

a novel

FOR RICKI WILDE

TIA WILLIAMS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A LOVE SONG FOR RICKI WILDE

A Novel

TIA WILLIAMS

GRAND
CENTRAL

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 by Tia Williams

Kapak tasarımı Sarah Congdon tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafı © 2024 Hachette Book Group/by Adrian McDonald. Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing
Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY
10104 grandcentralpublishing.com
twitter.com/grandcentralpub

İlk Baskı: Şubat 2024

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Yayıncı, web sitelerinden (veya onların

yayıncıya ait olmayan içerik).

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Grand Central Publishing kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Williams, Tia, 1975- yazar.

Başlık: Ricki Wilde için bir aşk şarkısı / Tia Williams.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Grand Central Publishing, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023036601 | ISBN 9781538726709 (ciltli) | ISBN 9781538726723 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3623.I566 L68 2024 | DDC 813/.6-dc23/eng/20230818

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023036601> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9781538726709 (ciltli), 9781538726723 (e-kitap)

E3-20231108-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthaf Önsöz](#)

[Bölüm 1: Son Zamanlarda Botanik](#)

[Çiçekleri Bölüm 2: Gece Açan Yasemin](#)

[Bölüm 3: Carolina Çılgılığı](#)

[Bölüm 4: Gizemli Hayırsever Bölüm 5:](#)

[Vibe'nınız Kabilenizi Çeker Bölüm 6: Seksi](#)

[Sepya Shenanigans Bölüm 7: Trajik mi](#)

[Romantik mi?](#)

[Bölüm 8: Deha Darbesi](#)

[Bölüm 9: İşler Tehlikeli Hale Gelebilir](#)

[Bölüm 10: Gece Şirketi](#)

[Bölüm 11: Kayıplar İçin Bir Fener](#)

[Bölüm 12: Çiçek Yağmuru](#)

[Bölüm 13: Aşkın ve Yıkıcı ve Ruh Eşi-Mükemmel](#)

[Bölüm 14: Her Yerde ve Hiçbir Yerde Bölüm](#)

[15: Sen Arının Dizlerisin, Breeze](#)

[Bölüm 16: Kronolojik Olarak Premium](#)

[Bölüm 17: Bw + Ff](#)

[Bölüm 18: Küçük Kaşık](#)

[Bölüm 19: Müziğin Forrest Gump'ı Bölüm](#)

[20: Seks Molası](#)

[Bölüm 21: Eastwick Cadıları Bölüm 22: Bir](#)

[Kini Gömmek](#)

[Bölüm 23: Ricki Wilde için Bir Aşk Şarkısı](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Okuma Grubu Rehberi](#)

[Tartışma Soruları](#)

[Yazar Soru-Cevap](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazar: Tia Williams](#)

*Osterholz American Junior'daki sekizinci
sınıf İngilizce öğretmenim Bay Marchese
için
Almanya'da Osterholz Lisesi'nde okudum.
Bana kaderimde roman yazmak olduğunu
söyledi.
ona inandı.*

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

PROLOGUE

Artık yıllar tuhaftır. Ve 29 Şubat sadece dört yılda bir gerçekleştiği için nadir, yüklü bir gündür. Eskiden, memlekette, insanlar bunun büyülü bir zaman olduğunu fısıldardı. Bu dünya ile öteki dünya arasındaki perde çok inceyken.

Aynı insanlar erkek ayakkabısı giyerek hamile kalılabileceğini de düşünüyorlardı. Bu yüzden onlara hiç inanmadım. Ricki ve Ezra'ya kadar.

Şüphecilik seviyenize bağlı olarak, hikayelerinin ya (a) dünyada harikulade, bilinemez bir sihrin var olduğunu kanıtı ya da (b) bir masal olduğunu düşüneceksiniz. Şimdi, size neye inanacağınızı söyleyemem. Ancak gerçeğin genellikle burnunuzun dibinde olduğunu söyleyebilirim.

Bu yüzden gözlerinizi açık tutun ve dikkatinizi verin.

Artık yıllar gerçekten de tuhaftır. Ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

BÖLÜM 1

BOTANİK SON

ZAMANLARDA ÇİÇEKLER

11-21 Haziran 2023

Yirmi sekiz yaşındaki Ricki Wilde birçok yeteneğe sahipti. En eski püskü mağazalardaki en şık modayı bile fark edebiliyordu. Mobilyaları güzelce yenilerdi. İlginç kelimeler topluyordu ("interrobang" gibi: ünlem işareti ve soru işaretinin birleşimi, dehşeti ifade etmek için kullanılır). Ayrıca nefis kenevir şekeri pişirir ve üç nota içinde tarihteki herhangi bir pop, R&B veya hip-hop şarkısının yılını tam olarak söyleyebilirdi.

Ama Ricki çok önemli bir konuda berbattı. Olmak bir Wilde.

Ünlü bir aile hanedanının en genç üyesi olarak -1932'de kurulan ulusal bir zincir olan Wilde Cenaze Evleri A.Ş.'nin Wilde'leri- Ricki, ailesinin kendisini Ciddiyetsiz Bir Kişi olarak gördüğünü biliyordu. Wilde'lere tek benzerliği, sosyetik kız kardeşleri Rashida, Regina ve Rae'ninkilerin karbon kopyası olan yüzüydü. (Her biri bir yıl arayla doğduğundan, sık sık Rashidaginarae olarak anılırlardı.) Ancak kız kardeşleri uzun saplı güller iken, Rae'den on beş yaş küçük olan Ricki bir karahindibaydı. Çiçeğe benzeyen ama aslında

Bir ot: Rüzgar nereye eserse oraya savrulmak için doğmuş.

Bu gece Wildes'lerin Pazar yemeğiydi. Ama sadece yemek değildi. Ailesinin haftalık iş toplantısıydı. Kocalara, çocuklara ya da geç kalmaya izin yoktu. Ricki aceleyle araba yolunun dibine park etti ve ailesinin Buckhead, Atlanta'daki malikânesinin ön kapısına giden merdivenleri hızla çıktı. Aceleyle telefonundan saati kontrol etti. Dört dakika erken gelmişti, bu bir ilkti! Ricki genellikle ilk yemek servis edildiğinde özürler dileyerek içeri koşardı. Geç kalması bazen mazur görülürdü (I-75 trafiği), ama genellikle görülmezdi (riskli bir tek gecelik ilişki onu bir karavanda rehin tutuyordu). Her iki durumda da, asla unutulmazdı.

Bu gece Ricki en iyi şekilde davranmak zorundaydı. İlk defa paylaşacağı önemli bir haber vardı. Hayat değiştiren, oyun değiştiren haberler.

Çabucak kapıdaki cam bölmede yansımalarını kontrol etti. Güçlü ve kendine sadık hissetmeye ihtiyacı vardı, bu da 70'lerin askılı elbisesini, 60'ların altın platformlarını ve 80'lerin yunus halkalarını giymesine neden oldu. Omuz hizasında bükülmüş saçlarını kabarttı ve gülümsedi.

Mükemmel, diye düşündü cesur bir meydan okumayla. *Sen parlak bir iş planı ve parlak bir geleceği olan güçlü, kendine güvenen bir kadınsın. Sen sensin ve sen yeterlisin.*

Biraz daha düşündükten sonra septum piercingini çıkardı.

Ve sonra, Beauregard Görgü Kuralları Okulu'nda (68 mezunu annesi tarafından entegre edilmiş) öğrendiği duruşu hatırlayarak Ricki omuzlarını dikleştirdi ve eve girdi.

Wilde'lerin geri kalanı büyük yemek salonunda oturmuş, kokteyl içiyor ve sohbet ediyordu.

"... ama Regina, artık kimse vergi kaçakçılığından yakalanmıyor," diyordu annesi Carole, Ricki koşarken

İçinde. Ricki'nin babası Richard, şarabını yudumlarken durup en küçük çocuğuna bakarak iç geçirdi. Kız kardeşlerinin on yıldır bir milimetre bile kıpırdamayan botokslu kaşları onaylamamak için kaşlarını çatmaya çalışıyordu.

Ricki sandalyesine kaydı. Masa, ailesinin uzun süredir uşağı olan James tarafından hazırlanan hafif bir gazpacho olan ilk yemek için zarif bir şekilde hazırlanmıştı. Ceviz rengi takım elbisesi içinde şık olan James, yemek odasının koyu renkli ahşap ve basma döşemeleriyle uyum içindeydi. James, Carole'un ki hariç herkesin bardağını özenle tazeledi; Carole, tüm şehrin içinde su varmış gibi davrandığı *Hamilton* marka bir bardaktan sek votka içiyordu. Sonra Ricki ailesini selamladı.

"Merhaba anne. Merhaba baba." Ricki anne ve babasına parlak bir şekilde gülümsedi ve sonra kız kardeşlerine doğru ters bir şekilde başını salladı. "T-Boz, Chilli, Sol Göz."

Rashida ona hançer fırlattı.

Ricki, Pazar yemeğinde hiç göstermediği bir şevkle, "Ne kaçırdım, millet?" diye sordu.

"Neyi kaçırdığını unut. Neden Sister Sledge'in her üyesi gibi giyinmişsin?" diye sordu Regina. Tıpkı Rashida ve Rae gibi o da net, renksiz bir tasarımcı elbisesi ve salaş bir ipek bluz giymişti. Rashidaginarae üniforması.

"Herkes paramız olduğunu bilirken *kullanılmış giysiler* giymek çok ayıp," diye alay etti Rae, Ricki'yi bebek yerine koyduğu için asla affetmemiştir.

"Şimdi kızlar, masada para saymayın," diye mırıldandı Carole, kulak memelerinde elmaslar parıldıyordu. Çoktan kadeh kaldırmıştı.

Regina, "O çok çılgın, anne," diye homurdandı. "Hepimiz bu kostümlerin onun yorucu kişiliğinin dikkatini dağıtmak için olduğunu biliyoruz."

"Ben çılgın değilim," dedi Ricki, annesinin tabağından bir rulo çalarak. "Kendime özgüyüm."

Hayatı boyunca, Ricki'nin kız kardeşleri onu

çok uçar, çok dağınık, çok fazla ve umursamıyormuş gibi yaptı. Ama bu gizliden gizliye canını yakıyordu. Kişiliğinin tanıdığı herkesin sabrını sınavacağı korkusu onu rahatsız ediyordu.

"Kızlar, kız kardeşinizi rahat bırakın," diye telaşlandı Carole. Bir zamanlar abartılı bir güzelliğe sahip olan Carole, şimdi yetmişli yaşlarının ortasında eve dönüş yolu olmayan bir balo kraliçesinin şaşkın bakışlarına sahipti. "Bana benziyor, eski zamanlardaki halime. Gerçi ben göğüslerimi hiç açmamıştım. Her zaman derim ki, 'En iyi şekilde görünmek için, göğüslerini gösterme.'"

"Bunu söylediğini hiç duymamıştım," dedi Regina.

"Kağıt gibi dümdüzsün," dedi Carole, bardağındaki buzdu döndürerek.

Richard Wilde Sr., sefahat düşkünü bir büyük kilise papazı olmayan ama öyle görünen, kusursuz bir şekilde takım elbiseli bir beyefendi, sessiz kaldı. Milyoner bir CEO, TED Talk kralı ve ikonik iş kitabı *Till Death'in New York Times* çok satan yazarı: *Kaçınılmazdan Para Kazanmak* adlı *ikonik* iş kitabının New York Times çoksatan yazarı olan Richard geçimini sağlamak için konuşurdu ama evde az konuşan bir adamdı. O ne kadar az konuşursa, ailesi de onun ilgisine o kadar aç olurdu. Özellikle de her biri birkaç Wilde Cenaze Evi bayiliğine sahip olan ve ailenin bir sonraki en büyük iş zekası olmak için yarışan en büyük kızları.

Ricki'nin bir bayiliği yoktu. Kendine ait hiçbir şeyi yoktu. Henüz.

"İşimize dönelim," dedi Rashida. "Dediğim gibi, bu hafta çok yoğunum. Tasarımcım ve ben yeni evimin iç mekanlarını son haline getiriyoruz. Büyük bir iş..."

Regina, "Bu sefer Baylor Washington'ı mı kullanıyorsunuz?" diye sordu.

"O eski *reality yıldızının* kirasını ödedikten sonra kimse onu kullanmıyor." Rashida'nın sesi fısıltıya dönüştü. "BeBe Reakes ile kafiyeli."

Carole bağırdı.

"Her neyse," diye devam etti Rashida, "dolu ve meşgul olmama rağmen, ilk Pass Away sözleşmemizi imzaladım."

Kafe!" Gururla gülümsedi. "Artık kederli ailelerle meyveli tartlar ve konyaklı latteler eşliğinde son planlarımızı tartışabiliriz."

Ricki lokmasının ortasında durakladı. "Ölümün brunchlaştırılması mı, Rashida? Gerçekten mi?"

Rashida saçlarını savurdu. "*Devlet* okulundan zar zor mezun olmuş bir *resepsiyonistten* iş notları aldığım da cehennemde soğuk bir gün olacak."

"Ben resepsiyonist değilim, tamam mı? Resmi unvanım müdür. ilk izlenimlerin."

Teknik olarak ikisi de haklıydı. Ricki, Wilde Cenaze Evleri'nin Peachtree Caddesi'ndeki amiral gemisinde ilk izlenimler müdürüydü ve gerçekten de "resepsiyonist" kelimesinin süslü bir eşanlamlıydı. Ricki'nin hayatının olması gerektiği gibi gelişmediğini söylemek yeterliydi. Kız kardeşleri gibi Ricki'nin de Ivy League işletme bölümünden mezun olması, Wilde's'ta giriş seviyesinde bir pozisyonda başarılı olması, müşteriye dönük bir role yükselmesi ve nihayetinde kendi franchise'ını açması gerekiyordu - bu noktada kendisine yüklü bir güven fonu verilecekti. Ancak Ricki, tesadüfen dünyaya geldiği andan itibaren kendisi için belirlenen plana hiç uymamıştı.

Konu Wilde Cenaze Evleri'nin işleri olduğunda Ricki'nin önemseydiği tek bir şey vardı: çiçekler. Buketler, dallar, yapraklar. Fantastik spreyle. Büyürken, Wildes'in sertliğinden tek kurtuluşu

-ve soğuk bir iş olan ölüm- mülklerinin bir mil kadar ötesindeki ağaçlık bahçeydi. Çiğle ıslanmış çimenlerin üzerinde durgun bir şekilde güneşlenir, parmaklarını toprağa gömer ve kendi saçma, mükemmel dünyasının hayalini kurardı. Bulabildiği her tohumu eker, topraktan hayat fışkırtmasını isterdi. Polen tozuna bulanmış şortu, kirden kabuk bağlamış tırnakları ve çimenlere bulanmış saçlarıyla nefes nefese eve dönerken, Carole dehşete düşerek yatak odasındaki süitine kaçar ve terapistini hızlıca arardı.

Küçük Ricki'nin aklı bulutlardaydı, masalsı senaryoların içinde kaybolmuştu, öyle ki on iki yaşına kadar hayali arkadaşlarının sesiyle kendi kendine fısıldardı. Bu gerçek arkadaşlıklar için iyiye işaret değildi. Ve hayalperestliği Wilde Cenaze Evleri'nde iş başarısına da dönüşmedi. Bu yüzden kariyerinin gidişatı değişti. Resepsiyonist maaşı berbattı ama tek odalı kiralık evinin ve ikinci el arabasının masraflarını karşılıyordu. Bu iyiydi. Hayatı küçüktü.

Ricki'nin tanıdıkları vardı ama yakın arkadaşları? Yoktu. Gardını düşürmekten çok korkuyordu. Yine de, güzel bir Wilde olmanın ötesinde kim olduğuyla pek ilgilenmeyen ateşli, sıkı erkeklere ilgi duyduğu için flört etmek kolaydı. Aklı başına gelip kaçmadan önce üç kez nişanlanmıştı bile.

Gerçek yakınlık -atonik, romantik ya da cinsel- onu felç etmişti. Ya insanlar Wildes'in gördüğünü gördüyse? Onun bir şaka olduğunu mu? Ailesi onun kara koyun kişiliğini mitleştirmişti. Ama Ricki kendi mitolojisini yaratmak istiyordu. Kendi kendine yardım kültürünün dikte ettiği gibi, *kendi* gerçeğinde durmak. Her zaman gerçek hayatının çok uzaklarda, başka bir yerde yaşandığını hissetmişti.

Yine de oraya nasıl gideceğine dair bir fikri vardı. Ricki'nin bir hayali vardı, ormandaki o toz toprak içindeki çocukluğundan beri kafasına taktığı bir hayal. Çoğu çocukluk rüyasının aksine, bu rüya hafızasından silinip gitmemişti. Ona yapışmıştı, büyüdüğü büyüyordu ve her fırsatta onu geliştiriyordu. Ama ailesine bundan hiç söz etmemişti. Wilde Cenaze Evleri, etrafında döndükleri gezegendi. Başka bir gelecek seçmek günaha benzerdi.

"Ricki, iş haberlerini paylaşma sırası sende. Nefeslerimizi tutmuş bekliyoruz," diyerek Richard'ı yumuşak baritonuyla kışkırttı. Düşüncelere dalmış olan Ricki, kız kardeşlerinin güncellemelerini çoktan paylaştıklarını fark etmemişti. O artık

Sonraki.

"Hepiniz biliyorsunuz ki onun yeni haberleri yok," diye alay etti Rashida. "Tabii yine nişanlanmadıysa," diye mırıldandı Regina. "Nişanlısını hatırlayın, yüzlerini fotoşopla

a stok nişanlılık Fotoğraf ve satıldı o için ve *Atlanta Journal-Constitution*?" diye sordu Rae kıkırdayarak.

"Tanrım! Bundan bahsetme," diye iç geçirdi Carole, bir parça içki dökerek keten kılıfında votka. "Orchestra Noir kış balosunda yüzümü zar zor gösterebildim."

Rashida kıs kıs güldü. "Keşke kendini bizi aşağılamaya adadığı kadar işe de adasaydı."

Yorgun gözlerle bakan Ricki, kız kardeşleri mükemmelliklerinde ve kendini beğenmiş aynılıklarında birleşerek onu parçalara ayırırken sessizce oturdu. Bu ailede yaşamak ona bir şey öğrettiyse, o da Rashidaginarie ile kıyaslandığında asla yeterli olamayacağıydı.

Onlara planınızı anlatın. Ne için hazırlandığınızı. Kendinizi özgür bırakın.

"Haberlerim var," diye tükürdü, neredeyse çok yüksek sesle.

Kız kardeşleri canlandı, hem şüpheli hem de meraklı görünüyorlardı.

"Eğer ben... şey..." Durakladı ve sesine daha fazla ciddiyet katarak yeniden başladı. "Tamam, beni dinleyin. Kendi dükkanımı açmak istiyorum. Bir... bir çiçekçi dükkânı."

Sözleri sonsuz, dayanılmaz bir an boyunca havada asılı kaldı. James arka duvara yaslandığı yerden üzüntüyle başını salladı ve odadan çıktı.

"Tanrım, sel gönder," diye fısıldadı Carole, dördüncü votka bardağını bitirirken.

"Hep bir çiçekçi dükkânı istemişimdir. Tüm hayatım boyunca." Ve sonra Ricki'den erimiş lav gibi detaylar döküldü. "Siz bunu bilmiyorsunuz ama ben çiçek tasarımları yapıyorum. Bu benim tutkum! Ve çok iyiyim. *Gerçekten*

iyiyim. Aslında Instagram'da bir çiçekçilik hesabım var.
Sizden gizli tuttum ama... evet, üç yüz yetmiş iki bin

takipçilerim var. Çok sayıda marka ortaklığı yapıyorum," dedi tereddütlü bir gururla. "Parlak bir kaktüs zanaatkârıyla yaptığım son sponsorluktan binlerce dolar kazandım."

Şaşkınlık içindeki Richard, Carole'a baktı. "Kaktüs zanaatkârı da ne demek?"

Carole, "*Ricki, o stufi'de misin?*" diye feryat etti.

"Uyuşturucu kullanmıyorum anne," diye iç geçirdi Ricki. "Ortaklıklar sayesinde Chattahoochee Tech'de gece okuluna gidebilecek kadar para topladım. Mayıs ayında bahçecilik alanında uygulamalı bilim ön lisans diploması aldım! Ve bunu üç çiçek tasarım stajını sürdürürken yaptım."

"Az önce söylediğin her şey kulağa kötü geliyor," dedi Rashida.

Regina, "Senin bir işletmeyi yönettiğini hayal bile edemiyorum," diye alay etti. "Seni Excel'de parçalanırken gördüm."

"Olacakları bir düşün," diye ısrar etti Rashida. "Gerçekten de karanfil satmak için aile işini bırakan kız kardeş mi olmak istiyorsun? Bu arayış aptalca. Biz aptal değiliz."

Ricki homurdandı. "Tabii, Pass Away Café."

"Sorabilir miyim?" diye başladı Richard, kontrollü bir gerginlikle, "bir iş planınız var mı?"

"İstiyorum!" Öyle de yaptı ama şimdi kendine olan güvenini hızla kaybediyordu. "Sayılır mı? Sanırım paylaşmadan önce bu fikir hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istedim. Onayını."

"Dur bakalım," diye ağzından kaçırdı Rae. "Sen gizli bir bitki yetiştiricisi misin? Hesabınız nedir?"

"Adı Son Zamanlarda Botanik Çiçekleri."

Rashida gözlerini kırptırdı. "Bu bir isim değil, bu bir soru." "Bu bir *kelime oyunu*," diye yanıtladı Ricki.

Ve sonra, çünkü o

Buraya kadarmış, diye tersledi. "Ve bu lanet olası iyi bir Cinas! 'Seksiyim ve Büyüyorum'a karşı karar verdiğim için mutlu ol!" Öfkelenerek sandalyesinden fırladı. "Biliyor musunuz?"

Hepinizin başarının nasıl görüldüğüne dair katı bir fikri var. Bu iyi, ama benim değil. Senin hayatını istemiyorum. Ve

cenaze işleri için biçilmiş kaftan değilim. Bir karenin içine bir daire sığdırmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Kayboluyormuşum gibi hissediyorum."

"O zaman neden seni on bir desibelde duyabiliyorum?" diye inledi Carole, zarif bir eliyle alnını kavrayarak. Biraz sallanarak ayağa kalktı. "Richard'ın bize böyle bir ayrıcalık vermek için yaptığı her şeyin yüzüne nasıl tükürürsün? Ben yatmaya gidiyorum. Tanrı seni korusun, Rae."

"Ricki," diye düzeltti Rae.

"Kesinlikle," diye anlamsızca geveledi. Ve sonra James ona eşlik etmek için yeniden ortaya çıktı.

"Yeterince duydum." Rashida oturduğu yerden kalktı. "Ricki, resmen kaybettin. İyi şanslar, kız patron."

Regina ve Rae zıplayıp topuklarının üzerinde döndüler ve Rashida'yı dışarı kadar takip ettiler. Artık sadece Ricki ve babası kalmıştı. Sakince şarabından son bir yudum aldı ve en küçük kızıyla yüzleşti. En çok sevdiği kızına. Erkek olması ve kendi adını -Richard Wilde Jr.- alması gereken bebeği, en başından beri onun için çizilen yolu izlemeyi reddetmişti.

Kız olmasına rağmen bebeğine Richard Wilde Jr. adını vermişti çünkü annesinin elinde iyi *bir* kız ismi kalmamıştı.

Yorgun bir şekilde kaşlarını ona doğru çattı.

"Richard," diye
başladı. "Evet,
Richard?"

"Sana karşı her zaman sabırlı olmaya çalışıyorum. Senin dikkat bozukluğu... uh... eksikliği... hastalığın yüzünden."

Ricki'nin omuzları çöktü.

"Teşekkürler mi?" "Kız kardeşlerin
bıktırıcı sürtükler." "Ben de öyle
diyordum!"

"Ama haklılar. Bir şirket kuracak kadar bilgili değilsin. İş. Ya siz olsaydınız? Bir cenaze evi bayiliği açmak için daha çok çabaldınız, sadece güven fonunuzu almak için. O zaman beş yüz çiçekçi dükkânına yatırım yapacak kadar sermayeyle kaçabilirdin."

"Kendi paramla başlamak istedim," dedi sessizce.
"Övgüye değer." Adamın sesi, bir kadının alaycılığıyla

Yirmi dört yaşındayken büyükbabasının işini cömert bir mafya desteğiyle yeniden canlandıran adam. (İddiaya göre.)

Nemli avuçlarını pamuklu elbisesine silerek devam etti. "Seni seviyorum baba. Ama yeni bir başlangıç yapmalıyım, kendi işimi, kendi yolumu yaratmalıyım. Kim bilir? Belki de senin dahi genlerinin bir kısmını almışımdır."

Richard başını ona doğru eğdi. Sonra yavaşça başını salladı ve belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bu bir eğlence miydi? İnanılmazlık mı? Gurur mu?

Ama sonra sıcaklığı dondu ve yerini her zamanki soğukkanlılığına bıraktı.

"Başına bir şeyler gelmesine izin veriyorsun Ricki. Başının belada olduğunu çok sık ve çok geç fark ediyorsun. Bu tehlikeli bir özellik, hem iş hayatında hem de yaşamda." Kaşlarını çattı. "Birbirimize benzemiyoruz."

"Seni şaşırtabilirim baba," diye fısıldadı, boğazında bir düğüm oluşmuştu.

"Belki de." Richard saatini kontrol etti. Konuşma bitti. "Bunu iki haftalık ihbarın olarak kabul ediyorum. Ondan sonra kendi başınasın. Bakalım içinde ne kadar ben varım."

Sonra Baba Richard Wilde çıktı ve Oğul Richard Wilde'ı yalnız bıraktı.

Bir buçuk hafta sonra Ricki cehennemdeydi.

İş planı sağlamdı ama hâlâ bir dükkân yeri bulamamıştı. Üç gün içinde işsiz kalacaktı. Ve Wilde Cenaze Evi'nde çalıştığı her saniye ona sonsuzluk gibi geliyordu. Mimari bir canavarlık olan neo-Akdeniz binası teraslara, çeşmelere ve çok sayıda melek figürüne sahipti. Eğer Öteki Dünya'yı bir tüccarın köşesindeki zengin bir saray olarak hayal ediyorsanız, sevdiklerinizi anmak için mükemmel bir yerdi.

Joe'nun Yeri.

Görevi, yas tutan aileleri evde karşılamak ve onlar bir vaka görevlisini beklerken, cenaze deneyimlerine pahalı eklentiler önererek onları cehenneme göndermekti. Cenazeden önce cazibe hizmetleri? Gucci ipek tabut kaplaması? Merhum kalabalık çekemeyecek kadar seilmeyen biriye, histriyonik performans sergilemesi için ücretli bir aktör? Wilde'da hepsi vardı.

Müstehcen. Ricki'nin kapitalizm adına müşterilerinin mali kaynaklarını kurutmaya hiçbir zaman tahammülü olmamıştı. Ve şimdi, bir ayağı kapının dışında olduğu için, işini yapmaya daha da az meyilliydi.

Ricki girişteki mermer kemere yaslanmış, manikürünü yontuyordu. Halsizlikten neredeyse katatonik hale gelmişti, önündeki kadını zar zor fark etti.

"Oh!" Hemen doğruldu. "Wilde Cenaze Evi'ne hoş geldiniz," diye robot gibi okudu, "sevdiklerinizin huzurlu ve büyüleyici sonsuz dinlenme yeri."

Kişi güneşin parıltısından dışarı çıktı. Keten kaftanı, büyük boy beyaz çerçeveli güneş gözlükleri ve minik gümüş saçlarıyla göz kamaştıran yaşlı bir kadındı. Elleri titriyor ve bükülüyordu (kesinlikle artrit) ve hafifçe kamburlaşmıştı. Ama bunun dışında şık bir canlılık yansıtıyordu.

"Merhaba canım. Ben Della Bennett."

"Ricki Wilde, hanımefendi. Benim için bir zevk. Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Bennett?"

"Oh, bana Bayan Della deyin. Sadece birkaç dakikam var, şoförüm şuraya park etti." Sesinde, belli bir yaşa gelmiş üst sınıf Güneyli Siyah kadınların sınıf belirtmek için benimsediği o kırpılmış, neredeyse İngiliz tonlaması vardı. Tina Turner ve ilk Viv Teyze gibi.

Gözlüğünü çıkardı ve kâğıt inceliğinde, çizgili bir tenin çevrelediği hüzünlü, çarpıcı gözleri ortaya çıktı. Yüz hatlarına acının gölgesi düşmüştü. "Kocam Dr. Eustace Bennett vefat etti."

"Başınız sağ olsun hanımefendi. Umarım huzur içinde ölmüştür." "Şey, ironik bir şekilde gitti."

"Hanımefendi?"

"Dr. Bennett narkolepsi konusunda uzmanlaşmış bir nörologdu. Uykusunda öldü." Cesurca çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Kocamın her zaman canlı bir mizah anlayışı vardı."

Ricki histerik olanından sevinçli olanına kadar yas tutan eşlerden payına düşeni görmüştü. Bayan Della belli ki kocasını seviyordu ama duygularını dışa vuracak biri değildi.

"Ebedi Pijama Salonumuzda çay içmek ister misiniz?" Ricki işinde gerçekten iyi olsaydı, ona Life Is for Living Spa Suite'te 125 dolarlık bir yüz bakımı teklif ederdi.

Bayan Della bunu reddetti ve kemerin yanındaki aşk koltuğunun iş göreceğini söyledi.

Ricki yaşlı kadının yanına oturdu. "Atlanta'dan mısınız hanımefendi?"

"Aslen değil ama Dr. Bennett burada doğdu. Birkaç yıl öncesine kadar 75. Yol'un yirmi dakika aşağısında yaşıyorduk, o zaman onu Harlem'de bir yer satın almaya ikna ettim. Hiç gittiniz mi?"

"Evet! Her yaz Vineyard'a giderken Habeş Kilisesi'nde dururduk. On dört yaşımdan beri gitmedim, o zaman ailemle birlikte yaza gitmem yasaklanmıştı." Yüzünü buruşturdu. "Ama Harlem Rönesansı'nı seviyorum. O dönemde yaşadığınızı hayal edin. Tarz! Müzik! *Partiler*."

"Gördüğüm kadarıyla romantikleşmeyi seviyorsun?"

Ricki gülümsedi. "Suçluyum. Her şeyi romantikleştiriyorum."

"Tanrı seni korusun." Ricki'nin ön kolunu hafif bir küçümsemeyle okşadı. "Martha's Vineyard'dan neden men edildin?"

"Annemin Porsche'siyle ilgili bir olay. Yaban hindilerinin camda yansımalarını gördüklerinde arabalara saldırdıklarını biliyor muydunuz?"

"Zor yoldan öğrendin sanırım."

"Hayır, aslında *National Geographic*'te okumuştum,

Sonra da yerel hindilerle test etmek için Vineyard Kümes Hayvanları Çiftliği'ne gittim. Arabanın kapısını parçaladılar ve bir çizik bile almadan paytak paytak uzaklaştılar." İç çekti. "Psikiyatristim bana 'ölümcül derecede meraklı' teşhisi koydu."

"İlan ediyorum!" Bayan Della, *Idy Claire'i* bir kadın ismi gibi telaffuz etti ve ardından çan sesi gibi parıldayan bir kıkırdama çıkardı.

"Peki," diye başladı Ricki, "neden Harlem'e taşındınız?"

"Hmm. Nereden başlasam ki?" Ricki'nin dikkatini Bayan Della şimdiye kadar karşılaştığı en kibar, en doğru insan olabilirdi. Hiç uygunsuz bir an yaşayıp yaşamadığını merak etti. "Sanırım bu benim hayalimdi. Görüyorsunuz, ben doksan altı yaşındayım ve..."

"Doksan altı mı? *Sen mi?*"

"Yüzme aerobiği." Göz kırptı. "Her neyse. Benim zamanımda kadınlar kocalarına destek olmak için kendi arzularını bir kenara bırakırlardı. Dr. Bennett'i canımdan çok seviyordum, bu yüzden bunu yapmaktan mutluluk duydum." Ellerini birbirine kenetledi. "O benim sevgilimdi. Sizin bir sevgiliniz var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Hiç içtiğimi sanmıyorum."

"Yapacaksın." Gülümsedi. "Bana göre aşk bir albüm dinlemek gibidir. Bazı insanlar en sevdikleri şarkılara atlar ve diğerlerini görmezden gelir. Diğer insanlar ise tüm albümü tekrar tekrar dinler, ta ki tanıdık gelene, sevilene ve her notasını ezbere bilene kadar. Dr. Bennett ve ben birbirimizi böyle sevdik. O sonsuza kadar dinleyebileceğim bir müzikti."

Ricki bu yabancının çarpıcı yüzüne gözlerini kırptırdı. Daha önce hiç böyle bir aşk yaşamamıştı ve şehir efsaneleri dışında var olduğundan da şüpheliydi. Ama Bayan Della'nın söylediklerine bakılırsa, dönüştürücü aşk kulağa gerçekten ulaşılabilir geliyordu. Kendisi için bunu bulup bulamayacağını merak etti.

Yaşlı kadın karşısında büyülenen Ricki, "Dr. Bennett harika bir adama benziyor," dedi. "Bir ruh eşini sevmenin ve kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O gitti diye aşk bitmez," diyor Bayan Della.

dikkatli bir pratiklikle söyledi. "Daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, her zaman Harlem'de yaşamayı umut etmişim. Hayatımın büyük bölümünü Dr. Bennett'in izinden giderek geçirdikten sonra artık kendi hayalimi gerçekleştirmenin zamanı gelmişti."

"Langston Hughes'un şiiri gibi," dedi Ricki. "Ertelenmiş bir hayale ne olur? Güneşte kuru üzüm gibi kurur mu?"

Ricki dişleriyle alt dudağını yokladı. Bu şiir eskiden Pazar okulu sınıfının duvarında asılıydı. Küçük Ricki için bir rüyayı ertelemek işkence gibi geliyordu.

Bayan Della ona kaşlarını çattı, kaba bir şekilde değil. "Canını sık a n ne şekerim? Görünüşe göre hüznölüsün."

"Bu kadar açık mı?"

"Ben de blues'dan biliyorum." Sesini alçalttı. "Çalkantılı ruh hallerinin ailemde olduğunu söylüyorlar."

"Ciddi misin? Çok olumlu, çok neşeli görünüyorsun."

"Lexapro," diye açıkladı. "Peki ya sen? Neyin var?"

Nazik varlığı ve kesin, doğrudan konuşma tarzı Ricki için çok rahatlatıcıydı. Ama yaşlı Siyah kadınlar onu her zaman eritmiştir. Ricki geç doğan bir bebek olduğu için, büyükanneleri ve büyük teyzeleri o doğmadan önce ölmüştü ve o hep bu bağın özlemini çekmişti. Bu kadın onda tüm duygularını açığa vurma isteği uyandırmıştı.

"Ailem bu işin sahibi. Ama benim için değil. İyi olduğum, sevdiğim şeylerin burada hiçbir değeri yok." Sefilce iç çekti.

"Ben bir bahçıvanım."

Bayan Della'nın ağzı açık kaldı. "**Neyin** fahişesi, şimdi?"

"Hayır, ben bir BAHÇIVANIM," diye dikkatlice telaffuz etti.

"Ah. Kulaklarım. Devam et."

"Çiçekler, yeşillikler, bitkiler. Onlar benim hayatım. Kendi çiçekçi dükkanımı açmak istiyorum. Büyülü, güzel kokulu bir yer. Etrafımı ölümlle değil, yaşamla çevrelemek istiyorum." Hanımefendiye baktı.

Della utangaç bir şekilde. "Ailemin evinden birkaç mil ötede, ormanda terk edilmiş bir kulübe var. Dünya üzerindeki en sevdiğim yer. O kadar eski ki, doğa orayı ele geçirmiş, sarmaşıklar ve çalılar yabani bir şekilde büyüyor. Dışarının içeriyle birleştiği böyle bir dükkan istiyorum. Kentsel bir vaha."

"Kulağa gerçekten hoş geliyor, Eden gibi." Bayan Della'nın gözleri yumuşadı ve ikisi arasında sessiz bir yakınlık oluştu. Ricki ilk kez fikriyle ilgili alaydan başka bir şey duyuyordu. Bir yabancıyla anlık bir anlayışı paylaşmak heyecan vericiydi. Rahatlamış gibi hissetti.

"Yıllardır maaşımın yarısını bunun için biriktiriyorum! Ama kiralamaya gücümün yettiği yerlerin hepsi yanlış. Çok endüstriyel, çok modern." Ellerine baktı. "Kendimi kanıtlamak için sadece bir şansım var. Kimse bana inanmıyor ve ben de sürekli kendimi sorguluyorum ama bu dükkânı başarılı kılabilceğimi biliyorum. Bazı şeylerin nasıl mantıklı olduğunu bilirsiniz."

"Hmm," dedi Bayan Della gizemli bir şekilde. Sonra cüzdanından bir fotoğraf çıkardı ve Ricki'ye uzattı. "Eyaletten ayrılmak isteyip istemediğinizi bilmiyorum. Ama bu benim Harlem'deki evim. En üstteki üç katta ben oturuyorum ve 1920'lerden beri boş duran, tahtalarla kaplı bir zemin kat dairesi var. Tanrı biliyor ya, onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şimdi, bu komik gelebilir, Ricki. Ama daire nefesini tutmuş gibi hissediyor. Doğru kişinin onu hayata döndürmesini bekliyor. Güzel bir çiçekçi dükkânı olmaz mıydı?"

Ricki fotoğrafa baktı. Anında fiziksel bir çekim hissetti. Göğsünde ısrarlı bir karıncalanma. Kalbi güm güm atarak konuşmak için ağzını açtı ama Bayan Della yoluna devam etmişti.

"Şimdi, yaşlı Dr. Bennett'in eve dönüşünü konuşalım mı?"

Ricki daha sonra nasıl cevap verdiğini hatırlayamadı. Sadece gerçek hayattaki peri annesiyle tesadüfen karşılaştığını ve onun

sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi sersemlemiş ve gözleri kamaşmış hissetti.

Çok daha sonra, bunun hiç de rastgele bir şey olmadığını anlayacaktı.

BÖLÜM 2

GECE AÇAN YASEMIN

Eylül 2023-Şubat 2024

Eylül başında Ricki taşındı. New York'un altın sarısı öğleden sonralarından biriydi. Güneş ağaçlarla çevrili sokaklardan süzülüyor, kaldırımlara vuruyor ve şehri sıcacık aydınlatıyordu. Gün büyülenmiş gibiydi ve Ricki evindeydi.

225½ Batı 137. Cadde. Harlem.

Adres bile kulağa büyülmüş geliyor, diye düşündü, Bayan Della'nın kahverengi taş binasına ilk kez şahsen bakarken.

Araştırmasını yapmıştı ve Bayan Della'nın evinin, Harlem Rönesansı sırasında Siyah aristokratların yaşadığı gösterişli tarihi bölge olan Strivers' Row'a yakın olduğunu biliyordu. Ancak hiçbir şey onu, on dokuzuncu yüzyıldan kalma inanılmaz büyüklükteki İtalyan tarzı kahverengi taşlardan oluşan bu nefes kesici blok için hazırlamamıştı. Bayan Della'nın fotoğrafından da anlaşılacağı gibi 225½ numara, yapraklı sarmaşıklar ve canlı kır çiçekleriyle çerçevelenmiş, güzelce restore edilmiş bir antikaydı. Ömrü boyunca geçmiş dönemleri sevmiş olan Ricki'ye tüm bina zamanın içinden gelen bir hediye gibi gelmişti. Büyüleyici.

Bayan Della en üst üç katta yaşıyordu. Ama zemin katta

hizasında, görkemli bir sahanlığın solunda, boş, tahtalarla kaplı bahçe dairesi vardı. İçeride, caddeye bakan büyük bir cumbası olan geniş ön oda Ricki'nin dükkânına ev sahipliği yapacaktı. Arka taraftaki küçük stüdyo daire ise onun evi olacaktı. Bu uzak yeri yeni hayatına ev sahipliği yapması için bilinçli olarak tasarlamamıştı ama lanet olsun ki *burası* da öyle değildi.

Bayan Della ve Dr. Bennett evi satın almadan önce Yıllar önce, 1928'den beri orada kimse yaşamamıştı. Hemen yapısal olarak modern standartlara uygun hale getirmişler ve Bayan Della dağınıklıktan nefret ettiği için son kiracılara ait 1920'lerden kalma eşyaların çoğunu atmış. ("Nostalji ve melankoli çift yumurta ikizidir," demişti Bayan Della dehşete kapılmış Ricki'ye). Neyse ki, boş bahçe dairesinde, Bayan Della birkaç parça orijinal mobilyayı tülbentle örtülü olarak bırakmış, sonunda burayı kiralayan kişinin biraz tarihi havadan hoşlanabileceğini düşünmüştü.

Ricki nefesini tutarak gıcırdayan ön kapıyı açtı ve geniş ön odaya girdi. Parkeler sarkmış, sıvalar dökülmüş, hava talaş, Lysol ve Febreze kokuyordu ama yine de büyüleyici bir yerdi. Ricki duvardaki tozlu bir tülbent parçasını çekerek güneş ışığını mekâna yansıtan paslı bir iskele aynasını ortaya çıkardı.

Kafasında mekânı tasarlayarak odanın içinde dolaştı. Pencere kenarına geldiğinde, 137. Cadde'den dışarı baktı ve Harlem'in Caz Çağı ihtişamının merkez üssü olduğu zamanların nasıl olduğunu hayal etti. Satenler içinde salınan flapperlar, tozluk ve şapka giymiş erkekler. Kükreyen 20'lerin hızlı, çılgın çılgınlığı. Siyahların Mekke'si!

Bugün o kadar değil. Ricki şu ana kadar sadece UPPA bebek arabaları ve küçük çocuklarıyla dışarıda takılan şık üst-orta sınıf beyaz aileler görmüştü. Burası Black Lives Matter (Siyahların Hayatı Önemlidir) bayraklarının dalgalandığı bir bloktu,

ama sadece birkaç Siyah yaşam sürüyordu.

Ricki önemsemediği her şey için aşırı çaba göstermeye yatkın olduğundan, son üç ayını Harlem kültürü hakkında kendini eğiterek geçirmişti. Nella Larsen, Ralph Ellison ve Amiri Baraka'yı yeniden okudu. *Moon over Harlem* (1939), *Hell up in Harlem* (1973) ve *A Rage in Harlem* (1991) filmlerini izledi. Pat Cleveland'ın anılarını okudu ve Van Der Zee baskılarını satın aldı. Mase'in *Harlem World* albümünü zaten ezbere biliyordu ama yine de evini toplarken kırk yedi kez dinledi.

Tam o sırada Ricki pencere kenarında bir not kartı fark etti. DELLA BENNETT'in üzeri altınla kabartılmıştı ve not örümcekli bir el yazısıyla yazılmıştı.

Sevgili Ricki,

Burası seni bekliyordu. Sihrini konuştur. Burada yaşamamanın iki şartı var. 1) Kirayı zamanında ödeyin. 2) Haftada bir kez üst kattaki yaşlı ev sahibenizi çay ve The Great British Bake Ofi için ziyaret edin. Duyduğuma göre yeni dul kalmış ve sana eşlik etmek istemiş.

xx DB

Notu göğsüne bastıran Ricki, gerisini görmek için sabırsızlanarak arkasını döndü. Yakında açılacak olan dükkânın arka tarafında, 1910'lardan kalma bir küvetle dolu dolap büyüklüğünde bir banyonun bulunduğu dar bir koridora açılan bir kapı vardı. Koridor, bir fırın, birkaç dolap ve uzak bir köşeye sıkıştırılmış bir lavabo içeren kompakt bir stüdyo daire ile sona eriyordu.

Etrafta koşuştururken, mobilyaların üzerindeki tülbentleri süpürürken, pencereden süzülen güneş ışınları toz tutarken, eskimiş döşemeler inledi. Sevinçten nefesi kesilerek, taht benzeri mat yeşil bir berjer koltuk keşfetti.

En dikkat çekici olanı, antika bir meşe piyanoyu ortaya çıkarmasıydı.

ve bank.

Daha önce hiç kare piyano görmemişti. Çok ilginç ve eski moda görünüyordu, *Lady Sings the Blues*'dan bir set parçası gibiydi. Bankın üzerine kaydı, parmaklarını meşenin iyi aşınmış, çentikli düzlemlerinde ve ardından fildişi tuşlarda gezdirdi. Ricki gösterişli bir hareketle tüm klavyeyi dramatik bir şekilde yuvarladı.

Bu piyanoda soluk bir cazibe var, diye düşündü.

Kim oynadı? Burada kimlerin hayatları yaşandı?

Merak edecek zaman yoktu. Ricki'nin yapması gereken işler vardı.

Arabasını ve üç nişan yüzüğünü sattıktan ve marka ortaklıklarından kazandığı birikimleri boşalttıktan sonra Ricki, altı ay boyunca yaşam ve iş masraflarını karşılayabildi. Sadece. Yenileme yardımı için tek kuruş harcamayı reddederek, parmakları kanayana kadar yerleri sıyırdı. Tavana rüya gibi desenler çizmek için bir komşusunun merdivenini ödünç aldı ve ardından üçüncü basamaktan düşerek bileğini burktu. Sargılı parmaklarıyla, o eski zümrüt tahtı Instagram'da paylaşılabilir bir set parçasına dönüştürdü ve belirgin bir topallamayla stüdyosundan dükkana sürükledi. Saat 5:00'te uyandı

Her gün sabah A'yı Chelsea Çiçek Bölgesi'ne götürüyor, birkaç ay içinde gerçek müşteriler için yeniden üreteceği tuhaf tasarımlarını uygulamak için kullanacağı stoklarla kasaları dolduruyordu.

İş çok yorucuydu. Ama hayatında hiç bu kadar eğlenmemişti.

Ricki'nin büyük açılışı 1 Aralık'ta yapılacaktı. Mekânı *bir deneyime*, beklenmedik hazinelerle dolu maksimalist bir fanteziye dönüştürmek için iki aydan biraz fazla zamanı vardı. Ve fantastik bir isim çok önemliydi! Ne yazık ki Ricki, Botany Flowers Lately'nin ticari markasını alamadı (görünüşe göre bir soruya "sahip" olunamıyordu). Alternatif ismi daha da iyiydi: Wilde Things.

HGTV seviyesinde tadilat işlerine dalan Ricki, en sevdiği kelimelerden biri olan "flaneuse" olmaya vakit bulamadığını fark etti. Şehirde dolanmak, insanları izlerken yeni manzaralar ve sesler duymak, tek başına yemek yemek ve kitapçılarda gezinmek çok romantik bir fikirdi. (Ricki, bir flaneuse'un maceracı bir cazibe yansıtmaya gerektiğine karar verdi, bu da 1950'lerin erkek pantolonlarının üzerine kuşaklanmış lüks bir büyük boy kadife şala dönüştü - hepsi mahalle satışlarından temin edildi).

Rüzgarlı bir öğleden sonra, tüm turistik yerleri gezdikten sonra

-Red Rooster, Sylvia's, Schomburg, Apollo-Ricki Lenox Coffee'de bir bar taburesine tünemişti. Tek başına yaşadığı maceradan memnundu; kendini sıcak ve tatmin olmuş, bağımsız ve kendi kendine yeten bir işletme sahibi gibi hissediyordu. Bir yandan cortado'sunu yudumlayıp bir yandan da geçen haftanın faturalarını incelerken, yakındaki bir masadan kahkaha sesleri yükseldi. Parlak gözlü ve havalı yirmili yaşlardaki bir grup genç bir telefonun başına toplanmış kıkırdıyordu. Ses bulaşıcıydı ve o da gülümsedi. Sonra durdu.

Bekle, neden gülümsüyorum? diye düşündü, yalnızlığın başlangıçtaki panik sancılarını hissederek. *Onların şakasında ben yokum. Ve onlar benim arkadaşlarım değil. Bayan Della dışında burada kimseyi tanımıyorum! Dünyanın en pahalı şehrinde yapayalnızım, en yakın ticari kuruluşun bir restoran olduğu sakin bir yerleşim bloğunda bir çiçekçi dükkânı açmaya karar verdim. Yaya trafiğini Sexy Taco adlı bir restoranla paylaşacağım gerçeğini düşündüm mü? Hayır. Mezcal ve burrito sipariş eden aynı kişi benim süslü çiçek aranjmanlarımı satın almak isteyecek mi? MUHTEMELEN HAYIR. Zaten bir kariyerde başarısız oldum ve bunda da başarısız olursam, kesin bir kaybeden olacağım. Ev yok, para yok, aile yok.*

Gurur. Ve evet. Arkadaşım da yok.

Ailesi başından beri onun hakkında haklı mıydı? Her zaman onun bocalamasını, başarısız olmasını beklemişlerdi. Ama onlara rağmen Ricki hiçbir zaman kendini ezik hissetmemişti. Sadece kendini yanlış yerde hissetmişti. Sincaplar tarafından yetiştirilmiş bir ördek gibi. Her zaman en iyi yaptığı şeyi yapma şansı verildiğinde başarılı olacağından şüphelenmişti.

Ama şu anda Ricki'nin emin olduğu tek bir şey vardı. Yalnızdı. Arkadaşları olsaydı Wilde Things'teki sıkıntılarını daha kolay sindirebilirdi. Teoride, kafedeki arkadaş grubunun bir parçası olmak için can atardı. Ama gerçekte, anlamlı bir arkadaşlığa giden yolda çene çalma fikri ona... imkânsız geliyordu. Arkadaş edinmek Ricki için zordu. Eski içe dönük içgüdüleri ona kendi içine kapanmasını ve diğer insanlarla gerçekten konuşmak yerine, duşta bir piliçle şirin bir smoothie mekanında yanlışlıkla birbirlerinin siparişlerini alacakları senaryolar hayal etmesini söylüyordu ve POOF: anında en iyi arkadaş köken hikayesi. Bu, konuşmaya çalışıp sonra da ambalajının kişiliğiyle uyuşmadığını fark eden birinin kibar dehşetini izlemekten daha kolaydı.

Ricki'nin güzelliği ana akımdı, meydan okumuyordu. Tatlı, cana yakın bir gülümsemesi ve ışıltılı geyik gözleri vardı. İnsanlar onun sevimli olmasını bekliyordu. Yirmi yıldır tanımadığı birinin yanında felç edici sosyal kaygıları olan bir kadın değil. Gergin olduğunda tuhaf baba şakaları yapan bir kadın. Uygun bir kokteyl partisi sohbeti için çabalarken Mariana Çukuru'nda keşfedilen son kabus balığı hakkında stresle gevezelik edebilecek bir kadın. Ya da 1919'daki Büyük Melas Selinden. Ya da Mark Zuckerberg'in insanlığa karşı suç işlemekten yargılanması için en önemli beş neden.

Reddedilmekten ya da utanmaktan korktuğu için insanlara hep mesafeli durmuştu. Ve sonunda bu Ricki'ye sadece zarar vermişti. İnsanlar gerçekten onun aptal bir felaket olduğunu mu düşünüyordu, yoksa kız kardeşlerinin kafasının içindeki sesleri onu korkutuyor muydu? Her iki durumda da, oraya gitme zamanı gelmişti.

Ricki, Twitter'da yerel Siyah kreatifler için bir ağ oluşturma etkinliği olduğunu okuyunca hemen atladı. Böylece 3 Kasım akşamı Edgcombe'deki rustik bir Jamaika İngiliz restoranı olan Edge'e sosyalleşmeye hazır bir şekilde girdi. Ortam seksiydi. Afro ritimler ve morina balığı börekleri. HELLO MY NAME IS stickers (MERHABA BENİM ADIM ÇIKARTMA) sayfasını hızlıca incelediğinde, şunun ve bunun kıdemli direktörlerini gördü. Neredeyse otuz yaşında olan Ricki hayalindeki kariyere yeni başlıyordu ama bu partiye katılanlar yıllardır şirketlerde çalışıyordu!

Ricki soluyordu. Neden onun dışında herkes nasıl çene çalınacağını, sosyal olunacağını, normal olunacağını, havalı olunacağını biliyor gibi görünüyordu? Kendi kişiliğinin araba kazasını masum bir yabancıнын üzerine salma düşüncesi başka kimseyi felç etmiyor muydu? Öz-bilinci bir hapishaneydi.

Böylece hızlı bir şekilde iki Moskova katırı içti. Gözlerini kapattı ve kaygı uygulamasını onaylayan sözler söyledi (*tehlikede değilim, rahatsızım, bu geçecek ve kendime güveniyorum*). Sonra kendini neredeyse palazzo pantolon giyen dost canlısı görünümlü bir kadının üzerine attı. Etiketinde LYONNE: HARLEM DANS TİYATROSU SOSYAL MEDYA YÖNETMENİ yazıyordu.

"Tuhaflık etmek istemem ama," diye bağırdı Ricki, bas sesleri arasında, "parfümün ne? Çok güzel."

"Üzgünüm, duyamıyorum! Ne dedin sen?" Midesi bulan Ricki kendini tekrarladı.

Lyonne, "Bu aslında esansiyel yağlarla aşılınmış bir kakao yağı," diyor. "Erkek arkadaşım yapıyor. Size biraz getirebilirim."

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim." Ve sonra Ricki kendini yaktı. "Kakao yağına bayılırım. Cildim o kadar kuru ki kendimi Egzamalı Amerikalı olarak tanımlıyorum."

Lyonne'un nefesi kesildi. "Meksikalı Amerikalı mısın?" "Ne? Hayır, ben..."

"Az önce kölelikten kaçan insanların soyundan gelen Siyah Meksikalıların oluşturduğu bir topluluk hakkında bir TikTok gördüm. Büyüleyici bir kültürünüz var. Haydi,

diaspora!"

Çok derine dalmış olan Ricki yanakları alev alev yanarken başını salladı.

"Gr-gracias?" diye mırıldandı, ruhu bedenini terk etmişti. "Ummm... Sanırım çakırkeyif oldum. Gitsem iyi olacak. Sizinle tanışmak güzeldi."

Partiden dışarı fırladı, dehşete düşmüştü.

Ama sonra art arda üç mucize gerçekleşti.

İlk mucize Ali'ydi. Ricki dördüncü yaralanmasından (çekiçle yaralanmış başparmağı) sonra bir tamirciye ihtiyacı olduğuna karar verdi. TaskRabbit'ten işe aldığı Ali, kırk beş dakika içinde raflar inşa etti ve mağaza içi bir çalışma alanı kurdu. Uygulamada, işçiliği için yüksek puan aldı.

Eleştiriler onun bir at gibi asıldığından bahsetmeyi unutmuş.

Bir gece merdivenden indi ve Ricki ona bir bira uzattı. Orada durmuş, düşük çözünürlüklü Jesse Williams'a benzeyen bir Heineken içerken Ricki canlandı.

Bir erkeği baştan çıkarmak arkadaş edinmekten çok daha kolaydı. Tahmin yürütmeye gerek yoktu, özellikle de her zaman aynı adamın bir versiyonu olduğu için. Yerleşik bir kariyere sahip olmak yerine, "deneyim koleksiyoncusu" olduğunu iddia eden ateşli adamlara ilgi duyuyordu. Şaibeli yaşam koşullarına sahip harika öpüşenler. Onun kim olduğunu asla derinlemesine araştırmaya çalışmayan, bunun yerine kendilerine gösterdiği kolay, cinsel olarak kabul edilebilir versiyonu mutlulukla yiyen erkekler.

Ali, özetle. Biradan sonra, yeni monte ettiği IKEA yatağını vaftiz ettiler.

Seks dünyayı sarsacak cinsten değildi ve Ali'nin sohbet konuları (a) kristaller ve (b) komplo teorileriyle (Ted Cruz'un aslında Rob Kardashian olduğunu öne süren teori gibi) sınırlıydı. Ama nazikti. Ve bir sanatçıydı! Ricki'nin birkaç portresini yapmıştı ve çok güzellerdi.

Onun hakkında başka pek bir şey bilmiyordu.

istediğini düşündü.

Ama içten içe Bayan Della'nın sözleri yankılanıyordu. *0 sonsuza kadar dinleyebileceğim bir müzikti.* Birine yoğun bir şekilde bağlanmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Senin olmak için özel olarak yaratılmış bir adam. Ama sonra kendini tuttu. Kulağa çok nadir, şanslı birkaç kişinin başına gelebilecek türden bir şeymiş gibi geliyordu. Böylece bu düşüncüyü gömdü ve Ali'yle birlikte bir başka "Ay'a İniş-Dünyanın En Büyük Aldatmacası!!!" videosunu izledi.

İkinci mucize ise gözden düşmüş eski bir çocuk yıldızdan geldi. Bir öğleden sonra Ricki duvar kâğıdı hazırlarken dükkânının kapısı açıldı.

"Sakla beni!" diye bağırdı şık, düşük topuzlu, hafif çilli bir kadın. Temiz makyajı, yoga seti ve puffer'ıyla kasıtlı olarak anonim görünen bu kadın, herhangi bir Harlem Seksi Kızı olabilirdi. Ama değildi.

"Lanet olsun, sen..."

"Evet, evet, evet. Bana yardım et!"

"Banyo!" Ricki koridoru işaret ederek ağzından kaçırdı.

Salı Rowe yarıştı geçmiş Onu, aşağı ve Salon. *Bu*

Tuesday Rowe. Bir film yıldızı olabilecek TV yıldızı -Yirmi yaşındayken Hollywood menajerini cinsel tacizle suçladığında kariyeri yarıda kesilmeseydi. Bunun yerine, çift ırklı güzel yedi yaşından beri rol aldığı *TGIF* sitcom'undan kovuldu. *Ready Freddy*, hepsi de muazzam bir ses aralığına sahip olan ve bir pop grubu oluşturan beş çok kültürlü çocuğu yas tutarak evlat edinen yakışıklı beyaz bir dudu konu alıyordu. Dizi başladığında, Tuesday'in karakteri Tek Lafı Olan Alınan Siyah Kız'dı. Ama büyüdükçe muhteşem bir genç kıza dönüştü.

Hamilelik Korkusu Olan Flörtöz Siyah Kız'a dönüştü. Bugün, yirmi dokuz yaşında olan bu genç kadın, bir yandan sendikadan aldığı artık gelirlerle rahatça yaşarken bir yandan da anı kitabı *See You Next Tuesday*'i yazmaya çalışıyordu.

Ricki hemen pencereye koştu ve üç orta yaşlı kadın gördü.

Yaşlı adamlar telefonlarını sallayarak 137. Cadde'den aşağı iniyorlardı. "Gitmişler," diye seslendi Ricki, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Adrenalin. İçinde a Flaş, Salı katıldı onu at ve kendi gözleriyle görmek için.

"Beni kurtardın." Tuesday nefes nefese kalmıştı ama sesi tıpkı Ricki'nin dinleyerek büyüdüğü sitcom versiyonu gibiydi. "Vay canına! İyi görünüyorsun, kardeşim."

"Elbette. Her zaman."

Tuesday, Ricki'ye megawatt gücündeki gülümsemesini gösterdi. Ricki de ona gülümsedi ve ikisi birbirlerine bir pound verdi. Aralarında komplocu bir enerji kıvılcımlandı.

"Ben Ricki. Ricki Wilde."

"Evet, öylesin. İkonik bir isim." Tuesday saçlarını düzeltti ve büyük bir iç çekti. "O ağzından soluyan ahmaklar beni Sexy Taco'dan buraya kadar kovaladı."

Ricki'nin kaşları kalktı. Ne de olsa Seksi Taco ona yaya trafiği getirebilirdi.

"Mahremiyetin ihlali gibi bir şey," dedi. "Ve ürkütücü. Bu çok sık oluyor mu?"

"Erkeklerle, evet. Onlara ilk sertleşmelerini ben sağladım, bu yüzden onlara ait olduğumu düşünüyorlar. Ama nedenini gerçekten kim bilebilir? Erkek ruhu beni ilgilendirmeyecek kadar çarpık."

Ricki, on dokuz yaşındaki Tuesday'in gazetecilere "bir kavram ya da tür olarak erkeklere gerçekten inanmadığını" söylediği zamanı hatırladı. Bu, dedikodu blogcularının sahtekar menajeri tarafından düzenlendiğine yemin ettiği, sözde kapalı bir NBA yıldızıyla kısa süren evliliğinden sonraydı.

Tuesday etrafına üstünkörü bir bakış attı, zümrüt tahtı gördü ve nefesi kesildi. Ortaya doğru yürüdü

ve yavaş bir dönüş yaptı. "Burası harika bir yer." Ricki'yi bir aşığı bir yukarı süzdü. "*Sen de harika* Güzel tulum."

"Beğendin mi?" Ricki ışınladı. Bu karşılaşma O kadar hızlı oldu ki, kendine özgü sosyal kaygısı kendini göstermeye fırsat bulamadı. "Bunu ikinci el bir muumuu'dan yaptım. Alışveriş yapmak ve dikiş dikmek benim kişisel bakımım."

"Mmm. Sürdürülebilir bir kraliçe." Gözlerini kısarak ona baktı. "Nereden geldin sen?"

Tuesday, Ricki'nin dükkânına dalan kendisi olmasına rağmen bu soruyu buyurgan bir tavırla sordu. Ricki ona hayat hikâyesinin kısa bir versiyonunu anlatırken, Tuesday de dükkânın şık dekorunu inceledi. Sonunda küçük kristallerden oluşan bir kâsenin önünde durdu.

"Güzel, değil mi? Bir tane al," diye teklif etti Ricki. "Erkek arkadaşım, daha doğrusu erkek arkadaşım olmayan... *tamircim* verdi bunları bana. Güya sakinleştiriyormuş."

"Hepimizin bir tamircisi olmuştur, kızım." Tuesday kâsedan bir tane kopardı, ağzına attı ve yuttu. Ricki çığlık attı.

"Onlar kristal, hap değil! Onları sütyeninize falan koymanız gerekiyor!"

Bunun garip şekilli bir Xanax olduğunu düşünen Tuesday, "Ben sütyen giymem," dedi.

Şaşkına dönen Ricki kahkahalara boğuldu. Tuesday daha da çok kıkırdadı. Ve o andan itibaren suç ortağı oldular. Tuesday'in kristal saçmalığı Ricki'nin kendini yeterince güvende hissetmesini sağladı. Ve Tuesday için, Ricki'nin kristal hikayesini dedikodu bloglarına satmamış olması onun "gerçek biri" olduğu anlamına geliyordu (eski arkadaşları tarafından kötü bir şekilde yakılan aktris, ilişkiler için düşük bir çıtaya sahipti). Hiçbir şey, hiç ilişkisi olmamış en iyi arkadaşlardan daha sıkı kenetlenemez.

Üçüncü mucize Aralık ayıydı. Wilde Things ayın ilk günü büyük açılışını yaptığında anında büyük bir ilgi gördü. Elbette bunun bir kısmı bayram sezonundan kaynaklanıyordu. Ancak çiçek trendlerinin minimalist olduğu bir dönemde Ricki'nin dükkânı tam bir kış harikalar diyarıydı! Noel kaktüslerini ve şeker kamışı çizgili nergis zambaklarını; tropik kırmızı, siyah ve yeşil çiçeklerden oluşan Kwanzaa buketlerini ve mavi gelinciklerle beyaz orkideleri karıştıran Hanuka çelenklerini düşünün.

Yılbaşına kadar, öngördüğünün iki katını kazanmıştı.

Ocak sonunda ise her kuruşunu kaybetmişti.

İnsanlar gelmeyi bıraktı. Ricki buna bir anlam veremiyordu. Aralık ayında çiçekleri stokta zar zor tutabiliyordu, siparişler o kadar hızlı ve öfkeliydi ki. Neyi yanlış yapmıştı?

"Neyi yanlış yaptığınızı biliyorum," dedi Salı günü bir akşam kapanıştan sonra. O gün yaya trafiği son derece yavaştı. Şimdi o ve Ricki, kır çiçeği tohumlarıyla doldurulmuş geri dönüştürülmüş, ekilebilir kâğıt kaselerini karıştırıyorlardı. Ricki, ev yapımı kağıtları şık not kartı setleri halinde paketleyerek kasada son dakika alışverişi olarak sunmak istiyordu. Tabii daha fazla satış yapabilirse.

"O haftalık Ocak promosyonları," diye devam etti Salı. "Tüketicilerde yankı uyandıramayacak kadar ezoteriktiler."

Bir köşede çömelmiş, açıkta duran bir çiviye tamir etmekte olan Ali, telefonunda "ezoterik" ve "rezonans" kelimelerini arayacak kadar uzun süre çalışmayı bıraktı. Hâlâ çıkıyor olmalarına Ricki kadar kimse şaşırmamıştı. Haftada üç kez takılıyorlardı ama onun tatlı, karmaşık olmayan varlığı sakinleştiriciydi.

Ricki gözyaşlarını tutamayarak, "Ama temalar çok espriliydi!" diye haykırdı. "Papatyayı ele geçirmek mi? Hibiscus ve Gravy? Kimse ev yapımı hediye bisküvilerimi denemedi bile."

"Bisküvilerine bayılıyorum." Ali ellerini Ricki'ye doğru uzatarak onun örtmeceli sözlerine sırtıttı. Sonra da ekledi: "Ama radikal dürüstlük anlayışına uygun olarak, senin

gerçek bisküviler çok kuruydu. Crisco mu kullandın?"

Ricki kâğıdı karıştırmayı bıraktı, omuzları mutsuzluk içinde çökmüştü.

"Seni gücendirdim!" Ali ayağa fırladı ve bir kolunu Ricki'nin beline doladı. "Bu kadar aptalca bir şey söylediğime inanamıyorum."

"Hayır mı?" Salı kaşlarını kaldırdı. "On dakika önce bana İlluminati aidatlarını kanla ödeyip ödemediğimi sordun."

"Ve sen cevap vermedin."

"Lütfen sahte YouTube izlemeyi bırak, Ali. Sana yalvarıyorum."

Kitap oku."

"Kitaplara sadece koyunlar değer verir. Bir kitap sadece rastgele bir bireyin düşüncelerinin bir derlemesidir..."

"Ama siz rastgele bir bireysiniz."

"Ve *kendi* düşüncelerimi titretiriyorum. *Kendi* iç çalışmalarım."

Enerjik bir niyetle yaşamaya yönelik *kendi* yolculuğum."

Salı günü inledi. "Ricki, senin adamın Jada Pinkett Smith-tekrar."

Ricki, Wilde Şeyleri'yle ilgili endişeleri artarken bu alışverişi fark edemeyecek kadar kendini kaybetmişti. Dışarı çıkıp biraz çime dokunması gerekiyordu. Evdeyken, hayat çok telaşlı olduğunda, ailesinin evinin arkasındaki ormana kaçmak ona anında huzur verirdi. İhtiyacı olan şey de buydu.

"Hey, yakınlarda bir bahçe var mı? Küçük bir şey belki? Biraz doğaya ihtiyacım var."

Harlem'de doğan Tuesday, buranın hatlarını ezbere biliyordu. "145. Cadde'de şirin bir halk bahçesi var."

"Ama hava karanlık," diye itiraz etti Ali. "Korunmak için seninle geleceğim."

Ricki gülümsedi. "Bu mahallede mi? Kimden korunacaksın, reklamcılardan ve finansçılardan mı?"

Kaşığını Ricki'ye uzatan Tuesday, "Bunlar en korkunç haydutlar," dedi.

Hava soğuktu ama taze ve canlandırıcı bir şekilde. Ve Ricki

Kulaklıkları ve oyuncak paltosuyla hava koşullarına dayanıklı. On blok yürüdü. Girişte çocuksu gökkuşağı renklerinde harflerle boyanmış süslü bir ahşap tabela vardı: 145. CADDE HALK BAHÇESİ.

Süs kapısının ötesinde çok yıllık çiçekler, otlar, meyveler, meyve ağaçları ve küçük bir akvaryum balığı havuzu vardı. Ricki, yeşilliklerin arasından geçerek bahçenin ortasına kadar tuğladan bir yürüyüş yolunu takip etti. Diz çöktü ve birkaç derin, onarıcı nefes aldı. Gözlerini kapatarak parmaklarını her şeyin kalbi olan toprağa daldırdı. Ve her zaman olduğu gibi işe yaradı.

Bunu yapabilirsin, diye düşündü, daha sakın hissederek. *Cesur ol. Mücadeleci ol. Ama pes etme.*

Yere tünediğinde, küçük bir tik ağacının üzerinde bir şey Platform parıldadı ve gözüne çarptı. Ellerindeki kiri fırçalayarak incelemek için yanına gitti. Bu bir levhaydı.

EDEN LOUNGE KABARE SİTESİ

1927-1929

*YILDIZLARLA DOLU GECELER, DÜNYA
STANDARTLARINDA MÜZİK, ÇAĞA DAMGASINI
VURAN STİL.*

*BİR ELEKTRİK YANGINININ GECE KULÜBÜNÜ
YOK ETMESİYLE PARTİ ÇOK ERKEN BİTTİ VE
ZENCİLERİN PARLAKLIĞININ DÜNYAYI
BÜYÜLEDİĞİ HARLEM RÖNESANSI DÖNEMİ
GAYRİ RESMİ BİR ŞEKİLDE SONA ERDİ.*

Ricki son satırı yüksek sesle okudu. 20'li yıllarda Siyah olmayı, akıl almaz engellerle karşılaşmayı ve yine de dünyaya meydan okumayı düşündü. Eğer Josephine Baker on üç yaşında dul bir kadınken Saint Louis çöp tenekelerinden yemek yiyerek beş yıl içinde Broadway süperstarına dönüşebildiyse, neden

Ricki ağlıyor muydu? En büyük sorunları kolayca morarması ve dolapta yer olmamasıydı.

Ve işte o zaman inkar edilemez kokuyu fark etti: gece açan yaseminin tatlı, baş döndürücü vanilya bademi. Serin bir esintiyle taşınarak üzerine yayıldı. *İç çekti*. Bu onun en sevdiği kokuydu. Onu her yerde tanıyabilirdi. Ricki yürüyüş yolunu takip ederek narin beyaz ve sarı çiçeklerin bir bahçe duvarına tırmandığı yemyeşil bir yasemin yatağına ulaştı.

Gece açan çiçeklerin büyüüne kapılmış, izlendiği hissini neredeyse fark etmemişti. Ama sonra farkına vardı. Etrafında döndü ve bir avucunu ağzına kapatarak nefesini tuttu.

Gölgelerin arasında bir figür duruyordu.

Uzun boylu ve güçlü yapılıydı. Kalın kürk manto, kömür rengi kot pantolon. Yüz hatları granitten kesilmiş gibiydi, imkansız bir çene çizgisi ve sert, buyurgan bir kaş vardı ama bir de ağzının şehvetli sürprizi vardı. Yontulmuş erkeksiliğine savunmasız, yemyeşil bir yumuşaklık veriyordu. Bu etki büyüleyiciydi.

Tanrım, adam çok güzel, diye düşündü, utanmadan bakarak. *Her zaman, her yerde, her çağda güzel olurdu.*

Sonra Ricki onun ifadesindeki alevli yoğunluğu yakaladı.

Dondu kaldı. Bu şaşkınlığın, şokun ötesinde bir şeydi.

Adam korkmuş görünüyordu.

Ricki göğsünde neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir duygu yumağı hissetti. Bu an çok önemliydi. Nedenini bilmiyordu ama *öyleydi*. Onu tanımıyordu ama o *tanıyordu*. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve vücudundaki her hücre dikkat kesildi. Beyni kavrayamayacağı kadar belirsiz görüntülerle allak bullak oldu. Sersemlemişti. Kendini sakladığı tüm gizli yerler açığa çıkmış gibi hissediyordu. Bu adamın, bu görkemli yabancının önünde durdu ve kendini tamamen çıplak hissetti. Çırılçıplak kalmıştı.

Heyecan verici, zonklayan bir kaçınılmazlık duygusu

içinden geçti ve sonra onun görüldüğü kadar dehşete düştüğünü fark etti.

O da hissetmiş olmalı.

Ama o daha soramadan, adam gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibi hızla.

Ve Ricki bahçede tek başına kalmış, çarpan kalbini tutuyordu.

Şaşkına dönmüştü ama bahçeden bu kadar tedirgin ayrılmasının tek nedeninin gizemli adam olmadığını sonradan fark etti. Gece açan yaseminin kokusu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu bitki sadece Temmuz'dan Ekim'e kadar çiçek açardı. Ve kış mevsimiydi.

1 Şubat.

BÖLÜM 3

CAROLINA SHOUT

1-2 Şubat 1923

1 Şubat! Aşk ayı, kuzen. Ve bu gece sana biraz alacağız," diye duyurdu Sonny, Lenox Bulvarı'nda hafif sersemlemiş kuzeni Breeze'in birkaç adım önünde yürürken. Sonny cesur açıklamaların kralıydı -bu adamın her düşüncesi ve duygusu kesindi- ve bu yüzden Breeze onun açıklamalarını bir tuz tanesi ile aldı. Ayrıca, aşk hakkında düşünmüyordu. En azından biriyle.

Breeze hayat boyu sürececek bir aşk ilişkisinin ilk aşamalarındaydı,

Şehirde sadece yirmi dört saat geçirdikten sonra onu pençesine almış ve bırakmayı reddetmişti.

Harlem.

Burası Yeni Dünya'ydı. Ve yirmi üç yaşında, genç yüzyılla aynı yaşta olan Ezra "Breeze" Walker III (ya da IV?) Fallon, Güney Carolina ile geleceği arasına bir ömür koymuştu bile. Breeze dün sabah trenden inmiş, 135. Cadde ve Lenox'a giden metroya binmiş ve doğrudan Harlem YMCA'ya gitmişti. Orada tam bir saat uyuduktan sonra hava kararınca kadar şaşkın şaşkın etrafta dolaşmıştı.

Ne bekleyeceğini bildiğini sanıyordu. Sonny geçen yıl boyunca ona *Amsterdam News*, *Negro World* ve *Crisis*'in kopyalarını postalamıştı. Yani Breeze Harlem'in Sepya Cenneti olduğunu biliyordu. Ama şehrin baş döndürücü sarhoşluğuna hazır değildi. Korna çalan tramvaylar, parlayan kaldırımlar, gösterişli malikaneler. Hiç duymadığı meyvelerin satışını duyuran tanıdık olmayan Karayip aksanları. Takip edemediği hızlı argoda dedikodu yapan cazibeli kızlar. Kafe pencerelerinin ardında bir araya toplanmış, Tanrı bilir ne planlayan kodaman entelektüeller. Yeni bir oyun mu? Bir devrim mi? Her ne planlıyorlarsa, hayattan daha büyük bir şeymiş gibi geliyordu. Köşelerden yüksek fiyatlı yemler fısıldayan uyuşturucu satıcıları bile stil sahibi bir şekilde kaynıyordu.

Ve tüm bu bok siyahtı. Her haliyle. Zenci, bal rengi, soluk gözleme, kısa, şişman, uzun. Doktorlar, grup liderleri, avukatlar, koro kızları, papazlar, sosyete kızları, şairler: hepsi de başka bir yerde sorun yaratacak gösterişli bir havayla yanıyordu. Burada, şehirleşmiş alışkanlıklardan oluşan bu yerleşim bölgesinde eski kurallar ölmüştü ve Black haksız değildi. Black haklıydı.

Breeze burada, bu kozmopolit bolluk ülkesinde olması gerektiğini iliklerine kadar biliyordu. Bu noktaya kadar her şey bir yalan gibi gelmişti.

"Bu gece," diye devam etti Sonny, "seni bir meyve suyu mekanına götüreceğim."

"Ne, orada özel meyve suyu mu var?"

Sonny avucunu alnına vurdu. Breeze'den tam bir baş kısa, çılgın bir Chihuahua enerjisine sahip olan Sonny, tozluk, yün takım elbise ve panama şapkasıyla dikkat çekiyordu. Breeze ailedeki tüm yakışıklılığı ve boyu almış olabilirdi ama Sonny'nin parıltısı vardı.

"Breeze! Meyve suyu mekanı bir konuşmadır. Gizli bir yer."

"İçkinin ne olduğunu biliyorum. Bana hiçbir şey bilmiyormuşum gibi konuşma."

"Yapamazsın. Önce birkaç şeyi gözden geçirmemiz gerekiyor."

Bu gece. Sana hızlı bir eğitim vereceğim, böylece acemi gibi görünmeyeceksin."

"Neofit mi? Seni burada acemi yapacağım." Breeze'in altıncı sınıf eğitimi vardı. Ama eline geçen her şeyi okurdu. Kelimelerden çok hoşlanırdı.

"Sana Rus dememi mi tercih edersin?"

Breeze kaşlarını çatı. "Ne dememi?"

Sonny kıkırdarak sigarasından bir nefes çekti. "Bir Rus, güneyden yeni gelmiş bir zencidir. Bilirsin, çünkü sen *acele ediyordun*."

"Yani sen, bir yıl önce," diye tersledi Breeze. Sonra dondu kaldı, Ağzında elma.

Üç kız zengin kahverengi tenleri, pahalı parfümleri ve özgüvenleriyle yanından geçip gittiler. Saten topuklu ayakkabılar ve marcel dalgalı saçları olan cloche şapkalar giyerek bir film gösterisinden fırlamış gibi görünüyordular. Biri başını çevirip ona göz kırptı. Diğer ikisi kıkırdarak kaldırımında yürümeye devam etti ve önlerine çıkan her erkeği su birikintisi haline getirdiler.

Breeze aval aval baktığının farkındaydı. Elinde değildi; Siyah kadınları hiç bu kadar güzel giyinmiş görmemişti. *Beyaz* kadınları da hiç bu kadar güzel giyinmiş görmemişti.

Sonny onu dirseğinden yakaladı ve sarsarak sersemlemişti. Sonny fısıltıyla, "Rusken en azından Lenox'ta iş pantolonu ve yakasız bir gömlekle, bir ortakçı gibi dolaşmayacak kadar aklım vardı," diye bağırdı.

Breeze bir ortakçıydı. Tüm ailesi öyleydi. Güney Carolina'nın tozlu ve sefil bir kasabası olan Fallon'da, Ezra Walker adında uzun bir erkek soyunun çocuğu olarak dünyaya geldi. (İlk oğlunun adı da Ezra olacaktı. Nedenini bilmiyorum. Bu bir gelenektir ve çoğu geleneğin bir anlamı yoktu).

Müziğe yatkın bir ailenin sessiz bir bebeğiydi. Armonika çalan babası Koca Ezra, çocukken bir vodvil grubuyla seyahat etmişti. Breeze'in annesi Hazel ukulele öğretmişti ve kız kardeşi Minnie'nin alto

cemaati ağılattı. Breeze doğduğunda, insanlar onun müzikalitesini ortaya çıkaracağı günü bekledi. Ama onda hiç yoktu. Yıllarca şarkı söylemedi, mırıldanmadı, hatta konuşmadı bile. Sadece küçük kaşları çatık bir şekilde dünyayı dinledi. Sonra, üçüncü doğum gününde, ayinden sonra piyanoya koştı ve babasının yürek parçalayan sırtışıyla, mükemmel bir kulak ve şaşırtıcı derecede yetişkin duygularıyla "Down in the River to Pray" şarkısını söyledi. Yeni yürümeye başlayan çocukta yetenek vardı! Sanki ezelden beri bu işi yapıyormuş gibiydi. Bir yelpaze kadar serin, bir esinti kadar yumuşak.

Alkışlar dindiğinde cemaate baktı ve ilk sözü bir soru oldu. "Daha fazla mı?"

Bundan sonra cemaat bir şekilde paralarını birleştirerek Breeze'e tuşları eksik ve telleri parçalanmış ikinci el bir on dokuzuncu yüzyıl piyanosu aldı. Beş yaşına geldiğinde her şeyi çalabiliyordu: ragtime, boogie-woogie, ilahiler, tarla şarkıları. Yedi yaşına geldiğinde Fallon County'nin her yerinde ayinlerde çalıyordu. On üç yaşına geldiğinde birkaç hayat dersi öğrenmişti: Tanrı için tuşlara vurmak size en güzel kızları kazandırır; jook eklemlerinde konser vermek size hızlı para kazandırır; ve Tanrı'dan korkan ebeveynleriniz bir tekstil fabrikasında gece bekçisi olarak çalıştığınızı düşünürken genelevlerde oynamak - bu size boktan bir köy okulunda alacağınızdan daha iyi bir eğitim verdi.

Breeze 1917'de, tamamı zenci olan Doksan Üçüncü Piyade Tümeni'nde askere alınıp I. Dünya Savaşı sırasında Fransa'da görevlendirildiğinde kaçtı. Acımasız bir işti, ama evden daha iyiydi, çünkü ona değer veriliyordu ve Fransız birliklerinin komutası altında birliği, kendi uydurdukları ırksal bir yalanla sarhoş olan beyaz Amerikalı erkeklerin anlamsız, yorucu öfkesinden kurtulmuştu. Beyaz insanların her yerde aynı olmadığı hiç aklına gelmemişti.

Fransa, Breeze'in özgürlüğü tattığı ilk yerdi. Bunun tadını çıkardı, savaşta başarılı oldu, piyade grubuna liderlik etti ve hatta şaşkın Fransızları cinle ıslatılmış dalışlarda vahşi piyano ile tanıştırdı.

Ve her şey sona erdiğinde, Breeze madalyalı bir asker olarak evine döndü. Haziran 1919'du ve o değişmiş bir adamdı. Amerika'nın da değiştiğini umuyordu. Daha sonra gazeteler bu mevsimi Kızıl Yaz olarak adlandıracaktı. Ülkenin dört bir yanında beyaz çeteler siyahi topluluklara korkunç bir şiddet uyguluyor, eşitlik umudunu yitirmeyen kibirli askerlere haklılıklarını kanıtlıyorlardı.

Bir gün Breeze, beyaz bir dükkân sahibine, görünüşe göre "üstünlük taslayan" bir tonda "teşekkür ederim" diyerek neredeyse ölümcül bir hata yaptı. Dükkan sahibi ve oğulları onu boğarak bayıltmışlar. Birkaç saat sonra, kasabanın dışında çorak bir arazide yüzüstü yatarken kendine geldi.

Kahramanca bir karşılama olmayacaktı.

Ertesi gün Pazar günüydü. Rahip Green geri dönen askerler için özel bir ayin planlamıştı. Breeze zorlanıyordu; nefes almakta zorlanıyor, kulakları çınlıyor ve boğazı alev alev yanıyordu. Hazel endişeliydi. Ailesi First Baptist'te onu temsil ederken oğlunun yerinde kalması için ısrar etti. Çıkarken onun ateşler içindeki alnını öptü. Minnie omzunu yumrukladı ve onu güldürmeye çalışarak, "Kötü hissetmediğini biliyorum, sadece Ida-Prue Freedman'ı ziyaret etmek için ayini kaçıırıyorsun," diye fısıldadı. Koca Ezra, alnını sessizce öfkeyle çatarak kapının girişinde durdu ve oğluna asker selamı verdi.

Breeze onları bir daha görmedi.

Klan kiliseyi yaktı, tüm cemaati linç etti. Erkekleri, kadınları, çocukları. Kısa bir süre sonra sağ kolu omzuna kadar yara içinde kuzeye kaçan Sonny dışında kimse kurtulamadı. Ama Breeze, kuzenin yalvarmalarına rağmen kaldı. Kaldı ve bir daha bir araya getirilemeyecek milyonlarca parçaya ayrıldı.

Kurtaramadığı ailesinin hayaletlerinin musallat olduğu o cehennemde kalmayı hak etmişti. O barakada kalmayı hak ediyordu, yerdeki saman şilte ona sürekli lanetlendiğini hatırlatıyordu.

ailesi yanarak ölürken *uyukluyordu*. Breeze'in kefareti, acıyı başlatmak ve onu yok etmesine izin vermektir.

O ben olmalıydım. Tarlalara dönerken bu düşünce her saniye kafasında çınliyordu. Konuşmayı ve müzik çalmayı bıraktı. Kayıp dört yıl boyunca, Breeze pamuk toplarken hayatın akışını dinledi, çuval sırtında ağırdı. Ve sırtı ağrıdığında, sürünerek, her seferinde iki sıra toplayarak, ileri geri giderdi. Tütünü hazırlarken, yapışkan, kaşındırıcı yapışkanın ellerini morartmasını dinledi. Tarlaları çapalarken yakından ve eleştirel bir şekilde dinledi ve sabahları, huzursuz ellerinin göğsünde bir ritim tutmasıyla uyanırdı.

Vakit buldukça Sonny'nin postayla gönderdiği zenci gazetelerini okuyordu. Başlıklar Breeze'e tamamen yabancı olan ışıltılı, umut dolu bir dünyadan, göz kamaştırıcı ışıklardan, hızlı gecelerden ve müzikten bahsediyordu. Israrlı bir çekiş, bir çekim hissetti. Harlem onu çağırıyordu.

Gazetelerden orada dört efsanevi caz piyanistinin yaşadığını öğrendi: James P. Johnson, Fats Waller, Willie "the Lion" Smith ve Duke Ellington adında, aslında kraliyet ailesinden olmayan bir çocuk. Onlar *öyleydi*. (Özellikle de o sıralar "The Charleston" adlı hit parçasını bestelemekte olan Johnson.) Stride adı verilen yeni bir tür caz çalışıyorlardı ve bu caz Harlem'i bir cin vaftizi gibi yıkıyordu. Cuma geceleri, gizli yerlerde "piyano kesme yarışmaları" düzenliyorlardı; Johnson, ustalaşması çok zor olan "Carolina Shout" adlı savaş şarkısını çalışıyor ve evdeki her piyaniste bunu kendisinin denemesi için meydan okuyordu. Eğer piyanist iyiye? Anında saygı görür, bu da konserlere, kayıtlara ve şöhrete yol açardı. Yuhalanırsa? Tuscaloosa'ya geri dönme zamanı.

Bir gün Breeze postadan büyük bir paket aldı. Sonny ona "Carolina Shout" plağını göndermişti. Kiliseye kadar dört mil koştu ve gıcırdayan pikapta plağı çaldı ve bir dinleyişte tüm dünyası keskinleşti

odaklanmaya başladı. Piyano çalma kuraklığı sona ermişti.

Gece geç saatlerde, tarlalardan yorgun argın döndüğünde, ikinci el piyanosunun başına oturur ve kendi kendine melodiyi çalmayı öğrenirdi. Kısa sürede James Johnson'ın kaydını taklit edebilir hale geldi. Ancak notaları tekrar tekrar aklına getirip beynine kazırken Breeze parmak uçlarının hemen ötesinde henüz kavrayamadığı daha yeni bir ses hissetti. Ve Fallon'da bunu asla yapamayacağını biliyordu.

Yeterince iyi olduğuna karar verdiğinde Breeze, sırtındaki kıyafetlerle New York'a tek yön bir bilet aldı. Hiçbir şey onu Fallon'da, sevdiği herkesi yeryüzünden silen, içini oyan ve onu içi boş bırakan lanetli bir cehennemde tutamazdı. Kasabadan trenle ayrılırken, tozlu manzara gittikçe küçülürken pencereden dışarı baktı, her geçen dakika hayatı boyunca çalıştığı ve yaşadığı plantasyonla arasına daha fazla mesafe koyuyordu. Atalarının sahibi olan insanlar tarafından işletilen plantasyon. Koca Ezra, Hazel ve Minnie Walker'ın, kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan olasılıklara rağmen sevgi dolu bir yuva kurdukları çiftlik. Gözlerini kapatarak ailesine onları gururlandıracağına, Walker adını ölümsüz kılacağına dair sessiz bir söz verdi.

Manhattan'da Breeze hiçbir şeyden emin değildi. Nerede yaşayacaktı? Orada tavuk besleyebilir miydi? Hangi metro onu Sonny'nin onun için ayarladığı et paketleme işine götürecekti? Kuzeyli aksanlarını bile zar zor anlıyordu (aslında trenden New Jersey'de inmişti, çünkü tren spikerinin "Newark" demesi *New York*'a benziyordu). Şehir onu yutabilirdi ama önce yapması gereken bir iş vardı. Bu geceki piyano kesme yarışmasını bulmak ve "Carolina Shout"u çalmak.

Breeze Walker'ın sahip olduğu tek gerçek, onun harika bir caz piyanisti olduğuydu. Çaldığında, o birkaç dakika için, parçalanmış dünyası bir yapboz gibi tekrar bir araya geliyordu. Ama özgüveni kazanılmamıştı. Bu gece, o

bunu kanıtlamak istedi.

"Dinliyor musun?" Sonny rengi solmuş, yanık izli parmaklarını Breeze'in yüzünün önünde şaklattı. "Yürümeye devam et, neredeyse takım elbise mağazasına geldik. Bu gece şehre iniyoruz; şık görünmelisin. Kabarelerde kimi göreceğini asla bilemezsin. Birinin tesisatçısı, Zora Hurston, dişçim, Mae West, Louis Armstrong, 143. Cadde'de lahana satan kadın, hepsi aynı yerde!" Sonny bir şarküterinin önündeki buketten bir gül kopardı, havalı görünümlü bir bayana uzattı ve omzunun arkasından bağırdı, "Hesabıma yaz James!"

İçki yasağı Sonny'nin çantacı olarak çalışmasını sağlıyordu. Görevi, kasabadaki en iyi işletmelere içki girmesine izin vermeleri karşılığında polisleri para torbaları vermektir. O ve Breeze aynı şekilde büyümüş, elektrik, akan su, ısı ya da ayakkabının olmadığı teneke çatılı kulübelerde yaşamışlardı. Breeze için Sonny'nin kozmopolit kişiliği yepyeni bir şeydi ve hem eğlenceli hem de sinir bozucuydu.

"Mae West buraya ilk taşındığınızda elektrik lambasını üfleterek söndürmeye çalıştığınızı biliyor mu?"

"Bacaksız bir köpek gibi yalan söylüyorsun," diye itiraz etti Sonny, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınarak. "Sana bütün o mektupları yazdığım için pişmanım."

Sonny beyaz bir polise şapka çıkarmak ve elini sıkmak için durakladı. Belli ki birlikte çalışıyorlardı. Breeze içgüdüsel olarak başını eğdi, polisin gözleriyle karşılaşmamaya dikkat etti.

"Bunu burada yapmamıza gerek yok kuzen," dedi Sonny, kalabalığın arasından ilerlerken kolunu Breeze'in omuzlarına atarak. "Bu fays'ler evdekiler gibi değil. Bizim gibi olmak istiyorlar!"

Breeze kıkırdadı. "Ben gece doğdum ama dün gece değil."

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti Sonny, birden ciddileşerek. "*Yessuh massa* saçmalığını evde bırak. Amerika'da hiçbir yerde

mütevazi bir zenci için."

Tam o sırada Sonny gösterişli bir mağazanın önünde durdu. *Bay Stein's Fine Suiting and Haberdashery, Est. 1892*, altın harflerle vitrine kazınmıştı. Ön kapıdan, Breeze'in o güne kadar gördüğü en temiz takım elbiseyi giymiş, şişman bir adam çıktı.

"Sonny! Bu takımlar 15 dolar. Bunu karşılayamam.

-"İşim pazartesiye kadar başlamayacak bile."

"Benim sorumluluğumda. Dinle, iki şey aynı anda doğru olabilir. Yakışıklı mısın? Evet. Şu anda bir paçavra gibi mi giyiniyorsun? Evet, öyle. Kimse seni bir müzisyen olarak ya da Remus Amca gibi görünürken ciddiye almaz. Seni süslememe izin ver."

Breeze buna izin verdi ve Sonny'ye geri ödeyeceğine yemin etti. Dışlandığını biliyordu. En azından ortama uyuyormuş gibi *görünmeliydi*. New York'un vaatleriyle sarhoş olmuştu. Her şeyi istiyordu.

Sonny ve Breeze 133. caddeden Yedinci ve Lenox Caddeleri arasına doğru ilerlediler: Swing Caddesi ya da Jungle Alley, kime sorduğunuza bağlı. Saat sabahın üçüydü ve taksilerden inen zengin flapper'lar, playboy'lar, ünlüler ve kasabalılar vızıldayarak her şeye hazırды.

Sonny piyano kesme yarışmasının yerini keşfetti. Yuva! Bir barbekü mekanının bodrum katında gizlenmiş olan bu yer, her türlü kaşınının giderilebileceği bir batakhaneydi (ister erkeklerden, ister kızlardan, ister her ikisinden ya da Atlantic City gangsterlerinden birinin son derece özel durumunda Mama adlı bir mağaza mankeninden hoşlanıyor olun). Ayrıca, içki saftı ve Perşembe günleri piyanonun başında Ma Rainey'nin şarkılarını söyleyen payetli şantöz aslında Ma Rainey'ydi.

Breeze, Sonny'yi parmaklıklılı bodrum kapısına kadar takip etti. Kuzeni parmaklıkların arkasındaki devasa kapıcıya gizli bir şifre mırıldandı: "One-Nut Charlie alacakaranlıkta ölecek." Kapıcı başını sallayarak onları cehenneme götürdü.

Breeze içeriden gelen sesle sarsıldı. Oda küçüktü ama vahşiydi. Müzik çılgınca çalıyor, eğlenenler dans edip jig-jag yapıyor, yerler sallanıyordu. Kokteyl masalarında politikacılar, ayaklarını yere vuramayacak kadar hüzünlü, isli gözlü sosyetiklerle kaynaşıyordu. Breeze piyanisti tanımıyordu ama Bessie Smith'in yeni single'ı "'Tain't Nobody's Biz-ness If I Do "yu söylerken ona eşlik ediyordu. İri yarı bir barmen, beli açık saten giymiş iki caz bebeğinin ağzına küvet cini döktü. Kıkırdarak öpüştiler ve bacakları havada bir senatörün masasına devrildiler.

"Gördüğüm kadarıyla burada iç çamaşırı isteğe bağlı," dedi Breeze. Baktığını fark edince gözlerini kaçırdı. Manhattan'ın görüntülerine ve seslerine alışıp alışamayacağını merak ediyordu. Belki de çok yorgundu. O eski, tanıdık kederin etrafında sürüklenmek, şehrin köpüklü elektriğinin hissini boğuyordu. O sadece bir seyirciydi.

Sadece oynamam gerek, diye düşündü. *Sonny huzuru parti yaparak buldu; ben de oynayarak bulacağım.*

"Bu Lo and Behold, kabare gösterisi," dedi Sonny.

"Tamam, yollarımızı ayırmadan önce birkaç kural. İlk kural: Çirkin bir şey olursa şaşırmış gibi görünme."

Breeze, Behold'un senatörün masasının üzerinden sürünerek geçmesini ve bir şarap şişesinin üzerine çömelip onu elleri olmadan almasını izlerken, "'Çirkin'i tanımlayın," dedi.

"Gördüğünde anlayacaksın. Al." Sonny takım elbisesinin cebinden bir kutu kürdan çıkardı ve Breeze'e uzattı. "Bir kürdan çiğne. Bu sana yapacak bir şey verir, böylece insanlar senin hödükçe şeyler düşündüğünü anlamazlar."

"Maaaan, Bessie Smith ile aynı odadayım," dedi neredeyse kendi kendine. "Bessie Smith! Buna inanabiliyor musun?"

"Gördün mü? Bu hödükçe bir düşünceydi. İkinci kural: *ünlü insanlardan etkilenmiş gibi görünme.* Ya da herhangi bir şeyden. Asla etkilenme. Üçüncü kural: Sarhoş olma. "Çünkü 'Carolina Shout' şarkısını çalmalısın."

Bununla birlikte, Sonny kalabalığın içinde kayboldu ve Breeze

yalnızdı. Sinema filmlerinden fırlamış bir partide. Çizgili takım elbisesi, tozlukları ve oxfordlarıyla kendisi gibi giyinmişti. O gecenin erken saatlerinde bir taksinin camında kendini görmüş ve gözlerini iki kez kırpmak zorunda kalmıştı. Eski Breeze'den geriye kalan tek iz yüzüydü ve elleri hâlâ tütün içmekten lekelenmişti.

Daha iki gün önce tarladaydım, diye kendine hatırlattı ve sonra bu anıları derinlerde bir yere tıkmaya çalıştı. Kendi gözleriyle görmeyi hiç beklemediği bir manzara karşısında hayrete düşerek odanın manzarasını seyretti. Yıl 1923'tü, yirmi üç yaşındaydı ve yepyeni Harlem hayatı şimdi başlıyordu. Geçmişe bağlı kalmayı reddediyordu.

Kartal gözlü Breeze kokteyl masalarını taradı. Aktris Fredi Washington'ın Louis Armstrong'la birlikte parıldayan kahkahalar attığını gördü. Ve Madam C. J. Walker servetinin varisi A'Lelia Walker'ı, rujlu üç genç adamla purolarını tüttürürken gördü. Sonra dondu kaldı.

James Johnson, Fats Waller, Willie the Lion ve Duke önde oturmuş, sigara dumanları üstlerinde dönüyordu. Breeze gözlerini kapadı ve idolleriyle aynı havayı soluduğuna hayret etti. Bir an için hareketsiz kaldı. Minnettar.

Sonra Breeze kalabalığın kükrediğini duydu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Birkaç saniye içinde kıyamet kopmuştu. Tüylü iç çamaşırları, tüylü halhallar ve gagalı, tüylü başlıklar giyen on iki şov kızı kalabalığın a r a s ı n d a n dans pistine doğru koştu. Bütün mekân "*Kuşlar her gece nereye gider? Yuvaya! Yuvaya!*"

Bayanlar bir kurban arıyormuş gibi bir gösteri yaptılar. piste çıktı. Breeze kıpırdayamadan dans pistindeki kehribar rengi bir spot ışığı tarafından aydınlatıldı. Bir anda birden fazla kuş etrafını sararak kirli bir şekilde kıvranmaya ve dalgalanmaya başladı.

Sonny gülerek masasından bağırdı, "Kuzenimin üstüne gitme! O daha birinci sınıf öğrencisi!"

Lo, Sonny'nin arkasına geçerek çenesini onun omzuna dayadı.

"Breeze bir yıldız olacak," diye şov kızına böbürlendi. "Sadece izle."

"Oh, izliyorum, tamam. Sanırım aşık oldum."

"Hayır, neyi sevdiğini biliyorum," dedi. İhtiyatlı bir şekilde takım elbisesinin cebinden küçük bir çanta çıkardı. Ona elli sent verdi ve kıvranan kitlelerin arasında kayboldu.

Dans pistindeki gösteri nihayet sona ermişti. Kuşlar Breeze'in yanaklarını öpücüklere boğduktan sonra onu pistten ittiler. Utanarak ama her zamanki kibarlığıyla en yakınındaki dansçıya şapkasını uzattı.

"Çok güzel tavuk yapıyorsunuz hanımefendi," dedi. "TAVUK mu?" diye bağırdı, hakarete uğramıştı. "*Ben bir papağanım!*"

Dansçı tüyleri uçuşarak fırladı gitti. Breeze yapamadı Kazanmak. Bu gece olmasını umduğu onca şey arasında, bir tropik kuş sürüsü tarafından tacize uğramak bunlardan biri değildi. Hem de kahramanlarının önünde?

Tanrım, yarışmayı iptal edebilirler mi? diye düşündü. Şimdi dikkati dağılamazdı; bu ana çok fazla şey bağlıydı.

Bessie Smith sanki onun aklından geçenleri okumuşçasına şarabını yudumladı ve kalabalığa seslendi. "Beyler! Eldivenlerinizi kedilerinizin üzerinden çıkarın ve dinleyin. Sırada piyano kesme yarışması var. Tüm şehir dışı fildişi çalanlar, zafer şansı için öne çıkın."

Bir avuç umutlu piyanist sıraya girdi ve teker teker çeşitli uzmanlık seviyelerinde çalarken, diğer herkes ateşli bir neşeyle dans pistini yumrukladı.

Ama onlar Breeze değildi. Parmakları karıncalanıyor, beyni dönüyordu, onların bilmediği şeyi biliyordu. Bu yarışmayı o kazanacaktı.

"Sıradaki kim?" diye seslendi James Johnson.

Vakit gelmişti. Kürdanını çiğneyen Breeze, titreyen elleriyle piyanoya yaklaştı.

"Kuş yemi," dedi James Johnson. "Senin adın ne dostum?"

"Breeze Walker, efendim." *Breeze Walkuh, suh.*

"Neyin var göster bize evlat."

Bu onun anıydı. Breeze hayatı boyunca gerçek müzisyenler için çalmak, onları etkilemek, fark edilmek, sesini duyurmak için can atmıştı. Yeteneği hakkındaki önsezisinin doğru olduğunu kanıtlamak için.

Breeze'in piyanoya oturduğunda ilk düşündüğü şey, piyanonun daha önce çaldığı hiçbir piyanoya benzemediğiydi. Ahşap ipeksi ve pahalı bir his veriyordu. İkinci düşüncesi? *Rakibimi okula götürme zamanı.*

Ve sonra atladı, ilk birkaç notaya vurdu. Onlar enstrümana alıştıkça biraz tıngırdadı ama ilk bardan sonra sallanmaya başladı. Melodisi teknik açıdan mükemmeldi; tüm şarkıyı son derece kusursuz bir mükemmellikte çaldı. Sonny daha sonra ona, gözlerinizi kapattığınızda James Johnson'ın kendisi olduğunu düşünebileceğinizi söyleyecekti. Breeze, "Carolina Shout "u ağlamaklı ve coşkulu bir kreşendo ile bitirdiğinde, başını kaldırıp zafer kazanmış gibi baktı. Ve sonra kalabalığın sessiz olduğunu fark etti.

"Bu bir okul resitali değil!" diye haykırdı James Johnson seyircilerin kahkahaları arasında. "Benim gibi çalmayın. Kendin gibi çal! Taklitlerden ya da mükemmellikten etkilenmeyiz patron. Duke, Pratt bursunu geri çevirdi."

Breeze Duke'a göz kırptı. İkisi de yirmi üç yaşındaydı ama süperstar sofistikelik açısından aralarında ışık yılı kadar fark vardı. "Bir bursu geri mi çevirdin?"

Soğukkanlılığın timsali Duke sigarasını üfledi. "İhtiyacım yok."

"Eğer sallanamıyorsan," dedi James, "en iyisi attan in, Breeze. Ya da şu anda donup kaldığına bakılırsa, belki de seni aramalıyım...?" Elini havaya kaldırdı

kulağına doladı ve kalabalığa doğru eğildi.

Herkes kükredi, "DON!" Sinirlenen kalabalık yuhalamaya başladı. Seksi kuşlar bile onu piyanodan uzaklaştırmak için el sallıyordu.

Ezilen Breeze banktan ayağa kalktı. Hayal mi görüyordu? Neden bunu başarabileceğini düşünmüştü ki? Ondan önce oturan her piyanist parlatılmıştı. Ellerinin duruşundan bunu anlayabiliyordu. Breeze kendi kendini eğitmişti, acemiydi.

Ama bu kesinlikle doğru, diye düşündü. Eğer resmi bir eğitim almadan besteci gibi çalabiliyorsam, her şeyi yapabilirim. Kendim gibi çalsam nasıl olurdu?

"Tekrar deneyebilir miyim, efendim?" diye sordu. James kaşlarını kaldırarak başını salladı.

Breeze tekrar yerine oturdu. Ve sesler ona geldi. Trenin vızıltısı, fahişelerin ona mırıldandığı standartlardan parçalar, cırcır böceklerinin vızıltısı, gözyaşları, bitmek bilmeyen acılar, iş şarkıları, lanet Güney, bitmek bilmeyen yoksulluk, çakılların üzerinde yürüyen nasırlı çıplak ayakları, kız kardeşinin parıldayan alto'su, babasının mızıkası, annesinin ukelele'si, şiddetli rüzgarda kulübesinin iniltisi, tarlada kırılmış sırtının gıcırtısı. Patlayıcı patlamalar ve savaşın ani sessizliği. Hepsi kafasının içinde dönüp duruyor, hala tütün lekesi olan parmak uçlarının hemen ötesinde yeni bir sesin, tam olarak kavrayamadığı senkoplu bir ritmin önerisini mayalıyordu.

Breeze "Carolina Shout" çaldı, tamam. Bir yelpaze kadar serin, bir esinti kadar yumuşak. Ama şarkının üzerine bir duygu seli saldı. Söyleyemediği, hakkında konuşamadığı ve hissedemeyecek kadar duygusal olarak yok olduğu her şeydi. Başı eğik, kalabalığı duymadan, umursamadan, sadece kalbinin ritmine göre çaldı ve çaldı. Sağa gitmesi gerekirken sola gitti, sol akorunu si ile değiştirdi. Uykunun ortasında sevgilinizle birbirinize uzanmanızın içgüdüsel coşkusu gibiydi, bilinciniz yerinde değildi, düşünmüyordunuz, sadece *hissediyyordunuz*. Ezra "Breeze" Walker çaldı

"Carolina Shout" sanki bir meşale şarkısıydı. Cazdı ama blues da vardı. Ritim ve blues.

Ve bitirdiğinde, gözyaşları tuşların üzerinde parlıyordu. Ve yine sessizlik oldu. Ama sorun değildi. Bir sesi ilk duyduklarında anlamak seyircinin işi değildi. Sonra Fats'in sigarası açık ağzından viskisinin içine düştü ve cızırdadı. James, Aslan ve Duke alkışlamaya başladı. Sonra her yer patladı.

Breeze sıırttı ve tek bir kelime söyledi. "Daha fazla mı?"

BÖLÜM 4

GIZEMLİ HAYIRSEVER

3 Şubat 2024

Ricki, dükkânda o güne kadarki en durgun günün hemen ardından Wilde Things'teki çalışma masasında duruyordu. Sexy Taco'nun (en sevdiği restoran haline gelmişti) teslimatçısı dışında gün boyunca kimse zile basmamıştı. Bütçe yazılımına danıştıktan sonra sorununun para olduğunu fark etti. En egzotik, en değerli cinsler için cömert harcamalar yapıyordu. Tasarımları nefes kesiciydi - ona büyük bir IG takipçisi kazandıran türden - ama gerçek hayatta, bu "her şeyden önce kalite" yaklaşımı onu iflas ettirecekti.

Daha akıllıca bir bütçe yapmalıyım, diye düşündü süslü bir begonvil sapını çelengin içine sokarken. Durmalıyım... durmalıyım...

Onu düşünmeyi bırak. Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle gözlerini kapadı ve başını salladı. Garden Gentleman'ın yüzü aklına gelip duruyordu. Kaba ve beklenmedik bir şekilde. Bir buçuk metre boyunda, rahatsız edici bir düşünceydi.

Sadece rastgele bir karşılaşmaydı. Sadece iki kişi

Karanlıkta birbirlerini. Peki neden onu her düşündüğünde midesi on beş kat düşüyordu?

Dur, diye düşündü Ricki. Zaten çok iyi biriyle çıkıyorsun. Evet, Ali başkan yardımcısının adının Caramel Harris olduğunu sanıyordu. Ama kimse mükemmel değildir, en azından sen.

"... peki, ne zaman gitmeliyiz?"

Ricki başını iki yana sallayarak kendine geldi. Ali zümrüt tahtında oturmuş, telefonunda geziniyordu.

"Pardon, dalmışım. Nereye gidiyoruz?"

"Sweet Colette pastanesi bu akşam sanat partisine ev sahipliği yapıyor. Öne çıkan sanatçılardan biri de ben miyim? Üç eser sergileyeceğim."

"Oh, doğru!"

"Evet, biliyorsunuz, 2024 bu sanattan kâr elde etmekle ilgili. Kendi evimi edinmenin zamanı geldi. Enerjik olarak konuşursak, oda arkadaşlarım iyi. Ama üçlü bir grupla yaşamak gucci değil." Cebini karıştırdı. "Bolluk kristallerim nerede?"

"Hangi üç tabloyu göstereceksiniz? Benim portrelerimi belki?" Ricki şakayla karışık kirpiklerini kırptırdı.

"İş yüzünden dikkatin çok dağınık kraliçem. Hatırlıyor musun, sahibinin sosyal medya daveti için benim Ricki portrelerimden birini kullandığını söylemiştim? Bugün de çıktısını aldı ve eski usul el ilanlarını mahallenin dört bir yanına yapıştırdı. Yüzün Harlem'in her yerinde."

Ricki dükkâna o kadar odaklanmıştı ki, son orkide teslimatı dışında hiçbir şey bilincine girmemişti.

"Gerçekten daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor," dedi ağlamaklı gözlerini ovuşturarak. "Demek portrelerimden birini gösteriyorsun. Diğer ikisi ne?"

"Ruhum beni henüz bu cevaba yönlendirmediydi. Geçen hafta başladığım Yeni Okul dersinden parçalar gösterebilirim." Göz kırptı. "Sürpriz olacak."

Üç Şubat akşamı havada ayaz vardı ama gökyüzü bulutsuz, kristal mavisiydi. Sosyal açıdan bakıldığında, bir parti tam da Ricki'nin ihtiyacı olan şeydi. O networking etkinliğindeki yanlış milliyet anını atlattıktan sonra, kendini günde bir kişiyle tanıştırmaya karar vermişti. En sevdiği meyve suyu barındaki smoothie uzmanı. Her hafta yemek yediği Batı Afrika restoranının sahibi. Eva Mercy'nin vampir erotik romanlarına olan tutkusunu bilen en sevdiği kitapçıdaki tezgâhtar. Ve kurduğu her bağlantıdan sonra kendini daha da evinde hissediyordu.

Partiden bir saat sonra Sweet Colette iyi hissettiren hislerle çalkalanıyordu. İnsanlar midtempo şarkılar eşliğinde omuz dansı yapıyor, şekerli pastalar ve sek martiniler içiyordu. Ricki 1940'lardan kalma dantel bir bluz ve vücudu saran bir etekle kendini şirin hissediyordu. Ayrıca bu gece endişe savaşı kazanıyordu. Kendisini Sweet Colette'in sahibi ve çiçeği burnunda sanatçı Glenroy St. Jermaine'e cesurca tanıtmıştı ve keyifli bir sohbet ediyorlardı.

"Otuz dakika içinde sanat eserlerini sergileyeceğiz. Resmimi görene kadar bekleyin. Konu büyük boy soyut bir kuş," dedi Glenroy, tüllü bir kimono ve Adidas giymiş uzun boylu bir adam. "Tuval üzerine yağlıboya. Puslu, neredeyse holografik vuruşlar."

"Kulağa gerçeküstü geliyor," diye soluk soluğa kaldı Ricki. "Sanki kuşu rüyada görmüşsün gibi."

"Kuşu rüyamda gördüm! Nereden biliyorsun?" Glenroy şakacı bir şekilde onun omzunu itti. "Biz ikiz alevleriz. Beni anlıyorsun, güzel kardeşim."

"Hep öyle yaparım." Onu sadece yedi dakikadır tanıyordu. "Her neyse, vücudu yapmak için kış yanaklarımı boyadım ve sonra onları tuvalin üzerinde parçaladım. Bir yengeç olacaktı ama detay çalışmalarına başladığımda bir kuşa dönüştü."

Yapma, diye düşündü Ricki. *Ona yengeç anekdotunu anlatma; kendini yok etme...*

"Hey, doğanın tarih boyunca yengeç olmayan beş farklı hayvanı yengece dönüştürdüğünü biliyor muydunuz? Görünüşe göre, bu mükemmel bir form. Araştırmalara göre bir gün hepimiz yengeç şekline gireceğiz. Çılgınca, değil mi?"

Ona baktı, sonra gülmekten öldü. "Sanırım bir içkiye ihtiyacın var, Bill Nye."

Başını sallayarak kalabalığın içinde kayboldu. Ricki yavaşça duvara yaslandı. Martini'sini can havliyle kavrayarak utancından nefes almaya çalıştı. Aslında o bir aptaldı. Bu eğlenceli gerçeğin uygun olacağı bir senaryo yoktu, belki de 2012 Science Tumblr bağımlıları toplantısı hariç.

Bıkkınlıkla gözlerini sıkarak kapattı. Ve saat gibi, Garden Gentleman'ın yüzü beynini kapladı. Aklını kaybediyordu.

Gözlerini açtığı anda, bir elinde kurabiye, diğerinde -üç yıldır ayık olduğu için- Shirley Temple tutan Tuesday'i gördü. Her zamanki gibi, isimsiz bir kötü adam olarak gizli görevde uçmak için elinden geleni yapıyordu: joggers, kalın spor ayakkabılar, kaygan topuz.

"Geldin!"

"Tabii ki geldim. İşin içinde bedava unlu mamuller vardı." Kirpiklerini kırıştırdı. "Ten rengimle ilgili bir şey fark ettin mi?"

Ricki onun cildini değerlendirdi. "Affedersiniz, ıslıl ıslılsınız." "Yeni yazar tıkanıklığı takıntım cilt bakımı. Daha yeni

Bütün gün internetten lüks Kore cilt bakımı sipariş ediyorum. Gözeneksiz ve filtrelenmiş görünmek istiyorum. Şehvetli bir cyborg gibi." Parmağındaki buzlanmayı yaladı. "Ah, anı kitabımı asla bitiremeyeceğim. *To jest okropne.*"

Salı gününün yabancı bir cümle kurduğunu duymak şaşırtıcıydı.

"Ne dedin, şimdi mi?"

"*To jest okropne.* Lehçe'de 'bu korkunç' anlamına geliyor." "Şaşırtmayı asla başaramıyorsun, bebeğim."

"Benim Annemin Lehçe! O taşındı
Burada at onsekiz ve

Roxy'de vestiyer görevlisi olmuş ve orada Houston'lı bir sırt çantalı rapçi olan babamla tanışmış. 90'ların hip-hop aşkını yaşadılar, beni doğurdular ve sonra babam birkaç şehvetli kadın gibi davrandığı sahte bir telefon seks servisi işlettiği için sınır dışı edildi. Meğer Teksaslı değilmiş; Ruandalı bir mülteci ve aksan ustasıymış." Somurtkan bir şekilde kekini çiğnedi. "Anı yazmaktan nefret ediyorum. Hayatımda neyin ilginç olduğunu anlatmak imkansız."

Ricki güldü. "*Bu çok* ilginç. Bu senin köken hikayen. Oyunculuk yeteneğini babandan almışsın, ki fırsat verilse şimdiye kadar Oscar almış olabilirdi."

Salı ışınlandı. "Çok zekisin. Kitabımı yazabilir misin? Ben işe yaramazım. İşe yaramaz demişken... Ali nerede? Bir yerlerde çakralarını mı hizalıyor?"

"Ben de tam onu gündeme getirmek üzereydim." Ricki sesini alçalttı. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Öldürün onu."

"Ne?"

"Ne?"

"*Salı*."

"Bakın, ben mücadeleye hazırım. Arabaları anahtarlamamız gerekirse seslenin."

Salı günü Selena Gomez ve 2008 yılında *In Touch Weekly*'ye kapak olan bir *High School Musical* figüranı ile üçlü bir kulüp kavgasını kazandığı için Ricki ona inandı.

"Ben her zaman ilişkilerden kaçırım," diye devam etti Ricki. "Ve

Yeniden markalaşmam lazım. Bu kaçamağı bir şeye dönüştürmeye çalışmalı mıyım?"

"Zehirli kalıpları kırmak benim işim. Ama Ali için? Onun hakkında gerçekten ne biliyorsun? Hiç onun evinde kaldınız mı?"

"Hayır. Ama sadece üçlü bir grupta yaşadığı için."

Tuesday ellerini dua eder gibi birleştirdi, parmak uçları alınıdaydı. "Biiitch."

"Biliyorum, biliyorum."

"Ali size sevildiğınızı hissettiriyor mu? Fiziksel, zihinsel ve astrolojik olarak tutulduğunuzu hissediyor musunuz? Eğer hissettirmiyorsa, onu terk et. Her zamanki alışkanlığın olduğu için değil, yapman gerektiği için."

Ricki aynı fikirde olduğunu itiraf etmek istemeyerek dudağını çiğnedi. Tam o sırada, maksi elbise giymiş şımarık bir sarışın tarafından bölündüler.

"Sen Tuesday Rowe musun? Eskiden seni severdim. Neden artık çalışmıyorsun?"

Ricki, Tuesday'i tanıdığı kısa süre içinde bunu çok sık yaşamıştı. Haberin yayılması için sadece bir kişinin onu fark etmesi yeterliydi. Tuesday, akıl sağlığını korumak için "nerelerdeydin" sorusuna her zaman akıl almaz bir alaycılıkla cevap verirdi.

"*Hazır Freddy*'den beri ne yapıyorsun?" dedi kadın.

"Akvaryum tasarımı hayalimin peşinden gidiyorum." "Efsane!" Sarışın zıplayarak uzaklaştı.

Ricki, Tuesday'e yenmemiş şekerlemeli kekini uzattı. "Al, buna ihtiyacın var."

"Tuesday Rowe?" diye bağırdı başka bir konuk.

"Hayranınızım!

Bugünlerde ne yapıyorsun?"

"Düşmanlarımla kanında yıkanıyorum."

"Öldür, kötü adam," dedi ve yanlarından hızla geçti.

Salı günü güneş gözlüklerini taktı (akşam 8:00'de, içeride). "Seni seviyorum kızım, ama evde beni bekleyen cilt güçlendirici bir C vitamini maskesi var."

"Anladım. Ama önce kek standının yanındaki Ali'ye bak. O benim geleceğim mi?"

Salı kaşlarını çatarak Ali'ye doğru baktı. "Boş görünüyor. Sanki ona nasıl hissetmesi gerektiğini söyleyecek bir keman partisiyonu bekliyor."

Ricki yüzünü buruşturdu. "Orada bir şey yok, ha?"

Tuesday de karşılık olarak onu havadan öptü ve Chaka Khan'ın "Ain't Nobody" şarkısı başladığında çıkış yolundaydı

Hoparlörlerden gümbür gümbür sesler geliyordu. Nefes nefese Ricki'ye doğru döndü.

"Komik bir hikaye; Grammy ödüllerinde Chaka Khan'ın klavyecisiyle tanıştım. Riffi Vegas'ta bir piyano dükkanında çalan birini dinledikten sonra bulduğunu söyledi. Ama adını hatırlayamıyordu. Chaka ona kim olduğunu sorduğunda, 'Hiç kimse' demiş. Ha!" Gözleri parladı. "Aslında harika görünüyor. Sanat üzerinde bu kadar etkili olmak ama anonim olmak? Kimse sana bir şey yansıtmıyor. Kimse yalanlar uydurmuyor, senin üzerinde sahiplik hissetmiyor, *sen* daha bilmeden senin saf mı yoksa fahişe mi olduğuna karar vermiyor. Ama erkekler için durum farklı. Kültür kızları çarmıha geriyor." İç çekti. "Şöhret bir hapishanedir."

Ricki ona nazik bir gülümseme attı. "İlk bölümün orada başlıyor."

Salı günü çıkarken Ali Ricki'ye doğru ilerledi ve kolunu Ricki'nin beline doladı. Talaş ve paçuli kokuyordu.

Artı: kolonyası erkeksi ve seksi, diye düşündü.

Gülümsedi. "Eğleniyor musun?"

"Gerçekten de! Tüm bu pozitif enerji frekansları beni yükseltiyor."

Eksileri: Sessiz bir inziva lideri gibi konuşuyor.

"Buradaki herkes iyi insanlar. Hatta az önce Columbia'da ekonomi okuyan biriyle sohbet ediyordum. Radikal dürüstlük ruhuyla sizinle paylaşmak istediğim bazı bilgiler verdi."

"Gerçekten mi? Şey..."

"Buketlerinizin çok pahalı olduğunu söyledi."

Ricki yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. Bir yabancıyla onun işini tartışmaya nasıl cüret ederdi? Ve o yabancı nasıl haklı olabilirdi? İnsanların ona dükkânını nasıl idare edeceğini söylemesinden bıkmıştı. Barış içinde değerli bir ders öğrenemez miydi?

"Nadir, çok pahalı ırklarla çalışıyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Yakında kâr edemeyeceğimin farkındayım ama en azından ödeşmek istiyorum. Bunu yapmak için de

fiyat yükselir."

Ali onun elini sıktı. "Kendinizi tüketim zincirlerinden kurtarın kraliçem."

Ricki'nin sabrı tükenmeye başlamıştı. "Ama... Ben gerçekten yaşamak için bir şeyler satıyorum."

Tam zamanında, krem rengi kaftanı, büyük boy kırmızı gözlükleri ve heykelsi façinatörüyle göz kamaştıran Bayan Della da onlara katıldı. Mahalledeki çeşitli hayranlarıyla sohbet ediyordu. Her zamanki gibi elinde bir çay fincanı vardı.

Ricki'nin dünyaya gerçek bir fincan çayla çıkması onu çok etkilemişti. Seyahat kupası ya da bardakla değil. Sanki salonunda misafir ağırlıyormuş gibi, en iyi porselenlerini kullanıyordu. Sırt çantası olmadan ilk derse giren bir çocuğun kaotik özgüvenine sahipti.

"Bayan Della!" Ricki onun kokusunu içine çekerek dar gövdesine sarıldı: Fashion Fair pudrası, Estée Lauder'ın Beautiful'u ve romatizmalı parmaklarına masaj yaptığı Tiger Balm.

Ricki farkında olmadan duruşunu düzeltti. Bayan Della'nın varlığında Ricki'nin her zaman onu memnun etmek istemesine neden olan bir şey vardı. Ve kişiliğindeki uçarılığın her zerresini silmek. Kadın sadece zarafeti temsil etmekle kalmıyor, aynı zamanda herkesten daha yüksek bir seviyede çalışıyor gibi görünüyordu.

"Ali, hemen döneceğim. Bayan Della'ya birlikte bir çörek yiyeceğimize söz verdim," dedi ve yaşlı kadınla kollarını birleştirdi.

Ali'den uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Yürürlerken Bayan Della fısıldadı, "Bunun bir parti olduğunu söylediler. Şapkalar nerede?"

"Süslü şapkalar kaybolmuş bir sanat, korkarım," diye sempati duydu Ricki. "Yüzün kötü görünüyor. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Her zamanki gibi Wilde Things için endişeleniyorum. Yapmak için can attığım hayali, lüks düzenlemeleri yapabileceğim günü iple çekiyorum."

"İdeal senaryoyu beklemenin bir faydası yok. Sadece şimdi var," dedi sertçe. "Gözlerinizi kapatın. İçinde

bulunduğın durumdan memnun musun?

şu an?"

Ricki kendisine söyleneni yaptı ve kahkahalarla dolu parti sohbetlerinin kulaklarını doldurmasına izin verdi. Dükkânı tehlikeydi. Kirası aniden sürdürülemez hale gelmişti. Ali ile geleceği kasvetliydi...

Garden Gentleman kim? Onu tekrar göreceğ miyim? Görmek istiyor muyum?

O güzel yabancıyı aklımdan çıkar, diye düşündü Ricki yumruklarını sıkarak. *Kendi kışının ağrısı olmayı bırak.*

Çabucak dikkatini yeniden Bayan Della'ya yöneltti. Ve Yalan söyledim.

"Biliyor musunuz? Sanırım tatmin oldum."

"O zaman her şeyi doğru yapıyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. "Soraya var. Öne çıkan sanatçılardan biri. Açılıştan önce onunla tanışmalısın. O bir kart."

Bayan Della onu arkadaşı Soraya'nın bulunduğu yere götürdü. Mesleği üçüncü sınıf öğretmenliği olan Soraya kendini Marksist bir vegan olarak tanımlıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim kardeşim." Soraya sakın, podcast'lere özgü mükemmel sesiyle Ricki'yi sarmaladı. "Ben de tam eserimi açıklıyordum. Muzların bir fotoğrafı."

"Muza alerjim var," diye itiraf etti Bayan Della çayını yudumlarken.

"Ama fotoğrafın içine gizlenmiş *boyalı* bir muz ekledim. Diğerlerine benziyor ama biraz... farklı. Hayatta fark ettiğimiz ve etmediğimiz şeyleri araştırıyorum. Örneğin, biri gölge yapmasaydı fark eder miydiniz? Ya da kanatlarını ceketinin içine sokmuş olsa? Ben işaret etmeseydim boyalı muzı görür müydünüz?"

Ricki ilgiyle başını salladı. Dünyanın ne kadarını gerçekten algıladığını merak ediyordu. Bazen tek bir şeye -bahçecilik, kitap okumak- o kadar takılırdı ki, kendisiyle konuşulana kadar bir insan olduğunu bile unuturdu. "*Oh! Ben varım.*" gibi.

"Bunu, gözlerimi dünyaya açmak için bir hatırlatma olarak yarattım.

dünya," diye devam etti Soraya. "Bizimle kimin ya da neyin yürüdüğünü asla bilemezsiniz."

Ricki'nin sırtından aşağı buz gibi bir ürperti indi, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ve sonra izlendiği hissine kapıldı. Başını pencerelere doğru çevirdi ve kalabalığı inceledi. Hiçbir şey yoktu.

Ricki'nin kendini toparlaması gerekiyordu. Garden Gentleman ile karşılaşması açıkça beynini karıştırmıştı.

"Muzu fark edeceğime şüphe yok," dedi gruba katılan Ali. "Doğam gereği, deneyimin tüm boyutlarını algılayabiliyorum."

"O bir empat," diye açıkladı Ricki, ayak tırnaklarına kadar eğilerek.

"Bu bir hediye." Ali parmaklarını Ricki'ninkilerle birleştirdi. "Tanrı çok karmaşıktır."

"Hepiniz birlikte misiniz?" Soraya şaşkınlıkla Ali'den Ricki'ye baktı. "Ali, ben New School'da senin portre sınıfındayım. Beni tanımadın mı?"

"Söz mü? Özür dilerim." Ali Ricki'nin elini bıraktı. "Seni örgülerinle tanıyamadım."

"Ama muzı fark ederdiniz?" Bayan Della doksan altı yaşında olması gerekenden çok daha zekiydi.

Ali yanıt vermedi ve Soraya boşluğu övgülerle doldurdu. "Ricki, sınıfta Ali'nin yeteneğini hep kıskanmışımdır. Canlı nesnelerden resim yapmak zordur." Sonra da eğilip Ricki'nin kulağına fısıldadı: "Bilgin olsun, ben de çok eşliyim."

"Ama... Ben çok eşli değilim," dedi Ricki. Ağırlığını her iki ayağı arasında kaydıran Ali'ye baktı.

"Şimdi, bu kelime tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Ms.

Della.

Soraya, "Aynı anda birden fazla ilişkiden zevk aldığınız zaman, hanımefendi," dedi.

Bayan Della başını eğdi. "Açıklıyorum. Pantolonun seksi olmasında bir günah yok."

Ve sonra, karar vermiş yaşlıların o açık sözlü tarzıyla

Zamanlarını başka bir yerde geçirmelerinin daha iyi olacağını düşünerek Ricki'nin omzunu sıktı ve şoförünü bulmaya gitti.

Tam o sırada Glenroy St. Jermaine, devasa kokteyl yüzüğüyle bir şarap kadehini tokuşturdu. "İyi insanlar! Toplum Sanat Gecesi'ne geldiğiniz için teşekkürler. Efsanevi bir ressam olmaya hevesli biri olarak, bu gece burada bulunan tüm sanatçılardan çok ilham aldım. Ve şimdi, daha fazla uzatmadan, hepinizi eserlerinizi sergilemeye davet ediyorum. Sonra da kira öder gibi eserlerinizi satmaya. Çünkü öyle." Kıkırdadı.

Çok eşlilik muhabbetinden çıkmanın rahatlığıyla Ali aceleyle sanat eserlerinin yanına gitti. Üç tuval bir rafın üzerinde, içe dönük olarak duruyordu. Gözleri parlayarak her birini kendi etrafında çevirdi. Sonra odanın kendi tarafındaki herkesin nefesi kesildi.

Ricki'ninki en gürültülüsüydü.

Onun bir portresi vardı. Hoş, tartışmasız bir nü, yumuşak, güzel ve asil. Diğer iki nü ise ne ilkeldi ne de Ricki'yi gösteriyordu. Bunun yerine, konu kıvrımlı örgüleriyle Kelly Rowland'a benzeyen biriydi. Bir resimde göğüsleri ve kolları tamamen ortaya çıkmıştı. Diğer i ise son derece yakın birinin perspektifinden, çarşaflara dolanmış mükemmel çıplak vücuduna bakıyordu. Bu parçalardan seks damlıyordu.

Aceleyle duvara doluşan konuklar iPhone'larıyla fotoğraf çekip ilk satın alan olmak için yarıştı. Hatta birisi örgülü bombaya daha yakından bakabilmek için Ricki'ye dirsek attı. Tabloların ikisi de hemen satıldı. Kimse Ricki'nin portresini fark etmedi bile.

Soraya parlak muz parçasını bir anlığına bırakarak Ricki'ye doğru ilerledi. "Haddimi aşmak istememiştim. Sadece Kiana, portrelerdeki model... Onu sınıfta canlı olarak resmettik. Aralarında bir elektrik vardı. Ali'nin onunla yatmaya başladığı çok açık. Gerçeği hak ediyorsun."

"Buna minnettarım," dedi Ricki ve öyle de yaptı. Hışıyla Ali'nin yanına gitti ve onu pazılarından tutarak fırının arka köşesine sürükledi. Ve onu tersledi.

"Özel olmadığımızı biliyorum ama tırnak içinde radikal dürüstlüğe ne oldu? Başka biriyle yattığını böyle mi öğreniyorum?"

"Kraliçem, o sadece benim modelimdi! Birlikte yatmadık."

"Bir yalan daha söyle."

"Tamam, onunla sadece birkaç kez yattım. Ama bu sanat içindi! Picasso evliydi ve bir ilham perisi vardı. Sana söylemek istemedim çünkü trip atacağını biliyordum."

"Aman Tanrım, kendini Picasso ile kıyaslama. Bu arada o da azılı bir kadın düşmanıydı." Ricki yüzünü ellerine gömdü ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Ali'yi gerçek bir ilişkiye dönüştürmeyi gerçekten denedim mi? Terapiye ihtiyacım var. Ve terapiye param bile yetmiyor!"

"Vay canına. Tamam. Kızgın olduğunu görüyorum. Anlıyorum. Ama diğer zencileri çekici bulduğunu biliyorum. Kendi gerçeğinde dur. Hipokrat olma."

Ricki ona ters ters baktı. "*İkiyüzlü*, seni Urban Outfitters'dan alınmış duyarlı Buda heykeli."

Kendine kızarak hışımına uzaklaştı. Ali'yle ciddi olmayı düşünmüş olması bile flört içgüdülerinin çöp olduğunun kanıtıydı.

Ricki bir karar verdi. Erkeklerle ara vermenin zamanı gelmişti. Erkekler ona beladan başka bir şey getirmemişti ama ortak payda *kendisiydi*. Doğru kişileri seçeceğine güvenemezdi. Kendi zamanını boşa harcıyordu!

Bıkkınlık içindeki Ricki ceketini kaptığı gibi ön kapıya yöneldi. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki omuzlarına bir dokunuş hissettiğinde şaşkınlıkla irkildi.

Önünde, muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında, 1.80 boylarında ufak tefek bir kadın duruyordu. Saçlarını buzlu çizgilerle kestirmiş, çiçekli bir tunik giymiş ve deniz mavisi göz farı sürmüştü. Manhattanlı gibi görünmüyordu. Scranton'dan gelen çıkmaz sokaktaki bir büyükanneye benziyordu.

"Oh!" diye haykırdı Ricki. "Üzgünüm, beni korkuttun. Ben... ben

Seni tanıyor muyum?"

"Hayır," diye cevap verdi belli belirsiz bir Latin Avrupa tınısı taşıyan iddialı bir sesle. Portekizce olabilir mi? İspanyolca? "O tabloya ihtiyacım var. O tabloya. Senin resmine."

Ricki portresini işaret eden kadına kaşlarını çatı. Tuhaftı. Kimse tabloya dikkat çekmemiştir ve şimdi bu geç gelen kişi onu mu talep ediyordu? "Emin misiniz?"

"Tekrar ediyorum, o resmine ihtiyacım var. Hemen." Kadın Ricki'nin sağ elini tuttu ve avucuna bir tomar para sıkıştırdı. "Bunun toplamı beş bin dolar. Bu yeterli olur mu?"

Ağzı açık kalan Ricki, bir Fantasia baladının tüm inceliğiyle yığına aval aval baktı.

"Ben... Ben ressam değilim." Kalabalığın içinde hızla Ali'yi aradı ama göremedi. "Ayrıca, bu kadar etmez! Satış fiyatı yüz elli dolar."

"Fiyat önemli değil."

"Şey... Yani, anlamıyorum, ama emin misin? Ressamın parayı almasını sağlayacağım. Ama bekle, bunu neden istiyorsun? Aciliyeti nedir?"

"Bunu söylemeye yetkim yok." Kadın bir süre daha Ricki'nin yüzüne baktı ve ifadesinin altında bir şeyler kaynadı. "Düşündüğüm kadar güzelsin." Kadın başını sallayarak hızlıca konuştu. "Bela."

Ne halattan bahsediyordu? Ve neden bu kadar gizemli davranıyordu? Kadın gitmek için acele ediyormuş gibi görünüyordu. "Kimsin sen?"

"Ben önemsiz biriyim," diye homurdandı kadın. "Aslında, bir ay içinde beni unutacaksınız. Bu tablo patronum için. Onun asistanı olarak sadece emirleri yerine getiriyorum. İzin verir misiniz?"

Kadın Ricki'nin yanından geçip raftan brandayı kaldırdı.

"Bekle, gerçekten kim olduğunu bilmem gerek!" diye ısrar etti Ricki, onu takip ederek.

"Patronum hayırsever bir insandır ve

genç sanatçılar. Ne eksik, ne fazla. Dediğim gibi, beni bir ay içinde unutacaksınız."

Çok resmi konuşuyor, diye düşündü Ricki. Kasılma yok. "I'm" yerine "I am". "Yapacaksın" yerine "yapacaksın". Kim böyle konuşur ki?

"Bana iletişim bilgilerini verebilir misiniz? IG adreslerini? Herhangi bir şey? En azından sanatçının kime teşekkür etmesi gerektiğini bilmek için."

Kadın kapıya doğru ilerliyordu, Uggs'larının lastik tabanları yerde gıcırdıyordu. "Özür dilerim ama olmaz."

Kadın dükkândan çıkıp hızla uzaklaşırken Ricki, "Dur!" diye seslendi. "Dur!"

Dondurucu bir Şubat gecesiydi ve kar fırtınasının ilk taneleri düşmeye başlamıştı. Ricki ona ulaştığında kadın sokağı yarılamıştı.

"Bana bir numara ver! Herhangi bir şey!" dedi. "Lütfen!"

Sinirlenen kadın arkasını döndü ve sabırsız bir ses çıkardı. Tırnaklarını çiğniyor, volta atıyor ve son derece çelişkili görünüyordu. Ricki aval aval bakıyor, başına gelen tüm bu tedirgin edici, gerçeküstü karşılaşmaları mantığa oturtmaya çalışıyordu. Önce Garden Gentleman, şimdi de o mu?

"Kahretsin," diye mırıldandı kadın. Durakladı ve sonra pes etmiş gibi sönük göründü. "212-555-5787. Şimdi mutlu musun?" Ve sonra, elinde tuvali, hızla caddeden aşağı indi ve köşeyi dönerek gecenin içinde kayboldu.

Ricki tekrar 212-555-5787, 212-555-5787, 212-555-5787, 212-555-5787'yi çantasında telefonunu bulana kadar tekrar tekrar aradı. Gizemli Hayırsever adı altında rehberine ekledi.

BÖLÜM 5

TITREŞİMINİZ KABİLENİZİ ÇEKER

4 Şubat 2024

Della'nın Ricki ile çay saatleri kutsaldı. Ve fiili torununun, yeni bir dükkan sahibi için pek de uygun olmayan programına uymasını takdir ediyordu. Bu, Della'nın haftasının en önemli anıydı: Arka planda *The Great British Bake Ofi* usulca çalarken Ricki ile sohbet etmek ve True Serenity Tea abonelik kutusundan en son harmanı yudumlamak.

Kısa bir süre içinde Ricki onun için bir kiracıdan çok daha fazlası olmuştu. O bir aileydi. Della ona sıcak, aşırı korumacı, otoriter bir ruhla davranıyor ve her A+ büyükannesi gibi, Ricki'nin favorileri olan Werther's karamelleri ve Life Savers ile her zaman mantıklı bir cüzdan stokluyordu. Gerçi Della'nın "mantıklı" anlayışı 1950'lerin Pierre Cardin'iydi. Della'nın çocuğu ya da torunu yoktu ve Ricki'nin de şimdiye kadar hiç yaşayan bir büyükannesi olmamıştı.

Kan bağı yoktu ama söz konusu akraba ruhlar olduğunda, hayatınıza nasıl girecekleri konusunda kesin ve katı kurallar yoktu. Bazen kiracınız

senin torunun oldu ve bu bir hediye idi, hepsi bu.

Ricki günlerine çok fazla canlılık katıyordu. Elbette, Della'nın hayatı zaten oldukça cazibeliydi. Sevgili Dr. Bennett vefat etmeden önce, onun mümkün olduğunca rahat etmesini sağlamıştı. Merdivenlerle uğraşmaması için bir asansör kurmuş, haftalık bir hizmetçi tutmuş ve onun için bir market teslimat servisi ayarlamıştı. Hayatı boyunca yaşadığı hü zün nöbetleriyle başa çıkabilmek için Atlanta'daki terapistiyle haftalık bir görüşme ayarlamış ve CVS'in antidepresanlarını otomatik olarak teslim etmesini sağlamıştı.

Della, kısmen tüm bu imkanlar sayesinde son derece aktif bir yaşam sürdü. Yukarıda bahsi geçen yüzme aerobiği vardı, ama aynı zamanda Links yürüyüş kulübünün saymanıydı ve Pazar sabahları kiliseden önce Zumba Gold'a katılıyordu. Oturma odasındaki kanepesinde Ricki'yi eğlendirirken bile Della üç kiloluk ağırlıklarla hafif biceps buk leleri yapıyordu.

"Gerçeküstüydü Bayan Della," dedi Ricki, ametist renkli berjer koltukta her zamanki yerini alarak. Della tripleks evini eklektik parçalarla dekore etmişti: zebra ve maun ahşaplar, aynalı yüzeyler ve mücevher tonlarında her şey.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye cevap verdi Della, evdeki görünümü, dökümlü ipek pijamaları ve kendine özgü büyük boy geometrik gözlükleriyle göz kamaştırıyordu. "Dr. Bennett ve ben bir keresinde Londra'da bir düğüne gitmiştik. Yolun karşı tarafından araba kullanmayı bir türlü beceremedim. Dünya tersine dönüyor. Ayrıca trafik işaretleri de saçma sapan."

"Ne kadar güzel bir kelime, 'cattywampus'..." Ricki dikkati dağılmış, kıpır kıpır enerjisini zar zor saklıyordu ve Della onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Çayını iç, şekerim."

Ricki itaatkâr bir tavırla kocaman bir yudum aldı ve ağzını yaktı. "Üzgünüm hanımefendi, sanırım bugün çay içmeyeceğim. Benim

Midem düğümlendi."

Ve sonra Ricki, Della gittikten sonra Sweet Colette partisinde olup biten her şeyi nefes nefese anlatmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, bu hikâyeyi Della'nın takip etmesi biraz zordu. Hangi bölüm Ricki'yi bu kadar telaşlandırmıştı?

"Demek bir kadın Ali'nin tablosunu fahiş bir paraya satın aldı," diye dikkatle tekrarladı. "Bu bir lütuf. Neden bu kadar uğraşıyorsunuz?"

"Çünkü tüm bu karşılaşma çok gizemliydi. Neden beni tanıyormuş gibi görünüyordu? Patronu kim? Kendimi 90'ların psikolojik gerilim filmlerinde gibi hissediyorum."

Della buna dudak büktü. "Bela arıyormuşsun gibi görünüyor. Beklenmedik para bana göre bir hediyedir. Her şeyin araştırılması gerekmez."

Koltuğunda öne doğru eğilen Ricki, "Ama son zamanlarda başıma tuhaf, gerçeküstü şeyler geliyor," diye cevap verdi.

Tuhaf, gerçeküstü şeyler her zaman olur, diye düşündü Della.

Dr. Bennett'in vefatından bu yana geçen aylarda, yıllardır görmediği ailesini ve bir ömür önce çocukken tanıdığı arkadaşlarını rüyasında görüyordu. Bazen, uyanmadan önceki belirsiz, ne orada ne burada anlarında, en sevdiği oyun arkadaşı Jean-Marie'yi, saç örgüsü ve önlüğüyle yatak odasında yerde otururken, sıyrık dizinde bir bandajla, 1931'deymiş gibi net bir şekilde gördüğünü hayal ediyordu. Hiç şüphesiz bu, beyninin kayıp üzerine meditasyonuydu, kocasını kaybettiğinden beri yüzeyinin altında akan hüznün akımını sakınleştirmenin bir yoluydu. O an için çok güzeldi ama tamamen uyandığında hissettiği tek şey boşluktu. Bilinçaltındaki kavuşmalar ne kadar tatlı olsa da, görmek için her şeyini verebileceği tek kişi Dr. Bennett'ti, ama o asla orada değildi.

Tüm bunları Ricki'ye anlatmaya başladı ama vazgeçti. Della düzenli bir kadındı. Onun dünyasında her şeyin bir yeri vardı. Çay takımı porselen dolabının sağ alt rafında durur, özel düşünceleri de kafasının içinde kalırdı.

Ayrıca, bu kız zaten yeterince fantastikti. Daha tuhaf hikâyelerle durumunu daha da kötüleştirmeye gerek yoktu.

"Ali'den bahsetmişken," dedi Della, konuyu yumuşak bir şekilde değiştirerek. "Tanrıya şükür sonunda ondan ayrılmışsın."

"Ali tanıdığım en tutarsız insan olabilir. Ne düşünüyordum ki?"

"Hiç belli olmaz. Mısır ekmeğinin ortası pişmemiş, o kadarını biliyorum."

"Ha!" Ricki kahkahalarla güldü. Ama sonra yavaşça dalgınlığa gömüldü, alnı konsantrasyonla firtınalıydı. "Dün geceyi unutamıyorum. Çok komik, Atlanta'dan ayrılmadan önce babam aklımdan çıkmayan bir şey söylemişti. Bazı şeylerin başıma gelmesine izin verdiğimi söyledi. Kendimi kurtarılmam gereken çılgın senaryoların içinde buluyormuşum." Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu tuhaf karşılaşmaları pasif bir şekilde kabul etmeyeceğim. Bunu kendim çözeceğim."

Della çay fincanını tabağına geri koydu ve titreyen ellerini sabitlemeye çalıştı. "Babanı idol olarak görüyorsun, değil mi?"

Ricki çok hızlı bir şekilde, "Hayır, o korkunç biri," dedi. "Şey, hayır. Ben onu örnek alıyorum. Herkes öyledir. Bilmiyorum, kendimi her zaman açıklanamaz bir şekilde ona bağlı hissettim. Sert biri ve kesinlikle çok konuşan biri değil. Ama bazen saçma ya da komik bir şey olduğunda bir bakışı, sessiz bir onaylamayı paylaşıyoruz. Başka kimseye böyle davranmaz. Bazen onun benim tarafımda olduğunu hissediyorum. En azından kız kardeşlerimden ve annemden daha fazla. Kim bilir? Belki başka bir hayatta ya da onun kızı olmasaydım bana inanırdı."

"Demek burada, Wilde Things ile yaptığınız şey bu. Farklı bir hayat yaratıyorsun. Böylece senin değerini görebilecek."

Ricki nutku tutulmuş bir halde birkaç saniye ona baktı, her zaman etkileyici olan gözleri komik boyutlara ulaşmıştı.

Bu işte çok iyiyim, diye düşündü Della. *Yanlış zamanda*

doğmuşum. Eğer modern bir kadın olsaydım.

Psikolog. Belki birkaç kişisel gelişim kitabı yazardım. Bana bir entelektüelin gözlüğüne sahip olduğum söylendi.

"Dinle beni," diye devam etti Della, ateşler içinde. "Sen kökünden söktün

Tüm hayatın boyunca. Yeni bir şehirde yeniden başlıyorsun. Gördüğüm en güzel çiçekçi dükkanını açtınız ve çoğunu kendi ellerinizle inşa ettiniz. Bunlar büyük riskler değil mi? Baban etkileyici bir adama benziyor ama ben ona katılmıyorum. Sen başına gelenlere izin veren bir kadın *değilsin.*"

Ricki orada oturmuş, bu bilgi karşısında afallamış görünüyordu. Della, Ricki'nin daha önce kendisini geliştiren biri olup olmadığını merak etti. Yirmi sekiz yaşındaki kadının altında ihmal edilmiş bir çocuk görüyordu. Ve Della bunun neye benzediğini biliyordu. Ailesini hiç tanımamıştı ve Yeniden Yapılanma döneminden kalma büyükannesi tarafından büyütülmüştü. Eskiden köleleştirilmiş insanların kızı olan büyükanne, Tanrı'ya, temizliğe ve sessizliğe tapan katı ve sert bir kadındı. Güvenlik için çocuklar görülmeli, duyulmamalıydı - gerçi bir kez daha düşününce, görülmeleri bile gerekmiyordu. Küçük kız Della için Nana'nın onayı yoldaki tehlikeli bir virajın ötesinde bir yerdeydi: gidilemeyecek kadar zor bir rota.

Keşke yeni torununa kendisi için yapabileceği en akıllıca şeyin kendi yaşam standartlarını belirlemek olduğunu söyleyebilseydi. Babasının canı cehenneme. Ama Ricki bu dersi kendi başına öğrenmek zorunda kalacaktı.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," diye nefes verdi Ricki, sanki konuşmayı silmek istercesine bir elini havada sallayarak. "Sen nasılsın? Sana son zamanlarda nasıl başa çıktığını bile sormadım. Terapistin kederinle başa çıkmana yardımcı oluyor mu?"

Della içini çekerek elini pijamasının cebine soktu, televizyonun kumandasını çıkardı ve kapattı. Ricki'nin yüzüne doğru döndü. "Son görüşmemiz sırasında uyuyakalmışım."

"Hayır! Bana yapmadığını söyle."

"Kesinlikle öyle. Jane Fonda'nın formunda olabilirim ama

Ne de olsa yaşıyım. Jane muhtemelen size yaşlandıkça sıkıldığınızda uyanık kalmanın daha da zorlaştığını söyleyebilir." Della omuz silkti. Aslında şu anda biraz uykulu hissetmeye başlamıştı. "Ayrıca. Bir yabancı bana Bennett'im için, hiç tanımadığı aşkım için nasıl yas tutacağımı nasıl söyleyecek? Kederi kandıramazsın Ricki. Onunla birlikte çalışmalısın. Ona uyum sağlamalısın."

Gözleri buğulandı ve yüzünde bir gülümseme gölgesi belirdi. "Biliyorsunuz, Dr. Bennett ülkedeki ilk siyahi nörologlardan biriydi. Dünyanın her yerindeki tıp konferanslarına giderdi. İpek pijamaları sevdiğimi biliyordu ve gittiği her yerde bana bir çift alırdı. Bana Hong Kong'dan aldığı yılan desenli olanları sana göstermem gerekecek; son derece eksantrikler. Tam sana göre." Çayını yudumladı. Bu bir iltifattı. "Sana söylüyorum, onu on altı yaşımdan beri tanıyordum ve bir gün ikimizden birinin gideceği hiç aklıma gelmemişti. Ve diğerimiz yalnız kalacaktı. Bir elmanın iki yarısı gibiydik."

"Kaçınılmazlığı görmezden gelmenize neden olan türden bir aşk, değil mi?" Ricki gidip onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Filmler ya da kitaplar dışında kulağa çok nadir geliyor. Ben kesinlikle hiç görmedim. Annemle babam sevgiliden çok iş arkadaşı gibi davranırlar. Annemi en mutlu gördüğüm an o enerji şifacısıyla görüştüğü andı."

Della alay etti. "Bu aptallık işe yarıyor mu?"

"Hayır, yani bir enerji şifacısıyla *görüşüyordu*, onunla yatıyordu. Phipps Plaza'da bir alışveriş merkezi büfesinde çalışıyordu."

"*Olacağım.*"

"Babam öğrendiğinde onu kasabadan kovdu. Annem o zamandan beri sarhoş." Ricki içini çekti ve saçlarını kabarttı. "Her neyse. Sen ve Dr. Bennett bir rüya gibisiniz."

Della usulca gülümsedi. "Onunla her gün konuşuyorum. Yatmadan hemen önce aklımdan geçen her şeyi ona anlatıyorum. Cevap verdiği gün, sonunda aklımı yitirdiğimi anlayacağım."

Sonra da başını sallayarak konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. Hoşuna gitmeyecek kadar çok duygusal gerçeği açığa çıkarmıştı.

"Oh, Ricki! Sana dullar için yapılacaklar listemden bahsetmiş miydin?" "Anlatmadın. Ve bana her şeyi anlatman konusunda ısrar ediyorum, hemen."

"Her zaman denemek istediğim birkaç şey. Elbette mutlu bir evliliğim vardı ama bir kadının her zaman gizli istekleri vardır." Her zamanki gözlüklerini okuma gözlükleriyle değiştirdi ve ardından yazı tipi boyutu devasa olan iPad'inde gezindi. "Ah evet, işte başlıyoruz."

1. Saçımı floresan pembesine boyayacağım.
2. Bir kadınla çık. Tercihen daha genç.
3. Şu çıplak Rus hamamlarından birini ziyaret et.
4. Manhattan üzerinde helikoptere binin.
5. Kinini göm.

Ricki neşeyle alkışladı. "Bir kadınla çıkmak mı, Bayan Della? Biseksüel olabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Etiket yok, sadece merak ediyorum." Etkili olması için durakladı. "Ben çok eşli değilim."

Ricki kucağındaki telefonuna bakarken kıkırdadı. Fincanını iki büyük yudumda bitirdi. "Bunu senin için seviyorum! Ama gerçekten üzgünüm Bayan Della. Kaçmak zorundayım. Eğer o asistanın arkasındaki gizemi çözemezsem, parçalanacağım. Ve kız arkadaşınızla tanışacak kadar uzun yaşamak istiyorum."

Della'ya göre, etrafını drama ve kaosla çevrelemenin Ricki'yi hareketsiz durmaktan daha güvende hissettirdiği açıktı. Hayatını kocasının ihtiyaçlarıyla meşgul olarak geçirmiş ve kendi ihtiyaçlarını gözden geçirmeye vakit bulamamış biri olarak Della bunu anlıyordu. Ricki'nin kırılganlığı onu çok etkilemişti.

Ve Ricki'nin izin verdiği kadar onu koruyacaktı.

onu. Della kendini ögle uykusuna hazırlarken, evrenin onları neden bir araya getirdiğini merak ediyordu. Tesadüflere ya da şans eseri karşılaşmalara hiç inanmamıştı. Ama ilerlemiş yaşında böyle bir yakınlık bulmak şaşırtıcıydı. Özellikle de bu kadar genç biriyle.

Uykuya dalarken, neden tanıştıkları konusunda telaşlanmamaya karar verdi. Yıllar içinde öğrendiği bir şey varsa, o da zor soruların cevaplarının genellikle hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıktığıydı.

Ricki, Wilde Things'i bir saat erken kapattı; işinin paraya ihtiyacı olduğu düşünüldüğünde, bu muhtemelen mükemmel bir iş kararı değildi. Paraya ihtiyacı vardı. O sabah 5.000 dolar nakit parayı Ali'ye (diş fırçası, prezervatifleri ve kristalleriyle birlikte) postalamak için kendini zorlamak zorunda kalmıştı.

Gizemli Hayırsever'e yaptığı çağrılar cevapsız kaldıkça, saplantısı daha da derinleşti. Bu bir Rubik Küpü karmaşasıydı, çözülemez bir bilmeceydi. Ne olduğunu anlamaya çalışarak her ayrıntıyı tekrar tekrar gözden geçirdi. Asistanın onu bir yerden tanıdığı açıktı ama nasıl ya da nereden tanıdığını bir türlü kestiremiyordu. Ricki'nin New York'ta hiçbir kökeni yoktu. Tek iki arkadaşı da skandallarla boğuşan bir aktris ve huysuz bir yaşlıydı ve ikisi de bu kadınla tanışmamıştı. Ricki bunu biliyordu çünkü ikisine de defalarca sormuştu.

Artık Ricki'nin yatağına tünemiş olan Tuesday ile acil bir toplantı yapmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. İkili hafiyelik yapmaya çalışırken eski radyatör neredeyse tropikal sıcaklıkta tıngırdıyordu. Odadaki tek ses Stevie Wonder'ın son derece anlaşılabilir

enstrümantal 1979 albümü *Journey Through the Secret Life of Plants*. Her akşam çiçekleri için çalardı. Ruhunda, şarkıların onları daha parlak, daha mutlu ve daha canlı yaptığına inanıyordu. Sesli Miracle-Gro gibi.

"Saygılarımla, ne ve Cehennem o Bu avant-garde-ass albümü dinliyor muyuz?"

"Stevie."

"Nicks?"

"Wonder. Bunu bir botanik belgeselinin müziği olarak yazdı. Şarkılar, çiçeklerimin uzamsal-zamansal bilincini harekete geçiriyor."

"Tanrıya şükür beni buldun," diye mırıldandı Tuesday, elmacık kemiklerinin üzerinde dalgınca yeşim taşından bir rulo gezdirirken. "Tamam, tekrar üzerinden geçelim. Tuhaf bayana patronunun kim olduğunu sorduğunda, 'Söylemeye yetkim yok' diye cevap verdi. Bu garip bir şekilde resmi."

"Ve sesi biraz sinirli geliyordu. Ona sürekli soru sormamdan rahatsız olmuş gibiydi." Ricki rahat yerine, antika piyanonun başındaki banka tünemişti.

Mikroskobik stüdyosunu tezgah üstü satışlar ve IKEA'dan bulduklarının akıllıca bir karışımıyla döşemişti ama tonlarca yumuşak yüzeyle cehennem kadar rahat bir alan yaratmasına rağmen Ricki'nin oturmak, yaratmak ve düşünmek için en sevdiği yer piyanonun başıydı. Bazen, Wilde Things'te geçirdiği uzun bir günün ardından, yanağını pürüzsüz kapağa dayayıp eski ahşabın misk kokusunu içine çekerek orada uyuyakalırdı. Ricki için piyano en yumuşak yatak kadar rahattı.

Tuesday bunun bir mutfak adasına benzediğini düşündü, aslında benziyordu da. Ama Ricki'nin umurunda değildi; bayılmıştı.

"Numarayı aradınız ve bir şey çıkmadı mı?"

"O kadar sık aradım ki keşke *kendimi* engelleyebilsem." Ricki ayağını kalçasının altına sıkıştırdı. "Ama bu beni motivasyona getiriyor. O tablo iyiydi ama beş bin dolar?"

"Bu resim çok seksi. Sana söylüyorum, Gizemli

Hayırsever aşık olmuş. Mahalledeki el ilanlarında senin portreni görmüş olmalı. Sonra da satın alması için asistanını göndermiş. Lütfen, bu satranç oynayan bir kişi ve şimdi hamle sırası sizde. Gizemli Hayırsever bulunmak istiyor. Bunu hissediyorum."

"Erkek olduğundan neden bu kadar eminiz?"

"İlginç bir nokta," dedi Salı. "Herhangi biri olabilir. Çünkü bir erkek binlerce dolar harcıyorsa, bir asistan göndermiyordur. Erkekler ne kadar meşgul olurlarsa olsunlar, sizi hissediyorlarsa ortaya çıkarlar. Bakın, B2K bir dünya turnesinin ortasındaydı ve yine de tüm üyeleri ABC Family Halloween filmim *Witch Way to Heaven*'ın galasına katıldı."

"Tüm grup mu? Omarion bile mi?"

"Şey... hayır. Sadece Lil' Fizz."

"Anılarınızda tüm grup olsun."

"Eminim," diye kabul etti ve telefonuna notlar aldı. Sonra aniden oturur pozisyona geçerek üç yastığı yere düşürdü. "BEKLE. Ricki, telefon numaraları ne? Alan kodu gibi mi?"

Ricki piyanonun üstünden telefonunu aldı ve rehberde gezinmeye başladı. "212. Neden?"

"Bu bir New York City sabit hattı. *Sabit hat!* Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ricki'nin nefesi kesildi. "Telefonu açmadılar çünkü muhtemelen evde değillerdir! Belki de iş seyahatinde falanlardır? 2024'te kimin sabit hattı var ki?"

"Mesele şu ki," dedi Tuesday sabırla, "bir sabit hattın izini sürebiliriz. Gerçek bir yere kadar."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Şili, eskiden çok zehirliydim. Telefonunu ver."

Sadece on iki dakika sonra, Salı günü bir adrese ulaştı.

"592 Batı 152. Sokak. Sugar Hill'de, çok pahalı. Daire numarası yok, yani kişi tüm konakta yaşıyor. Gizemli *Milyoner* Hayırsever."

Her içgüdü, her dürtüsü Ricki'ye adrese gitmesini söylüyordu. Ama bu eski o değil miydi? Yeni bir sayfa açmak için tüm hayatını kökünden söküp atmamış mıydı?

Annesi her zaman Ricki'nin kurbağa yavrusu yüzme sınıfının ilk gününde, diğer tüm iki yaşındaki çocukların nasıl korktuklarını ve bebek bakıcılarına yapıştıklarını, ancak Ricki'nin kendi başına yüzmesine izin verilmediği için öfkeli olduğunu anlatırdı. Daha sonra, evde, kimse izlemiyorken, arka bahçelerindeki havuza koştu ve göbek atarak derinlere daldı. Hiç tereddüt etmeden. Neyse ki, on yedi yaşındaki Rae bu olayı üst kattaki yatak odasının penceresinden gördü, ancak küçük kız kardeşini çılgınca çıkarana kadar Ricki bilincini kaybediyordu. Rae'nin çılgınca uyguladığı ağızdan ağıza resüsitasyonun ardından Ricki kendine geldi, deli gibi öksürüyordu. Ve sonra, çıldırtıcı bir şekilde, zevkle kıkırdarak çimlerin üzerine düştü. Bu bir maceraydı!

Ricki o macera yüzünden hâlâ her yıl kulak enfeksiyonu geçiriyor. Daha fazla sonuç riskini göze alamazdı. Özellikle de sağlık sigortası olmadığı için.

"Belki de... belki de gitmemeliyiz," dedi geri adım atarak. "Gerçekten, Salı, Gizemli Hayırsever'in kim olduğunu öğrenmek bana ne kazandıracak? Gerçek suç podcast'lerimi biliyorum - ya bu hasta bir herifin beni ölüme çekmek için hazırladığı bir oyunsa? Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirinin önemi yok. Hepimiz uzayda savrulan bir kayaya yapışmış zerrelereyiz."

"Gizemli Hayırsever aslında sizi öldürebilir. Ama hepimiz bir şeylerden ölürüz."

İnanamayan Ricki arkadaşına baktı. "Gördün mü, şu anda gerçekten ihtiyacım olan şey beni bu maskaralıklardan v a z g e ç i r e c e k akli başında bir insan."

"Vibe'ın kabileni kendine çekiyor, bebeğim." Salı omuz silkti. "Bilimi ben icat etmedim."

Ricki bu gizemi çözmeye ne kadar çok ihtiyaç duysa da, bir erkeğe karşı hissettiği çekimin farkındaydı.

imkansız bir durumdu. Kendisiyle savaşıyordu. Bu eski haliydi ve kişiliğini yeniden şekillendirmek için evinden milyonlarca kilometre uzağa taşınmıştı. Daha disiplinli, odaklanmış olmak için.

Ricki, Tuesday'e baktı. Tuesday de Ricki'ye baktı. Ayağa fırladılar ve dolabından paltolarını kaptılar.

Saat 19:30'du, Ricki ve Tuesday hâlâ 592 Batı 152. Cadde'nin dışında kamp kurmuşlardı ve Gizemli Hayırsever henüz ortaya çıkmamıştı. Caddenin karşısındaki devasa meşenin arkasından iki saat boyunca kireçtaşından yapılmış zarif konağı gözetlemişlerdi. Her yirmi dakikada bir, sürüngen gibi görünmemek için sokağın etrafında dönüyorlardı. Perdeler çekiliydi ve tek umutları Gizemli Hayırsever'i eve girerken ya da çıkarken yakalamaktı.

Güneş batmıştı ve şimdi donuyorlardı, ısınmak için ayaklarını yere vuruyorlardı.

"Başka bir zaman gelsek mi?" diye sordu Ricki, eldivenli ellerini yakındaki bodega'dan aldığı dumanı tüten üçüncü kahve fincanının üzerinde ısıtırken. On beş dakika önce bodega tezgâhının arkasındaki kadına adreste kimin yaşadığını bilip bilmediğini sormuş ve sert bir bakışla karşılaşmıştı.

"Dinleme cihazı mı takıyorsun?"

"Hayır! Ben asla polislerle çalışmam," diye ısrar etti Ricki. "Kaldırın ve tasfiye edin, haksız mıyım? Polisin canı cehenneme."

Kadın sıkılmış bir halde sakızını çıtlattı. "Nerelisin?"

"Georgia."

"Belli oluyor," dedi. Ve sonra onun ötesine baktı. "Sıradaki."

Ağaca döndüklerinde Tuesday ısınmak için Ricki'ye sokuldu. Tuesday'in dişleri gıcırdıyordu ama arayışlarından vazgeçmeyi reddetti.

"Şimdi teslim olamayız. Çok derindeyiz!" diye fısıldayarak bağırdı. "Hayat tuhaf bir şey kızım. Düşünsene, Ali'yle hiç tanışmamış olsaydın, o senin resmini yapmazdı ve biz de burada zatürre olmazdık."

"Biliyor musunuz? Ali'nin yapmam gereken bir hata olduğuna karar verdim," dedi Ricki titreyerek. "Evren şöyle diyordu: Palyaçolarla yatmaya devam etmek mi istiyorsun? Sana palyaçoların kralını sunayım ve seni herkesin içinde rezil etmesini sağlayayım, böylece gerçekten dersini alırsın."

Ricki durakladı, çünkü Salı günü aniden, sessizce kolunu çekiştiriyordu. Başını çevirdiğinde ön kapının açıldığını gördü.

Bir adam. Demek bir adamdı. Ama karanlık yüzünü gizliyordu.

Görkemli evin kapısını arkasında açık bırakan adam, hışım la merdivenlerden inip sokağın karşısına geçti ve doğruca Ricki'ye yöneldi. Ricki nefes almaya, düşünmeye ya da konuşmaya vakit bulamadan adam tam önündeydi. Ve sonra onu *gerçekten* gördü.

Onun yontulmuş yüz hatlarına baktı. Gözlerindeki nefes kesici ateşi. Bu oydu.

Gizemli Hayırsever, Bahçe Beyefendisiydi.

"Git," diye emretti melodik, derin bir sesle. "Benimle iletişim kurmaya çalışmayı bırak. Pencerelerime bakmayı bırak. Ve hâlâ yapabiliyorken Harlem'i terk et." Gözleri onunkilere dikilmişti, ifadesi sessiz bir şimşek çakması gibiydi, tek bir duyguya sığdırılamayacak kadar muazzam bir güçtü.

Ve sonra sesini umutsuz bir törpüye indirdi.

"*Lütfen. Git.*"

Sersemlemiş bir halde olduğu yerde durdu ve onunla göz göze geldi. Ve sonra bir şeyler değişti. İfadesi telaştan acıyan bir şefkate dönüştü. Bir göz kırpışta yumuşamıştı.

Ricki göğsünde neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir duygu yumağı hissetti. Bu adamı tanımıyordu.

Ya da neden gitmesi için bu kadar ısrarcı olduğunu. Ya da neden bir anlığına ona dayanılmaz, kemik eriten bir tatlılıkla baktığını. Belki de ne yapacağı kestirilemeyen bir yabancıydı ve muhtemelen tehlikedeydi. Ama içgüdüleri bu düşünceden daha yüksek sesle uğulduyordu. Ricki ona gitmek istiyordu; bu, yerçekimine teslim olmak kadar emin ve doğal bir duyguydu.

Onun bütün hayat lider yukarı için Bu
nefes önemsiz, sepya renkli hissettim: önce.

"Gidin!" diye tekrarladı, daha yüksek sesle, sanki ikisini de ürkütüp gerçeğe döndürmek istercesine.

Ricki şaşkınlığını üzerinden attı. Tuesday'in kolunu tuttu ve gecenin karanlığına doğru kaçtılar.

BÖLÜM 6

SEKSI SEPYA SAÇMALIKLARI

25 Kasım 1927

Git!" diye bağırdı öfkeli, iri yarı bir adam, kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemiyle ön kapıyı çarparak. "*Sakın geri gelme!*"

Mickey Macchione'nin ne kadar gürültücü olduğunun bir kanıtıydı.

Breeze Walker onu gece kulübünün öbür ucundan duyabiliyordu (hem de grup provasının tam ortasında). Mickey, Harlem'in en gösterişli yeni kabaresi Eden Lounge'un müdürüydü ve yürütmesi gereken bir işi vardı! Ama ön kapıya vuran saldırgan bir zavallı tarafından sürekli rahatsız ediliyordu.

Cuma günü saat 18:00'di ve Eden Lounge, Harlem'in gördüğü en büyük Şükran Günü partisi için hazırlanıyordu. Kapılar iki saat içinde açılacaktı.

Breeze bando tribününden Mickey'nin iri yarı, bodur gövdesinin kulüpten kendisine doğru paytak paytak yürüdüğünü görebiliyordu.

"Çalışmaya çalışıyorum!" Mickey'nin sesi bangır bangırdı. "Ve işte o pis berduş yine kapıyı çalıp Breeze'i soruyor. Yapmam gereken bir gösteri var!"

Hayır, *Breeze*'in yapması gereken bir gösteri vardı. Ama ismine sadık kalarak, asla sinirlenmedi. Yapamazdı. Grubun lideri olarak

ev grubu, gösteri günü çoklu görevi bir bilime dönüştürmüştü. İster karısı onu dışarı atan bir klarnetçinin elinden tutsun, ister açılış saatinden önce Eden Lounge'a doluşan gazetecilerle sohbet etsin, soğukkanlılığını korumak çok önemliydi.

Breeze Walker ve Cuma Şövalyeleri Eden'in ana cazibe merkeziydi. Yeteneksiz harika güzeller, *başka* yetenekleri olan harika güzeller ve Cotton Club seçmelerinden yirmi bir yaşın üzerinde, 1.80'in altında oldukları ya da "kahverengi kese kağıdı" ten testini geçemedikleri için elenen elit dansçıların bir karışımı olan şov kızlarından sonra. Eden Lounge, Cotton Club'ın ıskartalarını almaktan utanıyor muydu? Kesinlikle hayır.

Cotton Club'ın sadece beyaz müşterileri mi vardı? Eden Lounge entegre edilmişti. Cotton Club lezzetli bir Çin yemeği menüsüne mi sahipti? Eden Lounge'da Jamaika yemekleri servis ediliyordu. Cotton Club, ev orkestrasını yönetmesi için canavar piyanist, stil timsali ve şehirdeki kadın avcısı Duke Ellington'ı mı işe aldı? Eden Lounge, bu üç alanda da tek rakibi olan ve kime sorduğunuza bağlı olarak Duke'tan bile daha şık olan arkadaşı Breeze Walker'ı işe aldı.

Ve grubu da sıkıydı. Breeze, Cuma Şövalyeleri'ne son hiti "Happy Sad "in provasını yaptırmıştı ama bu prova... kaskatı gelmişti. Kendi kendine mırıldanarak ileri geri volta atıyor, melodiyi havaya vuruyor ve neyin eksik olduğunu hissetmeye çalışıyordu.

"Breeze Walker!" diye bağırdı Mickey, yüzü kıpkırmızıydı ve yirmi beş dansçıdan oluşan koronun arasına dalarak, incecik prova tulumları içinde salınıyordu.

"Breeze!" Önünde durdu, etli yumrukları kalçalarında idi. "BREEZE!"

"Ne? Çalışıyorum!"

"Sağır mısın? Sana sesleniyorum! Bir serseri zili çalıp duruyor ve prova akışımızı mahvediyor. Senin kaçık hayranların için zamanım yok."

"Onlar deli değil. Kendilerini işlerine adanmışlar," dedi neşeyle ve Mickey'nin jambon büyüklüğündeki kafasından kayan gazeteci şapkasını düzelitti. Gruba beş dakika ara vermelerini işaret etti. Patronunu ilk kez ikna etmiyordu.

Breeze Manhattan'daki beşinci yıldönümüne yaklaşıyordu ve Sonny ile Lenox'ta yürüyen, büyük şehirdeki kozmopolit hayata aval aval bakan o geniş gözlü çocuktan neredeyse eser yoktu. Bugün, iğne çizgili lacivert üç parçalı takım elbisesi (Paris'in dikte ettiği yeni fit tarzında), ipek cep mendili, tozlukları ve sedef kol düğmeleriyle kusursuz bir şekilde hazırlanmıştı. Webster'ın sözlüğünü baştan sona en az altı kez okumuştı ve heyecanlı ya da öfkeli olduğu zamanlar hariç, şüpheli eğitimini ve taşralı köklerini gururla maskeleyen bir kelime dağarcığına sahipti. O zaman, Fallon County'ye özgü halk deyimleri ondan kızgın pekmez gibi dökülürdü. Evini nakit parayla satın almıştı. Burbon tavuğu pişirdiğinde, dışarıda öldürdüğü bir kuştan değil, gurme bir marketten aldığı taze etten pişiriyordu (aslında buna hala alışamamıştı). Kışın kaloriferi, yazın son teknoloji elektrikli vantilatörleri ve sağlam bir tasarruf hesabı vardı. Ve müziği -sihri- insanları çoğu piyanistin haritayla bile bulamayacağı yerlere götürüyordu.

Ve yine de tüm gösterişli yükseltmelere rağmen, Breeze Walker hala kendisiydi. Ailesinin oğlu ve kız kardeşinin erkek kardeşi. Fallon Kasabası ve tüm dehşeti onun için asla çok uzak değildi. Zihin. Tarafından

1927, yirmi yedi yaşında Esinti
kederin tek panzehirinin hareket etmeye devam etmek olduğunu öğrenmişti. Ne yapacağını bildiğinden daha fazla şarkı besteledi.

Gecenin derinliklerine kadar prova yaptı. Hiçbir şey hissetmemek için eğlendi, bir şeyler hissetmek için sevişti ve ona layık olan her işe evet dedi, çünkü her an dibe vurabileceğini biliyordu. Breeze evlat edindiği şehri seviyordu. Ama New York baştan çıkarıcı bir hilebazdı, doyumsuz ve aç. Önemli olan ondan bir adım önde olmaktı. Keder gibi bir şeyin sizi yavaşlatmasına izin verirsiniz, şehir sizi bütünüyle yutardı.

Ünlü müzisyenlerin, sanatçıların, yazarların, şarkıcıların erişilmez zirvelere yükseldiğini, ancak göz açıp kapayıncaya kadar unutulup gittiklerini görmüştü. Kimse sonsuza dek zirvede kalamazdı.

Bir dipnot olma fikri Breeze'in aklından çıkmıyordu. Hayır, müzik onun içinde tınladığı sürece çalmak zorundaydı. Bu onun ruhsal beslenmesiydi.

"Deli, kendini adanmış, her neyse," diye homurdandı Mickey. "Dinle, şu *New York Times* yazarı Olive Randall var ya? Röportaj için birazdan burada olur. Harlem gece hayatı hakkında haber yapıyor, bilirsin işte. Seksi sepya saçmalıkları."

Breeze kıkırdadı. "Seninle röportaj yapmalı Mickey."

"Hayır, iyi konuşamıyorum."

"Ben *iyi* konuşamam," diye düzeltti Breeze.

"Öyle deme. Harika konuşuyorsun!" Mickey onun sırtına vurdu ve paytak paytak yürüdü.

Başını eğlenerek sallayan Breeze, Cuma Şövalyelerine döndü.

"Bando!" diye seslendi. "Caz nedir?"

"Özgürlük!"

Breeze melodramatik bir onaylamamazlıkla içini çekti. Elleri arkasında kavuşturarak geniş bir duruş aldı ve "*JAZZ NEDİR?*" diye tekrarladı.

"*ÖZGÜRLÜK!*"

"Teşekkür ederim," dedi sakın bir sesle. "Caz *özgürlüktür*. Caz *kanunsuzdur*. Caz bir *cesarettir*. O yüzden gevşeyin, beyler! Hepiniz bisküvinin içindeki kıldan daha sıkı sarılmışsınız. Biz bir fantezi satıyoruz. Ne kadar sıkı çalıştığınızı görmelerine asla izin vermeyin. Şimdi, hadi *pişirelim*."

Yeterince enerjik olan Cuma Şövalyeleri hızla yerlerini aldılar.

"Clarence!" diye bağırdı Breeze. "Geri çekil, bu sihirbazlık gösterisi değil. Floyd! İlham vermeyen papyonun için beş ihtar. Temiz kal, yoksa görünme."

"Delroy! Etrafına bak lütfen."

Delroy kafası karışmış bir halde başını sağa sola çevirdi. "Ne arıyorum patron?"

"Jig. Nerede?" Delroy mırıldandı, "Yukarı."

"Evet. Hâlâ o tozu kötüye kullandığın belli. Yukarıda üçlü oynuyorsun," diye azarladı. "Sana ne demiştim? Kokain kullan; seni kullanmasına izin verme. Bu gece değiştirileceksin. Bas git."

Breeze kürsüye çıktı. Sağ elini havaya kaldırıp indirdi ve ardından Harlem'in en acımasız on beş caz müzisyeni "Happy Sad "i söylemeye başladı.

Ünlü koreograf Lo Ellis'in önderliğindeki uzun bacaklı gösteri kızları, buruna dokunan tekmeler ve kıvrımlı hareketlerden oluşan senkoplu bir cümbüşle patladı. Lo kesinlikle şovu durduran bir rutinin nasıl yaratılacağını biliyordu. Lo ve kız arkadaşı Behold, 20'li yılların başından beri vahşi, uyuşturucu dolu bir vodvil gösterisinde rol almışlardı, ancak Lo temizlenmiş olsa da Behold o kadar şanslı değildi.

Şehir onu bütünüyle yuttu, diye düşündü Breeze. Ama New York'un onu yakalayamayacağı kadar zeki bir seviyede oynuyordu. Gözlerini kapadı, melodileri, kahkahaları, hatta kokuyu bile içine çekti.

Eden Lounge'da ilk çalışmaya başladığında, Breeze Eden Lounge'un neden bu kadar sarhoş edici koktuğunu bilmiyordu - sadece her gece smokiniyle eve döndüğünde güçlü bir çiçek kokusuna batmış olduğunu biliyordu. Sonunda Mickey'ye bunun ne olduğunu sormuş, o da her gece kokteyl masalarının üzerine koyduğu gece açan yasemin dolu vazoları göstermişti. Bu özel bir çiçektir, gündüzleri kapalı olan ve geceleri uyanarak karanlığa baş döndürücü bir koku yayan bir çiçek. Mickey Macchione'nin en sevdiği hobinin çiçek bahçeciliği olduğunu kim bilebilirdi?

Tam o sırada omzuna dokunan bir ses Breeze'i anlık hayalinden uyandırdı.

Karşısında yirmi beş yaşlarında, yeşil gözlü, ciddi görünümlü bir sarışın duruyordu. İyi yetiştirilmiş bir ünlem işaretinin duruşuna ve tavrına sahipti.

Görsel karşıtı Mickey, kocaman bir sırıtışla onun yanında duruyordu.

"Hey, Breeze, bu *Times*'dan Bayan Olive Randall. Maestromuza soracak soruları var."

Breeze şapkasını eğdi ve ona hoş bir gülümseme sundu. "Eden'e hoş geldiniz hanımefendi."

"Buraya daha önce de gelmiştim Bay Walker. Birçok kez."

Klarnetçiye yerini doldurmasını işaret etti, ardından muhabiri bara götürdü. Kadın onu takip etti, önce not defteri.

Breeze, Olive için bir bar taburesi çekti. Barmen sormadan ona bir maden suyu uzattı.

"Ne alırsınız, Bayan Randall?" diye sordu Breeze, oturarak.

"Sadece bir Jack Rose, buz yok. Ve bana Olive de. Lütfen. Formalitelere gerek yok."

Tamam, Breeze düşündü. *O özgür ve liberal ve bunu bilmemi istiyor.*

"Seninle tanışmak büyük bir onur Breeze Walker," dedi. diye bağırdı, kaleminin silgisini defterine vuruyordu, hazırdı. "Orkestranızı her Cuma gecesi Eden Lounge radyoda yayınlanırken dinliyorum! Nasıl başladınız? Kaynaklar beş yıl kadar önce bir içkili mekanda keşfedildiğinizi söylüyor."

Maden suyunu yudumladı ve başını salladı. "Yuva. Bir piyano kesme yarışmasını kazandım ve bana nota yazmayı ve okumayı öğreten Duke ile tanıştım. Onun aracılığıyla Broadway için birkaç beste yapmış olan Brooklyn'li George Gershwin ile tanıştım. Bana ilk fırsatımı o verdi. Frank Astaire adında bir hoofer'ın yer aldığı bir gösterinin müziği için işbirliği yaptık... hayır, Fred."

Zavallı adam, diye düşündü Breeze. *Hollywood'da çalışmak istiyordu ama stüdyolar filmlerde oynamak için fazla kel olduğunu söylediler. Umarım bir şansı olur.*

"Ondan sonra Swing çalarak kendime bir isim yaptım.

Sokak içki evleri ve-"

"Ve gerisi tarih oldu!" Olive şık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış, gözleriyle odayı tarıyordu. "Tüm şarkılarını seviyorum -'Hotcha Gotcha,' 'Midnight Jasmine'-ama 'Happy Sad' çılgınca. Pervasız. İlkel bir şeye dokunuyor, sence de öyle değil mi?"

Breeze aslında "ilkel" demeyecekti. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Bu makaleyi neden yazdığınızı sorabilir miyim?"

"Çünkü ortamı, sanatı ve müziğinizi seviyorum. Burada, yaşadığımı hissettiğim tek yer burası!" Kadın ciddiyetle adamın yüzüne baktı. "Müziğiniz beyazları Harlem'e çekti. Bu hareket tek başına dünyayı değiştirecek. Bu devrim niteliğinde."

Olmayacağını söyleyecek yüreğim yok, diye düşündü Breeze. *Geldiğim yerde spor olsun diye avlandığımız gerçeğini değiştirmeyecek. Lenox'un sol tarafındaki ev sahiplerinin, Mississippi, Alabama ya da Tennessee'den kaçmak için o kadar çaresiz olduğumuzu bildiklerinden, istila edilmiş gecekondu için bizden üç kat kira talep etmelerini değiştirmeyecek. Harlem'in kanserin üzerindeki bir yara bandı olduğu ve Eden Lounge'un kapısını çalıp duran berduşun kesinlikle memleketimizde gördüklerini unutmak için kendini uyuşturucuyla mahveden kuzenim Sonny olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Sırf seksi bir Black zamanı geçirmek için şehir dışına çıktınız diye dünya değişmeyecek. Bu sadece zevk sahibi olduğunuz anlamına gelir.*

Breeze çok yorgundu.

Bazı günlerde, kötü günlerde, her adım, nefes ve nota onu prangalar gibi ağırlaştırıyordu. O da bunu müziğine yansıttı. Gazeteler "Breeze'in sesi hedonizmle kafayı bulmuş kalabalıklar için biçilmiş kaftan!" gibi şeyler yazdı. Ve "Vahşi zamanlar için vahşi müzik!" Ve "Breeze Walker coşkuyu bir şişede yakalıyor!"

Çılgınca terk edilme olarak duydukları şey onun öfkesinin sesiydi. Onların neşeli salıverilişi onun kaçışydı, onun

Onu takip eden anılardan kaçma şansı. Caz özgürlüktü. Ama keder onun yakıtıydı. Bu kadar basit ve bu kadar korkunçtu.

Breeze ailesini alev alev yanan bir acıyla özlüyordu. Kendine anıları hissettirir ve sonra onların acı tadını müziğe dökerdi. İyi bir şeye.

Kız kardeşi Minnie'ye karanlık köy yollarında eşlik ettiğini, evcil tavşanı Hops'u gezdirirken onun durmaksızın sohbet ettiğini hatırlıyordu. (Hops bir un çuvalı ve samandan yapıldığı için yürüyüşler büyük ölçüde anlamsızdı. Ama babasının ona öğrettiği gibi, *neden ya da ne zaman olduğu önemli değildi; her zaman bir centilmen ol*). Gece geç saatlerde, ustalaşmaya çalıştığı yeni şarkıyı bir türlü bırakamadığında, annesinin karalahana, haşlanmış bamya ve kurabiye tarifleri okuyarak onu sakinleştirdiğini hatırlıyordu. Breeze savaşa gitmeden önce babasının onu depoda ani ve sert bir şekilde nasıl kucakladığını hatırladı. Koca Ezra sarılmamıştı. Aslında bu o kadar hızlı olmuştu ki, Breeze haftalar sonra bunu hayal ettiğini düşünmüştü.

Ailesi olmadan, dünyada hiçbir yere ait değildi. Ölüm şekilleri yüzünden çok öfkeliydi. Dehşet içinde. *Kim bir kiliseyi ateşe verir ki?* Ne tür bir insan bunu yapar ve kendini *haklı* hissederek çekip gider? Onu öfkeyle yakalayan şey buydu. Breeze bu insanların anlattıkları hikayelerde haklı olduklarını biliyordu. O yangın onlar için haklıydı; bir eğlenceydi. Şerifin karısı fotoğraf bile çekmişti! Breeze bunların Fallon County'nin en iyi evlerindeki akşam yemeği partilerinde elden ele dolaştığını duymuştu, ta ki posta müdürü dökülen cinle mahvedene kadar.

Sekiz yıl sonra, yangın kesinlikle unutuldu. O çetenin torunları ve onların torunlarının çocukları atalarının canavar olduğunu bile bilmeyecekti. Ve Breeze hesaplaşmadığınız şeylerin tekrarlanmaya mahkum olduğunu biliyordu. Amerika sonu olmayan bir hayalet hikayesiydi.

Ama Breeze aynı zamanda şanslıydı. Bir yeteneği vardı. Doğru insanlar tarafından doğru içki mekanında keşfedildiği için şanslıydı. Karısı ya da çocukları kendisine bağlı olmayan bir adam olduğu için - beynini kaplayacak notalarla uğraşmak için sonsuz zamanı vardı.

Breeze, korodaki yedek oyuncularla konuştuğunda ve ayakta kalmak için yaptıkları fazla mesaiyi öğrendiğinde şanslı olduğunu anladı. Annelerini düşündüğünde, 1850'lerde ve 60'larda Beşinci Cadde'de acımasız, aşağılayıcı bir geçit töreninde yürümek için güneşten önce kalktıklarını, temizlik, yemek pişirme veya bebek bakıcılığı için bir günlüğüne davet edilme umuduyla bloğu sıralayan evlerdeki beyaz kadınlara seslendiklerini düşündü. Modern bir satış bloğu olduğu kesin.

Düşüncelerim bir mezarlık, diye düşündü.

Breeze bazen unutmak için içki, sigara ya da uyuşturucu kullanmayı hayal ederdi. Ama onun kötü alışkanlıkları yoktu. Onları haklı çıkaramayacak kadar şanslıydı. Ölen ailesini onurlandırmak için yapabileceği en az şey onların kaybını hissetmektir. Hatırlamak için.

Ama Breeze bunların hiçbirini Olive'e anlatmadı. Üzgün ve kızgındı ama deli değildi. Bunun yerine maden suyunu bitirdi ve nazikçe, "Lütfen alınmayın ama müziğimiz beyazlar sevmeden önce de devrimciydi, sonra da öyle olacak," dedi.

Olive'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi Breeze güler yüzle. "Eden Lounge hakkında konuşalım."

"Bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsunuz Bay Walker?" diye sordu hırçın bir ifadeyle.

"Ben mi? Asla. Bir yazara ne yazacağını söyleyemem. Bir şarkıya 'Hotcha Gotcha' adını verdim."

Eğlenceli bir çılgılık atarak not almaya devam etti ve bir sonraki soru grubuna geçti.

Birkaç dakika sonra Breeze arka kapıdan gelen BANG, BANG, BANG sesini duydu ve sarsılarak ayağa kalktı. Olive'den özür dileyerek hızla sahne arkasına yöneldi. Enstrüman kutularının, kostüm raflarının ve

alt sınıf öğrencileri toplu halde sigara içerken kapıya ulaştı ve Kasım ayının sert rüzgârına karşı kapıyı iterek açtı.

Sonny'ydi. İki siyah gözlü, dizleri pantolonundan sökülmüş, cılız, perili bir figür. Paltosu yoktu, şapkası yoktu. Tahmin edilebileceği gibi yırtık pırtık görünüyordu. Ama bu kez yanında yeni bir şeyle gelmişti: gözleri onunkiler kadar boş, çamur renginde, uyuz bir teriyer. Sonny'nin yıpranmış ayakkabılarına oturmuş, perişan görünüyor ve düzensiz bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Ezra. Breeze. Kuzen. Bana yardım et, lütfen. Sadece bir dolar. Elli sent."

Breeze, Sonny'nin bu halini kimsenin duymadığından emin olmak için arkasından baktı. Herkes kuzeninin bir uyuşturucu bağımlısına dönüştüğünü biliyordu. Sonny artık insanların ne düşündüğünü umursamıyordu ama Breeze her zaman onu korumak istemişti.

Geçen yıl Sonny, Brooklyn'de yeni Model T Ford'unu park etmişken beyaz bir kadınla sarmaş dolaş yakalanmıştı. Bazı İrlandalılar ellerinde sopalarla bardan çıkıp önce arabayı sonra da Sonny'yi dövmüşlerdi. Ama önce ona kıyafetlerini çıkarttırmışlar. Onu çıplak, kanlı ve aşağılanmış bir halde kadınının ve onu hapse atan polislerin önünde bıraktılar. Sonny gibi bir adam için bu olay ölümle eşdeğerdi. Yine de saldırı onu gerçekten öldürmemişti, bu yüzden eroin bir sonraki en iyi şeydi.

Biz olmak istiyorlar, demişti Sonny bir keresinde hatalı bir güvenle. Ama Breeze farklı olduğunu biliyordu. *Evet, bizim gibi dans etmek, giyinmek ve konuşmak istiyorlar. Ama tenimizde yaşamak? Hayır.*

Breeze bir süreliğine Sonny'yi yanına almıştı ama Sonny kayboldu. Bir gün, asla geri dönmedi. Ama bazen Breeze'in konserlerine böyle gelip yalvarıyordu. Breeze ona her zaman yaptığı gibi cüzdanından beş dolar uzattı. Kuzeni, Fallon County'deki kilise yangınından kurtulan tek kişi olduğunu sürekli hatırlatan yaralı sağ eliyle parayı kaptı. "Hayatta kalan" tartışılabilirdi. Evet, o yangından sağ kurtulan tek kişi oydu ama Ezra'nın daha önceden tanıdığı Sonny artık solmuştu.

neredeyse tanımlanamayan bir şifre. Bir aile üyesi daha kayboldu.

Sonny teşekkür etmek için parayı kalbine götürdü. Kaçıp gitmeden önce, Breeze omzunu tuttu.

"Hey, bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Breeze, sesi beklenmedik bir şekilde çatlayarak sordu. "Amerika'da mütevazı bir zenciye yer yok. Eskiden kim olduğunu hatırla, Sonny. O hâlâ orada."

Sonny üzgün bir şekilde kıkırdadı, dişlerinin çoğu yoktu. "Alçakgönüllü biri."

Ve sonra gitmişti.

Breeze sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada durdu. Ayaklarının dibinden gelen alçak, aç gümbürtüyü duyana kadar Sonny'nin köpeğini geride bıraktığını fark etmedi.

Bir saat sonra Breeze barda oturmuş, uyuşmuş bir melankoliyle savaşıyor ve bir köpekle ne halt edeceğini düşünüyordu. Mutfaktan ona biraz domuz pastırması attığından beri köpek yanından ayrılmamıştı.

Breeze evcil hayvanlara inanmazdı. Bir hayvanı evin içinde tutmak, onu antropomorfize etmek doğal görünmüyordu. Ama sonra köpeğin sulu, duygulu gözlerine baktı ve katlandı.

Tamam o zaman. Sanırım artık benimsin. Sonny'yi kurtaramam ama belki seni kurtarabilirim, diye düşündü hüzünlü bir teslimiyetle. *Ama hâlâ köpeklerden nefret ediyorum.*

Grup smokinlerini giyiyordu ve koro son bir prova yapıyordu. Breeze baş dansçılardan birinin aniden ayak bileğini tuttuğunu ve topallayarak pistten çıktığını fark etti. Saniyeler içinde kanatlardan bir yedek dansçı koşarak onun yerini aldı.

Gözleri onu takip etti. Köpek kulaklarını dikti.

Yedek oyuncu en iyi dansçı değildi. En güzeli de değildi. Ama sanki kanıtlaması gereken bir nokta ve düzeltmesi gereken yanlışlar varmış gibi koreografiye saldırıyordu. O üzerindeydi

ateş ve görmezden gelmek imkânsızdı. Breeze odaya göz gezdirdi; herkesin gözü onun üzerindeydi.

Ama gözleri ona takıldı. Bakışları Sonny'nin bıraktığı boşluğa kaydı.

Provadan sonra, yeni dansçı geride kaldı. Dans pistinden çıkmak için acele etmedi ve barda Breeze'in yanından geçip gitti. Duraklayarak buketten bir çiçek kopardı. Yasemini burnunun dibine kadar getirerek lüks bir şekilde içine çekti ve Breeze'e katıksız bir açlıkla baktı. Dikkatsizce çiçeği bıraktı ve yürümeye devam etti, narin yaprakları topuklarının altında ezildi.

Hareketi küçümseyici, acımasızdı - böylesine narin bir güzelliği bu şekilde yok ediyordu.

Onun yıkım tarzı tam da Breeze'in ihtiyacı olan şeydi.

BÖLÜM 7

TRAJİK MI YOKSA ROMANTİK Mİ?

5 Şubat 2024

Biz değil gidiyor için konuşmak hakkında
Bu mu?" sordu Salı, esneme yoluyla.

Pazartesi sabahı saat beşti. Ricki gözetimden beri onun telefonlarına çıkmıyordu. Çaresizlik içinde Salı günü ona katılarak Chelsea'deki Yirmi Sekizinci Cadde'de bulunan rengârenk çiçek pazarları bloğu Flower District'e gitti. Hollanda, Ekvator, Kolombiya gibi dünyanın dört bir yanındaki çiftliklerden çiçek ithal ediyorlardı ve perakendecilerin genel alışveriş telaşından önce çiçek seçimlerini yapabilmeleri için erken açılıyorlardı.

"Hayır, bu konuda konuşmayacağız," dedi Ricki, ön kolundan sarkan bir sepetle tezgâhlara doğru ilerlerken kesin bir ifadeyle.

"Ama sen ve o adam? Ricki, bu yabancı bir titreşim değildi. Birbirinizi tanıdınız! Yanıldığımı söyle."

"Haklısın. Size söyledim, onu geçen gün o topluluk bahçesinde gördüm."

"Hayır, demek istediğim, birbirinizi tanıyormuşsunuz gibi görünüyordu. Daha derin bir şekilde. Geçmişinizden gibi. Balodan mı? Eski nişanlın mı? Yanlışlıkla yattığın kayınbiraderin mi?

Noel'de kaç tane çivili eggnog içtin?"

"Kayınbiraderlerimi görmediniz."

Ricki bir begonya çalısının önünde durdu ve diz çökerek renklerini inceledi. Eskiden bu onu heyecanlandırırdı! Genellikle şafaktan önce yataktan fırlar, çiçeklerin ve yeşilliklerin teknik renk gösterisini izlemek için heyecanlanırdı. Manhattan'ın tecrübeli çiçekçilerini stokları incelerken, yakında tekstil baskılarından düğün stiline kadar her şeyi etkileyecek tasarım trendlerini hayal ederken izlemek büyük bir eğitimdi.

Flower District'te alışveriş yapmak çiçekçi olmanın en sevdiği yanlarından biriydi. Ama bugün değil.

Wilde Things durgunlaşmıştı. Pahalı, zarif bir şekilde küratörlüğünü yaptığı kreasyonları hareket etmediğinden, indirimli stok satın almaya başlamıştı, bu da içlerinde sadece yaklaşık sekiz saatlik ömrü kalmış genel buketler anlamına geliyordu. Sevgililer Günü'nün yaklaşmasıyla birlikte belki aranjmanların satılacağını umuyordu - her ne kadar estetiğini kabul edilebilir hale getirmekten nefret etse de.

Ricki bir iş kurmanın zor olacağını biliyordu. Tanrı biliyordu ki, girişimciliğin yeni şeyler denemek, başarısız olmak, yenilik yapmak ve tekrar denemekle ilgili olduğunu bilecek kadar babasının TED Konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıştı. Ama ya başarısız olmaya devam ederse?

Odak noktası başka bir yerde olduğu için mi başarısız oluyordu?

Bu güçlü bir olasılıktı. Gerçekten de denemişti ama Garden Gentleman'ı -şimdi Gizemli Hayırsever- aklından çıkaramamıştı. İkisinin aynı kişi olmasının bir anlamı olmalıydı. Takip mi ediliyordu? Yoksa sadece kaotik bir İkizler mi oluyordu? Hayır, Salı haklıydı - orada bir şey vardı.

Ricki geçmişte cevaplanmamış sorulardan memnun değildi, özellikle de hiçbir şeyin sorgulanmadığı bir evde büyüdüğü için. Ricki'nin dünyası, o dünyaya gelmeden önce tanımlanmıştı ve onun işi de bu çizgiye uymaktı.

Ricki beş yaşındayken Carole kahvaltıda, "Baban bizim liderimiz," demişti. "O ne derse o olur."

"Neden?"

"Erkekler her zaman liderdir. Dünya böyle işliyor."

"Ama sen de önemli birisin, değil mi? Sen bir iç mimarsın! Babam erkek olduğu için neden lider oluyor? Neden onun iyi olduğu şeyler senin iyi olduğun şeylerden daha özel?"

"Çünkü Havva elmayı yedi."

"Ya ben patron olmak istersem?"

"Bir gün sen de kız kardeşlerin gibi franchise işleteceksin. Ama baban her zaman büyük patron olacak."

"Corey Jacobs babamın bir... 'Cumhuriyetçi ırk haini' olduğunu söyledi. Bu kötü bir şey mi?"

"Tanrım. Şehir kulübündeki havuzu seviyorsun, değil mi?" "Bayıldım!"

"O zaman sus. Bu dünyadaki tek görevin benim talimatlarıma uymak. Okula nereye gideceğin, hangi kulüplere katılacağın, kiminle evleneceğin. Dediklerimi yaparsan her zaman odadaki en güzel, en zeki, en önemli kız olursun. Kız kardeşlerin gibi. Onlar hiç sorun çıkarmayan mükemmel meleklerdi. Ve bak nasıl oldular."

Beş yaşındaki Ricki bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duydu. O kadar ki pratik yapmaya karar verdi. Saatler sonra Carole, bebek Ricki'yi boy aynasının önünde, Carole'un payetli Armani elbiselerinden birini giymiş, bir kilo makyaj yapmış ve boydan boya kürk giymiş olarak yakaladı. Beyaz saten kaplı makyaj masası ruj kaplı parmak izleriyle damgalanmıştı. Kürkün ön kısmına turuncu oje dökülmüştü.

"Ben en güzel, en akıllı ve en önemlisiyim," diye fısıldadı kendi kendine Carole'un ses tonuyla. "Ama büyük patron her zaman Cumhuriyetçi bir adam olacak. Çünkü Havva elmaları severdi."

Ricki dönüp Carole'un yüzündeki rengin bir anda çekildiğini görmeyi asla unutamayacaktı.

Ricki'nin elini tutarak onu koridordan banyoya çekti, kürkünü çıkardı ve sonra onu duşa itti, önlüğü ve her şeyiyle. Ricki ağlayarak fayans döşeli zemine yığıldı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı! Carole gibi olmaya çalışıyordu! Yapması gereken bu değil miydi? Ricki başını kaldırıp baktığında annesinin de gözlerinin dolduğunu görünce şaşırdı.

"Benim hakkımdaki izlenimin bu muydu?" Carole'un sesi titriyordu. "Belki şimdi senin için bir şakayım. Ama büyüdüğünde sana söylediğim her şey mantıklı gelecek." Burnunu çekerek yumuşak buklelerini düzeltti. "Ben sadece sana nasıl daha kolay sevillebileceğini öğretiyorum."

Çocukken Ricki'nin hiçbir cevabı yoktu. Ama yetişkin Ricki onları bulmayı kendine görev edindi.

Hâlâ yapabiliyorken Harlem'den çık.

Bu ne anlama geliyordu? Bu gizemi çözmek, kendisiyle o yabancı arasında geçen tuhaf elektrik yükünü anlamak için hayatını alt üst etmeyi ne kadar istese de yapamazdı. Hayatta tutması gereken bir işi vardı ve beyaz tavşanları kovalayacak zamanı yoktu.

Ama Salı onu rahat bırakmadı.

"Onun kim olduğunu merak etmiyor musun? Ya da neden sana şehri terk etmeni söylediğini?"

"Sorun şu ki ben çok meraklıyım." Ricki kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Tek bildiğim, ilişki kuramadığım. Karmaşık hikâyeleri olan iyi adamlar benim kriptomitimdir."

"Yani, hepimizin bir geçmişi var."

"Var. Ama... şey, benimki özellikle çirkin." Ricki bir an tereddüt etti. Geçmişinin daha gülünç kısımlarını hiç kimseyle paylaşmamıştı. Evet, o ve Tuesday arasında anlık, inkâr edilemez bir bağ vardı. Ama yine de, yeni en iyi arkadaşı onun hakkında çok fazla şey bilirse, ondan soğumaz mıydı?

"Dinle, Ricki. Ben her şeyi gördüm ve yaptım. Bana her şeyi anlatabilirsin ve ben seni asla yargılamam," dedi Salı.

aklına geldi. Ricki'nin sepetinden bir çiçek çıkardı. "Bu papatya üzerine yemin ederim."

Bir krizantemdi ama Ricki yine de duygulanmıştı. Kısa bir an için, Harlem'e taşınmamış olsaydı, Salı gününü bulma fırsatını kaçırmış olacağı aklına geldi. Bu tek karar onu benzer bir ruha götürmüştü.

"UniverSoul Circus'u duydun, değil mi?" Ricki sordu. "On altı yaşındayken, on sekiz yaşındaki ip cambazına aşık oldum. Ailem bunu öğrendiğinde, onu kafamdan atmak için beni yaz boyunca teyzemle yaşamaya gönderdi. Ama onun yerine, onunla birlikte sirke katıldım."

Tuesday aval aval baktı. "Ne gibi?"

"Hokkabazlık yapabiliyorum. Annem akşam yemeği misafirlerini eğlendirmek için bana parti numaraları öğretti."

"Sanırım annemiz aynı."

"Ertesi yıl, bu sevimli adamın Target'tan tişört çaldığını gördüm. Çıkıştaki alarmı çalıştırdı ama güvenliğe bunun bir hata olduğunu, benimle birlikte olduğunu ve tişörtlerin parasını benim ödediğimi sandığını söyledim. Bu adam Atlanta'da yeni olduğunu ve kalacak yeri olmadığını söyledi, ben de onu gizlice ailemin evine soktum ve iki hafta boyunca benim odamda yaşadı. Ev o kadar büyüktü ki kimse fark etmedi. Bir gün uyandığımda gitmişti. Kilerimizdeki bozulmayan tüm yiyecekleri çalmıştı."

"Hayır."

"Ve annemin iyi perukları."

Salı cevap vermeden önce tam bir dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler.

"Bu çok komik, her durumda başrol oyuncusu olmaya alışkınım. İlk defa yardımcı bir karakterim. Burayı seviyorum."

Yakınlarda, kıvırcık saçlı yirmili yaşlarında bir satıcı bir çığlık attı. "Tuesday Rowe! Seni seviyorum! Neler yapıyorsun?"

"Oh, sadece ayla birlikte ağdalaniyor ve azalıyor." O

gözlüklerini taktı ve yürümeye devam ettiler. "Devam et, Ricki."

"Her neyse, zehirli maceralardan bıktım. Sadece Wilde Things'e odaklanmak istiyorum. Salı günü, bu işi halletmem gerek."

Tuesday bir kolunu onun omuzlarına attı. "Ve başaracaksın, bebeğim. Bunu başaracaksınız! Zengin bir manyağın nimetlerinizi engellemesine izin vermeyeceğiz."

İkili, sonunda Ricki'nin en sevdiği satıcı olan Macchione's Tropical Flowers'a ulaşana kadar göz atmaya devam etti. Kelly Macchione, 1920'lerde bir gece kulübü işletmecisi olan ve Buhran döneminde çiçekçiliğe geçen büyük büyükbabası tarafından kurulan aile şirketini işleten güler yüzlü bir esmerdi. Kelly ona parlak bir şekilde sırttı ve o da solgun, mahcup bir gülümsemeyle el salladı. Ricki haftalardır çiçek alacak parayı bulamamıştı.

Ricki utanarak sepetindeki son seçim çiçeklere baktı: Solmak üzere olan yapraklarıyla basit çiçeklerden oluşan hüznü bir dizi.

"Şu basit pastelere bak," dedi iç çekerek. "Çiçek çeşitlerinin Megyn Kelly'si."

Salı üzüntüyle başını salladı.

"Sanırım," dedi Ricki, "bu sonun başlangıcı."

Wilde Things'e döndüğünde, yavaş geçen bir günün daha sonunda yorgun düşen Ricki, amaçsız ve yenilgiye uğramış bir yürüyüşe çıktı. Ayaklarının onu nereye götürdüğünü fark etmeden önce 145. Sokak Toplum Bahçesi'ne bir blok kadar yaklaşmıştı.

Soğuk bir geceydi ama bu ona 1950'lerden kalma kemerli bir yün palto ve Bayan Della'dan kalma dramatik bir suni kürk manşon giyme fırsatı verdi. (Ricki, New York kışları gibi nahoş şeyleri romantikleştirmenin kişisel bakım olduğunu düşünüyordu). Bahçenin derinliklerinde, Eden Lounge levhasının hemen ötesinde, yüzü gece çiçek açan yasemin çalısına gömülü bir şekilde duruyordu. Aroması şehvetli, kremi,

bilimsel olarak imkânsız - onu uykulu yapıyordu. Kokunun sarhoşluğu ve akşam karanlığının keskin durgunluğuyla yıkandığından, bariz olanı fark etmedi.

"Alo?" diye seslendi bir erkek sesi.

Ricki arkasını döndüğü sırada gölgelerin arasından bir kişi çıktı.

Çılgılık attı. Refleks olarak beceriksizce ama etkili bir dropkick yaptı, blok topuklu botu adamın üst koluna sağlam bir şekilde çarptı.

"Ah!" Kolunu tuttu ve şaşkınlıkla geriye doğru tökezledi.

Bahçe Beyefendisi. Gizemli Hayırsever. Sikeyim *onu*.

Nefes nefese kalan Ricki, sekizinci sınıfta Kick Start Dövüş Sanatları'nda öğrendiği savunma duruşuna geçti; dizleri hafifçe bükülmüş, yumrukları yüzünü kapatıyordu.

"Sen

Beni takip mi ediyorsun?"

Gizemli Hayırsever elini kolundan çekti, ifadesi sinir bozucu bir şekilde okunamıyordu. Ricki bu kez ona iyice, uzun uzun baktı. Ayın gümüşü ışıltısı yüzünün yontulmuş düzlemlerini yumuşatıyordu. Mürekkep siyahı uzun kirpikleri ve gözlerini şaşı eden bir ağzı vardı. Bu gece, NYC'nin yirmili yaşlarındaki rahat ve havalı görünümünün arketipi gibi giyinmişti: Howard kapüşonlu sweatshirt, kruvaze lacivert ceket, çöl botları.

"Tekrar ediyorum," dedi sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi yorgun bir teslimiyetle. "Hayır."

Ricki'nin midesi alt üst oldu ama yumruklarını indirmede. Adamın ilk kez normal bir tonda konuştuğunu duymuştu (şehirden gitmesini emretmesi sayılmazdı). Bu basit "hayır" onu kanlı canlı bir gerçek gibi göstermişti.

Bu da onun esrarengiz bir gizem olmasından daha da korkutucuydu.

"Hayır mı? Sadece hayır mı? Bana bir açıklama borçlusun." Ne kadar korktuğunu anlamamasını umuyordu. Hiçbir dünya yoktu

karşılaşmaları bir kaza, kaderin bir cilvesi, bir tesadüftü. Kimdi bu adam?

"Öyle mi? Beni takip eden sensin." Sesi sakın ve yüzü sabitti ama sesinde gergin bir hava vardı.

"Ben mi? Seni takip etmiyorum!"

"Doğru. Beni *takip* ediyorsun," dedi. "Evimin önünde kamp kurup pencerelerime bakmıyor muydun? Fotoğraf çekmiyor muydun? İki saat boyunca?"

"Şey..."

"*Degrassi Lisesi*'ndeki o kızı bile seninle birlikte çalıştırdın. O ev hapsinde değil mi?"

"Öncelikle, Salı günü *Ready Freddy*'deydi. İkincisi, o artık vahşi bir çocuk değil. O yumuşak huylu bir anı yazarı." Ricki yavaşça yumruklarını indirdi, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, sen kimsin?"

Cevap vermedi. Orada öylece durdu, kaşları çatıktı ve yüzü kararmıştı. Birbirlerini izlediler, her biri diğ er i n i n bir hamle yapmasını bekliyordu. Aralarındaki an çatırdıyordu. Ve sonra, tam bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, durdu ve uzaklaştı.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" Ricki vücudundaki tüm kırmızı bayrakları görmezden gelerek onun arkasından koştu.

Bıkkın bir halde yüzünü ona döndü. "Ben gidiyorum. Bu bahçe ikimiz için yeterince büyük değil. Bela istemiyorum. Buraya biraz temiz hava almaya ve anksiyete uygulamam üzerine sahte meditasyon yapmaya geldim."

"Öyle mi?" Her şeye rağmen Ricki'nin ilgisini çekmişti. Ve sonra, formuna sadık kalarak, aşırı paylaştı. "Bende YAB var. Yaygın anksiyete bozukluğu. Tüm uygulamalara aşinayım. Hangisi bu?"

"Ah, adını hatırlamıyorum," diye mırıldandı, biraz utanmıştı. "Bilmiyorum, yaşam koçum tavsiye etti. Unut gitsin."

Ricki mesajı aldı. Bu adam açık bir kitap değildi. "Bak," diye başladı, geçmiş altmış silmek istiyordu saniyeler. "Seni evinin dışında bekledim. Ama ben sapık değilim. Sadece o parça için çok para ödedin. Bazı cevaplar istedim."

"Peki." Sabırsızca içini çekti ve ona birkaç adım daha yaklaştı. Duruşunu genişletti ve ona baktı. Sert ve yoğun ifadesi Ricki'yi oyundan düşürmekle tehdit ediyordu. "Cevap mı istiyorsun?"

"Evet. Evet, biliyorum."

Çaresizce ona doğru çekiliyordu. Bu çekim, korkunç erkeklere duyduğu çekimin çok ötesindeydi. Bunlar geçici büyülenmelerdi, oysa bu bir şeyin başlangıcı, bir asmanın altındaki bir kafes gibi yayılan bir şeyin çerçevesi gibi hissettiriyordu.

"Peki, sana beş dakika veriyorum," diyordu. "Ne istersen sor."

Ricki kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni tanıyor musun?"

"Hayır."

"Tehlikede miyim?"

Yere bakarak ensesini ovuşturdu. "Hayır."

"O zaman bu dram niye?" Sesini kalınlaştırarak onu taklit etti. "'*Git! Şimdi!*'"

"Bu aşırı bir tepkiydi."

"'Hala yapabiliyorken Harlem'den çıkın' aşırı bir tepki değil. Bu bir uyarı. Bir tehdit. Bunu yapman için seni babam mı zorladı? Kasabayı terk etmem için beni korkutmak için mi?"

İlgiyle kaşlarını kaldırdı. "Baban kim? Sesi tehditkâr geliyor."

"Richard Wilde. Ulusal bir cenaze evi zincirinin sahibi."

"Düşmanlarını nereye gömüyor?"

"Tamam, bu babamla ilgili değil," diye ağzından kaçırdı.

sabırsızca. Bu adamdan doğrudan bir cevap almaya çalışmak çıldırtıcıydı.

Ellerini ceplerinin derinliklerine soktu. "Bak, mahallede dağıtılan Sweet Colette broşürlerinde senin portreni gördüm. Güzel olduğunu düşündüm."

Utangaç bir şekilde ayakkabılarına baktı. "Güzel olduğumu mu düşündün?"

"*Portre*. Portrenin güzel olduğunu düşünmüştüm," dedi beceriksizce. "Sen olduğunu bile anlamadım. Bahçede gördüğüm kadın."

"Oh."

"Her neyse, anonim kalmak istedim, bu yüzden asistanımı satın alması için gönderdim. Kendisi yakınlarda yaşıyor. Genç sanatçıları desteklemeyi seviyorum." Omuz silkti. "Ben de bir zamanlar genç bir sanatçıyım."

"Bir kez mi?" Gözlerini kısarak ona bakan Ricki üç adım daha yaklaştı. "Kaç yaşındasın sen?"

Üç adım geri attı. "Yirmi sekiz."

Bu adamın enerjisi karışıktı, sanki Ricki'den uzaklaşma ihtiyacı ile kalma isteği arasında sıkışmış gibiydi.

"Bunun kulağa ne kadar ürkütücü geldiğini biliyorsun, değil mi? İsimsiz olarak satın aldın... ne için?"

"Ben istedim," dedi omuz silkerek. "Ne eksik ne fazla."

Ricki'nin nefesi kesildi. Omuz silkmesi bile öyle kolay, erkeksi bir güçle hareket ediyordu ki. Leonine.

"Peki istediğiniz her şeyi elde edebiliyor musunuz?"

Enfes çenesini yavaşça kaşıdı. "Hayır. Bu sıkıcı olurdu, değil mi?"

Ricki'nin ağzı kurudu ve yutkundü.

Bu olmaz. Başka bir yakışıklı yabancı için bir sirke katılamazdı. Yürütmesi gereken bir işi vardı!

"Şey. Seni takip ettiğim için özür dilerim," dedi. "İyi bir hayatın olsun."

Ricki onun etrafından dolaşarak kapıya doğru yöneldi.

"Hey."

Bu kez onu durduran kişi oydu.

Ricki arkasını döndü.

"Evime geldiğinizde öyle tepki verdiğim için özür dilerim. Ben özel bir insanım. Bulunmak istemedim."

"Nasıl istersen," dedi, gitmek için sabırsızlanıyordu. Adamın ezici fiziksellığı, yasemin kokulu esintisi ve karşı konulmaz gizemi arasında her an aklını kaybedebilirdi. Kendini kurtarmalı ve uzaklaşmalıydı.

Ama ikisi de kımıldamadı. "Ben mi gideyim, sen mi?" diye sordu Ricki.

"Kusura bakmayın ama buraya ilk ben geldim." Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Ceketinin altından pazılarının büküldüğünü gördü.

"Burası bir topluluk bahçesi, hepimize ait."

"Hayır, o benim," dedi sessizce, sesinde rekabetçi bir ton vardı. Ayrılışını erteliyordu. "Ben buraya yıllardır geliyorum. Sen Harlem'de yenisin."

Kaşlarını çattı, hemen savunmaya geçti. "Bekle. Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Anlayabiliyorum. Büyülenmiş gibi bakıyorsun. Her şey senin için hala ilginç. Gözlerin doymak bilmiyor, sanki her yere aynı anda bakıyormuşsun gibi. Gerçek New Yorklular her şeyi görmüşlerdir."

"Ben Atlanta'lıyım, Antarktika'lı değil."

"Tamam," dedi memnun bir gülümsemeyle, ses tonunda alaycı bir ton vardı. "Ama Atlanta New York değil."

Ellerini kalçalarına koyarak, "Peki, ne zamandır burada yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Artık yapmıyorum. Ama ne zaman şehre gelsem, bahçeye geri dönüyorum. Bu koku gerçekten sakinleştirici; düşünmeme yardımcı oluyor." Elleri hâlâ ceplerinde, çenesini oldukça güzel kokan uzun yasemin salkımına doğru eğdi.

O da onları kokluyor, diye düşündü, bu şaşırtıcıydı. Ricki bunun aşırı aktif olmasının bir yan etkisi olduğunu düşünmüştü.

Hayal gücü.

"Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Benim bir çiçekçi dükkanım var. Bu çiçekler kışın mı açıyor? Bunun bilimsel bir anlamı yok."

"Artık yılın Şubat ayındayız," dedi. "Mart ayına kadar hiçbir şeyin anlamı yok."

Ricki onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Çalıya sürtünerek geriye doğru hareket etti. Yapraklar yere düştü ve onları nazikçe toplayıp avucunun içine aldı. Adamın yüz ifadesinde bir şey parladı, hızlı bir parıltıydı ama o daha kavrayamadan söndü.

"Doğaya zarar vermekten nefret ediyorum," dedi üzüntüyle.

"Bu bizi her zaman incitiyor," dedi, sesi sert ama yüzü yumuşaktı.

Gözleri buluştu ve sonra ikisi de başka tarafa baktı.

Ve sonra, tamamen boyundan büyük işlere kalkıştığı için, savunması biraz eridiği için, Ricki bunu tekrar hissetti: rastgele bir gerçeği paylaşmak için korkunç bir dürtü. Son derece niş bilgilerinden biriyle işleri tuhaflaştırma dürtüsü.

Yapma, diye düşündü. Yasemin hikayesini bu gizemli, esrarengiz yaratığa yükleme, zaten anksiyetesi olduğunu ve sadece...

"Hint mitolojisinde gece açan yaseminlerle ilgili bir hikaye vardır," diye ağzından kaçırdı. "Bir zamanlar güneş tanrısına aşık olan güzel bir prenses varmış ve o da onu sevmiş. Hem de derinden. Ama onu reddetmiş, çünkü onu yakmaktan korkuyormuş. Onsuz yaşayamazmış, bu yüzden kendini ateşe vermiş. Ve küllerinden, sadece geceleri çiçek açan ve sonsuz bağlılığını simgeleyen tatlı bir koku yayan sarı ve beyaz çiçekleri olan cömert bir ağaç büyüdü. Ancak yapraklar gündüzleri kapandı, çünkü güneşin, kaybettiği aşkının anısı dayanılamayacak kadar acı vericiydi."

Ricki derin bir nefes aldı ve bir kez daha sosyal bir ortamda kendini utandırdığını fark etti. O

gitmek için arkasını döndü.

"Ama sizce bu trajik mi yoksa romantik mi?" diye sordu.

Arkasına baktı, adamın onu dinlemesine şaşırmıştı. Ve cevap verecek kadar önemsediydi. "Ne dedin sen?"

"Hikaye. Trajik mi yoksa romantik mi?"

"Benim için... benim için romantik. Çılgınca romantik."

"Bence trajik bir durum," dedi atkısının içine biraz gömülerek. "Aşkın onları inciteceğini bildiğin için aşkını terk etmek mi? Kulağa işkence gibi geliyor."

"Tecrübelerinizden biliyorsunuz gibi geliyor." Ricki onun gözleriyle buluştu.

Ona başıyla onay verdi. "Artık gerçekten gitmeliyim."

Yine de yerinden kıpırdamadı. Bu neden bu kadar zordu? Ricki güçlü bir fiziksel çekimin onu kendisine doğru çektiğini hissetti. O da hissediyor muydu? Kaçınılmazdı. Ne zaman ayrılmaya çalışsa, yapamıyordu. İstemiyordu da. Ve onun da istemediği açıktı.

Belki de burası büyülü bir bahçeydi. Belki de sadece artık yıl garipliği idi. Boyun eğerek bir elma ağacının altındaki ferforje banka oturdu.

"Ne tür bir sanatçısınız?" diye sordu.

"Müzisyen." Yüzündeki gerginlik azaldı, sanki ona kalması için bir neden verdiği için rahatlamış gibiydi.

"Halka açık bahçelerde sahte meditasyon yapan bir müzisyen."

Alt dudağını çiğnedi ve sonunda bankın karşı tarafında ona katıldı. "Ben bir şehir insanıyım ama bazen yeşil şeylerin etrafında olmam gerekiyor. Burası neredeyse ses geçirmez. Ne arabaları ne de insanları duyabiliyorsun. Şehrin uğultusu yok. Sadece kuşlar ve göletin şırıltısı."

Caterwauling mi? Ne kadar modası geçmiş bir kelime.

"Taşra sesleri bazen şehir seslerinden daha gürültülüdür," dedi.

Adamın kucağındaki kirden kabuk bağlamış tırnaklarını fark ettiğini gördü. Çabucak ellerini birbirine sildi. "Bazen ben

toprağı hissederek kendimi topraklamayı seviyorum. Bilmiyorum, eski bir insan ritüeli gibi geliyor. Isınmak için ateşe sarılmak ya da kalçanızda bir bebeği dengelemek gibi."

S ı r a y a yaslandı ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. "Ay'a hayranlıkla bakıyorum."

Yukarı doğru baktı. "Evet."

"Bu yüzden mi çiçekçi dükkânı açtınız? Bitkiler bizden daha eski, elemental ve güçlü hissettirdiği için mi?"

Ricki'nin nefesi kesildi. Hiç kimse sormamıştı. Ya da o söylemeden almamıştı.

"Evet. Ayrıca narin, yumuşak şeyleri de severim. Güzel bestelenmiş bir şarkı. El yazısı notlar. Muhteşem bir yemek. Güzelliği geliştirmek bana enerji veriyor."

Ağaçlar buz gibi rüzgârda sallanıyor, ay ışığı dalların arasından süzülüyordu.

"Sen bir estetikçisin," dedi.

"Sanırım öyleyim," dedi ışıldayarak. Büyüleyici bir yabancıнын onda bunu görmesi son derece gurur vericiydi. "Aesthete. En sevdiğim kelimelerden biri."

Adam gülümsemedi ama kız onun gözlerinin parladığını gördü.

"Ne tür bir müzisyensin?" diye sordu gevşeyerek. "Dur tahmin edeyim. Yapımcıya benziyorsun. Mumble rap? K-pop? Brooklyn drill?"

Ve sonra işte oradaydı. Bir gülümsemenin en ufak gölgesi. Küçük bir gamze fark etti ve anında yanaklarının kızardığını hissetti. Tanrım. Bu gülümseme güçlüydü, özeldi, resmi durumlar için saklanması gereken türden bir gülümsemeydi. En iyi mücevherin gibi.

"Tüm türler arasında neden bunlar?" diye sordu. "Ve Chicago matkabı Brooklyn'den daha üstündür."

"İsimsiz ressamalara binlerce yatırım yapabiliyorsanız, belli ki müzikte iyi bir hayat sürmüştünüz. Bizim yaşımızda etkileyici. Hem yaratıcı olarak tatmin olmak hem de finansal olarak güvende olmak çok zor."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini birbirine kenetledi. "Yaratıcılık sizin için daha mı önemli?"

güvenlik?"

"İkisini de istiyorum," dedi iddialı bir şekilde.

"Hepsini istiyorum." Dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Alacaksın."

Ricki onun sessiz, ciddi yoğunluğu karşısında büyülenmişti. Derin, zengin sesi. Bacakları sıvı gibiydi ve onun adını bile bilmiyordu.

Ricki, *bu adam büyük olasılıkla hayatımı mahvedebilir*, diye düşündü.

Git hadi. Şimdi.

"Bu arada," dedi ayağa kalkarak. "Gerçekten eve gitmeliyim. İyi konuşmaydı, Garden Gentleman Slash Mysterious Benefactor."

"Kim?"

"Uzun hikaye."

O da ayağa kalktı ve neredeyse bir saray resmiyetiyle başını eğerek, "İyi akşamlar hanımefendi," dedi.

Ricki ilk kez onun sesli harflerinin yavaş ve şurup gibi uzadığını fark etti. Sesinde New York'a özgü tonlar olduğu kesindi ama aynı zamanda neredeyse taşralı bir ton da duymuştu. Nereli olursa olsun, sesi dayanılmaz derecede çekiciydi.

Beceriksizce el salladı ve sonra aceleyle patikadan uzaklaştı. Adamın kendisine seslendiğini duyduğunda sokak çıkışına doğru yolu yarılamıştı.

"Son bir şey daha."

Kadın olduğu yerde durdu. Adam banktan yürüdü ve yaklaşık bir metre önünde durdu. Omzunu budaklı bir meşe ağacına yasladı ve "Adın ne?" diye sordu.

"İkinci Richard Wilde. Ricki."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Artık kime karşı yasaklama emri çıkaracağımı biliyorum."

"Sapıklık günlerim sona erdi," dedi gözleri parlayarak. "Seninki ne?"

"Ezra Vaughn Percival Walker dördüncü ya da beşinci.

Altıncı mı?

Emin değilim."

Ricki'nin ağızı açık kaldı. "Dur. Ailen bunu senden önce birkaç kez mi yaptı?"

"Her nesilde ilk doğan erkek çocuk bu ismi alır. Nedenini bilmiyorum ama daha kötöleri de var. Zeronald adında bir kuzenim vardı."

Kadın güldü ve adamın yüzü öylesine parlak ve ışıltılı bir gülümsemeye dönüştü ki kadının nefesi kesildi. İki yabancı için fazla rahat olan bir sessizlik içinde durdular. Beş saat gibi gelen beş saniye boyunca öylece durdular ve anın üzerlerinden akıp gitmesine izin verdiler.

Sarhoş ediciydi: aralıklı ay ışığıyla delinen her şeyi tüketen karanlık, bu okunması imkânsız adam, bahçenin sessiz lüksü. On beş dakikalık karşılaşmaları tatlı bir rüya gibi gelmişti. Daha sonra, söylediği şeyin cüretkârlığını o anın büyüüne bağlayacaktı.

"Seni merak ediyorum."

Bir adım daha yaklaştı, ağaçtan uzaklaştı. "Merak kediye öldürdü, değil mi?"

"Öyle oldu." Bakışlarını yakındaki bir kızılıcık çalısına dikti. "Ama herkes sözün geri kalanını unutuyor."

"Bu da ne?"

"Merak kediye öldürdü, ama memnuniyet onu geri getirdi," dedi sessizce ve sonra onun gözleriyle buluştu. "Gördüğü ya da hissettiği şey o kadar iyiydi ki ölmeye değerdı. Kedi daha fazlası için geri döner. Tekrar ve tekrar. Bilirsiniz, dokuz can falan."

"Aceleyi kovalamak." Ezra ona doğru birkaç adım daha attı, uzun gövdesi onu cüceleştiriyordu. "Peki kaç canın kaldı?"

Sesini bulduğunda, "Sanırım sonuncusundayım" diye cevap verdi.

"Boşa harcama."

Kızın beyni bir yanıt formüle edemedi, adam, "Şimdi gidiyorum," dedi.

"Doğru. Güzel." Boğazını temizledi, sessizliği bozdu

Büyü. "Evet, git."

"Ama lütfen birbirimizden uzak durmayı kabul edebilir miyiz? Böylesi daha iyi. İnanın bana."

Ona inanmak mı? Ricki onu tanımıyordu bile! Ama haklıydı. Çünkü bu her neyse, çok bunaltıcıydı.

"Tanıştığımızı bile unutacağım, Altıncı Ezra Vaughn Percival Walker."

"Teşekkür ederim. Bil diye söylüyorum," dedi, "ben de merak ediyorum."

Veda etmek için çenesini eğdi. Sonra 145. Cadde'ye doğru yürüdü. Ve Ricki bilmeden de olsa Ezra'yı kesinlikle tekrar göreceğini biliyordu.

BÖLÜM 8

DAHİCE BİR VURUŞ

6 Şubat 2024

Ricki'nin zihni darmadağındı. Sabah erkenden bir ilham yürüyüşü yapmak gerekiyordu.

eBay'den aldığı Caz Çağı Harlem haritasıyla şafaktan hemen önce yola koyuldu. Amacı, içkili mekanları, restoranları ve eski ünlülerin evlerini bulmak için zihin açıcı bir hazine avıydı: ruhunu sakinleştirmek için biraz Kükreyen 20'ler büyüü. Ve bir slip elbisenin üzerine tam boy suni kürk bir palto giyerek (her ikisi de satın alınmış ve yakından bakarsanız oldukça yıpranmış) rolüne uygun görünüyordu. Ancak Eski Harlem'e ait çoğu zımbanın zaman içinde kaybolduğunu keşfetmesi uzun sürmedi. Bir ofis binası Hotel Theresa'yı (Lena Horne ve Cab Calloway'in sık sık uğradığı, insanların "Harlem'in Waldorf Astoria'sı" dediği zamanlar) ele geçirmişti. Cotton Club bir apartman binasıydı. Bir zamanlar süper elitlere hizmet veren bir kabare olan Savoy artık bir süpermarketti.

Harlem, eski bir mahallenin üzerine yerleştirilmiş modern bir mahalleydi. Ama negatif boşluklarda, eğer yeterince dikkatli bakarsa, Ricki hayalet bir şehrin dış hatlarını seçebiliyordu. Mimarının art nouveau süslemelerindeydi. Ve mütevazı binalara gelişigüzel yapıştırılmış pirinç plaketlerde,

Billie Holiday'in burada keşfedildiğini ya da Josephine Baker'ın burada dans ettiğini söyleyerek.

Geçmişten gelen bu ince dürtüler ona bir zamanlar bu sokaklarda devlerin yürüdüğünü hatırlattı. Şehrin 2024 versiyonunun altında büyülü bir evren vardı - Pompei gibi zamanda asılı kalmış karakterler, yerler ve yüzler. Ancak Eski Harlem'in ihtişamlı günlerini hayal etmek ne kadar romantik olsa da -ki Tanrı Ricki'nin her şeyi romantikleştirmekten başka bir şey sevmediğini biliyordu- bu onu melankoliyle dolduruyordu. Soylulaştırma ya da zamanın doğal akışı yüzünden çok şey kaybedilmişti. 169 Batı 133. Cadde'nin dışında dururken, yoldan geçen kaç kişinin Nest Toplum Sağlığı Merkezi'nin bir zamanlar şehrin ilk ve en gürültülü içkili mekânlarından biri olan Nest olduğunu bildiğini merak etti.

Ricki eski haritasındaki açıklamaya baktı. Görünüşe göre Nest'te kuş gibi giyinmiş şov kızları vardı (tuhaf bir fetişti ama her kap için bir kapak vardı) ve hem Bessie Smith hem de Ma Rainey içeride şarkıcılık yapmıştı. Kulağa göz kamaştırıcı geliyordu.

Ve sonra aklına bir fikir geldi. Dahice bir fikir.

En pahalı stoğu satılmıyor olsa da Ricki onları atmaya dayanamıyordu. Bu tasarımları sonsuza dek beyninde taşımıştı. Titizlikle tedarik edilmiş tropik çiçekler, yüksek konseptli aranjmanlar ve bunlar atılamayacak kadar özel, türünün tek örneği idi. Özellikle de sonuncusu, yıldız çiçeği, orkide, kuzu kulağı, asklepiad ve biberiyeden oluşan kaleydoskopik bir aranjman.

Günün ilerleyen saatlerinde, öğle yemeği molası sırasında, demeti narin soluk sarı kağıt mendile sardı, etrafına pembe sicim bağladı ve #WILDETHINGS çıkartmasıyla süsledi. Ricki buketi toplum sağlığı merkezine geri götürdü. Dikkatli bir hürmetle kapı eşiğine yerleştirdi; evlat edindiği şehrin gizli tarihine bir armağan. Sonra da sosyal medya için bir fotoğraf çekti. Başlıkta şöyle yazıyordu: The Nest Toplum Sağlığı'nda bulunan #WildeThings

Center, eski adıyla The Nest speakeasy.

Birkaç saat sonra, dükkânın sakin bir anında Ricki dalgın dalgın IG'sinde geziniyordu. Paylaşımı şimdiden dört yüzden fazla beğeni almıştı! Bir saat sonra bu sayı bine ulaşmıştı. O baktıkça beğeniler de hızla artmaya devam ediyordu. Ve yorumlar!

@pressed.and.highly.flavored Büyük büyük teyzem bana Yuva'dan bahsetmişti. Gençken evden gizlice kaçar ve masaların üzerinde kıcını sallarmış. İlk sesli filmlerde de dans etmişti! Bu Youtube klibinde ona bir bakın...

@b00tswiththefur 1920'lerin drag kralı Gladys Bentley'i hiç duydunuz mu? Zamanında bir gey içkili mekanı varmış ama adresini hiçbir yerde bulamıyorum. Marlene Dietrich ve Anna May Wong hep oradaydı. O da çiçekleri hak ediyor!

@imma_rage_quit Dükkanınızın yakınındaki bir aileye dadılık yapıyorum! Wilde Things çok güzel görünüyor, kardeşim. Bugün uğrayacağım. Tam açıklama, şu anda çiçeğe ihtiyacım yok, sadece yetişkin sohbeti için açım

Küçük, tutkulu bir topluluk Ricki'nin yazısının etrafında kümelenmişti ve bu heyecan verici bir duyguydu. Onaylanmış gibi hissettim.

Ve satılmayan bir başka aranjmanla da aynı şeyi yaptı: Alstroemeria spreyleri, saman çiçekleri, hypericum meyveleri ve gelinciklerden oluşan çiçekli bir rüya. Bu buketi 2294¹/₂ Adam Clayton Powell Jr. Bulvarı'nın girişine koydu. Burası eskiden Eski Harlem'in siyahlara ait tek kabaresi olan Smalls Paradise'di. 1920'lerin garsonları kafalarında servis tepsileriyle dans ederdi. 1940'ların garsonları ise

Detroit Red adındaki dolandırıcı, henüz Malcolm olmamıştı. X. Burası artık bir IHOP'tu. Çiçekleri mavi tentenin altına bıraktı, bir öpücük kondurdu ve bir IG fotoğrafı çekti. Başlıkta şöyle yazıyordu: Eski adı Smalls Paradise olan IHOP'ta bulunan #WildeThings.

Bu kez gönderi bir saat içinde bin beğeniye ulaştı. Yorumlar bölümü hareketliydi. Ve öğleden sonra 3:00'e kadar üç yeni müşteriye buket satmıştı. Daha da heyecan verici olanı, yakındaki dadı gerçekten de geldi ve uyarıldığı gibi hiçbir şey satın almadı ama Ricki kesinlikle mahallede yeni bir arkadaş edinmeyi başardı.

Ve *sonra*. Bu ikinci paylaşımdan kısa bir süre sonra, son derece seksi bir çift bir istekle Wilde Things'e koştu. George Gabowski, pop yıldızları, modeller, influencer'lar ve Salı günleri arasında kontürleme yetenekleri kutlanan süperstar bir makyaj sanatçısıydı. Nişanlısı Daniel MacClure ise *Mayflower* soyundan gelen, başarılı bir servet yönetimi uygulaması ve pahalı bir eski karısı olan biriydi. Acil bir durumdu. İkili şık bir Sevgililer Günü düğünü planlamıştı ama çiçekçileri George'un cüce keçisi için bir çiçek tacıyla ilgili yaratıcı farklılıklar nedeniyle son dakikada işi bırakmıştı. Şehirdeki tüm çiçekçilerin elleri Sevgililer Günü için doluydu. Çift çaresizdi.

Göz kamaştırıcı sarışın ikili çok fotoğraflandı, hayırsever ve son derece sosyaldi. Büyük günlerinin ikonik olması gerekiyordu! Muhteşem çiçekler çok önemliydi.

George, @BOTANYFLOWERSLATELY'nin ilk günlerinden beri Ricki'nin paylaşımlarının takipçisiydi ve iki Harlem tarihi paylaşımının zekice ve havalı olduğunu düşünüyordu. Onun maksimalist estetiği tam da onların zevkine uygundu. Düğün için onun çiçeklerini istedi ve hayır cevabını kabul etmedi.

Birdenbire Ricki'nin hayatının en büyük işini başarmak için sadece bir haftası kalmıştı.

BÖLÜM 9

İŞLER TEHLİKELİ BİR HAL ALABİLİR.

7-14 Şubat 2024

Ezra ve Ricki birbirlerini görmezden gelmeye karar verdiler. Ocak ayında Ricki'nin Ezra'nın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Şubat ayında ise onu her yerde görüyordu. Aslında, topluluk bahçesindeki ikinci karşılaşmalarından beri onunla her gün karşılaşılıyordu.

Ricki, Bayan Della ile birlikte Sister's Uptown Kitabevi'nin iş reyonunu gezerken ona rastladı. Chocolat'tan kırmızı kadife waffle almak için onun arkasında sıradaydı. Bir sabah, o ve Tuesday manikür yaptırmaya giderken onunla çarpıştılar.

Bazen Ricki, o daha orada olduğunu fark etmeden onun varlığını hissederdi. Diğer zamanlarda ise onun kendisini uzaktan izlediğini, bakışlarının ağırlığının tenini ısıttığını hissederdi. Her seferinde tepkileri hep aynı olurdu: Ricki şok içinde soluk soluğa kalır, Ezra şaşkınlıkla irkilir ve ardından beceriksiz beceriksizlik başlardı.

"Özür dilerim, önce sen git. Hayır, ben giderim... Tamam, sen, güle güle," diye mırıldanırlar, sonra da zıt yönlerde doğru kaçarlardı.

Ricki ileriye bile düşünmeye çalıştı. Her zamanki bakkalına gitmek yerine, yirmi blok ötedeki bir organik pazarı ziyaret etmek için yürüdü. Kapıya uzandığında bir direnç hissetti. Birisi diğer taraftan çekiyordu. O çekti ve diğer kişi de geri çekti. Durdu, elleri kalçasındaydı. Tabii ki Ezra Walker elinde bir torba avokado ile kapıdan içeri daldı.

İmkansız! Ama aynı zamanda ilgi çekiciydi de. Ricki bunu kabul etmek istemiyordu ama onunla karşılaşma ihtimaline bağımlı hale gelmişti. Uğultulu bekleyiş, çılgınca bir şaşkınlık. Her karşılaştıklarında nefes nefese kaldığını hissediyor, sonra da onu bir sonraki görüşüne kadar sıkıcı bir düşüşe geçiyordu. Ricki'nin bu duygusal hız trenine ayıracak vakti yoktu. Beş dakika içinde düğün çiçeklerini hazırlaması gerekiyordu.

Düğünden bir gün önce, Salı ve Bayan Della, Ricki'yi çiçeklerle dolu çalışma masasından kaldırıp Melba's Restaurant'ta brunch'a götürmek zorunda kaldılar. Ricki o kadar yoğundu ki otuz altı saat boyunca neredeyse hiç yemek yememişti.

"Yaka çiçeklerini ve masa spreylarini yeniden yapmam gerekiyor," dedi Ricki. Bütün gece uyumamıştı ve bunu kanıtlayacak yıpranmış sinirleri vardı. "Zamanında bitiremem!"

"Evet, şimdi. Asla yapamam," dedi Güneyli basmakalıp sözlerin kraliçesi Bayan Della. Ufacık Afro saçını şok edici bir pembeye boyamış, yapılacaklar listesindeki ilk maddeyi işaretlemişti. Kaftanları ve büyük tasarım gözlükleriyle sinirli bir sanat galericisine benziyordu.

Ricki, "İlk etkinliğim için bu *büyük bir* şey," dedi. "Bar Exquise'de bir düğün mü? Herkes orada olacak."

Bar Exquise, iki katlı gösterişli bir restorandı.

birkaç yıl önce şehrin yetersiz finansmanlı bir bölgesinde açıldı ve mahalleyi bir gecede değiştirdi. Düşük gelirli konutların yerini çelik ve camdan yüksek binalar aldı, çukurlar dolduruldu ve organik bebek butiklerinde bir patlama yaşandı.

Salı, "Daniel ve George gibi göz alıcı, biseksüel, iki kuşaktan bir çift için mükemmel bir mekan," dedi. "Çok şık bir Yeni Harlem."

"Aynen öyle. Hiçbir ayrıntıyı kaçıramam." Ricki kızarmış bir butu çatalla yiyordu, çünkü altı parmağı dikenler ve makaslardan aldığı yaralar nedeniyle sargılıydı. "Gerçek bir sosyete etkinliğini gerçekleştirmeye hazır mıyım bilmiyorum."

Ricki mükemmel düzenlemeler yapabileceğini biliyordu. Tasarım becerilerine olan güveni sarsılmazdı; renk, doku ve tasarım konusunda her zaman doğuştan gelen bir göze sahipti. Günlük kişisel stiline bir sanat projesi olarak yaklaşırdı. Ve bazen kelimeleri onu başarısızlığa uğratsa da, kendini her zaman görsel olarak ifade edebilmiştir.

Ama onu tedirgin eden, etkinliğin büyüklüğü, sosyal nabızı ve gösterişiydi. Bir Wilde olarak sayısız balo ve galaya katılarak büyümüştü ve tüm gözlerin üzerinde olmasına alışkındı. İş dünyasının devi ve göz alıcı ailesi tarafından büyülenmiş, hayranlık dolu gözler. İlk Siyahların gerçek bir geçit töreni! Willowbrook Prep'in ilk siyahi veda konuşmacısı. Georgia Genç Güzeli seçilen ilk siyahi kız. Cornell Üniversitesi'nin ilk siyahi öğrenci başkanı. Atlanta Junior League'in ilk siyahi başkanı. Amerikan İşadamları Derneği'nin ilk siyahi saymanı. Ve sonra bu hayranlık dolu gözler üzerine düştüğünde, yargının ağırlığı altında ezilirdi.

İşte küçük olan, hiçbir zaman ilk Siyah olmadı. Aslında bu doğru değil; o New Hor-eye-zons Yaz Kampı'na kabul edilen ilk Siyahtı, gösterişli genç sürtükler için rehabilitasyon merkezi, Carole onu

Rae'nin düğününde bombalandı ve Cookie Johnson'ın payetli Valentino'sunun üzerine kustu! Güzel kız. Bu kadar ele avuca sığmaz olması çok yazık.

Geçmişte, süslü etkinlikler yetersizliklerinin hatırlatılması için bir fırsattan başka bir şey değildi. Mükemmel olma baskısı onu boğuyordu. Ve kendine koyduğu yüksek standartlardan daha fazlasıydı; bu düğün, ailesinin süslü sosyal çevrelerinde insanların onu kategorize ettiği o eski versiyonundan uzaklaşmakla ilgiliydi. Bu onun işi için büyük bir nimet olacaktı. Yüz karası Wilde'dan, uçarı bir avuç insandan daha fazlası olarak görülmek istiyordu. Tam anlamıyla yetenekli bir iş kadını olarak görülmek istiyordu.

Dünyaya (ve kendine) yeterince iyi olduğunu kanıtlama ihtiyacını aşıp aşamayacağını merak ediyordu.

Çatalını bagetine saplayarak içini çekti: "Bu nikâh benim boyumu aşıyor. Neden evet dedim ki?"

Tuesday ona, "Çünkü şu anda maaş dereceniz yok," diye hatırlattı.

"Ah, doğru ya." Ricki sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri kahvesinden bir yudum almakta olan Bayan Della'ya kaydı. Hayal mi görüyordu, yoksa Bayan Della her zamankinden biraz daha fazla mı titriyordu? Fincanı dudaklarına götürürken eli o kadar dengesizdi ki fincanı tabağa geri koymak zorunda kaldı.

Daha erken, diye düşündü Ricki. Belki de henüz ilaçlarını almamıştır. Ona sonra sorarım.

"Unutmuşum, ikinize hediye getirdim." Ricki onlara Dükkânda satamadığı ekilebilir tohum kâğıtlarının fazlalığından topladığı, ustalıkla paketlenmiş dörde altı inçlik not kâğıtlarından oluşan demetler. "Salı günü sıfırdan yapmama yardım etti. Gömüyorsun ve kır çiçekleri büyüyor."

Bayan Della kibarca gülümsedi ve ardından, "Şimdi, neden kâğıt gömmek isteyeyim ki?" diye sordu.

Ricki iç çekti. "İşte bu yüzden işim başarısız oluyor! Ben yapmıyorum

müşterilerimin ne istediğini biliyorum."

"Yaratıcı beklentilerinizi yönetmenize yardımcı olmama izin verin," diye başladı Salı, Yankees'inin siperliği çok aşağı çekilmişti ve tanınabilir yüzünü koruyordu. "Kendinizi bir Beyoncé olarak mı yoksa bir Rihanna olarak mı tanımlıyorsunuz?"

"Mmm. Tartışmalı bir soru," dedi Ricki. "Tam olarak ne açıdan?"

"Ticari kişilikler. Rihanna kendini memnun etmek için sanat yaratıyor. Eğer beğenmezsek, siktirip gidebiliriz. Ama Beyoncé önemsiyor. Her nota, koreo, görseller, özellikle aklımızı başımızdan almak için tasarlandı."

Ricki bunu düşündü ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ben kesinlikle bir Beyoncé'yim. İnsanların işimi sevmesini *istiyorum*. Nasıl karşılandığı benim için önemli."

"Hangisi Teksaslı?" diye sordu Bayan Della, manikürünü fincanına vurarak. Kimin kim olduğundan emin olmasa da popüler kültür sohbetlerinden dışlanmaktan hoşlanmıyordu.

Ricki ve Tuesday "Beyoncé," diye cevap verdi. "Hayır, hayır, ben diğerini daha çok seviyorum."

Bir sonraki masada, birbirinin aynısı düğümsüz saç örgüleri olan iki kadın başlarını çevirip Bayan Della'ya baktı. Onun yaşlı biri olduğunu görünce saygıyla gülümsediler ve omletlerine geri döndüler.

Özür dilerim, diye bağırdı Ricki onlara doğru. Kovan her yerdeydi.

"İşte bu kız bir iş kadını," diye devam etti Bayan Della. "Kendi Creole restoranını açmak için garsonluk bahşişlerini biriktiren çalışkan bir genç bayan mı? O yakışıklı Arap erkeğini elde etmek için kurbağa öpmek zorunda kalması çok yazık ama kimse bunun kolay olacağını söylemedi."

Ricki, kıkırdamalarını bastırmak için dudaklarını büzen Tuesday'e baktı.

"Bayan Della, o Rihanna değil, *Tiana*."

"Kim?"

Ricki sesini biraz yükseltti. "Prenses Tiana, hanımefendi! Disney kahramanı mı?"

"Peki, şimdi, kim ayak uydurabilir? Hepiniz çok hızlı konuşuyorsunuz." Elini sabırsızca salladı.

"Bir şey daha var," dedi Ricki ve devam etti. "İtiraf etmek utanç verici ama büyük etkinliklerde zorlanıyorum. En zarif sosyalleştirici ben değilim."

"Müşterilerinizle aranız çok iyi," diye belirtti Salı. "Yani, sahip olduğun birkaç müşteriyle."

Bayan Della yüzünü buruşturdu.

"Bu çiçek muhabbeti," dedi Ricki. "Bütün gün bitkiler hakkında ahkâm kesebilirim. Ama havadan sudan konuşmak? Gerginleşiyorum ve mikro takıntılarım hakkında gevezelik ediyorum. Muhtemelen hiç fark etmemişsinizdir."

Tuesday buna güldü ve yumurtalı waffle'ına yumuldu. "Hiç fark etmedin mi? Bir Uber şoförüne akraba evliliğinin Avrupa kraliyet ailelerinin görünüşünü nasıl etkilediğini anlattığına şahit oldum."

"Google'a 'Habsburg çenesi' yaz," diye fısıldadı Ricki.

"Bu delilik." Bayan Della yeterince şey duymuştu. "Beni dinleyin genç bayan.

Bu düğün için endişelenme, beni duyuyor musun? İyi olacaksın. Benim hiçbir torunum başarısız değildir, duydun mu?"

Ricki bu sözlerin sıcaklığına gömüldü. Yaşlı sevgisi, yaşlı onayı, Ricki için yeni bir deneyimdi ve kendisini sınırsız hissetmesine neden oldu. Yenilmez.

Bayan Della'nın sesini düğün boyunca iyi şans getirmesi için bir mantra olarak aklında tutmayı planlıyordu.

İşe yaradı. Sadece tüm çiçekleri zamanında bitirmekle kalmadı, aynı zamanda çok da iyi yaptı.

Siyah kravatlı düğün töreni Bar Exquisite'in üst katını kaplamıştı (canlı performans salonu olan alt kat tadilat nedeniyle kapalıydı). Ricki mekânı, karlı çiçeklerden, buzlu yeşilliklerden ve çiçeklerden oluşan aranjmanlarla zarif bir kış rüyasına dönüştürmüştü.

Fildişi şamdanlar ve her masanın ortasında beyaz orkideler ve huş ağacı dallarından oluşan görkemli bir arapsaçı vardı (bunların üzerine her bir konuk için bir sevgililer günü hediyesi olarak narin kırmızı kalpler boyamıştı). Ve şimdi tatlı tören, gürültülü, şampanyaya boğulmuş bir resepsiyona dönüşmüştü.

Aklını Ezra'dan uzaklaştırmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ezra, diye düşündü, konuklar seçkin kokteylleri yudumlarken ve dans popuna zıplarken sarkık bir orkideyle uğraşırken. *Gizemli Ezra. Kim birinden kaçmak için bu kadar uğraşır da onu sürekli görür?*

Ricki tesadüflere inanmazdı.

Straplez altın rengi denizkızı elbisesi ve kıpkırmızı dudaklarıyla Tuesday, Ricki'nin yanına geldi. "Neden bu kadar yoğunsun? Başardın! Gurur duymuyor musun?"

"Son derece," dedi Ricki, Ezra sersemliğinden sıyrılırken gülümseyerek. Bu düşünme ve hayal kurma hali neredeyse sürekli hale gelmeye başlamıştı ve bir baş belasıydı. Onu açıkça olmadığı yerlerde gördüğünü hayal etmeye başlamıştı - bir erkek serabı. DJ içeri ilk girdiğinde, Ezra'dan beş santim daha kısa olmasına rağmen Ricki gerçekten de bir kez daha bakmıştı. Ve Surinamlıydı.

"Çiçekler çok göz alıcı," diye övdü Salı. "Sen de öylesin, seni arsız sürtük."

Ricki, kabul etmek gerekir ki, kendini güzel hissediyordu. Ezilmiş kızılıcık rengine, sırtı açık, 1930'lardan kalma bir elbise giymiş, üzerine dut lekeli dudaklar ve kulağının arkasına sıkıştırdığı bir ebegümeci takmıştı.

"Gizemli femme fatale ruh hali panosuydu," diye mırıldandı Ricki, sinsi bir pozla.

"Femme fatale, evet. Ama gizemli olmak için fazla içten davranıyorsun. Bu senin cazibenin bir parçası," dedi Tuesday, elinde bir tepsi kokteyllle beliren garsonu işaret ederek.

Ricki bir tane aldı ve sonra arkadaşının iki tane almasını izledi.

"Yargılamıyorum," diye fısıldadı, "ama ayık olduğunu sanıyordum?"

"Ben ayık bir *çocuk yıldızım*," diye yanıtladı Salı, bir kadehi devirirken. "Eroin yok."

"Ah. Not edildi."

"Çakırkeyif olduğumda azdığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Sağdıca aşığım ve onun da beni sevmesini istiyorum. Ama sadece resepsiyon süresince."

"Neden daha uzun süre değil?"

"Vakit yok!" diye fısıldayarak bağırdı. "Tabağım dolu!"

"Salı Rowe. Bu haftaki tek planın Dördüncü bölümü yazmak ve evde birkaç yüz peelingi uygulamak."

"Cildimi beslemek bir ilişkiyi beslemekten daha faydalı," diyerek diğer bardağı da devirdi. "Oh, bakın. Bu o."

Salı günü kırk yaşlarında, baba vücutlu ve seyrek sakallı, başını ritme göre sallayan bir adamı işaret etti. Araba kiralama acentesine benziyordu.

"O... sevimli mi?" diye haykırdı Ricki.

"Ben onları serseri severim, bebeğim. Sokaklarda serseri, çarşaplarda kabadayı."

Ricki bir kahkaha patlattı.

"Ona *tüm* deliklerimi *zerre* kadar haysiyetim olmadan sunardım.

Hadi gidip onu ayartalım."

Ricki'yi dans pistine sürüklemeye çalıştı ama Ricki bunun profesyonelliğe aykırı olduğunu söyleyerek karşı çıktı. Doğrusu, Ricki on iki yıl önce Rae'nin düğünündeki kaçamaklarından beri toplum içinde dans etmemiştir. Kendini savunmak gerekirse, o Mad Dog şişesini sadece felç edici parti sinirleriyle mücadele etmek için içmişti. Bu Rae'nin hayatının en önemli anıydı ve onun için sosyal bir başarı olmak istiyordu! Ablasını bir kez olsun gururlandırmak istiyordu. Ama ne yazık ki sadece on altı yaşındaydı ve deneyimli bir içici değildi. "Keyifli çakırkeyif "ten "911 "e geçti.

On beş dakika. Tamamen bayılmadan önce, hem Thurgood Marshall hem de Al Roker'la uzaktan akraba olan on ikinci sınıf öğrencisi Jack ve Jill'in orta Atlantik bölümünün başkanına özensiz bir şekilde twerk yaptığını hatırladı. Olan olmuştı. Ve hiç kimsenin hafızası Siyah seçkinlerinkinden daha uzun değildi.

Senin için hiçbir şey kolay olamaz mı? Carole, Ricki'yi yaz için rehabilitasyona bırakmadan ve ardından Canyon Ranch spa'da üç hafta boyunca iyileşmeden önce feryat etmişti.

Dans pistleri Ricki'nin gidilmeyecekler listesindeydi.

Resepsiyonun sonlarına doğru, herkesin öz-bilincinin buharlaştığı -topuklar fırlamış, saçlar kabarmış, kravatlar gevşemiş- sahneye çıkıldığında, DJ Britney Jean Spears'ın eski şarkılarını çalıyordu ve Tuesday aşık olduğu kıza sürtünüyordu. Ricki onları eğlenirken gözlemledi, iyi zamanın dışındaydılar. Bu yalnızlaştırıcı, melankolik bir duyguydu. Biriyle *birlikte* dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Katılamamanın nasıl bir his olduğunu anlayan biriyle. Bunu sorun etmeyen ve kendi özel sessizliklerinde onunla birlikte durmaya istekli bir adam.

Ve sonra, birdenbire, Ricki bir şey duydu... bir şey.

"Toxic "in altında usulca çalan uzak bir melodiydi. Daha önce duyduğu ama tam olarak hatırlayamadığı bir şarkıydı.

Dans etmeyi bıraktı ve başını eğdi.

O olabilirduymak ve Piyano. Ve ve
melodi oldu Çok tanıdık. Son derece akılda kalıcı.

Ne...

Ricki'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Arkadaş olduğun için teşekkür ederim." Nereden geliyordu peki?

Solunda bir adamın sevgilisine "*Altın Kızlar!*" diye bağırıldığını duydu. Duyuyorsun, değil mi?"

Dans pistinde birileri şarkıya eşlik ediyordu: "*Ve eğer bir parti verdiyseniz, tanıdığınız herkesi davet ettiyseniz...*"

Ve sonra dans pisti sarhoş bir zevkle patladı.

DJ müziği durdurdu ve herkes görünmeyen piyanoya akortsuz bir şekilde eşlik etmeye başladı.

Bu bangır bangır tema şarkısını kim çalıyordu? Ve neden çalıyordu? Kimse bilmiyordu! Önemli de değildi. Beklenmedik, spontane ve aptalcaydı, iyi zaman geçirmenin tüm unsurları.

Altın Kızlar teması başladığı gibi aniden değişti... *The Jefiersons*'ın tema şarkısına. Oradan, piyano *Gilligan's Island* temasına geçti. Ve sonra *Çakmaktaşlar*, *Hayatın Gerçekleri*, *Farklı Bir Dünya* ve *Sopranolar*. Kalabalık her seferinde kükredi, mutlu bir şekilde akortsuz şarkı söyledi.

Piyano *Good Times* temasına geçti. Belki de Ricki odadaki tek ayık kişi olduğu içindi ama siyah kravatlı yüz sosyetenin çığlık çığlığa "*Scratchin' and survivin' good times!*" şarkısını söylemesinin kolektif saçmalığını bir türlü *atlatamıyordu*.

Merakla kıpırdamadan dinledi ve piyano seslerini ayırmaya çalıştı. Sesler alt kattan geliyordu. Merakına karşı koyamayan Ricki elbisesini yukarı sıyırdı ve çıkıştan çıkıp merdivenlerden birinci kata indi. Her yer inşaat halindeydi, darmadağındı.

Müziği takip ederek pencerenin yanındaki büyük, yükseltilmiş performans platformuna ulaştı. Platformun ortasında bir piyano vardı. Piyanonun arkasında ise Ezra Walker vardı; üst kattan gelen çığlıklar eşliğinde *CSI* temasının yüksek gospel versiyonunu çalarken yüzü coşkuluydu.

Ricki ellerini havaya kaldırarak, "Bu s e n s i n," diye haykırdı.

"Neden?"

Hayallere dalan Ezra başını kaldırıp çalmayı bıraktı ve tuşlar yanıyormuş gibi ellerini çekti. Havalandırma deliğinden, üst kattaki kalabalığın yuhalama seslerini duydular.

"Hayır." Ezra uzun süre acı çeken bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Hayır. Hayır. Hayır."

"Bu Allah'ın belası yeryüzünde neden her yerdesin?" Ricki talep etti. "Ve neden cehennemden gelen bu akıl almaz karışıklığı çalyorsun?"

"Yukarıda düşün mü var?" "Oh lütfen! Bilgisizmiş gibi davranma."

"Gerçekten bilmiyordum," diye ısrar etti. "En sevdiğim barbekü mekanlarından biri buradaydı. Onu arıyordum ama gitmiş. Yerine Hüd Snacks adında, Funyuns ve ballı çöreklerin gurme versiyonlarını tanesi yirmi beş dolardan satan bir yer açılmış."

"Şaka yapıyor olmalısınız. Sahipleri..."

"Elbette." Ezra gözlerini devirdi. "Her neyse, temizlikçi kadın beni içeri aldı. Eve doğru yürüyordum ve penceredeki piyanoyu gördüm. Bir piyanonun yanından geçerken onu çalmadan geçemiyorum, sadece tonunu, projeksiyonunu, netliğini test etmek için. Bu lanet bir dürtü." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Kafası karışan Ricki, "Neden özür diliyorsun?" diye sordu.

"Kadınların önünde küfretmeyi sevmiyorum," dedi basitçe.

Şaşırarak biraz geri çekildi. "Neden, narin yaratıklar olduğumuz için mi? Zayıf cins olduğumuz için mi? Kadınlar hakkında bazı gerici tutumlarınız var."

"Bende olan şey," dedi, "görgüdür. Ben böyle yetiştirildim."

Gözlerini biraz kısmıştı. "Bu garip bir şekilde eski moda."

"Etrafında ne tür adamlar var?" Bir nefes çekti hızlı nefes veriş. "Her neyse, bir enstrümanın gerçek testi, bayat bir şarkı çaldığınızda kulağa hoş gelip gelmediğidir. Ve ben çok fazla televizyon izlerim," dedi. "Sırada *Moesha*'yı çalmak üzereydim. Dinlemek ister misin?"

Kadın bir süre inanamayarak ona baktı. Adam ona tepeden tırnağa, hızlı ve kaçamak bir bakış attı. Gözlerini kırıştırdı, sanki Ricki'nin varlığı -ve o göz kamaştırıcı cazibeli elbisenin içindeki varlığı- beynini allak bullak etmişti.

"Neden burada olduğumu biliyoruz." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Sen neden buradasın?"

"Üst kattaki düğün için çiçekleri ben tasarladım." Ricki elbisesinin eteğini bir elinde topladı ve platforma çıktı. Tehditkâr bir tavırla ona baktı. "Ben senden neden kaçtığımı çok iyi biliyorum ama senin benden neden kaçtığını hâlâ anlamış değilim."

"Size söyledim, ben münzevi eğilimleri olan özel bir insanım."

"CIA'den misin?"

"CIA'de olduğumu nereden anladın?" diye sordu Ezra, bahçede fark ettiği taşra temposuna kayarak. "Eğer bir casus olsaydım, sana söyleyemezdim."

"Evli misin?"

"Akıllı başında hiçbir kadın benimle evlenmez."

Dişlerini sıktı, çünkü ikisi de bunun saçma olduğunu biliyordu. Onun yüksek gövdesi ve yoğun, alev alev yanan gözleri en soğukkanlı insanı bile pelteye çevirebilirdi.

Ezra'nın fizikselliği beynine kalıcı olarak yerleşmişti.

"Peki sen neden evlilik için uygun değilsin?" diye sordu,

Çenesini buyurgan bir şekilde kaldırarak.

"*Ben. Münzevi.*" Her kelimenin altını çizdi. "Evde olmadığım zamanlarda da yollardayım, konser veriyorum. Arkadaşlık uygulamalarında pazarlanamıyorum."

Sinirli bir şekilde ofladı. "Bak, beladan kaçınmak için senden uzak duruyorum. Ama sen? Beni gördüğünde gerçekten korkmuş görünüyorsun. Neden korkuyorsun?"

Ağzının içini çiğniyor, iyi bir kot pantolon, Vans ve buruşuk, kaliteli bir fanila, bir erkeğin yatak odanızda unutmasını dilediğiniz türden bir gömlekle karşı konulmaz derecede rahat görünüyordu. Ricki bakmamak için kendini zor tuttu ve sonra adamın büyük, güzel, uzun parmaklı ellerine odaklandı. Adam yumruklarını piyano tuşlarının üzerinde sıkıyordu ve Ricki adamın gömleğinin altındaki belli belirsiz kas çizgilerini görmezden gelmeye çalıştı. Dalgın bir şekilde bir melodi çalmaya başladı. Melodi akıldan çıkmayacak kadar heyecan vericiydi. Ricki daha fazlasını duymak istiyordu. Ama başladığı gibi aniden durdu.

"Hiç kasırğa gördün mü?"

Ricki başını salladı. "Hayır, *Twister* dışında değil. Ya sen?"

"Hayır, ama... insanlar der ki, eğer bir kasırganın içindeyseniz ve kasırğa hareketsiz görünüyorsa, bu size doğru geliyor demektir."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." Biraz durakladı. "Yine de içimdeki ıvır zıvır uzmanı bu bilgiyi ilgi çekici buluyor."

"Kasırğa sizsiniz hanımefendi."

"Ve bilmece gibi konuşuyorsunuz, efendim."

"Seni ilk gördüğümde her şey durgunlaştı." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı. Ve onun gözlerinde gördüğü şey saf, ham bir özlem. Kadının nefesi kesilmişti ve söyledikleriyle tamamen çelişiyordu.

"Kıpırtısız ve sakın," diye devam etti derin, inişli çıkışlı ses tonuyla, göz temasını kesmeden. "Bir kasırğa gibi, seni tamamen yok etmeden önce."

Ricki'nin ağzı açık kaldı. "Ama... ama ben doğal bir felaket değilim! Dengeli, saygın bir kadını! Buckhead'liyim, Tanrı aşkına!"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Mm-hmm. Sen duruşun resmisin."

Hayal kırıklığıyla parladı.

"Sizden korkmuyorum," dedi. "Ben bizden korkuyorum."

Ricki'nin kafa karışıklığı her geçen saniye artıyordu. "Ama biz diye bir şey yok."

"Doğru. Ve bu şekilde devam edelim."

"Daha fazla bilmece." Ricki gözlerini devirdi. "Dinle, kendini övme. Bir biz olmasını istediğimi sana düşündüren ne? Seni gerçekten o kadar karşı konulmaz bulduğumu mu sanıyorsun?"

Ezra'nın yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde sıcaklık ve yaramazlık parladı. Bakışları sözsüz bir şekilde yavaşça gözlerinden ağzına ve daha da aşağıya, derinlere doğru gitti.

Skandal yaratacak kadar sıkı, kıpkırmızı elbisesinin dalgalanması. Vücudu, sanki konuşmalarının elektrik yükünü emmiş gibi, neredeyse piyanonun üzerine dökülüyordu, göğüslerinin yumuşak kabarıklığı taşıyor, kalçasının kıvrımı şehvetli bir flört içinde patlıyordu. İçinden seks sızıyordu. Açık, şehvet dolu, beni becer seksi.

"Düşüncelerin çok gürültülü," dedi alaycı bir ifadeyle.

Yakıcı bir utanç hissetti. *Bu gece duygularımın şeffaf olduğunu ikinci kez duyuyorum*, diye düşündü. Hızla piyanodan uzaklaştı, saçlarını düzeltti ve elbisesini düzeltti. Yanakları alev alev yanıyordu. En son ne zaman bir erkeğin onu böylesine oyun dışı bıraktığını hatırlamıyordu. Aslında bir erkek onu *hiç* oyundan düşürmüş müydü?

"Tanrım," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından.

Ezra denese bile (ki denememişti) sırtışını gizleyemezdi. "İnançlı biri misin?"

"Tanrı'da mı?" Konuşmanın aniden değişmesinden etkilenmiş ve telaşlanmış bir halde, "Ah... Ben... Bilmiyorum. Bana hiç de çekici gelmeyen ateş ve kükürt Katolikliğinde yetiştirildim. Geleneksel, erkek ego merkezli Tanrı'ya inanmıyorum. Ama orada bizden daha büyük bir güç var. Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum. Bu sadece... bir Enerji. Büyük *E* ile."

"Yani başınıza olağanüstü şeyler geldiğinde Tanrı'ya değil, Enerji'ye mi teşekkür ediyorsunuz?"

Küçük bir kahkaha attı. Tıpkı bahçede olduğu gibi Ricki, Ezra'yla çok hızlı derinleştiklerini fark etti. Bu keşfedilmemiş bir alandı: bir erkekle felsefi düşüncelerini paylaşmak.

"Doğadayken, özellikle de ormandayken, 'başka' bir şey tarafından korunduğumu hissediyorum. Eski bir şey, insanlardan önce, dinden önce. Bir keresinde ailemin evinin arkasındaki ormanda biraz fazla derine inmiştim ve hiçbir yerde insan yoktu. Sadece ağaçlar, çiçekler ve uçsuz bucaksız gökyüzü vardı. O gün de olabilirdi, bin yıl önce de. Ve hissettim ki

O kadar ağır bir varlık ki panikledim. Kaçmak istedim. Bu doğal bir insan tepkisidir, bilirsiniz, ezici doğada yalnız kaldığınızda hissettiğiniz panik. Bu kelime Yunan vahşi doğa tanrısı Pan'dan geliyor."

Yunan vahşi tanrısı mı? diye düşündü. *DUR. KONUŞMAYI.*

Bu arada Ezra olanları keyifle dinliyordu. "Beynin," dedi, "büyüleyici bir yer olmalı. ziyaret edin."

"Aslında, işe yaramaz ıvır zıvırlarla dolu dipsiz bir kuyu." Ezra onun gardını nasıl bu kadar kolay indirebilmişti? "Vaktin varsa, ilk siyahi vodviller, kurgusal diller, Kennedy laneti ve Alice Walker ile Tracy Chapman'ın gizli aşkını anlatabilirim."

Ezra'nın yüzünde yavaşça yanan bir gülümseme belirdi. "İşe yaramaz ıvır zıvır mı? Kimin için işe yaramaz? Belli ki doğru dinleyici kitlesini bulamamışsın."

Ricki ne diyeceğini bilemedi. Kendini açıkta ve aptalca ama aynı zamanda hiç olmadığı kadar tatlı bir şekilde onaylanmış hissetti. Kokteyl yüzüğünü ayarlamakla meşguldü.

"Bu arada Kennedy laneti bir şehir efsanesi değil. İhtiyar Joe şeytanla bir anlaşma yaptı," dedi. "Ve Siyah vodviller hakkında çok şey biliyorum. Benden önceki birkaç Ezra Walker da müzik adamıydı."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ben uzun bir ozan soyundan geliyorum. Ve kurgusal diller açısından, Klingonca ve Yüksek Valyrianca biliyorum. Biraz da Huttça. Biraz da Elfçe."

"Sen bir fantezi kankası mısın?" Nefesi kesildi. "Bunu nasıl kaçırdım?"

Genelde ayakkabılarından anlarım."

"Ama Alice ve Tracy'den haberim yoktu. Yine de doğru geliyor." Durakladı, içten içe bir şeylerle boğuşuyor gibiydi. Sonra, neredeyse utangaç bir tavırla, "Oturmak ister misin?" diye sordu.

Ayağa kalktı ve elleriyle inşaat kalıntılarını süpürerek bankı onun için çekti. Dikkatlice yatırdı

elbisesini kirletmesin diye ceketini bankın üzerine koydu. Ezra her sözüne ve hareketine öyle bir özen gösteriyordu ki onun yanında olmak ona da özen gösterildiğini hissettiriyordu. Korunduğunu. Güvende. Aralarındaki bağın tuhaf doğası düşünüldüğünde bu Ricki için şaşırtıcıydı. Kendini sevdirecek o t u r d u .

İkisi de ellerine baktı, bir sonraki adımda ne yapacaklarından emin değillerdi.

Önce Ezra konuştu. "Peki, ormanda o panik hissine kapıldığınızda kaçtınız mı?"

"Tabii ki hayır, nasıl yapabilirim? İlahi olanla iletişim kuruyordum." Hatırlayarak hüzünle gülümsedi. "Sanırım anlamadığım şeylerden korkmuyorum."

"Bence ilahi olan her yerde," dedi Ezra. "Dünya bizim beş duyumuzla yakaladığımızdan çok daha fazlası. Ve çoğu insan bariz olanı yakalama zahmetine bile girmiyor. Yukarıdaki kalabalık mı? Nereden geldiği belli olmayan bir müzik duydular ama bunu araştıran tek kişi sendin."

"Ben bariz bir şekilde meraklı biriyim,"

diye fısıldadı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sordu. "Seni bulduğuma sevindim. Partiler beni panikletiyor."

"Öyle mi?" Ezra şaşırmış görünüyordu. "Neden?"

"Ailem çok sosyaldır. Ben galalara ve şık yemeklere giderek büyüdüm. Bu konuda berbatım."

"Bunu hayal etmek zor."

"Bu doğru. Rahatlayamıyorum, insanların beni görmesinden çok korkuyorum. Beni yargılamalarından. Soyadımı, görünüşümü, ayrıcalığımı hak etmediğime karar vermelerinden." Ve sonra en gerçek, en korkutucu düşüncesini açıkladı. "Hiçbir yere ait olmadığımın korkuyorum. Sen hiç böyle hissettin mi?"

Ezra'ya baktı, gözleri kırılmalıyla irileşmişti. "Her gün," diye itiraf etti. "Olmadığım bir şey gibi görünüyorum. Ve kendimi asla evimde hissetmiyorum."

Ezra ona tekrar baktı, yüz ifadesi açıktı. Şefkatli. Düşünceli bir sessizliğe gömüldüler, iki bilinmez

Birbirlerini neredeyse çok kolay anlayan insanlar.

"Sence neden sürekli karşılaşıyoruz?" diye sordu Ricki. "Artık yılla ilgili bir şey mi? Dediğin gibi, her dört Şubat'ta işler tuhaflaşıyor."

"Bundan daha fazlası var." Yoğunluk kaşlarını kararttı. "İşler tehlikeli bir hal alabilir Ricki."

Ezra adımı daha önce söylediği gibi söylüyor, tek başına, kendi kendine. Tadından hoşlanıyormuş gibi söylüyor. Sanki yasaklanmış, özel bir zevkmiş gibi.

Ezra'nın Ricki'ye bakışları onu eritip sıvıya dönüştürdü. Ricki gözlerini yavaşça kırpıştırarak Ezra'nın gözleriyle buluştu. Birbirlerini hoşgörüyü içlerine çektiler - ne kadar süre boyunca, Ricki bilmiyordu. Birlikteyken zaman sanki uzayıp bükülüyor, sanki kendi özel dünyalarında kayboluyorlarmış gibi geliyordu. Burada, bu tozlu, yarı inşa edilmiş alanda, üst kattaki gürültüden çok uzaktaydılar.

Birkaç dakika sonra Ezra tembelce tuşlara vurmaya başladı, yumuşak, akıcı bir hareket. Daha önce çalmaya başladığı parçadan bir kesitti bu. Notalar Ricki'nin tenine saten gibi yerleşti, tüylerini diken diken etti ve kalp atışlarını hızlandırdı. Tanıdık geliyordu, sanki iliklerine kadar biliyormuş gibiydi ama aynı zamanda uhrevi de hissettiriyordu.

"Ne... ne yapıyorsun? Bu çok güzel."

Ezra cevap veremedi arka kapı gürültülü bir BAM sesiyle açıldı ve kapandı. Topuklu ayakkabılar yerde tıkırdıyor, arkasından da başka biri ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

"SIK BENİ, YİNE Mİ SEN!" Tuesday Ezra'ya bağırdı, altın lame renginde öfkeli bir bulanıklık içinde piyanoya doğru koştu, yeni aşkı da arkasından geliyordu. Ezra ve Ricki banktan fırladılar. Tuesday göğsü kabarak platformda durdu. Erkeği onu omuzlarından tutarak sabitledi. "*Neden Ricki'yi takip ediyorsun? Onu ~~rahat~~ bırak!*"

Ricki hemen Salı'nın yanına koştu. "Sakin ol! Ben iyiyim, söz veriyorum!"

Salı Ezra'ya akrilik bir tırnak gösterdi. "Benim kızım

çünkü o korunaklı bir banliyö kızı. Ama ben değilim. Bir zenciyle dövüşeceğim."

"Yapacak mısın?" diye sordu yeni adamı endişeyle.

Ezra ona doğru baktı. "Son yarım saati yeniden düşünüyorsun, ha?"

Öfkelenen Tuesday ona doğru hamle yaptı ama Ricki onu geri çekti.

"Salı, dur. Siyahların Tarihi Ayı'nda bunu yapma. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Salı günü yaptığı açıklamada, "Söylemeniz gereken her şeyi Bruce'un önünde söyleyebilirsiniz," dedi.

"O zevk bana ait Bruce." Ezra elini uzattı ve Bruce elini iştahla sıktı.

"Leydim adına özür dilerim," diye karşılık verdi Bruce mahcup bir ifadeyle.

"Hayır, sen iyisin dostum," dedi dostça. "En iyisi ben kaçayım. Hepinize iyi geceler."

Ezra bir kez Ricki'ye doğru baktı. Gözlerinde ateşli bir şey parladı ve sonra kapıya yöneldi. Ricki pencereden onu izledi, bu muamma köşeyi dönüp Tanrı bilir nereye doğru kaybolurken ona karşı koyamadı. Anlamadığı şeylerden korkmayan biri için Ricki sarsılmıştı.

Bruce da Ezra'yı izliyordu, kaşları çatılmıştı. "Az önce 'sıvışmak' mı dedi?"

"Bu çocukta bir tuhaflık var," dedi Salı. "Retro görünüyor. Daha önce hiç Door-Dash sipariş etmemiş ya da Microsoft Teams'e girmemiş birinin yüzüne sahip."

"Hiç Microsoft Teams'e girdin mi?" diye sordu Ricki. Kalbi küt küt atıyor, Salı'nın söylediklerini zar zor takip ediyordu. Ezra'nın, saklamaya alışkın olduğu yönlerini anlamış gibi görünmesinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Bunu daha önce hiçbir erkekte bulamamıştı ve bulmayı da beklemiyordu.

"BEKLE,"

Biraz.

devam etti Salı günü, sallanıyor a
Bruce

dirseğini sabitledi. "Bana Ezra'nın tabloyu genç sanatçıları desteklemeyi sevdiği için satın aldığını iddia ettiğini söylemiştin. Ama portreyi kimin yaptığını biliyor mu? Ali'nin adından hiç bahsetti mi? Bir kere bile mi?"

Hayır, yapmamıştı. Ricki portre için ona kimin ödeme yaptığını hatırlamaya çalıştı. Biri ona parayı ve Ezra'nın telefon numarasını vermişti... Kimdi o? Partinin sonunda Sweet Colette'e giren birini hatırlıyor gibiydi ama bulanıktı, tekrar tekrar yayınlanmış ve zaman içinde netliğini giderek kaybetmiş bir görüntü gibiydi.

Ricki bu düşünceye tutunamadı.

Ve günler sonra, bir insan olduğunu bile unutmuştu.

BÖLÜM 10

GECE ŞİRKETİ

15 Şubat 2024

Ertesi gün kapanıştan sonra Ricki doğruca Bayan Della'ya haftalık çaylarını içmeye gitti. Bayan Della'nın doktor randevusu nedeniyle geçen haftayı kaçırmıştı, bu nedenle bir süredir baş başa vakit geçirememişlerdi. Bayan Della onun terapisti, duygusal mihenk taşı ve mantığının tek sesi olduğu için Ricki onu çok özliyordu.

Yaşlı kadın her şey hakkında her şeyi biliyordu ve öğrenmek istemediği şeyleri önemsiz diye geçiştiriyordu. Ricki bunun son derece stres karşıtı bir yaşam biçimi olduğunu düşünüyordu. Neden önemsiz bir şeyin beyninizde yer işgal etmesine izin veresiniz ki? Kadın 1927'de doğmuştu. Neredeyse bir asırlık insan doğası görmüştü. Ne fritözün değerine ikna olabildi ne de AOC, RBG, TMI ve RİA arasındaki farkı anlayabildi. Ki bu iyiydi. Güzel bir evi, zihinsel berraklığı ve yarı yaşındaki kadınların enerjisine (ve kas tonusuna) sahipti. Başka ne vardı ki?

Ricki'nin damarlarına bu saçma sapan pratiklikten biraz enjekte etmesi gerekiyordu.

Wilde Things yavaş ama emin adımlarla ilerliyordu. O gün

Sevgililer Günü çiçekçiler, şekerçi dükkânları ve büyük mağazalar için acımasız bir gün olarak bilinirdi ama Ricki'nin düğündeki muhteşem aranjmanlarından sonra beş sipariş almıştı, hem de pahalı siparişler. Yine de elinde satamadığı buketler vardı ve bunun çiçek perakendeciliğinin üzücü bir gerçeği olduğunu öğreniyordu. Yeni geleneğine göre Ricki buketlerini Eski Harlem'deki adreslere bıraktı ve yoluna devam etti. NAACP'nin 1909'daki orijinal ofisi olan ve şu anda bir güzellik salonu olarak kullanılan 224 West 135th Street'e bir buket bıraktı, ardından da bir zamanlar dünyaca ünlü vodvil gösterilerine ev sahipliği yapan ve şu anda apartman inşaatı devam eden Lafayette Tiyatrosu'nun bulunduğu 2227 Adam Clayton Powell Jr. Boulevard'a bir buket daha bıraktı.

Uzun zaman önce ölmüş bir dönüm noktasında zekice sanat yönetmenliği yapılmış her yeni çiçek gönderisi, ona bir öncekinden bin daha fazla beğeni topluyordu. Bunlar sadece çiçek fotoğrafları değildi; Siyahların tarihinden kesitlere birer övgü niteliğindeydiler. Gönderiler her sosyal platformda yeniden paylaşılmaya başlamıştı. Çiçekleri satmak elbette ideal olurdu ama Ricki kendi kendine sosyal medya pazarlamasının çok değerli olduğunu söyledi.

Ve takipçileri giderek arttıkça, kendini daha fazla zorladı, gözleri geçene kadar tasarladı.

Bir parçası, ne kadar çok çalışırsa, Ezra'nın gizemini çözmek için içini kemiren acıyla arasına o kadar mesafe koyacağını umuyordu. Onu tanımak için. Tedavisi alaycı ve çıldırtıcı bir şekilde ulaşamayacağı bir hastalıktı bu. Erkeği bile olmayan bir adam için bu kadar heyecanlanmaktan nefret ediyordu. Ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Çok kötüydü.

Ricki'nin şüphelerini doğrulayan Bayan Della, "Ooh, fena yakalandın," dedi.

"Biliyorum," diye iç geçirdi ve en sevdiği koltuğuna gömüldü. Bayan Della'nın zarif Wedgwood fincanından bir yudum papatya çayı aldı. "Ve onu tanımıyorum bile. Tek bildiğim yoğun, gizemli ve... gerçekten nazik biri olduğu."

"Şu haline bak! Keseli sıçan gibi sırıtıyorsun."

"Çok güzel davranışları var, gerçek bir eski usul beyefendi."

Ve Bayan Della, o *iyi*." Gözleri biraz bulanıklaştı, sonra kaşlarını çattı. "Belki de sadece yumurtluyorumdur." Durakladı. "Ama sadece iki kez derinlemesine konuşmuş olmamıza rağmen, her seferinde üç konuşmayı bir arada yapmış gibi oldum. Bir erkeğe hiç bu kadar çok şeyi bu kadar çabuk anlatmamıştım. Hani gece geç saatlere kadar kitap okursun da gerçeklikle kitap arasındaki çizgiler bulanıklaşır, zaman esnekleşir ve sen hikâyenin içinde kaybolursun ya?"

"Tanrım, şili. Hangi kitapları okuyorsun?"

"Onunla konuşmak böyle hissettiriyor. Puslu, yüksek bir deneyim gibi. Ve sonrasında başım dönüyor. Hiçbir şeyi anlayamıyorum."

"Belki de çözülmesi gereken biri değildir. *Deneyimlenmesi* gereken biridir." Bayan Della göz kırptı. Pembe saç rengi çok zekice bir karardı. Kadın gerçekten de her zamankinden daha fazla titriyor gibi görünmesi dışında harika görünüyordu. Kaftanının omuzlarını düzeltmek için ellerini kaldırdı ve elleri o kadar titredi ki, hareket kumaşın üzerinde dalgalanmalara neden oldu.

"Kendinizi iyi hissediyor musunuz Bayan Della? Pipet ister misiniz?"

Bayan Della'nın kaşları tavana fırladı. "Pipet mi? Çay fincanıyla mı? Yüzmeye bisikletle de gidebilirim."

Ricki nazikçe, "Biraz titrediğini fark ettim," dedi. "Bugün yemek yedin mi?"

"Ben iyiyim canım," dedi sertçe.

Ağzını açtığına anında pişman oldu. Bayan Della fiziksel gücü ve sağlığıyla gurur duyuyordu ve Ricki onu asla kırmak istemiyordu. Ayrıca, Bayan Della'nın düzenli olarak görüştüğü ve konuştuğu geniş bir arkadaş destek ağı vardı. Fark edilmeden hastalanma tehlikesiyle karşı karşıya değildi.

Tam o sırada, elinde fırından yeni çıkmış bir tepsi tarçınlı çöreklerle, son derece sevimli, yuvarlak ve pembe yanaklı bir kadın odaya daldı. Yapılacaklar listesini kesinlikle alt üst eden Bayan Della, yeni kız arkadaşı Suyin Fong ile yetmiş yıllık bir

artı yaşlı lezbiyenler mikseri ve Lola Falana'ya, tavlaya ve yemek pişirme programlarına duydukları sevgi üzerinden bağ kurmuşlardı. Yetmiş yedi yaşında genç bir kadındı ama o kadar ilginçti ki Bayan Della aradaki yaş farkını memnuniyetle görmezden gelmişti. Suyin on yedi yaşında ailesini ve Çin mahallesini terk etmiş, lezbiyen barlarında go-go dansı yapmış, özgürlük için yürümüş, sivil haklar avukatı olmuş ve Lezbiyen Herstory Arşivlerinin kurulmasına yardım etmişti. Ancak bugünlerde sadece Bayan Della'ya kur yapmaya ve aşçılık derslerinde ustalaşmaya odaklanmıştı.

Kur yapmayı mükemmelleştirmişti. Pişirme, o kadar değil.

"*Et voilà*, en sonuncusu! Tarçınlı-akçaağaçlı çörekler. Beğendiniz mi?" Yeni kız arkadaşı ve Ricki tepsiden birer hamur işi seçerken Suyin'in yüzü gülüyordu.

"Lezzetli, Su Teyze," diye haykırdı Ricki, acı, karıştırılmamış bir un topunu ısırdıktan sonra.

"Şahane," diye övdü Bayan Della, papatya çayından güçlü bir yudum alarak lokmasını zarifçe yuttu. "Mutfakta çok meşguldün, Su. Neden bizimle oturmuyorsun?" "Hayır,

Hayır, Hayır, I Biliyorum Bu o senin özel Zaman. Konuşmaya devam et, fırında vişneli pastırmalı tart var. Geri geleceğim, Pinky."

Bayan Della'nın alına tatlı bir öpücük kondurdu. Sonra mutfakta kayboldu, kapıdan dumanlar yükseliyordu.

Ricki gülümsedi. "Hepiniz çok sevimlisiniz."

"Bu kadın evimi yakacak," dedi Bayan Della iç çekerek, kendinden geçmiş bir halde.

"Ama buna degecek mi?"

Yaşlı kadın utangaç bir şekilde gülümsedi, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Sen, ben ve duvarlar arasında, Su'nun kedinin pijaması olduğunu düşünüyorum." Titrek bir parmakla televizyon ekranını işaret etti. "Beni *Great British Bake Off* yerine Jimi Hendrix hakkında bir program izlemeye ikna ettiğine inanabiliyor musun? O hâlâ bir hippie, biliyorsun."

"60'larda Jimi'ye ilgi duymuyor muydun?"

"O holigan mı?" dedi. "Hayır, Dionne Warwick'i severdim. Barbra Streisand, Aretha. Çok zariflerdi. Şuna bir bakın! Arabanızı altınızdan çalacakmış gibi görünüyor!"

Ricki'nin onu bu kadar seksi yapan şeyin de tam olarak bu olduğunu düşünüyordu. Kıkırdayarak ekrandaki HBO belgeseline baktı. Bir *Rolling Stone* müzik eleştirmeni Hendrix'in "Voodoo Chile" şarkı sözlerini nasıl bulduğunu açıklıyordu.

"Efsaneye göre," dedi eleştirmen, "New York'taki Scene'de barda takılıyormuş. Adamın biri yanına oturmuş, vudu yapan eski bir kız arkadaşı ve ayın kırmızıya dönmesi hakkında bir şeyler söylüyormuş. Jimi şarkının saykodelik tınısını beğendi ve cümleleri bir peçeteye karaladı. Sorulduğunda, Jimi adamın kim olduğunu hatırlayamadı. Tüm zamanların en iyi blues-rock nakaratından anonim bir kedinin sorumlu olduğunu düşünmek çılgınca."

Ricki iç geçirdi, bu geçmiş hikâyeden büyülenmişti. "Voodoo Chile'yi hep sevmişimdir - çok seksi. Voodoo sembolizmi erken dönem caz ve blues şarkılarında çok büyüktü. Bu da o geleneğe bir selam olmalı."

Diğer odadan Su bağırdı, "Kesinlikle! Jimi iyi Delta blues'u çaldı, ama asitle!"

Bayan Della mutfığa doğru sevgiyle gülümsedi. Sonra Ricki'ye fısıldadı, "Dün Dr. Bennett ile gece sohbetimiz sırasında ona Su'dan bahsettim. Sanırım onaylayacaktır."

"Elbette ister. Şu anda her nerede olursa olsun, eminim senin mutlu olmanı istiyordur."

"Elbette," diye kabul etti. "Ayrıca, rekabet yok, anlıyor musun? Dr. Bennett'ımı sonsuza dek seveceğim. Denizler bizi almak için yükselene kadar. Su da dört yıl önce vefat eden karısı için aynı şeyi hissediyor. Yani ciddi değiliz. Büyük Aşk ile harika zaman geçirmek arasında fark var."

Ricki göz kırparak, "Harika vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

"Durun bakalım. Su'nun kalçası kötü. Bende de kireçlenme var. İkimiz de *gece arkadaşlığınızı* kabul edecek durumda değiliz."

"İyi geceler!"

"Ama platonik değiliz. Koluma sürtünüyor ve ben bir şeyler hissediyorum. Ve benim için Rus hamamlarını araştırıyor. Ölmeden önce yapılacaklar listesinin ilk üç maddesi kontrol edildi."

Işıl ışıl parlayan Ricki sandalyesinden kalktı ve kanepede Bayan Della'nın yanına oturarak kollarını ona doladı. Doksan altı yaşındaki bu adamın kararlılığı karşısında dehşete düşmüştü.

"Sen benim kahramanımsın, bunu biliyor musun?"

"Sen benimsin, canım! Hayallerinin peşinden gitmek için durup dururken büyük bir şehre mi taşıınıyorsun? Azmine imreniyorum. Benim zamanımda bizim yapamadığımızı sen yaptın. Gurur duymalısın." Ricki onu daha da sıktı, duygularına yenik düşmüştü. Bayan Della bu kadar uzun ve olağanüstü bir hayat yaşamışken, nasıl olur da Bayan Della'nın kahramanı olabilirdi? Ricki kendini özel, seçilmiş hissediyordu. Ama aynı zamanda, kendi zamanının bir ürünü olan Bayan Della'ya Ricki'nin bağımsızlığının ve hırsının bir olağanüstü bir hediye.

"Biliyor musun canım, bazen gittiğimde dünyada nasıl bir iz bırakmış olacağımı merak ediyorum. Buradaki amacım neydi? Pek emin değilim. Sanırım bunu yakında anlayacağım. Kimse ne kadar zaman kaldığını bilemez."

Ricki sessizdi, söyleyecek bir şeyler arıyordu. Bayan Della neden böyle konuşuyordu? Elbette ölüme daha yakındı ama Ricki onun hayatının sonu hakkında bu kadar içten konuştuğunu hiç duymamıştı.

Sonra Bayan Della acı veren bir sesle öksürdü ve Ricki ona yer açmak için geri çekildi. Tekrar öksürdü.

-Bir, iki, üç, dört kez, dirseğine. "Açıklıyorum! Çayım yanlış boruya gitmiş olmalı."

Bayan Della en az beş dakikadır fincanına dokunmamıştı.

"Söylediğim şeye dönersek," diye devam etti, sesi cızırtılıydı. "Beni yanlış anlamayın; iyi bir hayatım oldu. I

Keşke daha fazla şansım olsaydı."

"İyi bir hayatım mı vardı? Neden geçmiş zamanda konuşuyorsun?" "Doksan altı yaşındayım canım," dedi bilmiş bir kıkırdamayla, büyük boy çerçevelerini burnundan yukarı kaydırarak. "Her an geçebilirim."

Ricki ancak o zaman sehpanın üzerindeki tahta kasede duran üç ilaç şişesini fark etti. "Bayan Della, bunlar yeni ilaçlar mı?"

Ellerini küçümser bir hareketle salladı. "Oh, endişe verici bir şey değil, sadece yaşlı kemiklerimi güçlendirmek için bazı haplar. Osteoporozu önlemek için, o tür şeyler." Gülümsedi ve Ricki'nin kalçasını okşadı. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Şu Ezra hakkında daha fazla şey öğrenmelisin."

Ricki tüm vücuduyla iç çekti. "Salı günü beni kaçırıp öldüreceğini düşünüyor."

"Hiç kimse öldürülmemeye çalışarak eğlenmemiştir." Bayan Della tekrar koltuğa yerleşti. "Her şey bir risktir. Dr. Bennett ve ben bir keresinde bir at yarışı izliyorduk. Ölü bir akbaba olağanüstü bir hızla gökyüzünden düştü, bir jokeyin kafasına çarptı ve adamın boynunu kırdı."

Ricki aval aval baktı. "Ölü bir akbaba mı?"

"Görünüşe göre, kuş uçuşun ortasında ölümcül bir kalp krizi geçirmiş." Bayan Della bu trajedi karşısında başını sallarken Ricki gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ve o atın yarışı kazandığını bilmiyor musun? Sırtında ölü bir jokey varken dörtnala birinci oldu."

Ricki neredeyse tükürükler içinde patlayacaktı. "Bayan Della, ciddi olamazsınız."

"Sizin nesliniz şu Marvelle resimleri için kıyameti koparıyor. Lütfen! *O* bir eğlenceydi." Sertçe öksürdü, bu da onu savunmasız ve kırılgan gösterdi. Bir şekilde daha küçük. Yaşına daha yakın.

"Demek istediğim," diye devam etti, "öleceğin günü tahmin edemezsin Ricki. Ve hile de yapamazsınız. Eğer istiyorsan

Bir şey mi? Fırsatınız varken alın."

Suyin mutfaktan Janis Joplin'in "Get It While You Can" şarkısını söylemeye başladı.

Bayan Della gülümsedi, gözleri yumuşak ve yaltaklanıyordu. "Umarım fırına dikkat ediyordur. Her halükarda, bu beyefendiyi anlamaya çalışarak kendini deli etmeyi bırakmanı istiyorum. Maceranın sizi nereye götüreceğini görmeye kadeh kaldıralım."

Bayan Della çay fincanını kaldırmaya çalıştı ama titremesi çok şiddetliydi. Bunun üzerine fincanı yerine bıraktı ve Ricki fincanı kendi fincanıyla tokuşturdu.

"Şerefe."

Daha sonra, Bayan Della ve Suyin, *Cake Boss'u* izleme zamanının geldiğine dair üstü kapalı ipuçları verdikten sonra Ricki kendini aşağıya, dairesine sürükledi. Günün yorgunluğuyla New York'ta giydiği tüm kat kat kıyafetlerini çıkardı ve koridordan yatak odasına kadar bir kıyafet izi bıraktı.

Sonunda, üzerinde sadece beyaz bir Hanes yaşlı adam atleti ve erkek şortu varken *Stevie Wonder'ın Journey Through the Secret Life of Plants şarkısını* açtı. Barış zambaklarının biraz müzikal sevgiye ihtiyacı vardı; biraz gevşek görünüyorlardı. Sonra ışıkları yakma zahmetine bile girmeden özel kare piyanosunun başına geçti. Ricki son üç gündür neredeyse bütün gece uyumadan çalışmıştı. Yorgunluktan neredeyse delirmek üzereydi.

Ricki alnını yavaşça kapalı piyano kapağına dayadı. Alnını yavaşça eski ahşabın pürüzsüz kaplamasına doğru ileri geri yuvarladı. Her zaman olduğu gibi, buranın ne kadar... rahat... olduğuna hayret etti.

Bu piyanonun içinde eski hikâyeler vardı -Harlem Rönesansı hikâyeleri- ve sanki ahşabın damarlarına işlemiş hayatlar bir şekilde onun tarafındaymış gibi hissediyordu. Onu yatıştırıyor, sakinleştiriyordu. Ricki oraya oturduğunda, tutulduğunu hissediyordu.

Sanırım en sevdiğin yerleri sen seçmiyorsun, diye düşündü. Onlar seni seçiyor.

Bu gece sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Nasıl hissettiğini söylemek

Bayan Della'ya Ezra'dan yüksek sesle bahsetmek onu bir anda sarsmıştı. Tüyleri diken diken olmuş, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar vurulmamış, bu kadar kendinden geçmemişti. Bu yabancı bir kavramdı; daha önce hiç birinin içinde kaybolmamıştı. Ezra söz konusu olduğunda, başka seçeneği yokmuş gibi hissediyordu. Sanki yerçekimi onu aşağı, aşağı, aşağı çekiyordu ve o da kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi.

Ricki Ezra'ya anlamadığı şeylerden korkmadığını söylediğinde bu doğrudu. Ama onun bilinemez olduğunu kabul etmekle yetinmemişti. Ricki daha derine inmek için can atıyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Ezra düşüncelerine nüfuz etmişti.

Durgun bir iç çekişle Ricki doğrulup piyanonun kapağını geriye iterek tuşları ortaya çıkardı. Parmaklarını yavaşça tuşların üzerinde gezdirdi. Birkaçını parmakladı ve atonal bir gümbürtüyle yere indiler. Ezra'yı çalarken görmeyi diledi. Ricki onun ellerinin hareket halindeyken nasıl görüldüğünü hayal etti, fildişlerini çalıştırıyor, onları şarkı söylemeye ikna ediyordu. O ustalık, o konsantrasyon.

Kahretsin, ısı çok mu yüksekti? Avucunu göğsüne dayadı, teni güneş yanığı sıcaklığında ve terden nemli hissediyordu. Bu eski New York evlerinde sıcaklığı kontrol edemezsiniz. Şıngırdayan sera radyatörleri "cazibenin" bir parçasıydı. Elinin tersiyle alnını sildi ve ardından sütyeninin kancasını açıp atletinin kol deliğinden geçirdi.

Ricki onun nerede eğitim aldığını ve bir kadın için müzik yazıp yazmadığını merak etti. (Hadi ama, elbette yazmıştı.) Kadın buna değmiş miydi? Bu jest karşısında ağlamış mıydı? Onun yeteneğine? Güzelliği? Ezra gücü konusunda dikkatli miydi? Yoksa eğlenmek için mi baştan çıkarıyordu? Onunla ilgili her şey - kokusu, sesinin alçak tonu, o kalıcı, ateşli

Bakışları, tüm varlığı lanet bir provokasyondur. Ama duvarları yükselmişti. Onunki de öyle.

Ezra onu şimdiden bu kadar çözdüyse, duvarları yıkılırsa ona ne yapabilirdi?

Ricki küçük, sinirli bir iniltiyle alnını piyanonun üstündeki kollarına dayadı. Uyluklarını birbirine bastırarak kaynayan, hafif zonklamayı durdurmaya çalıştı ama bunu görmezden gelmek imkânsızdı.

İstemsizce kalçalarını ağır karanlığın içinde döndürdü ve adamın ellerini üzerinde hayal etti. Ağzı, dilinin ucu teninde geziniyordu. Onu öpüyor, ısıyor, alay ediyor, titretiyor, ıslatıyor, kendine ait kılıyordu.

Şimdi bütün vücudu uğulduyordu. Ricki elini bacaklarının arasına kaydırıp ve kendini avucuna bastırdı. Karıncalanmalar içinde dalgalandı ve göz kapakları çırpınarak kapanırken karanlığa doğru soludu. Ve sonra onu çok şaşırtan bir şey yaptı.

Bir dizini tuşların üzerine koyan Ricki, piyanonun üzerine süründü. Yanağını ellerinin arkasına dayadı, esnek ahşabı göbeğinde hissetti, dumanlı, misk gibi eski kokuyu içine çekti. Piyanonun nabız gibi attığını, titreştiğini, altında müzikle zonkladığını hayal etti. Baş döndürücü bir duyguydu bu. Ve sonra, tabii ki Ricki elini vücudunun altına ve külotunun sıcaklığına doğru kaydırıp. Kalçalarını eline bastırdı, kendini yavaşça ovuşturdu, kalçaları titremeye başladı.

Zihninde, Ezra'dan gücü ele geçirdi. Çünkü alay eden, ayartan, karar veren hep kendisiydi ve ona neler yapabileceğini, onu nasıl yıkabileceğini, yalvartabileceğini, kendisine bu şekilde işkence ettiği için onu nasıl cezalandırabileceğini hayal ediyordu.

Onu utanmaz, boğulmak üzere istiyorum, diye düşündü. *Bana hissettirdiği kadar çaresiz hissetmesine ihtiyacım var.*

Ona ne yaptığını biliyor muydu?

Kocasına karşı kıvranırken boğuk bir nefes kaçtı.

dalgalar yükseliyor ve yükseliyordu. Orgazmın ilk kıvılcımları içinden lezzetli bir şekilde yayılırken kalçalarını birbirine kenetledi, güçsüz düşene, çaresizce nefes nefese kalana kadar devam etti.

Ricki kendine geldiğinde -ve aklı başına geldiğinde- aklına tam olarak iki şey geldi.

Birincisi, gerçekten bir piyanoyu mu becerdim? Bu ya yeni bir zirve ya da yeni bir dip.

İkincisi: Eğer Ezra Walker bana dokunursa, ölürüm.

BÖLÜM 11

KAYIPLAR İÇİN BİR FENER

15 Şubat 2024

Peki Ezra Walker," dedi alanında en yüksek puan alan yaşam koçlarından biri olan Dr. Arroyo-Abril, "o sevimli çiçekçiye gerçeği ne zaman söyleyeceksin?"

Ezra'nın yaşam koçu, en iyi performans gösteren bir Mary Kay satış temsilcisinin heyecanlı, neşeli enerjisine sahipti. Kokoş saçları ve streç kaprileriyle belirgin bir Orta Batılı büyükanne estetiği yansıtıyordu. Elli yedi yaşındaki Dr. Pilar Estefania Luz Arroyo-Abril'in Barselona'da aristokrat bir ailenin çocuğu olarak doğduğunu, dört dil bildiğini ve doktora yaptığını kimse tahmin edemezdi. Görünüşü kasıtlıydı. Dr. Arroyo-Abril, müşterilerinin onun zararsız, şapşal bir boomer olduğunu düşünmelerini istiyordu; böylece sofistike bilgeliği şok edici bir şekilde ortaya çıkacaktı.

Ancak en şok edici açıklama, bir zamanlar Florida, Saint Augustine'deki Gençlik Çeşmesi'nden sahte sihirli su satmaktan hapis yatmış olmasıydı. Dolandırıcı kökleri, ihtiyacı olan müşteriler için iyilik yaparken işe yaradı. Dr. Arroyo-Abril, sertifikalı bir Perennial yaşam koçu olarak geçirdiği uzun yıllar boyunca eski bir eş, bir kooperatif yönetim kurulu başkanı ve o ayın başlarında Ezra'nın "asistanı" gibi davranmıştı.

Ezra, Chrysler Binası'nın kırk dördüncü katındaki ofisine süzüldü. Ne konuşacak ne de ofisin dekoru tarafından saldırıya uğrayacak havasında değildi. Mor tiftik halıdan, dinlenme tesisi sıvı sabununun tam tonundaki sıcak pembe kanepeye kadar, *Clueless* filminden bir set gibi görünüyordu. Her zamanki gibi, taşınabilir bir hoparlörden Shania Twain'in en iyi şarkıları usulca odaya süzülüyordu.

Ruh haline rağmen Ezra ona hoş bir gülümseme sundu ve protokolü ihlal ederek kanepeye oturmadan önce elini sıktı. Dr. Arroyo-Abril müşterilerini kanepeye uzanmaları için teşvik ederdi. Leopar desenli ofis koltuğunda dönüp dururken ve akıl sağlıklarıyla ilgili içgörülü beyanlarda bulunurken hakimiyet kurması için bu daha iyiydi.

Ama Ezra asla yere yatmadı. Kendini hiç çıplak bırakmadı.

Genelde soğukkanlılığın timsali olan Ezra son zamanlarda... kendinde değildi. Son seanslarında Dr. Arroyo-Abril'e göre, *pişmanlıkla doluydu! Kararsızlıktan felç olmuş! Kafa karışıklığı denizinde kaybolmuş!* Ama bu onun hatası değildi. Yıllar önce aldığı bir teşhis hayatının akışını değiştirmiş, onu uzun süre herhangi birine ya da bir şeye bağlanamayacak hale getirmişti. Ama ne yapacaktı, yuvarlanacak mıydı? Tabii ki hayır. Bunun yerine, buna alışmıştı.

Dayanıklılık böyle bir şey, diye düşündü. Yeterince zaman geçince en tuhaf durumlar bile sıradanlaşır.

Ama şimdi Ricki ile tanışmıştı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Ama Ricki.

Onu korumak için, aralarındaki kıvılcımı alev almadan önce söndürmesi gerekiyordu. Ve bunu kendi başına nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Neyse ki bir yaşam koçu vardı. Görünüşte Ezra kendini evrim geçirmiş, modern bir adam olarak görmeyi seviyordu. Aslında Dr. Arroyo-Abril'le yaptığı seanslardan keyif alıyordu.

Onlara tahammül etti.

Onlardan nefret ediyorum, diye düşündü Ezra, parmak uçlarıyla alnına masaj yaparak.

Ama iyi doktora güveniyordu. Onu hayatının en üzücü dönemlerinden birinde zarif ve düşünceli bir şekilde yönlendirmişti. Ve şimdi iki ayda bir yaptıkları ziyaretlere güvenmeye başlamıştı. Akıl sağlığını onun ellerine bırakmak büyük bir rahatlamaydı. Evinizi temizlemesi ya da vergilerinizi ödemesi için birine para vermek gibi. Kirli işlerini dışarıya yaptırmak gibi.

Soğukkanlılığını kanıtlamış olan Ezra, kendini sorgulamaya yatkın değildi. Kendi Büyük Duygularıyla yüzleştğinde Ezra donup kalıyordu. Ağlamadı (tatmin edici değildi ve sinüslerini ağırlaştırıyordu). Saatlerce yemek pişirerek kaygısını bastırdı (iri yapısı ve büyük elleri sizi yanıltmasın; bir Bocuse d'Or şefi hassasiyetiyle jülyen doğruyordu). Ve bir kural olarak, umutsuzluğun sadece bir iş günü sürmesine izin verirdi (ondan sonra, acıyı o kadar derine gömerdi ki, nerede bulacağını unuturdu).

Ezra'nın Dr. Arroyo-Abril'e duygusal tıkanıklığın nerede ve nasıl yetiştirildiği ile ilgili olduğunu söylemesine gerek yoktu; bataklığa saplanmış, zamanda geriye doğru batan bir kasabada. Babası, büyükbabası ve ondan önceki tüm müzikal yetenekli Ezra Walker'ların felsefesi şuydu: Eğer parçalanacaksan, parça parça kalsan iyi olur, çünkü yarın ne olursa olsun bin kat daha kötü olabilir. Ağlama, şarkı yap! Bu yüzden tuşların başına geçip damarlarında dolaşan öfkeyi, hüznü ve kederi güzel bir şeye dönüştürerek patlatırdı.

Ama bu hediye uzun zaman önce vermeyi bırakmıştı. Ezra yıllardır orijinal bir beste yapmamıştı. Bunun yerine, kafasında dolaşan aynı yarım yazılmış şarkının parçalarını çalışıyordu. Ve son zamanlarda, neredeyse tamamlanmış olan bu melodi ona musallat olmuştu. Geceleri onu uyutmuyordu. Noktaları birleştiremiyor, şarkıyı çalıştıramıyordu. Bar Exquise'de Ricki'nin önünde bir kısmını çaldığı için hâlâ utanıyordu. Ezra daha önce hiç

seyirci için tamamlanmamış bir şey.

Ricki Wilde ona kendini unutturacak kadar rahat, huzurlu hissettirmeye nasıl cüret eder?

Ezra artık kendi müziğini yaratamıyordu, bu yüzden bugünlerde isimsiz bir kalfa olarak çalışıyor, diğer sanatçılara vokal yapıyordu. Beste yapmak onun başa çıkma mekanizması olduğundan, Ricki'yle ilgili kafa karışıklığını giderecek hiçbir aracı yoktu. Ezra'nın çaresizce Dr. Arroyo Abril'in yardımına ihtiyacı vardı.

Şu anda, alev kırmızısı dürbününden ona bakıyordu, neşeyle yargılayıcı bir gülümseme ve gamzeli bir coşkuyla.

"Tekrar ediyorum," dedi. "O sevimli çiçekçiye gerçeği ne zaman söyleyeceksin? Çünkü sen söylemezsen, ben söyleyeceğim! Bu da onun için tuhaf olacak, çünkü eminim şimdiye kadar beni unutmuştur. Onunla konuşmayalı ne kadar oldu?"

"Neredeyse iki hafta," diye asık suratla cevap verdi.

"Yani şu anda onun için sadece sisli bir hatırayım. Yakında, onun zihninden tamamen kaybolacağım!"

Kuralları biliyorum, diye düşündü, sakın kalmaya çalışarak. *Lütfen bana yardım edeceğin kısma gelebilir miyiz?*

Ezra öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine çöktü. "Ricki'ye tam olarak ne söylemem gerekiyor? Bu arada hepsi senin suçun. Sana tabloyu benim için alman için para verdim. Ona numaramı vermen için değil."

Dr. Arroyo-Abril soluk soluğa kaldı, sahte bir alınganlıkla. "Ben sadece kaçınılmaz olanı hızlandırıyordum. Düşünceme göre siz ikiniz ne kadar çabuk konuşursanız, bilmecenize o kadar çabuk bir çözüm bulabilirdiniz."

"Evime geldi," dedi öfkeyle. "Nerede *yaşadığımı* biliyor. Bunun ne kadar yanlış olduğunu anlıyor musun? Benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi."

"Çok geç," dedi neşeli bir omuz silkmeye.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. "Onu kendimden uzaklaştırmaya devam edemem ve 'ben özelim'

bahanem bana çok aptalca geliyor. I

Sanırım benim nasıl olduğumu anlayabilir... nasıl olduğumu... O biliyor..."

"Evet Ezra, eminim onun hakkında ne hissettiğini anlayabiliyordur." İçini çekti. "Ona gerçeği söyle."

"Bunu yapamam." Sefil bir sonlulukla, Kenzo kaplanı eşofmanının kapüşonunu yukarı kaldırdı ve ardından yüzünü kapatana kadar bağcıkları yavaşça çekerek dünyayı kapattı.

"*Bunu* yapamazsın." Ellerini koltuğunda oturan hoşgörölü hüüzün yumrusuna doğru salladı. "Dinle, Şubatların senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Özellikle de bu yıl, artık yıl olması falan."

Ezra başını salladı ve kapüşonunu çıkardı. Konuşmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı.

"Konuş benimle," diye emretti, parıltılı bir ayağını yere vurarak. "Hadi, nasıl hissediyorsun?"

"Başka bir trajedi daha yaşanacakmış gibi hissediyorum," dedi ciddi bir kesinlik içinde. "Olacağını biliyorum. Ve Ricki'ye zarar veremem. Bununla yaşayamam."

Dr. Arroyo-Abril dudaklarını büzdü ve başını salladı. Sonunda bir yere varıyorlardı.

"Seninle gurur duyuyorum Ezra. Eski sevgilinin trajik ölümünü atlatmak için çok çalıştın."

İrkildi. Bunca zaman sonra, hâlâ acıtiyordu.

"Sadece bunu düşünmeyeceğim bir gün istiyorum," dedi sessizce.

"Bunu senin için de istiyorum," diye onu temin etti. "Ev ödevini yaptın mı? Sarılma deneyini? Mümkün olduğunca sık sarılabileceğin bir kişi bulmak?"

"Kesinlikle hayır," dedi huysuzca. Ezra sarılmadı. Bunu anlamamıştı. Kucaklaşmada ne kadar kalması gerekiyordu? Kabul edilebilir standart bir süre var mıydı? Neden bir el sıkışma yeterli değildi?

Sarılmak güvenlik ve rahatlığı çağrıştırtıyordu ama onun deneyimlerine göre bu hep bir yalandı. Zalim bir aldatmaca.

"Sarılmak, endorfin salgılamamanın basit, kolay ve güvenli bir yoludur.

serotonin." Sandalyesini koltuğa yaklaştırdı ve işaret parmağını yüzüne doğru salladı. "Değişime bu kadar dirençli olmayı bırak, Ezra!"

"Ben neysem oyum. Bir kaplanı tıraş edersiniz ve derisi kürküyle aynı çizgilere sahip olur."

"Elbette, ama o zaman öfkeli bir kaplanınız olur." Gözlerini kırptırdı. "Bu... hiçbir şey ifade etmiyor."

"Peki, kendini yatıştırmaya ilişkin tavsiyelerimden herhangi birini uyguladın mı? Anksiyete uygulamasını denediniz mi? Stres atmak için ne yapıyorsunuz? Tavsiyelerimden herhangi birini duydunuz mu?"

"Seni çok duydum," diye söylendi, asık suratlı bir sadboi enerjisi resmiydi. "YouTube'da Müslüman insanların kedilerini bu küçük seccadelerin üzerine koyup onlarla birlikte dua ettikleri videoları izliyorum. Bu rahatlatıcı."

"Anlıyorum. Her neyse, sanırım işe yarıyor," dedi Dr. Arroyo- Abril kaşlarını çatarak. "Bana Ricki ile karşılaşmalarınızdan bahsedin. Onunla karşılaştığınızda ne oluyor? Nasıl hissediyorsunuz?"

"Ben sadece... Pardon... Ben sadece ona çekiliyorum. Onun olacağını düşündüğüm yerlerden ne kadar uzak durmaya çalışırsam çalışayım, sonunda hep birlikte oluyoruz."

Ezra her gün yarı zamanlı işi olan köpek bakıcılığına gitmek için evden çıkıyor ve her seferinde Ricki ile çarpışıyordu. Ya da bazen Ricki onunla çarpıştırdı. Ricki'ye doğru çekildiğini hissetmekle kalmıyor, *çekildiğini* de hissediyordu. 141'inci caddede yürüyordu, sonra gözünü kırptı ve aniden 127'nci caddeye yöneldi. Bilim kurgusal bir tuhaflıktı.

Böyle olacağını biliyordum, diye düşündü. *Bunun olacağı konusunda uyarılmıştım. Ama bu işleri kolaylaştırmıyor.*

"Bu korkunç bir şey. Ama onu görmek aynı zamanda... Aynı zamanda..."

Dr. Arroyo-Abril cesaretlendirici bir jest yaptı. "İletişim becerilerinizle çok yol kat ettiniz! Devam et. Ayrıca *ne*?"

"Sabahları uyanmamın nedeni de bu," dedi,

Sesi ciddiymi, özlemle kıvranıyordu. "Duane Reade'in dışında onunla karşılaşmak bile olsa. Hayatım onun etrafında dönüyor. O anların etrafında."

Bu karşılaşmalar için  zlem duyuyor, onlar için yanıp tutuşuyordu. Tüm gününü, o güne kadar tanıştığı en karşı konulmaz kadınla altmış saniyelik bir karşılaşmayı hayal ederek geçirmişti. Sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi çaresizce ona doğru çekiliyordu.

Ricki'nin yüzü kayıplar için bir fener gibiydi.

Ve canını yakan, gerçekten öldüren şey, Ezra'nın onu, onun hakkında her şeyi öğrenmek için yanıp tutuşmadığına ikna etmek zorunda kalmasıydı: yemek siparişini; teninin her bir parçasını; hangi şarkıların onu ağlattığını; uykulu, savunmasız ve onunla aynı havayı soluduğu gecenin    nde sesinin nasıl çıktığını. Dünyada tek istediği onu normal bir randevuya çıkarmaktı: akşam yemeğinde karşısına oturmak, en sevdiği film, işi, hayalleri hakkında konuşmasını dinlemek. Onunla bir matineye gitmek ve Junior Mints ya da Twizzlers paylaşmak ya da belki de Sour Patch Kids seven biriydi - kim bilir? Bunu öğrenmek istiyordu.

Ezra, Ricki ile normal şeyler yapmayı arzuluyordu. Ama o sıradan bir adam değildi. Ve eğer düzenli olmamasının gerçek nedenini a ıklarsa, Ricki ona asla inanmayacaktı. Daha da kötüsü, bir psikiyatri enstitüsünü arayabilirdi.

"Dünyadan Ezra'ya!" Dr. Arroyo-Abril elini yüzünün önünde salladı. "Nereye gittin sen?"

"Oh. Özür dilerim, Doktor." şaşkınlıktan sıyrılıp daha dik oturdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Geçen gün, 4 Temmuz'da bir kulüp randevusu için DC'ye gittiğimi hatırladım. O sabah Big Arkansas adında bir bas ıyla takılıyordum. Sadece en sert adamlara eyalet isimleri verildiğini hiç fark ettin mi?"

"Bunun her zaman doğru olduğunu düşünmüşümdür, evet."

"Her neyse, o öğleden sonra Georgia Caddesi'nde bir yerde yemek yiyorduk, esrar içiyorduk... şey, esrar... hayır, esrar

künt..."

"Sorun değil Ezra. Bizim teşhisimize sahip insanlar için dilsel aksaklıklar normaldir." Onun dizini okşadı. "Teknik terim 'linguitches'tir."

Adam ona şüpheyle baktı. "Bunu az önce uydurdun."

"Bu bir gerçek. Kış 1974 tarihli *Perennial Sciences dergisinde* açıkça belirtilmiştir. Sayfa otuz yedi, paragraf dört. Klasik metin, *klasik*!"

O kadar kurnazdı ki, sadece yüzde seksenine inanabilirdiniz. ağzından çıkanların.

"Her neyse, otun içine bir şey katılmıştı. Çok etkiliydi. Hareket edemiyordum. Saatlerce. Vahşi bir paranoyanın pençesinde bir barda oturup geçmesini bekledim. Sonunda cesaretimi toplayıp çıktım ve dışarı adımımı atar atmaz, tam o *anda*, Howard Üniversitesi'nin bando takımı kaldırımdan aşağı indi. Zilciler, başkemancılar, davulcular, tam bir izdihamdı."

Dr. Arroyo-Abril başını geriye attı ve kıkırdadı.

"Çok korkmuştum. Ama sonra yoldan çekildim, durdum ve dinledim. Dedim ki, bu grup *çok sıkı*. Onu her gördüğümde böyle hissediyorum. Sanki seçkin bir HBCU bandosu tarafından eziliyormuşum gibi."

"Mmm," dedi destekleyici bir şekilde başını sallayarak. "Ezra, duyguların yokmuş gibi davranmayı sevdiğini biliyorum. Ama anlattığın şey ne? Ona aşık olmuşsun."

"Hayır, görmedim."

"Evet, aldınız. Al onu."

"Hayır, görmedim." Bir an durdu. Ricki'yi iki saniye tanıdıktan sonra ona karşı hissettiklerini hissetmesi imkânsız olmalıydı. İmkânsız olmalıydı. Ama gerçeği inkâr etmek nafileydi. Özellikle de lisanslı bir psikoterapistin önünde.

"Ne var biliyor musun? Evet. Ona aşık oldum. Kötü bir şekilde."

Dr. Arroyo-Abril alkışladı ve yumruklarını havada salladı. "Güzel çalışma! Derin, temiz bir nefes alın ve tutun

bu duygu için alan."

Bir elini kaldırdı. "Sana söyledim, 'yer tutma' konusunda sınırı çiziyorum."

Doktor ruhani bir şekilde avucunu kalbinin üzerine koydu ve anlayışla başını salladı. "Artık onun için deli olduğunu bildiğimize göre, çözümleri konuşalım. İki seçeneğiniz var."

"Dinliyorum." Ezra tekrar öne doğru oturdu, ellerini hevesle birbirine kenetledi. Sonunda, ona parasını ödediği tavsiyeyi almıştı.

"Birinci seçenek Ricki'ye gerçeği söylemek, böylece neden birlikte olamayacağınızı net bir şekilde anlayacak. Sonra da ona New York'tan bir uçak bileti ayarlamak."

"Kesinlikle hayır. İkinci seçenek nedir?"

"Birinci seçenekle aynı, ama uçak yok. Bunun yerine Ricki burada kalacak ve ikiniz de sorununuzu nasıl çözeceğinize karar vereceksiniz. Birlikte, bir takım olarak!"

"Yani her halükarda doğruyu mu söylemem gerekiyor?"

"İletişim yalnızca ne demek istediğinizi söylediğinizde işe yarar." Dr. Arroyo-Abril vurgulamak için havayı işaret etti. "Gerçeklerden daha azı yalandır."

Ezra gözlerini kapadı ve ultra pembe kanepenin arkasına yaslanarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Gözlerini açtığında yenilmiş görünüyordu. "O zaman sanırım ona gerçeği söyleyeceğim."

"Harika!"

"Ama ya dil sürçmesine başlarsam?"

"Dalga geçme Ezra. Bu gerçek bir kelime."

Kıkırdadı. Onu hafifçe kızartmayı seviyordu. Dünyada onu eksantrik yaşam koçu gibi anlayan çok az insan vardı ve bunun için onu takdir ediyordu.

"Onu çiçekçi dükkanında ziyaret etmelisin. Mümkün olan en kısa sürede."

Ezra tekrar ciddileşerek, "Onunla orada buluşamam," dedi. "Yapamayacağımı biliyorsun."

O korkunç olaydan beri o bloktan uzak durmayı başardım.

Şubat ayı ve ben bununla yüzleşmeye hazır değilim, diye düşündü.

"Bir noktada bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın," dedi Dr. Arroyo- Abril, onun aklından geçenleri okuyarak. "Lafı açılmışken, en son ne zaman müzik çaldınız? Kendi müziğini mi?"

Çarşamba gecesini görünmez bir seyirciye dizi müziği çalarak geçirdiğimi ona söyleyemem, diye düşündü. Bu çok utanç verici. Ama sessizce? Üst katta, tavandan gelen tepkileri duymak iyi hissettiriyordu. Yabancıları güldürmek, tepinmek ve şarkı söylemek. Kısa bir süreliğine de olsa, yeniden bir kalabalığa bağlanmak eğlenceliydi. Bu dünyadaki en güzel duygu. Dünyadaki tek duygu. Ama bir daha kendi başıma bir şey çalmayı hayal bile edemiyorum. Çalamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. İlham yok. Açlık yok.

Ezra, Dizzy Gillespie'nin "A Night in Tunisia" şarkısını ilk duyduğu anı hatırlıyor. Çılgınca bir heyecanla yeni yavru Doberman pinscher köpeğine Tunus (RIP) adını verdi. Altı ay boyunca sadece yerel bir Tunus restoranında yemek yedi. Her şeyi bırakıp Tunus'a *taşınmaya* hazırdı. Bir şarkının aşkın gücü işte buydu! Gerçekten iyi olanlar ruhunuzun topografyasını yeniden düzenleyebilirdi. Bir müzisyenin yüce açlığını tetikleyen şey buydu.

Ama hiç kimse Ezra'yı bu iştahın ne zaman yok olacağına, artık dünya yok olana kadar oyun oynama isteğiyle yataktan fırlamayacağına hazırlamamıştı. Kimse Ezra'yı bu iştah buharlaştığında üzerini örtecek kasvetli hiçlik konusunda uyarmamıştı.

"Artık oynamadığımı biliyorsun." Ezra'nın ses tonu konuşmanın kapandığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?" Dr. Arroyo- Abril zorlamasaydı Dr. Arroyo-Abril olmazdı.

Ezra başını duvara yasladı. "Onu ne zaman görsem, zihnimde o şarkının parçalarını duyuyorum. Bu sinir bozucu. Melodiyi beynimin bir köşesinde hissedebiliyorum ama kavrayamıyorum. Bir araya getiremiyorum."

"Hmm," diye cevap verdi. "Sence ne kadar sürer

tamamlaman için?"

Ezra onun sivri sorusuna cevap vermek yerine konuyu değiştirdi.

"Tüm hayatının bir anı olduğu gerçeğini hiç düşündün mü?" diye sordu. "şu an dışında her şey geçmişte kaldı. Ve şu an da bir anda yok olup gidiyor." Ezra yavaşça ensesini kaşıdı ve bu konu üzerinde düşünmeye başladı. "Herhangi bir şeyin ne anlamı var ki?"

"Ezra, dinle. Hayatını geçici olarak düzenledin. Bunu neden yaptığını biliyorum. Ama o çiçekçi bilmiyor. Ona gerçeği söyle."

Ve sonra, tekrar etmekte fayda *olduğu* için, Dr. Arroyo-Abril elini onun elinin üzerine koydu ve "*Gerçeğin dışındaki her şey yalandır*" dedi.

BÖLÜM 12

ÇİÇEK DUŞU

15-16 Şubat 2024

Ezra endişeden kıpkırmızı kesilmişti. Tam yarım saat boyunca, kendisine ait olmayan bir oturma odasında bir ileri bir geri volta atarken, yine kendisine ait olmayan büyük boy, kar beyazı bir Sibirya kurdu olan Focaccia da arkasından geliyordu. Volta atmak işe yaramıyordu, bu yüzden aniden durdu ve arkasındaki devasa tüy yumağına çelme taktı. Focaccia havladı ve şaşkın kış yeşili gözlerle köpek bakıcısına baktı.

"Awww, seni incittim mi? Özür dilerim, iyi kız." O kürkünü karıştırmak için eğildi ve mutlu bir şekilde kendini Ezra'nın üzerine attı, onu geriye doğru savurdu ve yüzünü yaladı. Buna bayılmıştı. Ezra çoğu insanın iblis, çoğu köpeğin de melek olduğunu iddia ederdi.

Ne zaman şehirde olsa, Rover.com'da köpek bakıcılığı hizmeti sunuyordu. Kendi köpeğini sahiplenemeyecek kadar çok seyahat ediyordu, o yüzden bu bir sonraki en iyi şeydi. Şimdiye kadar baktığı yirmi kadar köpek arasında Focaccia, Ezra'nın açık ara en sevdiği müşterisiydi. Sevgiyle bir kolunu boynuna doladı ve onu biraz hırpaladı.

Şimdi Dr. Arroyo-Abril'e sarılma ödevimi yaptığımı söyleyebilirim, diye düşündü.

İç çekerek Focaccia'nın tenis topunu odanın öbür ucuna fırlattı ve Focaccia topun peşinden koştu. Focaccia bile onu kendi kendine uyguladığı işkenceden uzaklaştıramadı.

Ezra bütün gün Ricki'yi aramak için cesaretini toplamaya çalışmıştı ama felç olmuştu. En son ne zaman bir kadını aramadan önce tereddüt ettiğini hatırlamıyordu. Bu konuda hiç zorlanmamıştı, çünkü genel olarak konuşmak gerekirse, onların arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu. Aslında, Ezra genellikle tanıştığı her kadında ilginç ya da sevimli bir şeyler bulabilirdi. Bu da hiçbir zaman uzun süreli, kararlı bir ilişki yaşamamış olmasını tuhaf kılıyordu.

Başlangıç her zaman çok iyiydi, "birbirimizi nasıl bulduk" heyecanı vardı. Ama Ezra bunu asla daha ileri götüremezdi. Bu, başının belası olan kasvetli teşhisiyle yüzleşmesini gerektirecekti ve o yeterince cesur değildi. Bu iyi bir şeydi, çünkü Ezra bir kadınla tanıştıktan birkaç dakika sonra, içgüdüsel olarak onun rahat, koşulsuz ilişki tarzına uyup uymayacağını anlıyordu. Belli bir tür insan gerekiyordu. Onlar da huzursuzdu, geçmişleriyle boğuşuyorlardı ve nihilist bir umursamazlıkla boğuşuyorlardı. Ya da sekssiz, sıkıcı evliliklerde sıkışıp kalmışlardı ve hızlı bir heyecana ihtiyaçları vardı. Onun kadınları vaatlerle ilgilenmiyordu. Sadece kısa, tatmin edici terk edilme patlamaları.

Ama bir de Ricki vardı. Onda diğerleri gibi trajedinin gölgesi yoktu. Tamamen umut, ışık ve büyüleyici bir sanatsal kırılganlıktı; vitray bir pencereden yansıyan güneş ışığı kadar parlak ve renkliydi. Tanrıydı. Kendini kaybetmeden onu tanımanın bir yolu yoktu. Ve onu incitmeden.

Telefonunu çenesine dayayan Ezra, müşterisinin temiz ve modern dairesinin duvarına yaslanmış, Focaccia'yı da kendisine yaslamıştı. Geçmişinin yıkımını ya da geleceğinin anlamsızlığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Gerçeğin dışındaki her şey yalandır.

Kalbi boğazında, Focaccia'nın kristal gözlerine baktı.
"Bana bunu yapmak zorunda olmadığımı söyle, Focaccia."
Başını eğdi ve usulca uludu. "Awoooo." "Fa diyez.
Pitchy ama sağlam. Şimdi bana bir sol ver."
Focaccia nefes nefese mutlu bir şekilde ve
sonra vurmak ve Not delici bir
hassasiyetle. "Awooo-ooo!"

Ezra'nın en sevdiği kızdı çünkü ona nasıl
Şarkı söyle.

Ezra gururla, "Focaccia dışarıda şarkı söylüyor," diye
mırıldandı. Onu işaret etti. Kadın dik oturdu. Avuç içini
yukarı çevirdi ve Focaccia çenesini kaldırdı. Sonra elini
yavaşça kaldırdı ve Focaccia camları kıran bir nara attı.

Ezra sırtarak alkışladı ve cebinden çıkardığı bir ödülü
ona fırlattı. Etkileyici bir zarafetsizlikle, çenesiyle
yakalamak için zıpladı, ıskaladı ve sonra yerde peşinden
koştı.

Neden bu köpeği sesli koşular yapmaya zorluyorsun?
diye sordu kendi kendine, tiksinererek. *Ricki'yi ara, seni korkak
pislik. Yüzleş onunla. Ara onu.*

Başka seçeneği yoktu. Ezra sonunda telefonu açtı.
ve Wilde Things'in numarasını çevirdi. Bir kere çaldı, iki
kere çaldı ve sonra...

"Wilde Things, bu Ricki."

Telefondaki sesi boğuktu, neo-noir filmlerden fırlamış
tehlikeli bir kadının boğuk sesiydi. Bu onun ışıltılı tavrıyla,
gözlerindeki sürekli parıltıyla çelişiyordu. Ricki'nin seksi,
bedensiz sesini kulağında duymak onu çok şaşırttı. Cevap
bile veremedi.

"Wilde Things... Naber, naber, *naberpp*."

Tamam, bu Ezra'yı transtan çıkardı. "Alo? Günaydın...
şey, öğleden sonra, Ricki." Boğazını temizledi. "Ezra mı?"

Sessizlik. Üç nefeslik sessizlik. Midesi düğümlenen Ezra,
onun ne düşündüğünü merak etti.

"Hmm," dedi sonunda. "Demek cep telefonun var."

"Herkesin yok mu?"

"Elimdeki tek şey senin sabit hattındı."

Dr. Arroyo-Abril cep telefonlarından nefret ederdi. Kendi telefonunu sadece *Tetris* oynamak ve Arabamı Bul uygulamasını kötüye kullanmak için kullanıyordu. Ezra'nın ev telefonunu ezberlemişti ama cep telefonunu ezberlememişti.

"Evet, sanırım dediğin gibi eski kafalıyım. Eski zaman davranışları, ev telefonu."

"Senin yaşlı adam titreşimlerini seviyorum. Sen orijinal birisin."

Kahretsin, bu acıtacak, diye düşündü Ezra.

O söyleyecek uygun bir şey bulamadan Ricki sözünü kesti, bu kez biraz daha resmi bir tonda, sanki fazla tanıdık, fazla geveze olmaktan çekiniyormuş gibi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rahatsız ediyorsam özür dilerim. Durup dururken seni aradım. Ben sadece... Merak ediyordum da... Şey, ne yapıyorsun?"

"Şu anda mı?"

"Şu anda, elbette. Ya da sonra."

"Şey... saat öğleden sonra iki. Çalışıyorum."

"Oh? Um. Tabii ki öylesin!" Yüzünü buruşturdu ve inledi. Focaccia ona acıyarak yanına sokuldu ve elini yaladı.

"Sesin gergin geliyor," dedi Ricki, telefonda onu okuyarak.

"*Gerginim*" diye itiraf etti. İlk buluşmada gergindi. İlk öpücük gerginliği. Her şeyin ilk gerginliği. "Öyle mi? Neden?"

Ezra gözlerini kapadı ve başını duvara yasladı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ama bu telefonda söyleyebileceğin türden bir şey değil."

"Anlıyorum," dedi Ricki. Durakladı ve ortalık derin bir sessizliğe gömüldü. "Ezra, birbirimizden uzak durmaya karar vermek akıllıca bir fikirdi. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyi göze alamam. Seninle ilgili bir şey beni deli ediyor. Kendimi kaybediyordum gibi hissediyorum."

Ricki'nin onun adını söylediğini duymak teninde istemsiz bir ürperti yarattı. Ona kendisinin de deli gibi hissettiğini, tanıştıklarından beri birlikte olmadıkları her anın boşa gitmiş gibi geldiğini söylemek istedi.

Bu kadının göbek adını bilmiyorum, diye düşündü. *En sevdiği kitabı ya da en utanç verici ortaokul anısını da bilmiyorum. Ama önemli değil, çünkü zaten kayboldum.*

Kız arkadaşın bile olmayan birinden nasıl ayrılırsın? CVS kasasında arkanızdaki yabancıya boşanma kağıtlarını vermek gibiydi.

"Katılıyorum," dedi Ezra sessizce. "Birbirimizden uzak durmak için daha fazla çaba göstermeliyiz."

Gerçeğin dışındaki her şey yalandır.

"Sadece bir sorun var," diye devam etti.

"Neymiş o?"

"İstemiyorum. Sen istiyor musun?"

Ricki cevap vermeyince Ezra konuşmaya devam etti. Filtre yok, tereddüt yok.

"Tek yaptığım seni bir daha ne zaman göreceğimi merak etmek," diye itiraf etti. "Hayır, 'merak' çok zayıf bir kelime. Sana yakın olma dürtüsü mü? Bir bakkalda ya da bir kafenin önünde rastgele otuz saniyelik bir karşılaşma için bile mi? Ben güçlüyüm; kötü muameleye dayanabilirim ama bu dayanılmaz. Bu arada, düğünde o kırmızı elbiseyi mi giydin? Bu başıma gelen en iyi ve en kötü şey. Beni parçalara ayırdın ve açıkçası geceleri beynimdeki son görüntü o değilmiş gibi davranmaktan bıktım. Ve sen... sen çok komiksin, hem kasıtlı hem de kasıtsız olarak ve ben... ben sadece senin yanında olmak istiyorum.

"Ama çok üzgünüm, çünkü yapamam... yapamayız... daha ileri gidemeyiz. Ve sana tüm gerçeği yüz yüze söylemek istiyorum. Bana izin verecek misin?"

Ezra nefesini bıraktı ve kalp atış hızını sabitlemeye çalıştı. Her şeyi bu şekilde ortaya dökmeyi beklemiyordu. Kendini duymak

Kelimeleri yüksek sesle söylemek duygularını daha da gerçekçi hale getirdi.

O konuştu Tekrar, onun ses zar zor yukarıda a fısıldayarak. "Lütfen, Ricki. Bana izin verecek misin?"

Ricki cevap vermeden önce neredeyse tam bir dakika boyunca sonsuz bir sessizlik oldu.

"Dükkan yarın kapalı, o zaman boş olacağım. Öğlen buluşalım."

Ertesi gün sıcaktı. Garip bir şekilde ılık. Hiçbir sağlıklı koşul altında New York'ta bir Şubat ayının Palm Beach'i ılık hissettirmesi beklenemezdi. Ama bunun tuhaflığı heyecan vericiydi. Harlem'deki herkes dışarıdaydı, şansları sona ermeden önce tadını çıkarıyorlardı, bunun çok nadir ve garip olduğunu biliyorlardı.

Saat 11:47'de Ezra, 225½ Batı 137. Cadde'nin köşesinde durmuş, o bina hakkında bildiği her şeyi unutmaya çalışıyordu.

Kahverengi taş her zaman görüldüğü gibi görünüyordu: büyük cephesiyle bloktaki diğerleri gibi. Ama şimdi dramatik sahanlığın yan tarafına yerleşmiş bir dükkanın aşırı büyümüş bir vahası vardı. ÇILGIN ŞEYLER.

Burası yeni bir yerdi, yeni bir geçmiş vardı. Burada olma sırası Ricki'deydi. İçerisinin nasıl görüldüğünü merak ediyordu. Ricki'nin nerede yaşadığını, uyuduğunu ve çalıştığını görmek için can atıyordu. Onun için korkunç anılar barındıran bir yeri nasıl güzel bir şeye dönüştürdüğünü.

Ve işte oradaydı.

Ezra pencereden Ricki'yi gördü, dik bir merdivenin üzerinde dengede duruyor ve tavana kadar uzanıyordu. Belinde yırtık pırtık bir alet kemeri vardı. Yukarıda kancaları çekiçliyor gibi görünüyordu. Sonra da ipek kır çiçekleriyle süslenmiş, yere kadar uzanan şeffaf ipleri teker teker takıyordu. Gökyüzünden düşen çiçekler havada asılı duruyormuş gibi bir etki yaratıyordu. Bunu nasıl bulmuş? Enstalasyon gerçeküstüydü, sanki uçan, trippy bir filmde fırlamış gibiydi.

Technicolor bir filmdeki rüya sekansı.

Merdivenin tepesinde platform takunyaları, kışını saran 70'lerin İspanyol paçaları ve yukarı doğru uzandığında teninin geniş bir kısmı görünecek şekilde kısa kesilmiş, uçuşan bir üstle duran Ricki de öyleydi. Tanrım, narin ve sertin büyüleyici bir çarpışmasıydı. Duruşundaki tavizsiz güç ile saçlarının, kalçalarının yumuşak, olgun tatlılığı arasındaki gerilim...

Ezra çılgınca bir an için neden orada olduğunu unuttu. Kesinlikle bir sürüngen olmak için değildi. Bu yüzden erken gelmiş olmasına rağmen zili çaldı. Pencereden onun irkildiğini gördü. Ve sonra o tırmandı aşağı ve MERDİVEN ile a *Kasıtlı* olduğunu hissettiren bir yavaşlık.

Beş saniye sonra kapıdan içeri daldı. Ezra karşısında durmuş, gözle görülür bir şekilde şaşkına dönmüştü.

Ricki ıslıl ısıldı. Nefes nefese. Ve onu gördüğüne sevindiğini belli eden şeffaflığıyla son derece sevimliydi.

"Erkencisin," diye nefes aldı.

"Ben... hayran kaldım."

"Neye göre?"

Sen.

"Sanatınız. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Beni izliyordun." Bir ifade, soru değil. Ön kapıyı kilitledi ve yüzünde muzaffer bir ifade ile ona baktı.

İnkâr etmedi. "Seni izlememden hoşlanıyor musun?"

Gözleri parladı ama tek yaptığı hafifçe omuz silkmek oldu.

"Gidelim," dedi ve adam cevap veremeden, kadın çoktan onun yanından geçip caddeye çıkmıştı. Adam da ona katıldı ve ikisi birlikte 137. Cadde'nin batısına doğru gittiler.

"Peki, orada ne üzerinde çalışıyordun?" diye merak etti Ezra. "Büyüleyici. Peri masallarından bir sahne gibi görünüyor."

"Henüz tam olarak emin değilim. Ama ben ona çiçek diyorum."

Duş," dedi çantasını düzelterek. Kanvas ve set karışımıydı, sert tokalar ve donanımlarla vurgulanmıştı. Ezra bunu onun yaptığından emindi. Her dikişte onun yaratıcı detayları vardı.

"Bir iek yağımur!" diye tekrarladı Ezra. "Bu çok iyi."

Ricki ışınladı. "Hiç Disney'in *Alice'in Harikalar Diyarı* mı? Çocukken en sevdiğim filmdi. Animasyon Alice'in parlak bir yaz gününde çimlerin üzerinde uyukladığı, hayali dünyası hakkında şarkı söylediğı ve etrafının papatyalarla çevrili olduğı bir sahne var. Tavşan deliğınden aşağı düşmeden hemen önce ve her şey altüst oluyor. Bu sahneyi daha pastoral hale getirecek tek şey, bir iek yağımurunda sırlıklam olması olurdu." Eldivenlerini ıkaradı. "Bir rüyada aklıma geldi."

"Rüyalarını hatırlıyor musun?"

"Oh, rüyalarım çok canlı. Ve uzun sürüyorlar."

Kız ona baktı. O da karşılık verdi. Aralarında kaçınılmaz ve hissedilir bir elektrik akımı vızıldıyordu.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," dedi, bir an için onun yüzünde kaybolmuştu. Bu cümlenin ağızından çıktığına inanamıyordu. Kendini toparlamaya çalışarak boğazını temizledi. "Satacak mısınız?"

"Hayır, sadece dükkan için dekorasyon. Bilmiyorum, zor zamanlar geçiriyoruz. İnsanlar çok alışıyor. İnsanların kaabileceğı bir yer yaratmak istiyorum. Bir fantezi satıyorum."

şimdi, bu tanıdık geldi. Ezra bunu daha önce nerede duymuştu? Bir filmde mi? Söylemiş miydi?

"Aptalca olduğınu biliyorum," diye devam etti. "Sadece iek. Ama bir işletme sahibi olmanın en güzel yanı da bu: saçma fikirleriniz olabilir ve kimse size hayır diyemez."

"Bunda aptalca bir şey yok," dedi. "'Sadece iek' demek 'sadece müzik' demekle aynı şeydir. İkiisi de bir şey ifade etmek zorunda değıl. Ama doğıru ellerde? Yetenekli ellerde? Her şey anlamına gelebilir."

Ricki başıyla onayladı. Yürürlerken, adam ona bir bakış attı. Kadın alt dudağını biraz çiğnedi, özel bir düşüncenin içinde kaybolmuştu.

düşündü. Güneş, kumralın parıltılarını yansıtan saçlarına vuruyordu. Nefes kesiciydi. Birdenbire neden bu kadar korktuğunu unuttu.

"Bunun son konuşmamız olması çok kötü," dedi sonunda. "Sen beni çalışırken gördün ama ben *seni* çalışırken asla izleyemeyeceğim. Aşağıda, Bar Exquise'de çaldığın küçük parça sadece bir şakaydı. Gerisini duymak istiyorum."

"Beni oynarken görmek ister misin?" "Tabii ki istiyorum. Merak ediyorum."

Başını salladı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı.

"Hayır." "Pardon? Neden?"

"Çünkü ben bunu yapmıyorum. Ucuz bir şey." Ona hafifçe sırtıttı. Bu çok ukalacaydı ve o da bunu biliyordu.

"Ucuz çünkü beni kolaylaştıracığını düşünüyorsun." "Ucuz çünkü yapacağını biliyorum."

Ricki yürümeyi bıraktı ve onun gözlerindeki meydan okumayla karşılaştı.

Cesurca bir adım daha yaklaştı.

"Beni izlemen hoşuma gitti," dedi sesi boğuklaşarak. Ezra beyninde çalan tüm alarmları duymazdan gelerek şöyle dedi,

"Hangi oyunu oynuyorsun?"

"Seninle aynı oyunu."

"Bu bir oyun değil. Seninle oynamıyorum Ricki. Bu yüzden buradayım. Sana gerçeği borçluyum."

"Hayır, benimle oynuyorsun," dedi. "Tanıştığımızdan beri öyle yapıyorsun. Ve ben sadece benim hissettiklerimi senin de hissetmeni istedim."

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini kapattı, kirpikleri kızarmış yanaklarının üzerinde dalgalanıyordu. Sonunda Ezra'ya savunmasız bir savunmasızlıkla baktığında, bu onu sersemletti.

"Kendimi büyülenmiş hissediyorum," diye fısıldadı.

Ezra kendini olduğu yerde durmaya zorladı. Yaklaşırsa, tenini sıyrırırsa, ona dokunursa, onu öperse asla durmayacağını biliyordu.

"Kendinden geçmiş," diye tekrarladı, sesi anlatılamaz bir

istekle çarpılmıştı. "Ricki. Bilmiyor muydun? Bunu hissediyorum,

"

Gözlerini kırpmadan ona baktı. Ve sonra Ricki'nin yüz ifadesinde ateşli bir isyan alevlendi.

"O zaman bir centilmenlik anlaşması yapalım," dedi. "Büyük, tartışmaya açık olmayan sırrın her neyse, bana şimdi söyleme. Bu gece söyle. Sadece bir gün birlikte olalım ve ne istersek yapalım. Sonra bana söylersin ve her şey biter."

"Ama o zaman en azından bugünü yaşayacağız..." dedi. "Kesinlikle," diye fısıldadı. "Evet de."

Zaten evet dememiş miydi?

Her gece uykuya dalmadan önce onun portresine bakarak evet diyordu.

Bugün onu görmek istediğinde evet demişti.

Dün telefonda kırmızı elbisesinin beynini karıştırdığını itiraf ettiğinde evet demişti.

Bu sorumsuzca ve pervasızcaydı. Ama Ezra evet demek zorundaydı. Ve gün boyu evet demeye devam etti, ta ki ikisi de dipsiz derinliklerde, çok derinlerde boğulana kadar.

BÖLÜM 13

AŞKIN VE YIKICI VE RUH EŞİ MÜKEMMEL

16-17 Şubat 2024

Wilde Things'in dışındaki o yakıcı andan sonra Ricki ve Ezra gezinirken mümkün olduğunca sakın davranmaya çalışıyorlardı.

Birbirlerine çok yakın yürümemeye dikkat ediyorlardı. Çok gerçek bir şey konuşmamaya dikkat ediyorlardı. Günün sonunda Ezra'nın korkunç sırrını açıklayacağı ve yollarını ayıracakları gerçeğinden bahsetmemeye dikkat ediyorlardı.

Ricki ve Ezra birbirlerine umutsuzca dolanmaktan kaçınmaya dikkat ediyorlardı.

Yarım saat boyunca *New Girl* üstünlüğü ve Knicks gibi genel konular hakkında sohbet ettiler ve Ezra'nın denemek istediği yeni bir yerel organik restorana doğru yola çıktılar.

"Artık burada yaşamıyorum, o yüzden neyin iyi olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama *New York* dergisinde Pia's Pantry'deki brunch hakkında harika bir eleştiri okudum."

Ricki'nin gözler vardı Parlak, onu bobinler gevşek ve Yemyeşil, billowing etrafında onu yüz. "The gerçek dergi veya

çevrimiçi?"

"Gerçek dergi," dedi ona. "Gerçek, fiziksel sayfalara ihtiyacım var. Ve kenarlara notlar yazmayı seviyorum; bu eski bir alışkanlık."

O da bunu kesinlikle destekliyordu. "Aynı! Kenarlara ne yazıyorsun?"

"Çoğunlukla şarkılar için fikirler. Bir şekilde müzikal hissettiren ya da bir melodi uyandıran cümlelerin altını çiziyorum." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, elleri cebindeydi ve utangaç görünüyordu.

Ricki onu zar zor duydu, çünkü derin bir düşüncenin ortasındaydı. Sıcak Hava Ezra'sı en seksi Ezra mıydı? Bugünden önce *onun* sert, gergin kaşlarının ve güzel ağzının kendisini öldüreceğini düşünmüştü ama *kısa kollu bir tişörtün içindeki pazılarının* erotik saldırısına hazırlıklı değildi. Yüzünü onun çenesinin altındaki kadifemsi deriye gömmek, odunsu, temiz kokusuyla sarhoş olmak istedi. Bu bir işkenceydi.

"Ben de gerçek kâğıtları severim." Ricki kendini etkisiz hale getirmeye çalıştı. "Eski şeyler benim kalbimi fethediyor. Giymek için en sevdiğim parçalar 20'ler, 30'lar ve 60'lardan. O kadınlar giyinebilirdi. Josephine Baker, Lena Horne, Diana Ross..."

"Tarzınıza bayılıyorum. Bu gerçekten sanat. Detaylara gösterdiğiniz özen başka bir çağa ait."

"Teşekkür ederim," dedi utangaç bir ifadeyle. "Atalarımızın ortaya çıkış ve gösteriş yapma biçimlerini her zaman takdir etmişimdir. 1920'lerde Harlem sosyetesinin o eski Van Der Zee portreleri var ya? Güzel kahverengi ten, saten elbiseler, takımlar, şapkalar, her cinsel yönelim... hepsi de son derece şık."

Ezra başını sallayarak, "Güçlü esnek içerik," dedi. Ricki'nin nefesi kesildi. "Sen bir kelime oyunu adamı mısın?"

"Ben kelime oyunu adamıyım. En cinaslı benim."

"Son zamanlarda dükkânımın adını Botanik Çiçekleri koymak istedim. Ama bir soruyu markalaştıramadım. Zekice, değil mi?"

"Meh, bu çitlerin etrafında biraz kaba."

Ricki melodramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Ezra çok gururlu görünüyordu. Sahip olduklarını bilmedikleri gamzeleri patlıyordu. Birbirlerine karşı son derece şapşaldılar. Bugün paylaştıkları her anın birlikte geçirecekleri son an olduğunu unutmalarına yetmişti.

Ezra bir blok ötede, bej renkli tentesinde PIA'S PANTRY yazan yavan bir restoran cephesini işaret etti. Kaldırımındaki kara tahta şövale üzerine altın renkli el yazısıyla "Dipsiz Brunch" yazılıydı.

"İşte orası," dedi. "Hemen şurada."

Ricki ona gülümsemekten kendini alamadı. "Yeterince 'yonder' demiyorum."

Girişte Ezra kapıyı çekip açtı ve cazibesini konuşturdu.

"Ricki Wilde, bu içki ve çiftlikten sofraya lezzetler vahasında bana eşlik etme onurunu bahşeder misiniz?"

"Daha fazlasını istemezdim Ezra Walker," dedi çapkın bir tatlılıkla. Sonra onları çivit rengi ruj sürmüş gaddar bir ev sahibesi karşıladı.

"Hoş geldiniz," diye mırıldandı güçlü Bronx aksanıyla. "Rezervasyonunuz var mı?"

"Özür dilerim hanımefendi, bir tane yapmadım. Boş masanız olma ihtimali var mı?"

Hostes modaya uygun kalın kaşlarını çattı ve Ezra ile Ricki'yi aşağı yukarı süzdü. "Bir şey kontrol etmek istemiyor musunuz?"

Ricki başını hoş bir şekilde salladı. "Hayır, bence iyiyiz."

Ev sahibesi iç çekerek perdeyi araladı. "*À chacun ses goûts.* Beni takip edin."

Ezra Ricki'ye, "Herkes kendi yoluna," diye fısıldadı.

"Fransızca biliyor musun?"

"Eskiden Fransa'da yaşıyordum." "Ne yapmadın ki?"

"Bu." Gözleri muziplikle parlayarak kızın eline uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Daha önce hiç dokunmamışlardı, ten tene temas etmişlerdi ve avuçlarından karıncalı, kabaran bir sıcaklık yayılıyordu. Bir an için oldukları yerde çakılı kaldılar, gözleri birbirlerine kilitlendi, avuç içleri sıkılaştı. Ezra başparmağını hafifçe Ricki'nin parmağında gezdirdi. Ricki küçük, istemsiz bir nefes verdi.

"Dur," diye tısladı.

"Sen dur," diye emretti, gözleri parlayarak. "Biraz edepli ol."

Sonra Ezra onu restorana götürdü ve ev sahibesini masaya kadar takip etti. Pia's Pantry loş ışıklıydı, duvarlarda suni deri, grafiti etiketli banketler sıralanmıştı. Sadece bir tanesi boştu ve arka tarafa yerleştirilmişti. Hoparlörlerden yumuşak bir Europop sesi geliyordu. Restoran tarçın ve güzel kahve kokuyordu. Ellerini bırakarak yan yana banketin içine kaydılar.

Ricki diğer konukları fark edene kadar dört saniye oturdular. "Bakın," diye fısıldadı avucunu ağzına kapatarak.

Odanın karşısındaki bir çift hesaplarını ödedikten sonra yerlerinden kalktı. Adam manda ekoseli bir fanila giyyordu; eşi ise rahat bir kaşmir kazak giymişti ve kıyafetleri de burada bitiyordu. Adamın üzerinde dar bir külot vardı. Kadın ise file tanga giymişti.

Hepsinin üstü normal görünüyordu. Ama altlarında iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu.

Birdenbire pos bıyıklı, polo tişörtlü ve Speedo'lu genç ve beyaz bir adam aceleyle masalarına geldi. "Beyefendi? Hanımefendi? Ben garsonunuzum. Hostes pantolonunuzu kontrol etmeyi teklif etti mi?"

Ezra ona inanamayarak baktı. "İzin verirsiniz... bu brunch'ta ne halt *ediyorsunuz*?"

"Bu dipsiz bir brunch. Alt yok." O durakladı. "Bu bir kelime oyunu mu?"

Ricki Ezra'ya baktı, dudakları yükselen bir neşeyle birbirine yapışmıştı.

"Tamam, sadece yazıyı gözden geçirdim! 'En İyiler' bölümündeydi."

"Neyin en iyisi?" diye kıkırdadı Ricki.

Garson onlara içki menülerini uzattı. "Bir süre bununla oturun. Müşterilerimiz bu deneyimi oldukça özgürleştirici buluyor."

Adam gitti ve Ricki ile Ezra, tasarım bir bluz ve kiraz desenli bikini külotu giyen otuzlu yaşlarında bir sarışının yanlarından geçerek banyoya gidişini izlediler.

Ricki'nin gözleri kocaman olmuştu. "Bu hiç seksi mi? Bu koltuklar deri; çıplak kalçalarda iyi hissettiremez." Sesini sakınleştirdi. "Altı yıl boyunca deri koltuğunda oturan bir kadının derisinin deri ile kaynaştığını okumuştum. Kesilip çıkarılması gerekmiş."

"İçine kapanık birinin ibretlik hikâyesi," dedi Ezra, bu deneyimin saçmalığını severek.

"Bakın, ben kink-pozitifim, ama tangayla croque madame yemeyi hayal edemiyorum."

"Hayır mı? Belçika waffle'ına ne dersin?"

"İçinizdeki kaltağı ortaya çıkarmak için bir külot brunch'ına ihtiyaç duymanız için ne kadar bastırılmış olmanız gerekir?"

"Bahse girerim bu insanların çoğu buraya daha sonra hikâyeyi anlatmak için gelmiştir." Menüü Ricki'ye doğru kaydırıldı. Başlarını birbirlerine doğru eğerek kokteyl listesini taradılar: Aşk Üçgeni. Sunday Undie. Muzlu (Hamak) Daiquiri. Well Hung.

Garson geri döndü, cılız, kıllı bacakları çok savunmasız görünüyordu. "Kokteyl? Ass-erol Spritz için güzel bir gün! Yasal olarak kalmak için pantolonunuzu çıkarmanız gerektiğini söylemeliydim."

"Hayır, teşekkürler," dedi Ricki. "Bugün kasıtlı olarak pantolonlarımızı *çıkarmayacağ*ız."

Garson çenesini kaşıdı ve bir #BLM bileğini açığa çıkardı

Dövme. "Bunu yapmaya iznim var mı bilmiyorum ama beni takip edin. Ve gözlerini kendine sakla."

Gözlerini yere diken Ezra ve Ricki, garsonun peşinden restorana ve arka bahçeye doğru ilerlediler. Ve orada, önlerinde, hayata geçirilmiş bir kar küresi duruyordu. Pandemi döneminden kalma küre, kayak evi tarzında dekore edilmişti: parıldayan ışıklar, beyaz tüylü bir halı, rustik bir piknik bankı ve rahat battaniyeler. Büyüleyiciydi.

"İsterseniz bir saatliğine sizindir," dedi pantolonsuz garson.

Oh, bunu istiyorlardı. Ricki ve Ezra kendi özel balonlarının içindeki yerlerini aldılar, pantolonlarını giydiler ve garson içkilerini almaları için yanlarından ayrıldı.

"Ona iyi bahşış versek iyi olur," dedi Ezra. "Hayatımızı kurtardı."

"Gerçek bir müttefik. Bileğindeki BLM dövmesini gördün mü?"

"Yaptım," diye hafifçe onayladı. "Jestin için minnettarım. Ben sadece... yoruldum. İnsanlığınızı haklı çıkarmak için tekrar tekrar sloganlar icat etmek iç karartıcı. 'Siyahların Hayatı Önemlidir', 'Siyahların Gücü'ydü, 'Dün Siyah Bir Adam Linç Edildi'ydi. *Groundhog Day* gibi hissediyorum."

O da aynı fikirdeydi. "Protesto şarkılarını düşünün. Her on yılda bir var. Billie 30'larda 'Strange Fruit' şarkısını söyledi. Sam Cooke 60'larda 'A Change Is Gonna Come'ı yazdı."

"Marvin 'What's Going On'u 70'lerde yazdı. NWA 80'lerde 'Fuck tha Police'i yazdı. Ve bu böyle devam eder." Ezra içini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Çok fazla anlamsız acı yaşadım. Çok fazla insan kaybettim. Bunun bedeli ağır oluyor."

Ricki karşısındaki yirmi sekiz yaşındaki adama baktı. Aynı yaşıydılar ama adam dünyadan bıkmış görünüyordu. Ne görmüştü ki?

Ve Tanrı yardımcısı olsun, işte oradaydı: Ricki, Ezra'nın bu gizli trajedisine, gizemine, elle tutulur hüznüne çekilmişti. Onun bilinmez derinlikleri.

"Etrafımızdaki dünya darmadağın olabilir," dedi Ricki, her zamanki iyimserliğiyle, "ama biz yine de yaratmaya devam ediyoruz. Her zaman sanatımız, aşkımız, hikayelerimiz, maceralarımız, güzelliklerimiz olacak..."

"Çiçekler," dedi sırtarak.

"Piyanolar." O da sırttı. "Bir saniyeliğine korkunç derecede meraklı olabilir miyim?"

"Devam et," dedi, sesi bir davet gibiydi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Serbest çalışan bir piyanist daha otuzuna bile gelmeden sanat eserlerine binlerce dolar harcamayı nasıl göze alabilir?"

"Büyük bir sır yok, sadece iyi yatırımlar. Ve şarkı sözü yazarlığı."

"Öyle mi? Bildiğim bir şey var mı?"

"Hmm." Düşünerek dolgun alt dudağını karıştırdı. "Hiç büyük grup ezgileri dinler misin? Bebop? Blues? Caz?"

"Pek sayılmaz. Ben daha çok hip-hop, pop, R&B kızıyım."

"Peki tüm bunların nereden geldiğini düşünüyorsun?"

"Yirminci yüzyıl müzik tarihini bir *pop kültürü uzmanı* olan bana anlatamazsınız."

Suçlu, kıkırdadı, dişleri o kadar güzel ve beyazdı ki zengin tenini.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Ricki. "Tüm bu etkilere saygı duyuyorum ama yeni şeyleri tercih ediyorum. Bazen eski sanatçıları dinlediğimde - örneğin 1930'lardaki Robert Johnson kayıtları gibi - sanatsallığı takdir ediyorum ama kulağa gıcırtilı geliyor."

"Anlıyorum. İlk model en gösterişli olmayabilir ama en akıllısıdır. İnterneti ele alalım. Elbette dünyayı değiştirdi. Ama telgraf onun büyük büyükbabasıydı ve o daha akıllıydı. *Bu* akıl almaz bir sıçramaydı. Ondan önce bilgi, ata binmiş bir adam kadar hızlı yayılıyordu."

Ricki çenesini avucuna dayayarak yavaşça gözlerini kırıştırdı. Neden Ezra hakkında öğrendiği her yeni şey, ona açtığı her kapı daha çok düşmesine neden oluyordu?

Bu kadar aç olmak mümkün değil, diye düşündü.

kişi.

"Tuhafsın Ezra Walker. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Biliyorum," dedi bir bardak suyu ağzına götürerek. "Ben bir gizemim."

"Kıskanıyorum. Duyduğuma göre her şey yüzüme yansıyormuş."

"Öyle ve bu çok büyüleyici." Biraz inledi. "Pardon."

"Ezra, benim yanımda küfür edebilirsin. Kadınların kırılğan olduğu fikrine dayanan eski usul bir kuralı uyguluyorsun. Ben kırılğan değilim."

"Tabii ki hayır. Ama sana söyledim, ben şövalyeyim."

"Öyle mi?" Yüz ifadesi meydan okumayla titredi. "Varsayımsal olarak konuşursak, şövalyelik adına başka ne yapardın? Benim için sipariş mi vereceksin? Giydirir miydin? Beni omzuna atıp bir su birikintisinin üzerinden geçirir misin?"

Ezra gözlerini onunkilere odakladı, sonra bakışları yavaşça dudaklarına indi ve tekrar yukarı çıktı. Onu içine çekti. Cesurca samimiydi.

"Duruma göre değişir. Ne yapmamı istiyorsun?"

Dikkatim *dağılıyor*, diye düşündü Ricki, kalçalarını birbirine bastırarak ağrının geçmesini diledi.

"Neyse," diye devam etti, midesi bulanıyordu, "müzikten bahsetmişken, Bar Exquise'de ne çaldığınızı sormak istiyorum. O birkaç akoru aklımdan çıkaramıyorum."

Sanki bunu benim için yazmışsın, diye düşündü. *Beni rahatsız ediyor.*

"Emin değilim. Melodinin parçalarını duyuyorum ama çeviremiyorum.

tam bir şarkıya dönüştü. Bir şeyler eksik." "Sence eksik olan ne Ezra?"

"Gerisini göreceğiz Ricki." Gözleri dans ediyordu. "Adın nereden geliyor?"

İnledi. "Tanrım, sormamanı umuyordum. Bana babamın adını vermişler. Richard Wilde."

Ezra'nın yüzü saf, sağlıklı bir zevkle aydınlandı.

"Gülme bana!"

"Ben değilim." Öyleydi. "Buna *bayıldım*. Yani o Büyük Richard ve sen de... Küçük Richard mısın?"

"Bana Küçük Richard deyin, elimi fırlatayım. Ailem bir erkek çocuk bekliyordu! Ve Tiffany gümüş kaşık çoktan işlenmişti, yani..." Omuz silkti. "Yaşamak için çok fazla şey var. Asla babam kadar başarılı olamayacağım."

"Ama bu senin hayatın, onun değil. Seçimlerinden memnunsun, değil mi?"

Ricki derin bir nefes alarak bu konuyu düşündü. "Sanırım öyle. Evet, öyle."

"O zaman başka hiçbir şeyin önemi yok," dedi ona. "İyi sev. İyi ye. İyi seviş. Ve dünyayı bulduğundan daha iyi bir halde bırak. İşte başarı budur."

Ricki kollarını göğsünde kavuşturdu. "'İyi becerdim' dediğin için özür dilemeyecek misin?"

Ezra ağzını, sırtıtmakla gülümsemek arasında bir yerde, tehlikeli bir şeye dönüştürdü. Yavaşça suyunu bitirdi.

"İyi sikiştiğim için asla özür dilemem."

Çıplak bacaklı garson siparişlerini almak için geri dönmüştü ve aralarında titreşen elle tutulur erotik ateşi hissederek hemen içeri kaçtı. Onu hiç fark etmediler.

Ricki ve Ezra saatlerce kaldılar ve örtmece sözcüklerin adını taşıyan kokteyllerle çakırkeyif oldular. En iyi Entenmann's tatlısını (Ricki: Louisiana crunch cake; Ezra: cinnamon buns), en tuhaf Siyah TV kardeşini (Ricki: Sondra Huxtable; Ezra: *Shameless*'daki çocuk) ve en sevdikleri eğlenceleri (Ricki: başkalarının kıyafetlerini yenilemek; Ezra: başkalarının köpeklerini gezdirmek) tartıştılar. Muzlu kreplerine dokunmadılar bile.

İçkileri bırakmaya karar verdiklerinde hava neredeyse kararmak üzereydi.

Güneş günün son nefesini verdi. İkisi de bitmesini istemiyordu. Geceyle birlikte Ezra'nın sırrının gerçekliği de ortaya çıkmıştı ve bu yüzden ikisi de zamanla oynuyor, onu uzatıyor, bu her neyse toza dönüşmeden önce her anın tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

Riverside Drive Viyadüğü'ne varana kadar yürüdüler; viyadük, bir dizi pitoresk kemerin üzerindeki elli ayak yüksekliğinde bir yoldu. Bu gece, HARLEM UPTOWN NIGHT MARKET yazan bir tabela bir kemerin üstünü örtüyordu ve altında hareketli bir blok partisi vardı. Karanlıkta parlayan mini golf, yiyecek kamyonları ve yanardöner renklere boyanmış bir DJ vardı. Ortada ise insanlar Doja Cat, SZA ve Bad Bunny ile karışık hip-hop ile dans etti.

Ricki ve Ezra, fotoğraf, plak ve dergi raflarıyla dolu bit pazarına katılmaktan büyük mutluluk duydular. Tabii ki Ricki giysi raflarına doğru bir koşu yaptı.

"0 her şey," diye fışkırdı, kabarık, straplez şifon bir elbise çıkardı. "Bekâretimi bir Edsel'in arka koltuğunda, çorap zıplamasından sonra kaybetmek gibi."

"Oh, bu senin. İhtiyacın var," dedi Ezra, elinde bir kucak dolusu *Life* dergisiyle çıkageldi, en üstte Temmuz 1966 tarihli Ray Charles profili vardı.

"Jamie Foxx'un performansının bir kanıtı," diyor Ricki, "o adama yüzünü görmeden bakamıyorum."

Ezra'nın çenesi düştü. "Bir daha söyle?"

"Söylediğimi söyledim," diye şakacı bir şekilde cıvıldadı.

"Oh, kesiyorsun. Jamie Foxx yetenekli ama bu *Ray Charles*. Yani, gençken biraz koçluğa ihtiyacı vardı. Sağ eli daha zayıftı, ben de..."

Ricki kaşlarını kaldırdı. "Sen ne? Ne söyleyecektin?"

"Yok bir şey, çok teknik konulara girmeden önce kendimi durduruyorum," dedi hızlıca. "Ee. Elbiseyi deniyor musun?"

"Öyle yapmalıyım, değil mi?" Bir boy aynasının önüne geçti ve onu inceledi. "Annemin de böyle bir elbisesi vardı. O manyağın hiç değilse bir tarzı var.

"Al, bunu dene," dedi ve üzerinde "1920'ler" yazan raftan bir smokin ceket aldı. Yakası uzun zaman öncesinin kolonyasıyla kokuyordu. Yer aynasının önünde yan yana dururlarken Ezra ceketini göğsüne yasladı.

Kendilerini ilk kez birlikte, bir çift olarak gördüler. Ve uyuştular.

Elleri birbirlerine doğru hareket etti, serçe parmakları birbirine değdi. Ricki aralarında bir şeylerin değiştiğini hissetti, sanki molekülleri yeniden düzenlenmiş gibiydi.

"Peki, bana ne söyleyecektin?" diye sordu Ezra'ya, sesi titreyerek. "Bilmem gerek. Hem de hemen. Çünkü bu çok iyi hissettiriyor."

Tam o sırada bit pazarı sahibi yanlarına geldi. Adidas eşofman giyen, hafif kambur, yetmiş yaşlarında bir adamdı. Ezra cebinden cüzdanını çıkardı ve parçaların parasını ödemesi için ona para uzattı. Sonra adamın yüzünü fark etti ve geri çekildi. Belli belirsizdi ama Ricki'nin fark etmesi için yeterliydi.

"Yakışıklı bir çiftsiniz," dedi adam.

"Teşekkür ederim!" diye haykırdı. Ve her zamanki gibi Ricki paylaşımlarına devam etti. "Birlikte geçirdiğimiz son saatleri en iyi şekilde değerlendiriyoruz. Bilinmeyen nedenlerden dolayı, bu bizim son randevumuz."

"Güzel. Aksi takdirde korkunç bir hata yapmış olurdunuz." "Özür dilerim?" Kadın irkildi, onun ne dediğine dair işaretler arıyordu. şaka yapıyordu. "Sen ne..."

"Yani, siz ikiniz birbirinizden uzak dursanız iyi olur," diye emretti adam, suçlayıcı bir parmakla onları işaret ederek. "Sizi sadece karanlık bekliyor."

Ezra'nın yüz hatları taşa döndü. Ricki'nin elini tutarak onu sokağa çıkardı ve kıyafetleri, dergileri ve kırk dolar bozuk parayı geride bıraktı.

Ricki az önce olanları kavrayamadı. "Ezra,

neden bahsediyordu?"

"Zavallı adam. Bu ülkede akıl sağlığı hizmetleri çok acımasız," dedi Ezra. "Zaten bir ay sonra onu hatırlamayacaksın."

Nasıl olsa bir ay içinde onu unutacaksın.

Bunu daha önce nerede duymuştun?

Wilde Things'e geri döndüklerinde saat 21:00 civarındaydı. Tüysüzlükleri hoş, rahat bir vızıltıya dönüşmüştü ve o tuhaf karşılaşma şimdilik arka plandaydı.

Ricki kapı aralığında durdu ve Ezra'ya baktı. "İçeri gelmek ister misin? Kötü bir Keurig kahvesi içer misin? Gece içkisi?"

"Hayır." Adamın yüzündeki hüznün kalbine inen bir yumruk gibiydi. "Reddetmeliyim."

"Doğru. Tabii ki. Peki, benden burada mı ayrılmak istersin, yoksa içeride mi?"

Birbirlerine baktılar, ikisi de çok az tanıdıkları bir insanı kaybetmenin acısıyla kıvranıyordu. Etraflarında esen kuru bir rüzgâr Ricki'nin saçlarını savuruyordu.

"Bu gecenin bitmesini istemiyorum," dedi, sesi alçaktı.

"O zaman bir saniyeliğine içeri gel." Zorla gülümsedi.

"Kare piyanomu görmek ister misin? En azından para edip etmeyeceğini söyleyebilirsin."

Ezra'nın hiçbir bahanesi kalmamıştı. Ricki sessizlik içinde onu Wilde Things'in yemyeşil bahçesinden geçirip dairesine götürdü. Yatağının üzerindeki pencereden tek bir ay ışığı huzmesi süzülüyordu. Radyatör çınladı. Uzaktan bir siren sesi duyuldu. Sokakta biri gülüyordu, tiz, uzak bir ses.

Ezra ise piyanonun önünde donup kalmıştı. Karanlıkta bile Ricki, Ezra'nın anlamadığı bir savaşta mücadele ediyormuşçasına yüzünde beliren hüznü ve fırtınalı ifadeyi seçebiliyordu.

Sonunda parmaklarını piyanonun üstünde gezdirerek hareket etti.

"Çalmak ister misin?" diye fısıldadı Ricki. Yatağının kenarına, piyano sehпасının arkasına tünedi. "Üzerinde çalıştığını duyduğum şarkı mı?"

Ezra piyanonun başına oturdu, sırtı ona dönüktü ve tuşları ortaya çıkarmak için kapağı iterek açtı. Ay ışığı teninde dans ediyordu. Keyifli görünüyordu. Ricki onu izledi, gömleğinin altındaki güçlü sırtının ve omuzlarının hatlarını, boynunun derisini aldı. Sessizdi, çok sessizdi.

Ezra ağır bir nefes vererek ellerini birbirine sürttü. Parmak eklemleri üzerinde çalıştı ve ellerini yumruk yaptı. Sonra titreyen parmak uçlarını tuşların üzerinde gezdirdi.

Ezra omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Yapamam." Sesi alçaktı, boğuktu. "Sanırım sana ihtiyacım var. Oynamak için. Sanırım eksik parça sendin."

Ricki anladı. Anında piyanonun başına geçti. Yumuşak, kesintisiz bir hareketle onu kucağına çekti, böylece karşı karşıya geldiler, Ricki ona bindi.

Burun buruna, alın alına gelmişlerdi, dudakları birbirini gölgeliyordu. Ezra boğuk bir iniltiyle onun kalçalarını kavradı ve bacaklarını beline dolayarak onu göğsünün güçlü düzlemlerine yapıştırdı. Aralarında hiç boşluk yoktu. Sadece çiğ, yükselen bir arzu vardı.

"Yap şunu," diye nefes aldı onun ağzına karşı. "Benim için oyna."

Dişleriyle alt dudağını ısırarak kalçalarını sıvı hale getirdi. "Teşekkür ederim."

Her iki yanına uzanan parmakları içgüdüsel olarak tuşları buldu. Ve *ah*, içinden dökülen ses. Geçen geceki parçaydı ama daha fazlasıydı. Tam bir şarkı. Ve Ricki ile diyalog halindeydi, onun içinde eriyor, kemiklerini ısıtıyordu.

Çırılçıplak kalan Ezra yüzünü Ricki'nin boynuna gömdü, oynarken nefesi Ricki'nin tenine sıcak bir şekilde düşüyordu. Ricki ona sarıldı ve

Ustaca, sihirli bir şekilde enstrümandan ham ve yükselen melodiyi çıkarmaya devam etti. Şarkı Ricki'yi coşturdu, yürek parçalayan yavaş ritm Ricki'nin sırtını kamburlaştırdı, kalp atışlarını hızlandırdı.

Ricki parmaklarını Ezra'nın pazılarına geçirdi ve şarkının kontrollü, senkronize ritmiyle hareket ederek ona doğru sallandı. Adamın sertleştiğini, kıyafetlerinin arasından kocaman ve sıcak olduğunu hissetti. Sürtünme, içinden zevk dalgaları gönderdi. Çaresizce onun adını inledi.

Ve sonra Ezra daha fazla oynayamadı.

Ricki'nin kışını elleriyle kavrayarak ayağa kalktı. Saniyeler içinde Ricki'yi duvara yasladı, ayakları yere zar zor değiyordu. Ağzını onunkeye çarparak yırtıcı ve doyumsuz bir öpücük kondurdu. Adamın tadı viski ve sıcaklık gibiydi. Kızın tadı ise kiraz ve krema gibiydi. Birbirlerine sarıldılar, telaş içinde kayboldular.

Elini Ricki'nin saçlarına daldıran Ezra, Ricki'nin başını geriye yatırdı ve bir daha asla fırsat bulamayacakmış gibi onu daha derin ve daha açgözlü bir şekilde öptü. Ve eğer Ricki ona hükmedebileceğini, onunla oynamanın bedelini ödeatabileceğini düşündüyse, Ezra bu fanteziyi sona erdirdi. Çünkü onun kollarında kendinden geçmişti. Bu her şeyi tüketen bir şehvetti.

Ricki'nin k o k u s u n d a n , teninin ipeksiliğinden etkilenen Ezra, kendini kontrol edebildiği kadar kontrol ederek öpüşmeyi kesti, ancak Ricki ona böyle savunmasız, çıplak bir açlıkla baktığında, onu başka bir yutan öpücüğün içine aldı. Kavrayan ellerin, ağızların, dillerin bu sıcak, nefes nefese bulanıklığında Ezra, Ricki'nin gömleğini başının üzerinden kaydırmayı başardı.

Ve sonra dondu kaldı. Yüzü hayranlıkla aydınlandı. Ricki'nin göğüsleri şok edici derecede gür ve şehvetliydi, neredeyse sütyeninden taşıyordu.

"Kıyafetlerde göründüklerinden daha büyükler," dedi utangaç bir kıkırdamayla.

"Şanslıyım," diye homurdandı. Bir eliyle sütyeninin klipsini açtı -önden bağlanan sütyenlere şükürler olsun- ve sonra

Neredeyse dini bir saygıyla iki eliyle göğüslerini tuttu ve başparmaklarını göğüs uçlarında gezdirdi. Onun dokunuşuyla karıncalanan kadın, sırtını kamburlaştırarak soluk soluğa kaldı. Ağzını bir meme ucunun üzerine kapattı, artan bir gerginlikle emerken, zevk çağlayanları onun içinde kükredi.

Ricki'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sabırsızlıkla el yordamıyla adamın kazağını yakaladı ve "Al şunu, al şunu, al şunu" diye bağırarak adamın göğsünün genişliğini ortaya çıkardı. Enfesti. Kot pantolonunun fermuarını açıp bir elini boxer külotunun lastiğinin içine sokarken ona bunu söyledi.

Ricki'nin gözleri büyüdü.

"Kıyafetlerde görüldüğünden daha büyük," dedi sırtarak, gözleri şehvetle kaplanmıştı.

"Şanslıyım," diye nefes aldı. Gözlerinde hınzır bir parıltıyla avucunu ıslak bir şekilde yaladı ve onu okşamaya başladı. Adam inleyerek gözlerini kapadı ve alnını onunkine yasladı. Kadın ağzını onunkine doğru kaldırdı ve dilini alt dudağında gezdirdi.

"Dur," diye emretti.

"Hayır," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Ricki, ben... *Duracağım.*" Ezra onun elini çekerek bileklerini kavradı ve bir eliyle başının üstündeki duvara sabitledi. Kısıtlama onu çılgınca tahrik ederken nefes alış veriş düzeni düzensizleşti.

Boğazına etli öpücükler bırakırken, diğer elini aşağıya, aşağıya, aşağıya, külotunun ıslanmış pamuğuna kaydırды. Ağzı çenesine karşı sıcaktı, onu hafifçe daireler çizerek okşadı. Kızın gözleri kapandı. Başı duvara yaslandı. Sersemlemişti, neredeyse çok fazla şey hissediyordu.

Gözlerini açtığında Ezra'nın önünde diz çökmüş olduğunu gördü. Ve bu büyük, muhteşem adamın ona boyun eğdiğini görmek hayal edilemeyecek kadar seksiydi. Kalçalarını kavradı ve altına ıslak, emici bir öpücük yerleştirdi.

Göbek deliği, dişleri yumuşak tenine batıyordu. Ricki'nin dizleri büküldü. Sonra, cesur ve aç bir hareketle, külotunu yana çekti ve tören yapmadan yüzünü ona gömdü. "*Tanrım*," diye nefes aldı Ricki, dilini kıvrımlarında gezdirirken, yumuşak emişler ve hoşgörölü yalamalarla ona işkence ederken, sanki bunun için ölüyormuş gibi. Sanki onsuz ölecekmiş gibi.

şimdi boğuluyordu, sırtı duvara yaslanmıştı, göğüsleri kızarmıştı, bacakları adamın omzuna asılmıştı. Ezra'nın kaslı kolları onu dik tutan tek şeydi, ta ki yükselen inlemeleri Ezra'nın dayanamayacağı hale gelene kadar.

Ezra Ricki'yi kendine doğru çekti ve ikisi de kolları bacakları birbirine dolanarak halının üzerine devrildi. Her nasılsa, Ricki ona yapışmışken, Ezra cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Kadın çılgınca bir sabırsızlıkla prezervatifi adamın elinden kaptı ve taktı. Onu lezzetli, morartıcı bir öpücüğün içine çekerek, kaslı vücudunun sıcak, kadifemsi genişliğinin altında sıkıştırdı. İkiisi de kafese kapatılmıştı, tüm dünya buna indirgenmişti. Sadece Ricki ve Ezra, ten tene, kalpler karanlıkta birbirine çarpıyordu.

Aradıkları şey buydu. Ama Ezra durakladı. Ona baktı, yüzü bir hayranlık ve çirkin bir istek haritasına dönüşmüştü.

Ve başka bir şey. Ricki'nin tanıyamadığı bir şey. "Lütfen," diye inledi.

"Bana ne istediğini söyle," diye sordu, dudakları onunkilerle alay ederken. Ricki onun kalp atışlarının göğsüne çarptığını hissedebiliyordu. Adam her yerdeydi, güçlü vücudu onunkini eziyordu. Bacaklarını onun beline dolayarak ona doğru eğildi.

"Her şey," diye nefes nefese kaldı. "Sen, Ezra. *Sen...*"

Onun içine gömüldü ve *Tanrım*, *bu çok iyiydi*. Ama "iyi" çok zayıf bir kelimeydi, çünkü daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti: aşkın, yıkıcı ve ruh eşi mükemmel.

Güçlü sırtını kavrayan Ricki, bir başka sert nefes aldı

Bir itiş, bir tane daha ve sonra sesini hiç bulamadı, çünkü aniden ve keskin bir şekilde, yok edici bir zevk dalgasıyla zirveye ulaştı. Ezra onu becerdi, kışını kavradı ve her vahşi vuruşta onu kaldırdı, o inanılmaz derin noktayı körükledi, onu kör edici dalgalar halinde tekrar boşalmaya ikna etti. Ezra ancak o zaman kendisinin de boşalmasına izin verdi ve onun adını boynunun sıcaklığına karşı haykırdı.

Birbirlerine böyle sarıldılar, titreyerek ve sessizce. Bu her zaman olacaktı.

Bir noktada, yerde uyuyakaldılar.

Sabahın erken saatlerinde Ricki gözlerini penceresinden giren güneş ışığıyla açtı. Yanağı onun göğsüne yaslanmış, eli onun elinin içindeydi. Başını kaldırdığında Ezra'nın uyanmış olduğunu gördü. Gözleri kan çanağına dönmüş ve nemli bir halde tavana bakıyordu. Kalbi çoktan kırılmış gibi görünüyordu.

"Şimdi söyle bana." Adamın göğsüne yaslandı, gözlerini kapattı ve söyleyeceği her şeye karşı kendini çelikleştirdi. "Bana her şeyi anlat."

Ve öyle de yaptı.

BÖLÜM 14

HER YERDE VE HIÇBİR YERDE

16 Şubat 2024

Tuesday sahtesini gördüğünde anlayabiliyordu. Nasıl fark etmesin ki, teknik olarak *kendisi* sahteydi. Resmi adı Tuesday Rowe bile değildi; Teodozji Roesky'ydi. Annesi Roksana ona bu ismi verdiğinde, kahverengi tenli bebeğinin bir gün bir TV yıldızı olacağını ve menajerinin daha az "etnik açıdan kafa karıştırıcı" bir isim talep edeceğini tahmin edemezdi.

Ezra Walker da sahteydi. Söylediği kişi olmadığı acı verecek kadar açıktı. Ricki bunu nasıl göremedi?

Tuesday bunu kabul etmedi. Artık tehlikeli olabilecek adamların kendisine ya da sevdiği insanlara zarar vermesine izin verme işinde değildi. Ricki savunmasız, iyi niyetli ve korunmayı gerektiren bir şekilde gerçektir. Ve Ezra'ya onun konusunda güvenmiyordu.

Regresyon terapisi ve kendini gerçekleştirme podcast'lerinin bir karışımı sayesinde, Tuesday sonunda kendini gerçek bir insan olarak gördü: artık menajerleri için bir kukla, hayranları için bir fantezi ya da kadın düşmanı magazinciler için bir kum torbası değildi. Çok çalışması gerekmişti, çünkü genç yaşta yapaylığın peşinden gitmesi telkin edilmişti. Aslında, şimdiye kadarki her profil

onun hakkında yazılanlar çok özel bir yalana dayanıyordu. Beş yaşındayken Noel Baba'ya Noel'de bir yıldız olmak istediğini söylemiş.

Ki bu çok saçmaydı. Salı Noel Baba'ya hiç inanmamıştı bile. Roksana buna izin *vermemişt*i; bütün bir yıl boyunca vestiyer bahşışleriyle biriktirdiği hediyelerin hakkını kırmızı suratlı bir domuzcuk alırsa lanetlenirdi.

Tuesday, büyüdüğünde *The Fresh Prince of Bel-Air*'in Ashley Banks'i gibi olmak istediğini hatırlıyordu. Ama hangi beş yaşındaki çocuk kariyer kararları verebilecek niteliktedir ki? Bir at olmayı da hayal etmişti. Ya da bir markette çalışmayı. Tuesday, CTown Süpermarket'teki kasiyer kadını büyülenmiş bir halde izler, her bir ürünün tam olarak yerine oturduğundan emin olarak tüm yiyecekleri paketlerdi. Bir yapbozu birleştirmek gibiydi, sadece Eggos ve Lunchables ile! Ama Tuesday'in annesi Harlem'den Hollywood'a, küçük kızı için süpermarket satışında bir kariyer peşinde koşmak için gitmedi. Hayır, annesi planının televizyon yıldızlığı olduğuna karar v e r d i .

Ufukta yoksulluk görünüyordu ve Roksana Roesky aptal değildi.

Tuesday, *Ready Freddy*'de cesur bir şirin olarak işe alındıktan sonra, hiçbir şey bir daha gerçek olmadı. Doğum günü partileri? Sahnelenmişti. Anne-kız piknikleri? Sahnelenmişti. On yaşındayken, bir yandan amfetamin satarken bir yandan da setteki öğretmeniyile sağlıklı bir *People* fotoğrafı için poz verdi. On dört yaşındayken *CosmoGirl* o n u n l a doğal güzelliğın değeri hakkında bir röportaj yaptı ama o zamana kadar çoktan burnunu yaptırmış, ilk göğüs büyütme operasyonunu geçirmiş ve vücudundaki tüm kılları aldırmişti. On altı yaşındayken, balo partneri, her şeyi ayarlayan ve yirmi üç yaşındaki kıza "tam erişim" sözü veren menajeri tarafından temsil edilen gelecek vaat eden bir aktördü. Kapalı NBA oyuncusuyla yaptığı kısa evlilik bile menajerinin dahiyane fikirlerinden biriydi. Bir kulüp kurduktan sonra imajının rehabilitasyona ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

çok fazla kavga.

Hiç kimse neden sürekli kavga ettiğini sormadı. Ya da neden bu kadar kızgın olduğunu. Tuesday hit bir dizide ve düzinelerce TV filminde rol aldı ve büyük kozmetik sözleşmeleri yaptı. Mutlu olmalıydı! Ve adi menajerini cinsel tacizden ifşa ettikten sonra bile kimse onu umursamadı. Kimse ona inanmadı bile. Kadın cezalandırıldı; adam cezalandırılmadı.

Tuesday ne zaman insanların "İyi huylu kadınlar nadiren tarih yazar" dediğini duysa, kimden bahsettiklerini merak ederdi. O, sektördeki en güçlü yetenek yöneticilerinden birine karşı koyan travma geçirmiş bir çocuktur. Bu da tarihe geçmişti ama iyi anlamda değil. Bir anda kirli, güvenilmez ve çekilmez olmuştu: #MeToo hareketinin onu bir kahraman yapmasından yıllar önce, yanlış zamanda yaygara koparan yalancı bir Siyah sürük. Kültür Britney, Lindsay ve Paris'i yeniden gündeme getirmişti. Sıra ne zaman ona gelecekti?

Anı kitabı bunun içindi. Tabii o lanet şeyi yazmayı bitirebilirse. Neden bu kadar çok düşünüyordu ki? Kimse "Birmingham Hapishanesinden Mektup" beklemiyordu. O sadece hikayesini anlatmak zorundaydı. Kayıtları düzeltmeliydi.

Kesinlikle parayla ilgili değildi. Yayıncıdan aldığı avans önemsizdi. Ama bugünlerde Tuesday'in fazla paraya ihtiyacı yoktu. Artık gelirleriyle rahat bir yaşam sürüyor ve bazen yurtdışında reklam filmleri çekiyordu. Birkaç arkadaşı vardı; estetisyeni ve kirpiklerini yapan kadın. Ama Ricki'yle tanıştığında ilk görüşte platonik bir aşk yaşamıştı. Birbirlerine çok benziyorlardı, her biri diğerkinin sadece kendisi olmasını istiyordu. Ve Ricki'nin de en az Tuesday kadar bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

İkisinin pek çok ortak noktası vardı ama Ricki'nin olduğu ve Tuesday'in olmadığı tek şey saflıktı. Bu Ezra karakterine tehlikeli bir şekilde vurulmuştu. Ama belli ki adam bir şeyler saklıyordu. Ve Tuesday gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Bir şehir müfettişi gibi davranacak ve kanıt toplama görevi için Ezra Walker'ın evine zorla girecekti.

Bana başka seçenek bırakmadı, diye düşündü Salı, makyajının son rötuşlarını yaparken: Queens'teki New York Polis Mağazası'ndan yarı fiyatına aldığı şehir müfettişi üniformasını tamamlamak için son derece hafif bir ritim.

Tuesday bir eve nasıl gireceğini zaten biliyordu ve bunun için kimseyi silah zoruyla alıkoyması ya da camları kırması gerekmiyordu. Çılgınca bir şey değil. Lifetime'ın 2006 yapımı tatil filmi *Season's Thievings*'de canlandığı genç hırsız rolüne bakılırsa, bir hırsızlık olayının nasıl mükemmel bir kurbandsız suç haline getirileceğini biliyordu.

İlk iş Ezra'nın ne zaman evde olmayacağını tespit etmektir. Zor olmadı. Son dört gün boyunca kocaman bir puf, Yankees şapkası ve güneş gözlüğü takarak kılık değiştirmiş ve Ezra'nın mahallesinde gizlice devriye gezerek etrafı kolaçan etmişti. Şunları keşfetmişti:

Ezra her gün sabah 11:00 civarında evden gizemli bir torba köpek mamasıyla çıkıyordu. Eve öğleden sonra 3:00 civarında gelirdi ve bazen yanında devasa bir husky olurdu. Bir insan iş gününün ortasında bu kadar uzun süre nereye gider? Hatta çalışıyor muydu? Ve bu XXL büyüklüğündeki canavar evcil bir köpek miydi yoksa lanet bir kurt mu? *The NeverEnding Story*'deki Falkor'a benziyordu.

Daha da tuhafı, bir keresinde onu Walgreens'e kadar takip etmiş ve iki koridor öteden onun mağazada yavaşça yürümesini izlemişti. Tıraş kremi, diş macunu ve Hallmark kartlarının sonsuz seçeneklerine bakıyor, onları inceliyor ama hiçbir şey satın almıyordu. Hiç mantıklı değildi.

Tuesday ayrıca, New York'taki pek çok apartman sahibinde olduğu gibi, adamın üst katlarda oturduğunu ve zemin katı kiracılara kiraladığını keşfetti. Kiracıyı pencereden görmüştü, genç bir kadındı,

Belki de bir üniversite öğrencisiydi? Her zaman evdeydi.

Salı'nın içeri girebilmek için ihtiyacı olan tek bilgi buydu. Eğer kiracı görüldüğü kadar gençse, Tuesday'i tanımama ihtimali vardı. Sonra, eğer şans Salı'dan yanaysa -ve eğer Edward döneminden kalma Harlem apartmanlarını biliyorsa-evin arka tarafında üst kata çıkan bir hizmetçi merdiveni olabilir. Gizli bir geçit gibi. Büyük olasılıkla, merdiven boşluğunun üstünde Ezra'nın dubleksine açılan bir kapı olacaktı ve muhtemelen kilitli olacaktı. Ama o da kilit açmayı biliyordu. Tek gereken bir kredi kartı ve sabırdı.

Ezra Walker düşüyordu.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

Saat 12:15'ti ve Salı günü Ezra'nın evinin zilini çalmıştı. Her şey mükemmeldi. O evde değildi ama birinci kattaki kiracı evdeydi. Columbia Üniversitesi eşofmanları giyen atletik görünümlü bir sarışındı.

"Bu güzel günde sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi Salı parlak bir gülümsemeyle. Kiracının onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı. "Benim adım Scarlett Johannesburg ve New York Şehri Teftiş Departmanı'ndan geliyorum. Bölgede bir hidrant sızıntısı vardı ve ben de bloktaki tüm konut su... uh... sistemlerine bakıyorum."

"Ohhh, duymamıştım," dedi sarışın.

Tuesday göz ucuyla kiracının tulumunu, panosunu ve "aletlerden" oluşan çantasını hızla incelemesini izledi. Hepsini satın almıştı.

"Evet, binanın lavabo, küvet ve tuvaletlerinde sızıntı olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Tüm musluk vanaları... ıvır zıvırlar. Rahatsızlık vereceğimi biliyorum ama..."

"Hayır, sen iyisin! Sadece ev sahibim burada değil. Ben kiracıyım."

Salı günü panosundaki kâğıtları karıştırdı. "Hmm. Görünüşe göre listede hiç kiracım yok, sadece

Sahibi. Bay Ezra Walker

mı?" "Evet, doğru."

"Güzel, güzel, güzel. Senin adın ne?"

"Ben Beck." Başını yana eğerek parlak bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba Beck!" Tuesday de gülümsedi ve başını eğdi. Tuesday, *Sezon Hırsızları*'ndaki rolünü araştırırken bir yabancının güvenini kazanmanın yolunun onun adını tekrarlamak olduğunu öğrenmişti. Ve vücut dillerini taklit etmek. Bu bir aşinalık hissi uyandırıyor.

"Beck, sakıncası yoksa binada hızlı bir arama yapacağım. En fazla on beş dakika."

Birkaç dakika sonra Beck, muhtemelen ailesinin ikinci evlerinden ya da yazlıklarından kalma, hafif solmuş, el yapımı mobilyalarla dekore edilmiş dairesini sahte bir şekilde teftiş etmesi için Tuesday'in eve girmesine izin verdi. Beck'in ailesinin varlıklı olduğu kesindi; yoksa nasıl olur da boktan bir öğrenci yurdunda değil de lüks bir taş evde yaşardı?

"Ben mutfakta bekleyeceğim Bayan Johannesburg," dedi Beck, Salı günü şirin bir kahvaltı köşesine doğru ilerlerken. "Psikofarmakoloji vizelerimiz için çalışıyorum. Sınav hayatı, *ugh*."

"Önce eğitim, ufaklık," diye seslendi Tuesday ona, Eski ahşap döşeme tahtalarının gıcırtısını gizlemek için uzun koridorda bir halı yolluk olduğu için Beck evin neresinde olduğunu anlayamadı. Bu iyi bir şeydi, çünkü koridordan aşağıya, iki büyük yatak odasının yanından geçerek evin arka tarafındaki gizli bir kapıya kadar parmak uçlarında ilerlemişti bile.

Eski hizmetçilerin merdiven boşluğu. Artık fazla zamanı yoktu. Hızla omzunun üzerinden baktı ama Beck'ten hiçbir iz yoktu.

Tuesday kapıdan içeri süzüldü ve yavaşça arkasından kapattı. Merdiven boşluğu eski, tozlu ve biraz da örümcek ağıydı.

Botlarının bağcıklarını çözdü, onları çıkardı ve çoraplarının içinde parmak uçlarında yürüdü. Ve işte oradaydı: evin Ezra'ya ait bölümünün kapısı. Tabii ki kilitliydi.

Kendi kendine muzaffer bir edayla sırtıtarak, likit astarının izini sürmek için keskin bir kenar olarak kullandığı son kullanma tarihi geçmiş Amex ile kilidi hızla ve kolayca açtı. Kartı hedefe yönelik birkaç kez oynattıktan sonra bir *patlama* sesi duydu ve kapı sessizce açıldı.

Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf evdi. Evin güzel kemikleri olduğu kesindi.

Ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece temiz, steril odalardan oluşan bir koleksiyon, birkaç sıradan sandalye ve yazın CVS'nin sezonluk reyonunda bulabileceğiniz türden ucuz bir açık hava masası vardı. Duvarlarda sanat eseri ya da fotoğraf yoktu, neredeyse hiç kişisel eşya yoktu. Ezra gerçekten burada mı yaşıyordu? Kimse yaşıyor muydu? Hızlı hareket eden Salı, dubleksin merdivenlerini hafifçe tırıs ile inip çıkarak ipucu aradı ama neredeyse hiç yaşam belirtisi yoktu. Banyoda birkaç pahalı tuvalet malzemesi, bir bavul dolusu giysi. Ve bunların hiçbirisi Ezra'nın son derece karanlık biri olduğuna dair şüphelerini gidermeye yetmemişti.

Salı günü Beck'e sadece on beş dakikaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Telefonunu kontrol etti ve yedi dakikası kaldığını gördü. Şimdi sinirden terlemişti, bir kez daha taramak için aceleyle en üst kata çıktı ve bir odayı atladığını fark etti.

Salı nefesini tutup kapıyı iterek açtı.

Evin geri kalanı boş ve kişiliksizken, bu oda -bu *tek* oda- geçmişte bir yerde donup kalmıştı. Geçmişte birçok yerde donmuştu. Terk edilmiş bir evin tavan arasındaki eşyalar gibi, geçen yüzyıldan kalma eski kalıntılardan oluşan bir karmakarışıklı. Her şeyin üzerine kalın bir toz tabakası çökmüştü. Eski zamanlardan kalma bir yazı masasının üzerine yığılmış eski dergiler, rulo yapılmış halılar vardı. Uzun yıllar öncesinden kalma takım elbiseler, bir şapka koleksiyonu. Ahşaptan yapılmış, uzun tavşan kulağı antenleri olan üç televizyon vardı.

Bir duvara yığınla kayıt yığılmıştı.

Yakınlarda eski, yıpranmış köpek tasmalarından oluşan karmakarışık bir yığın vardı. Adamın BDSM gibi bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğini merak etti. Salı günü tasmalara daha yakından baktı. Her birinden bir isim kazınmış paslı bir teneke etiket sarkıyordu. GROUCHO BARX. DROOLIUS CAESAR. JAMES EARL BONES.

Etrafına bakınan Salı neyin rahatsız edici olduğunu fark etti. Tüm parçalar modası geçmiş olsa da, hepsi farklı dönemlere aitti: 1930'lardan kalma bir Victrola, 50'lerden kalma bir pikap, 70'lerden kalma bir 45'lik pikap, 2000'lerden kalma bir stereo. Bir Walkman, bir Discman, bir iPod. Bir slayt projektörü, eski bir kablolu TV kutusu, bir VCR. Bir daktilo, bir kelime işlemci, bir dizüstü bilgisayar. 1920'lerden kalma üstten tutmalı döner düğmelerden 90'lardan kalma ince tuşlara kadar çeşitli retro telefonlar. Uzak bir köşede eski mutfak aletlerinden oluşan bir kutu, orta yüzyıldan kalma blender ve tost makineleri ve 1980'lerden kalma hantal, büyük boy bir mikrodalga vardı.

Birbirinden farklı zamanların bir çarpışmasıydı ve Salı'ya aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde olmanın huzursuz hissini veriyordu.

Ve orada, yazı masasının üzerine dikkatle yığılmış bir yığın kâğıt vardı. Salı, tozdan öksürüğünü tutarak onları incelemek için koştu. Bunlar nota kağıtlarıydı. İlk kâğıt kurşun kalemle karalanmış notalarla doluydu. Bir sonraki de öyle. Ve bir sonraki, ve bir sonraki. Yığının içine doğru ilerledikçe sayfalar daha da eskiyor, sararıyor, çatlıyor ve kurşun kalem izleri zamanla soluyordu. Tuesday nota okuyamıyordu ama eğitimsiz gözleri bile her sayfanın farklı olduğunu anlayabiliyordu. Ama el yazısı her sayfada aynıydı. Ve her sayfada aynı başlık vardı - "ONUN İÇİN BİTMEDİ"- ve ardından bir tarih.

Ve tarihler imkansızdı. Yıllar neredeyse bir yüzyılı kapsıyordu, ama ay her zaman Şubat'tı. Daha da tuhafı, her sayfanın kenarlarında bilinç akışıyla yazılmış düşünce parçacıkları vardı.

aceleyle, çılgınca karalanmış. Tuesday bunların ne anlama geldiğini anlayamadı.

2/21/1932: Daha karmakarışık melodiler.

2/16/1944: Birbirinden farklı akorlar hiçbir şey ifade etmiyor.

2/1/1952: Yine Şubat. Daha fazla uyumsuz ses.

2/3/1972: Yine yanlış notalar tarafından takip edildi.

2/19/1984: Yarım hatırlanan, ulaşılamayan sesler.

2/11/2004: Bütün gece uyanık, ahenksiz akorlar düşünüyorum. Kafiye yok, sebep yok.

2/9/2012: Müzik o Aptalca.I yapmalıydım
olmuştur Bir muhasebeci.

Ama üst sayfada şöyle yazıyordu:

2/1/2024: Oradaydı. Bahçede. Ve onu daha görmeden orada, iliklerimde hissettim. Yüzüne baktım ve sakinliğimi kaybettim. Sanki beni bir arada tutan atomlar dışarıya, her yöne doğru patladı. Kaçtım. Ama bunu yapmadan önce... gözlerimizin buluştuğu o şimşek hızındaki anda... mucizevi bir şey oldu. Beynimdeki notalar bir araya gelmeye başladı. Bunca zaman sonra neredeyse melodiye ulaşacaktım. Ama ona asla ulaşamayacağım, tam olarak değil. Ve bu benim sonsuza dek taşıyacağım çarmihim.

Tuesday gözlerini kırptırdı, yüzü bomboştu. Kafa karışıklığı ile içini ürperten bir kıyamet duygusu arasında sıkışıp kalmıştı. Eğer bu Ezra'nın el yazısıysa, sesi deli gibi geliyordu. Ricki'nin başı ne tür bir beladaydı?

Tuesday cebinden telefonunu çıkardı ve çekebildiği kadar çok fotoğraf çekti. Sonra her şeyi dikkatlice yerine yerleştirdi ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Ama Ali'nin uzak bir köşede duran Ricki portresini fark etmeden önce değil.

Sessizce hareket ederek, kalbi küt küt atarak, alt kattaki kiracının dairesine indi. Alet çantasını kaldırarak ön kapıya doğru koştu.

"Ben bir sonraki eve gidiyorum Beck!" diye haykırdı Salı. "Vizelerinizde iyi şanslar!"

Cevap verdiğinde Salı çoktan gitmişti. Ve Beck, 2008, 2009 ve 2010 yıllarında Komedi Dalında En İyi TV Kadın Oyuncusu dalında Teen Choice Ödülü'nü kazanan ve görünüşe göre hala bu ödüle sahip olan kişi tarafından sorunsuz bir şekilde oyuna getirildiğini asla fark etmedi.

Della'nın bugün bir doz güzelliğe ihtiyacı vardı. Batı Harlem Hastanesi'nin ana girişinin dışındaki bankta oturuyordu. Rüzgâr yanından esiyor, caddenin karşısındaki ayakkabı tamircisinden gelen deri kokusunu taşıyordu. Della, progresif lenslerin icadı sayesinde dar ve eski dükkânı keskin bir netlikle görebiliyordu. Crocs ve doğal deodorant gibi yeni icatların çoğu işe yaramazdı ama progresif lensler oyunun kurallarını değiştiriyordu.

En azından gözlerimin faydalarını göreceğim kadar uzun yaşadım, diye düşündü.

Parlak, tuhaf kır çiçeklerinin ayakkabı tamirhanesinin ferforje kapısı boyunca örülmüştü. O mesafeden bile onların Ricki'nin çiçekleri olduğunu anlayabiliyordu.

Ricki hâlâ pahalı ve satılmamış aranjmanlarını şehrin çoktan ölmüş tarihi mekânlarına bırakıyordu. Ancak son birkaç gündür çiçekler bu kayıp tarihi mekânlarda durmuyordu. İlginç bir şey olmaya başladı. Buketler sadece Instagram'da değil, aynı zamanda

yerel sakinler tarafından sevinçle karşılıandı. Yoldan geçenler onun buketlerini parçalara ayırmaya ve daha küçük kümelerle mahalleyi süslemeye başladı. Yeniden kullanılan iek sergileri yerel heykellerin, plazaların, okulların, kiliselerin ve toplu konut komplekslerinin dış cephelerini süslemeye başladı. Sonra da el emeklerinin fotoğraflarını #WildeThings etiketiyle sosyal medyada paylaştılar.

Della gururla, *bu kız çok iyi bir iz bırakıyor*, diye düşündü. Yeni torununun iyi olacağını bilmek iyi hissettiriyordu.

Della, yeni ev yardımcısı Naaz'ın eşliğinde bankta oturmuş Lyft'ini bekliyordu. Daha sonra merhum kocası Dr. Bennett'e gece sohbetlerinde (onlara dua demeye dili varmıyordu) söyleyeceği gibi, Naaz çok komik biriydi. Bay Ridge aksanı ve Lana Del Rey pazı dövmesi olan ge, cesur bir Bangladeşli Amerikalı kadın olan Naaz, birkaç saat önce Della'nın yanına atanmıştı. Naaz'ın görevi, kasvetli teşhisiyle mücadele ederken onu evinde rahat ettirmektir.

Della'nın Lyft'i yanaştı ama o sadece beş dakika daha dışarıda oturmak istiyordu. Serin havayı teninde hissetmek için. Hayatın akışını izlemek için. Arabalar korna çalıyordu. İnsanlar etrafta dolaşıyor, hasta sevdiklerini ziyaret etmek için cesaretlerini topluyorlardı. Hastane alışanları Sweetgreen'deki öğle yemeği molalarından ellerinde biyolojik olarak parçalanabilen yirmi dolarlık salata poşetleriyle dönüyorlardı. Hayat her yerde yaşanıyordu.

Sekiz yıldır bu günün geleceğini biliyordu.

Della'ya 2016 yılında akciğer kanseri teşhisi kondu. Kemoterapi tatsız olsa da, yaşamak dayanılmaz değildi elbette. Ve saçlarını kaybetti. Ama yeniden uzamaya başladığında, kısa saın kendisine yakıştığını fark etti. O sırada Dr. Bennett yanındaydı ve bir yıl içinde savaşçı formuna geri döndü. Hâlâ haftada üç kez yüzüyor ve Links Elder Steppers Yürüyüş Kulübü'nde gle yürüyordu. Ama doktorlar onu kanserinin daha fazla ilerlemeyeceği konusunda uyarmıştı.

Gitmişti; sadece körfezdeydi ve bir gün, aslında onu öldürecekti.

Ama şu an için hayattaydı. Bu da bir hediye idi. Bu ona ne istediğini düşünmesi için zaman veriyordu.

İlk teşhis konulduğunda, müstehcen yeni bir başkan yeni seçilmişti ve kendisi ile Dr. Bennett'in Georgia'da kalması konusunda endişeliydi. Başkan'ın gözü dönmüş nefret söyleminin ülkeyi birbirine bağlayan kötülükleri hışırdatma potansiyeline sahip olduğunu biliyordu. Hayalperest yahoo hödüklerinden oluşan bir grup, her an yersiz öfkelerini şiddete dönüştürebilirdi. Ve o yanlış zamanda yanlış yerde olmayı reddediyordu. Özellikle de zamanı kısıtlıysa.

Harlem'e taşınmak istiyordu. Burası, gizli ve kalbine yakın pek çok nedenden ötürü her zaman romantikleştirdiği bir yerdi; en önemlisi de henüz on bir yaşındayken izlediği ilk sinema filmi *Swing!* Film, Birmingham, Alabama'da beyaz bir aileye aşçılık yapan Mandy'nin işini bırakıp kabare şarkıcısı olmak için Harlem'e kaçmasını anlatıyordu. Güney'in derinliklerinde, düşük ücretli bir ev işçisi büyükanne tarafından büyütülmüş, ciddi ve dengeli bir kız olan Della için bu, kafesleri sarsan, cennetsi bir fanteziydi.

Atlanta harikaydı ve oradaki hayatını çok sevmişti. Ama gelgitler dönüyordu. Ve kalan yıllarında Mandy'nin özgürlüğünü tatmak istiyordu.

Dr. Bennett onun korkularını paylaşmıyordu. Çok fazla şeyden korkmuyordu ve Beyaz Saray'daki bir aptalın nerede yaşayacağını dikte etmesini hayal bile edemiyordu. Ama Della'yı inatçı, sevimli ve otoriter vücudunun her zerresiyle seviyordu. Ve bu hayalini gerçekleştirmesine yardım etmeyi ona borçluydu. Tanrı biliyordu ki Della, ilk muayenehanesinde resepsiyonistlik yapmaktan her yıl Atlanta Nöroloji Koalisyonu'nun bahar galasını düzenlemeye kadar son yetmiş yıldır onun kaprislerini desteklemişti.

Dr. Bennett onun hayalindeki eve taşınmasını sağladı.

brownstone. Ve sonra öldü.

Neden bu kadar çabuk öldü? diye düşündü Della, rüzgâr yanaklarını kamçılayarak. Uykusunda ölümcül bir kalp krizi geçirmiş ve ölmüştü. Hangisinin daha tercih edilir olduğunu bilmiyordu - vücudunun sona erdiğini bilmek mi, yoksa bir anda yok olmak mı? Sadece alınmak güzel olmalı. Üzerinde düşünmeden, takıntı yapmadan ve hazırlanmadan. Sonsuza dek ne zaman olacağını merak etmeden.

Şimdi Della'nın bir "ne zaman" ı vardı.

Uykunun eşiğindeyken çok sevdiği, uzun zaman önce ölmüş arkadaşlarının ve aile üyelerinin hayallerini görmeye devam etti. Ya da kitap okurken gözleri biraz odaklanmadığında. Kalbini ne kadar kırsa da hâlâ Dr. Bennett yoktu. Tanrım, onu görmek için neler vermezdi. Ona şimdi ihtiyacı vardı.

Ancak Della, karşılaştığı kişileri ilahi bir elin kontrol ettiğini biliyordu ve onun ilahi zamanlamasına güvenmesi gerekiyordu. Çünkü bir gece önce, kendi başına hayal bile edemeyeceği sıcak ve davetkâr bir imgelem görmüştü. Rüyasında, düşük yaptığı yedi bebeği de kucağındaydı. "Misafirperver olmayan" rahminin barındıramadıklarını. Her birine sarılıyor, kadifemsi, pudra yumuşaklığındaki yeni tenlerini okşuyor ve onlar da kolunun kıvrımına sokuluyorlardı. Ve sonra ilk kez onları kaybettiği için üzülmedi. Onları yakında görecekti. Onlar mutluydu. Ve onu bekliyorlardı.

Bugün, Della'nın doktoru ona, ölümcül hastaların çoğunun sevdikleri ve kaybettikleri kişileri ölüm zamanları yaklaştığında görmeye başladıklarını söyledi. Bu geçişi kolaylaştırıyordu. Yakında Dr. Bennett'i göreceğini biliyordu. Bazen Nana'nın ona görünüp görünmeyeceğini merak ediyordu. Görünmeyeceğini tahmin ediyordu. Nana hayattayken buz gibi soğuktu ve Della evlenip Atlanta'ya taşındığında rahatlamaktan başka bir şey ifade etmemişti. Öbür dünyada sakinleştirici bir rehber olacağını düşünmek için bir neden yoktu.

Della ayrıca, anne ve babasının

hayallerini. Babası bir sırdı: ne bir isim, ne bir fotoğraf, hiçbir şey. Nana'da bir fotoğrafı olduğu için annesinin neye benzediği hakkında bir fikri vardı. Ama onu hiç tanımamıştı. Annesini düşündüğünde, ki bu nadiren oluyordu, hissettiği tek şey nasır gibi sertleşmiş bir kızgınlıktı. Bir kin. Üstelik doktor, *sevdiği* insanların ona kendilerini göstereceğini söylemişti.

Ne zaman öleceğini kontrol edebilmeyi diledi. Bugünlerde kadınların sezaryen ameliyatlarını planladıkları gibi, bunu takvimde planlayabilmeyi. Della bir planlamacıydı. Son günü olup olmayacağını bilmeden her günü yaşamak? Bu ona işkence gibi, insanlık dışı geliyordu. Bu yüzden prognozunu kimseyle paylaşmamaya karar verdi. Bunu da kalbine yakın tuttuğu sırlar listesine ekleyecekti. Ricki'nin ölmeden önce onun yasını tutması için hiçbir neden yoktu. Ya da Su'nun ya da herhangi bir arkadaşının. Bu *onun* işiydi ve altı ay, belki de bir yıl içinde ölecekti.

Ya da belki ondan önce. Kim bilebilir ki?

Dirseğinin içine doğru sertçe öksürdü ve ardından gözlerini kapatarak sert havanın teninde gezinmesine izin verdi. Hiçbir pişmanlığı yoktu. Şu andan son gününe kadar nefes alacaktı.

BÖLÜM 15

SEN ARININ DIZLERISIN, BREEZE.

*27-29 Şubat 1928 Artık
Gün*

Breeze Walker ve Felice Fabienne üç aydır çıkıyorlardı. Ve bu bir skandaldı.

Normalde kadınlar konusunda zekiydi. Sadece beş yıl önce onlara ne söyleyeceğini prova etmek zorunda kaldığını hayal etmek zordu. Ama o zamanlar, New York'a yeni göç ettiğinde, her şey onu bilinçlendiriyordu: eğitim eksikliği, neredeyse anlaşılmaz aksanı. En yeni jargonu ya da kullanılacak doğru arabayı bilmemek. Ama çabuk öğrenen biriydi.

Harlem'de parti yaptığı tüm o geceler boyunca, insanların birbirleriyle nasıl konuştuğunu sessizce gözlemledi: kadınlar ve erkekler, erkekler ve erkekler, kadınlar ve kadınlar. Heteroseksüel erkeklerin kadınlarla konuşurken farklı bir türle konuşuyor gibi göründüklerini fark etti. Bir erkek bir kadından etkilendiğinde, kadın bir fetih, bir meydan okuma, bir fikir haline geliyordu. Çoğu erkek kadınlardan pek hoşlanmıyor gibiydi.

Uyumsuz bir anne-babayla büyümüştü.

ortak noktaları (müzik dışında) birbirlerini sevmeleriydi. Hazel Walker Fallon County'nin en komik insanıydı. Dans etmeyi ve ukulele çalmayı seven, kıvrak zekâlı bir kıvılcımdı ve eğer yüzünüzü asmamayı umuyorsanız ayinlerde yanına oturulacak biri değildi. Ama Koca Ezra Walker? O ailesini ve mızıkasını seven ama şakaya hiç yer vermeyen ciddi, ağırbaşlı bir adamdı.

Birbirlerine zıt kişiliklerine rağmen Breeze, babasının annesine nasıl eşit, bir insan gibi davrandığını gördü. Bir hazine gibi. Onun sandalyesini çekti. Aylıkları ağrıdığında ona sarıldı. Onunla verandada oturup gece boyunca sohbet etti. Bu nadir görülen bir şeydi. Kuzeni Sonny'nin babası tarlalardan gelirdi, yıpranmış, yumruklarıyla konuşan ve sadece şişeye sadıktı. Breeze, kendi insanlığınız paramparça olduğunda medeni olmanın zor olduğunu düşünüyordu. Buna göre, Sonny'nin annesi kendi evinde güvende değildi, ama hoşnutsuzluğunu yutuyordu. Kimse huysuz bir kadını sevmezdi.

Breeze kadınlar hakkında içkili yerlerde çok şey öğrenmişti ama eğitime evde başlamıştı. Bu yüzden kız arkadaşı Felice Fabienne'i merak ediyordu. Sessizce, ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Özellikle nazik ya da tatlı biri değildi. Değişken, öngörülemez ruh halleri vardı ve para, şöhret, moda ve sosyal statüyle motive oluyordu. Yoluna çıkanın Tanrı yardımcısı olsun.

Ama Felice onun bağımlısı olduğu bir oyundu. Onu memnun etmek kolay değildi ve onaylayan bir gülümseme kazandığında kendini kral gibi hissediyordu. Onun açgözlü, spontane cinselliği heyecan vericiydi. Sonny'nin elden düşme teriyeri Groucho Barx'a karşı nazikti. Ve Felice, yeni evlat edindiği şehirde gezinmesine yardımcı olması için Breeze'e güveniyordu, bu da onun bakıcı ruhunu sarhoş edici bir şekilde tatmin ediyordu. İyi ya da kötü, onun kasırgasına kapılmıştı. Sonny kalıcı olarak ortadan kaybolmadan hemen önce, karanlık ve boş bir zamanda hayatına girmişti.

Sonny büyük ihtimalle ölmüştü.

Breeze acısını unutmak için çaresizce çırpınıyordu. Felice'in uçuculuk kara deliği, içki ve uyuşturucunun herkes için yaptığını onun için yapmıştı.

Eden Lounge'un koreografi ve Breeze'in en iyi arkadaşı Lo Ellis, onun aklını kaçırdığını düşünüyordu. W. E. B. Du Bois'in kızı Yolande ve nişanlısı ünlü şair Countee Cullen'in nişan partisinde bunu ona söylemişti.

Lo, Breeze'in Felice'i Nisan'daki düğüne getirmesine çok sinirlenmişti. On yılın olayı olacağı kesindi! Evet, iki sosyetik evleniyordu ama daha da lezzetlisi, sağdıç Harold Jackman'dı, uluslararası alanda "Harlem'in en yakışıklı erkeği" olarak bilinen bir aristokrat. Ne yazık ki gelin için o aynı zamanda damadın erkek arkadaşıydı.

"Üçü için de üzülüyorum," dedi Breeze, nişan partisinde Lo ile votkalarını yudumlarken. "Zavallı Countee."

"Ne yapsın, Harold'la mı evlensin?" Lo tüylü bir saç tıraşı ve dizlerinin üzerine kadar uzanan boncuklu bir frakla şıktı. Aşıkların acısını hissediyordu. Eski kız arkadaşı Behold'la evlenebilseydi, bin kere evlenirdi. "Yine de güzel bir gelin olurdu."

"Bu saçma düğünde çalmayı neden kabul ettiğimi bir daha söyler misiniz?"

Lo kıkırdadı. "Çünkü Yolande on iki yüz paralı Yeni Zenci'yi davet etti, onlar senin şarkılarını seviyor, sen de bu ilgiyi seviyorsun."

Sevdiğim şey, diye düşündü, Duke'e sormamış olması.

"Hey, kimse dinlemiyorsa, ben de yemiyorum." Sırıttı. "Düğün şiirini yazması için Langston'ı görevlendirdiklerini duydun mu?"

Lo gözlerini devirdi. "Seni nasıl sevebilirim? Geyleri sayayım."

Breeze, "Geyleri *saymama* izin verin," diye espri yaptı.

"Konuyu değiştirme. Senin hakkında konuşuyoruz ve

Felice. Neden o? Çok pejmürde."

"O bir koro kızı!" diye karşılık verdi. "Sen de bir koro kıızıydın."

"Ama o işi kötülük yaparak aldı! O bir yedekti. Birdenbire, yıldız dansçım Edith antrenman sırasında bileğini kırdı ve Felice onun yerine geçti." Lo başını salladı. "İmkânı yok. Edith ayaklarına o kadar dikkat eder ki, şehirde adeta havada süzülür. Hiç ayak parmağını bile yere vurmadı. Felice ona kök saldı. Creole kızlarıyla dalga geçme."

"Pekâlâ, onun karakterini lekelemene gerek yok." "Ama onun hakkında ne biliyorsun ki?"

Breeze aslında çok şey biliyordu. Felice, fakirlikten çok yoksulluk çeken, yosun tutmuş bir bataklık olan Thibodaux, Louisiana'da büyümüştü. Annesiyle birlikte tek odalı, teneke çatılı, sıkışık bir barakada yaşıyorlardı. Kulübe şiddetli rüzgarlarda sallanıyor ve yağmurda sular altında kalıyordu. Felice'nin annesi de perişan haldeydi, nişanlısı Felice yedi aylık hamileyken arkasında İncil'ini ve hiçbir açıklama bırakmadan kaçıp gitmişti. Ve annesi asla iyileşemedi. Hüzne yenik düşmüştü, çalışmıyor, gülemiyor, hatta çoğu gün yataktan bile kalkamıyordu. Annesi kurumuş bir kadın kabuğuna dönmüştü ve tüm bunların nedeni de serserinin birinin onunla evlenmemesiydi. Felice asla bu kadar çaresiz olamazdı.

Breeze ayrıca bir yetenekle doğduğunu da biliyordu. (Daha doğrusu, yüzünün üzerinde bir takke ile doğmuştu, ki bu da bir yeteneğe işaret ediyordu.) Küçükken zamanının çoğunu vahşi, bataklık ormanda tek başına dolaşarak ve kendine botanik büyüleri öğreterek geçiriyordu. Felice ilk başlarda yaralı keseli sıçanlar ve fareler üzerinde kök tıbbi becerilerini geliştirdi ve on yaşına geldiğinde, soğuk algınlığını tedavi ederek ve sıyrıkları iyileştirerek annesinin ve kendisinin geçimini sağlayan iyi niyetli bir hoodoo uygulayıcısıydı.

Ta ki on üçüncü yılının Şubat ayına kadar. Felice, Breeze'e göz merhemi için karakafes otu topladığı sırada çamurlu bir kapağı olan tuhaf şekilli bir kitap bulduğunu söyledi,

Ağlayan bir söğüdün altında yuvalanmıştı. Başlığında "*Kötü İşlerin Büyü Kitabı*" yazıyordu. Başka bir deyişle, karanlık voodoo büyüleri kitabı. Bunu oraya kimin bıraktığını bilmiyordu ama toprakta oturup baştan sona okuduktan sonra Felice bir aydınlanma yaşadı. Hoodoo kök çalışmaları diğer insanlara yardım ediyordu. Ama voodoo (iyi olan değil, karanlık olan) *ona*, özellikle de hayallerinin önündeki engelleri kaldırmasında yardımcı olacaktı.

Ve bu rüya Broadway'di. Felice dans etmeyi saplantı haline getirmişti. Her Cuma gecesi, erkeklerin onu sevdiği ama kızların onu korkunç şeylerle suçladığı jook mekanlarında en son hareketleri çalışırdı: hırsızlık, sarhoşluk ve kasabadan geçen bir fotoğrafçıdan hamile kalmak. Son söylenti doğruydı. Felice'nin idolü olan ve 20'li yılların başında *Shuffle Along* ve *Runnin' Wild* adlı siyah Broadway yapımlarında rol alan şov kızı Adelaide Hall'un adını verdiği bir bebeği vardı. Adelaide tıpkı Felice gibi geniş bir gülümsemeye sahip minyon bir güzeldi.

Felice geçen yıl, on dokuz yaşındayken bebeğini evde bırakıp Harlem'e kaçmış ve başarılı olduğunda onu yanına almayı planlamıştı. O güne kadar yükselişteydi ve yoluna çıkan herkesin vay haline. Anlattığına göre, voodoo'ya teşekkür etmesi gerekiyordu. Sekiz ay boyunca özenle ilahiler söyleyip loa ruhlarına kurbanlar sunduktan sonra Felice, Eden Lounge'da yedek oyunculuktan şov kızlığına yükselmişti. *Grup lideriyle* çıkıyordu.

Breeze büyüye inanmazdı. Ama *onun* fantastik hikayeleri ve bunlara inanması onu büyülüyordu. Ayrıca, tatlı olduğunda, Kewpie-bebek gülümsemesi Breeze'in tüm pürüzlerini yumuşatıyordu. Ve genellikle, onun karanlık, fırtınalı ruh hallerine aldırmıyordu bile. Onun kasırga gibi mizacına ayak uydurmak kendi melankolisinden uzaklaşmasını sağlıyordu.

Lo haklıydı; Louisiana'lı kızların bir ünü vardı: halk, biriyle karşılaşırsanız iflas etmeye ve iktidarsız kalmaya hazır olun derdi. Ama Breeze onun büyülerinin sevimli bir hobi olduğunu düşünüyordu. Mesela

Astroloji.

Lo'ya da öyle söyledi.

"Dinle bebeğim," dedi Lo, sigarasından zarif bir nefes çekerek. "Dengesiz kadınlarla seks en iyisidir. Ama Felice'in hınzır damarıyla oynanmaz..."

Breeze dinlemeyi bıraktı. Felice ile buluşmadan önce Groucho Barx'ı gezdirmek için sadece otuz dakikası olduğunu fark etti. Geç kalamazdı. Hoşnutsuz olduğunda, tatlılığı karanlık bir şeye dönüşüyordu. Lo'yu yanağından öptü ve o kadar hızlı gitti ki, başı döndü.

Ertesi gün, Breeze Felice'i yeni Chaplin filmi *Sirk*'in matinesine götürdükten sonra, ikisi Lenox'ta tembel bir gezintiye çıktılar. Cadde hareketli butikler ve restoranlarla doluydu ama kimse Lenox'a alışveriş yapmak için gitmiyordu. Önemli olan görünmekti. Şapkalar ve şapkalar, şallar ve satenler, bu cadde bir moda dergisinin hayata geçirilmiş haliydi. Trendler Lenox'ta doğar ve ölürdü. Breeze özel dikim ince çizgili takımıyla şıktı ve Felice, her ikisi de hoşgörülü erkek arkadaşının hediyesi olan leylak rengi bir bel frakı ve tam boy gümüş tilki paltosu giymişti.

Şubat sonu öğleden sonrası cehennem gibi soğuktu. Breeze bunu hissettiğine göre Felice de donuyor olmalıydı. Çorap giymemişti (çünkü özgürdü) ya da şapka takmamıştı (çünkü Madam C. J. Walker'ın salonunda yaptırdığı dalgalarını sergilemek istiyordu).

"Yeterince sıcak mısın, Felice?"

"İyiyim, şekerim."

"Parmaklarım dondu. Bu gece bir kira partim var ve buzlu şekerlerle oynayamam."

Felice ona göz kırptı. "Partide ellerini çok güzel ısıtacağım."

1928'de Breeze kira partilerinin vazgeçilmeziydi. Kiracılar kira ödemekte zorlandıklarında, özel evlerinde partiler düzenliyor, mütevazı bir giriş ücreti alıyor ve en iyi

kalabalığı çekmek için müzisyenlere fatura keserlerdi. Kiralık partiler sadece harika vakit geçirmek için değil, aynı zamanda dans pistinin havasını belirleyen müzisyenler, özellikle de piyanistler için kârlı bir yedek gelir kaynağıydı. Ve ekstra nakit, hanımının pahalı zevkleri olan Breeze için çok önemliydi.

Giyimine düşkün ve gezmeyi seven biri olarak Breeze tutumlu biriydi. Para kazanmaya başladığından beri sadece iki büyük, hayatını değiştiren alışveriş yapmıştı: Strivers' Row'daki kahverengi taşı ve gül ağacından yapılmış zarif bir Steinway piyano. Kare bir piyano, son derece nadir bulunan ve onun hassas özelliklerine göre ayarlanmış. Bu piyano onun bebeği idi.

Ve bu geceki kira partisinin ev sahiplerinin bir piyanosu olmadığı için, mükemmel piyanosunu eve götürmesi için kamyonu olan bir arkadaşını tutmuştu.

Breeze parmaklarına sıcak hava üfledi ve yürümeye devam etti. Tam o sırada, Felice'yle birlikte koro sırasındaki, cloche şapkaları ve samur süslemeli şallarıyla göz kamaştıran üç kişi Breeze'in yanından geçerek cilveli selamlar verdi. Felice onun yanında durdu, şıklığı içinde kibirli bir poz verdi ve asla gelmeyen bir onay bekledi.

Üçlü onun yanından geçti. Hatta içlerinden biri hiç özür dilemeden ona çarptı.

Yanakları aşağılanmışlıktan alev alev yanan Felice peşlerinden atıldı, kelimeler ve yumruklar havada uçtu. Breeze hızla onu belinden yakaladı ve yarı sürükleyerek yakındaki bir sokağa götürdü.

"Felice! O kızlarla dans ediyorsun; onlara diz çökmüş frengili fahişeler diyemezsin!"

"Kim yapamaz ki?" Öfkeden kuduruyordu. "Onları da sikeyim, seni de sikeyim."

"*Ben mi?*" Felice sevimliydi ama cehennemden, satın aldığı elmasları giyen öfkeli bir serserinin küfürlerine maruz kalmak için kaçmamıştı. "Bu kadar yeter. Sakin ol."

"Peki," diye homurdandı.

"Dışarıda aileler ve çocuklar var. İnsanların konuşmasını mı istiyorsun?"

"Ama o sürtükler beni öldürdü. Herkesin içinde, sanki ben bir hiçmişim gibi. Kim olduklarını sanıyorlar?"

Breeze hafifçe, "Kesinlikle frengili fahişeler değil," dedi. "Evet, kaba davrandılar. Ama senden şüphe eden son kişiler onlar olmayacak. Başını dik tut. Kim olduğunu unutma."

Felice alt dudağı titreyerek geri çekildi. "Yani, duymadın mı?"

"Neyi duymadın?"

"Fotoğraf hakkında." Hıçkırıklarını bastırmak için yumruğunu ağzına bastırdı. "Benim... üzerimde kıyafet olmadan çekilmiş fotoğrafım. Bir şekilde, bana musallat olmak için geri döndü."

"Ne zaman kıyafetleriniz olmadan fotoğraf çektiniz?"

"Ben çocuktum." Artık açıkça ağlıyordu. "New Orleanslı bir fotoğrafçı şehre gelmişti, beni gördü ve... şey, bunun önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Bunları vodvil yapımcılarına göstereceğini, onların da bana mavi şovlar için seçmeler ayarlayabileceğini söyledi. *Kirli* gösteriler. Paraya ihtiyacım vardı."

Breeze öfkeliydi. Genç Felice açıkça avlanmıştı ve onun gibi kızlar için seçeneklerin sınırlı olduğunu biliyordu. Hayatını iyileştirmeye çalıştığı için onu asla yargılamazdı. Kimse yargılamamalıydı.

"Her şey yolunda. Şşşt, üzülme şimdi." Kız hıçkıra hıçkıra ağlarken kolunu ona doladı.

"Millet konuşuyor. Dün iki seçmeye mi gittim? Yönetmenler beni görmezdi."

"Çıplak fotoğraflar yüzünden mi? Tanıdığımız şov kızlarının yarısı çıplak poz vermiştir."

"Ama bunu yaptıklarında sanat oluyor," dedi burnunu çekerek. "Kameranın arkasında Van Der Zee ya da Van Vechten var. Süslü ve bilimseldir ve Alain Locke bu konuda makaleler yayınlar. Ama beş para etmez küçük Felice bunu bir bataklıkta, bir

Genç bir kızı kandıran adı bir fotoğrafçı, bu kötü."

"Lo'yla konuşacağım," diye güvence verdi Breeze. "Diğer dansçıların sana iyi davranmasını sağlayacaktır."

"Elbette, Breeze, ama şehirdeki her oyuncu ajansına baskı yapamazsın. Belki... belki de Hollywood'u denemeliyim. Joanie Crawford çıplak filmler çekti ve şimdi büyük bir yıldız."

"O zenci değil Felice. Hollywood'da onun hizmetçisini ya da kölesini oynarsın, eğer şanslıysan." Breeze, Los Angeles genelevlerinin, memleketlerinde güzellik kraliçesi olan ama batıya taşındıktan sonra beyaz perde için fazla tombul, sivri dişli ya da karizmatik olmadıkları söylenen beyaz kızlarla dolu olduğunu duymuştu. İş bulamayan siyahi kadınlara ne oldu?

"Bak ne diyeceğim," diye başladı Breeze. "Kasabadaki herkesi tanıyorum; fotoğrafın kimde olduğunu bulup satın alacağım. Sonra da fotoğrafçıyı bulup filmi satın alacağım. Tamam mı?"

Gözyaşları pütürlü yanaklarını ıslatırken Felice kırpık kirpikli gülümsemesi ve kocaman, memnun gözleriyle ona baktı. Ve işte böyle, fırtına geçti ve güneş pırıl pırıl parladı.

"Sen arıların dizlerisin, Breeze." Parmak uçlarında durup adamın kulak memesini ısırды, eli pantolonun önünden aşağı indi. "Bunu benim için yapar mısınız?"

Tabii ki ederdi. Değer verdiği insanlara yardım edemeyecekse neden başarılı olsun ki? Sonny'yi, hayatta kalan son aile üyesini kaybetmişti. Breeze'in artık yardım edecek kimsesi yoktu.

Tam bunu ona söyleyecekken, kadının dikkati dağıldı. Nefes nefese, yüzünü kaldırıma döndü. "Bu... Aman Tanrım... Bu..."

Adelaide Hall'du. Broadway müzikalinde ünlenen Adelaide Hall. Bir hayranıyla konuşmak için durmuş, modern bir kadının Platonik ideali gibi görünüyordu, vizon kürkü ve cilalı bir bob giymişti. Memnun olan Felice ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Sanırım elbisesi Parisli bir tasarımcıya ait. Chanel mi? Lanvin mi? "Acaba bu bir değer mi?"

Breeze, "Bu çok değerli," diye söylendi.

Felice onu tepeden tırnağa taradı ve ışıltılı dört kollu inci bileziğinde karar kıldı.

"Breeze, bak! Böyle bir bileziğim olsaydı, yaşayan en mutlu kız ben olurum."

Kelimeleri kel bir erotizmle mırıldandı ve elini Breeze'in pantolonunun önünü yukarı aşağı ovmak için geriye doğru uzandı. Aniden arkasını döndü ve Breeze'i daha da geriye, sokağın gölgelerine ve bir duvara doğru itti. Tam o anda Felice dizlerinin üzerine çöktü ve uygar kafe toplumundan sadece birkaç adım ötede Breeze'e sakso çekti.

Tanrım, Fallon County'den çok uzaklara gelmişti. Lenox'ta saat 16:00'da muhteşem bir kabare dansçısından kafa almak mı? Eğer bu kozmopolitlik değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

İşte bu yüzden, Felice'i provaya bırakmak ve kira partisi için hazırlanmak arasında Breeze, Adelaide'in gösterişli inci bileziğinin bir kopyasını satın almak için bir kuyumcuyu ziyaret etmekten ilham aldı.

225½ Batı 137. Cadde. Garip bir adresti, ne orada ne de burada. Yılın en tuhaf günü olan 29 Şubat'ta gece yarısı başlayacak bir partiye kesinlikle yakışan arada kalmış bir ev. Artık gün.

Kiracılar, dramatik cumbalı pencereleri olan taş grisi kahverengi bir binanın zemin katında oturuyorlardı. Suareye salon ev sahipliği yapıyordu ve dansa yer açmak için tüm mobilyaları bir köşeye taşımışlardı. Kovalar dolusu kaçak cin ve viski (İçki Yasağı'nın en iyisi), bir kilim ve neredeyse elli beş çift ayak evin altını üstüne getiriyordu.

Breeze ve kare piyanosu her şeyin merkezindeydi.

Saatler boyunca tuşlara kolaylıkla vurdu ve mekandaki her flapper, aşçı, gangster, hamal ve ressamın iplerini çekti. Kalabalığın boğazını sıkıyor, ritmi ve zonklayan alt akımı sağlayarak onların Dionysos zevklerini körüklüyordu.

Mutlu! Üzgün! Kötü olmak çok güzel!

Breeze kalabalığın kendinden geçişini, yüzlerindeki vahşi coşkuyu izledi ve tüm bunların mimarı olmaktan memnuniyet duydu. Saat gecenin üçüydü ve her yer cin, tütün, esrar, Chanel No. 5 ve ter kokuyordu: Eau de Rent Party, 1928. Ve şimdi Breeze'in elleri ağrıyordu. Neyse ki Cuma Şövalyelerinden biri o mola verdiğinde onun yerini doldurmak için hazırды.

Felice garip davranıyordu. Dansı çılgınca, kaotikti, sanki ölüleri diriltten bir büyücü kadın gibiydi. Bütün gece kalabalığın içinde çılgınca Charleston dansı yaptı, arada bir durup piyanosunun arkasında oturan Ezra'nın dudaklarını gagaladı. Bu her şeyden çok bölgesel bir şeydi. Onu öptüğünde tutkusuzdu, yüz ifadesi korkunç derecede boştu. Arada bir dansı bırakıp uzak bir köşede pusuya yatıyor, ojelerini yavaşça sıyrıyor, ayaklarının etrafında kırmızı pullar birikirken gözleri odanın içinde geziniyordu.

Mutlu! Üzgün! Kötü olmak çok güzel!

Pürüzlü yanakları, dudakları ve dizleriyle baştan çıkarıcı görünüyordu. Ama Felice'le ilgili çoğu şeyde olduğu gibi bu da bir kılıftı. Ters giden bir şeyler vardı. Onu daha önce de böyle davranırken görmüştü, en son şehir merkezindeki Lord & Taylor'da beyaz bir tezgâhtar kız onları görmezden geldikten sonra. Felice öfkeyle titremeye, düzensiz nefes almaya ve korkunç küfürler mırıldanmaya başlamıştı. Breeze onu eve koşturmuş, ona mırıldanmış ve kollarında sallamıştı.

Manik nöbetleri korkutucuydu ve Breeze kendine ya da bir başkasına zarar verebileceğinden korkuyordu. Ama o da ona karşı bir şeyler hissediyordu. Ve belki de, derinlerde bir yerde, onun hissettiklerini kıskanıyordu.

Her şeyi. Duyguları bir kenara saklanmış, içinde kireçleniyordu. Ama Felice öfkesine korkunç bir dolaysızlıkla erişti. Dışarı çıkmasına izin verdi. Duyguları onunki gibi onu içten içe kemirmiyordu.

Felice'nin arkasından yaklaştı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir dakikalığına çatıya ç ı k a l ı m ."

Kirpikleri ve boş cilvesiyle gülümsedi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Felice'nin kürkünü, paltosunu ve şapkasını aldı ve dondurucu Şubat gecesinde gizlice dışarı çıktılar. Breeze binanın arka tarafındaki yangın merdivenini indirdi ve Felice'yi üzerine çıkardı. Birlikte bitmemiş düz çatıya tırmandılar. Korkuluk yoktu, sadece gece gökyüzüne dönen duman bulutları pompalayan bir baca vardı.

Dolunay kırmızıydı. Ateş kırmızısıydı ve Felice -kendi deyimiyle- bir voodoo şilisiydi. Ezra yaşadığı sürece o ayın canlı görüntüsünü unutamayacaktı.

Orada durmuş, kürklerine sarınmış, kendine sarılmıştı. Yüzü tuhaf bir şekilde boştu. Alnının etrafına bir parça dantel sarmış, moda olduğu üzere bunu takılarla süslemişti. Giysi giydirme oyunu oynayan bir çocuktan farksızdı. Yirmi yaşında olmasına rağmen kırk yaşına yetecek kadar hayat yaşamıştı ama bazen Ezra'ya çaresiz bir çocuğu hatırlatıyordu.

Breeze ona bir adım daha yaklaştı. "Felice, kendini kötü mü hissediyorsun?"

Sakince gözlerini kaçırdı ve ondan uzaklaştı. "Ben iyiyim, neden?"

"Güzel..." Ezra önsezili bir kıyamet duygusu hissetti ama planına devam etti. "Sana bir şey vermek istiyorum."

Hediyeyi ona partiden sonra vermeye niyetlenmişti; şehirdeki bir gece için mükemmel bir son olacaktı. Ama şimdi vermenin daha iyi olacağına karar vermişti. Bir hediye onu içinde bulunduğu durumdan çıkarabilirdi.

"Breeze!" Gözlerinin arkasında umut parladı. "Ne kadar naziksin, sevgilim. Ne için?"

Omuz silkti ve cazibesini konuşturdu. "İhtiyacım var mı

Neden? Sen benim kızımsın."

"Benim kahramanım." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Ona doğru yürüyen Breeze ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı ve kızın eline tutuşturdu. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aç şunu."

Açlıkla baktı. Dört kollu inci bir bileklikti, tıpkı Adelaide Hall'un o gün daha önce taktığı gibi. Hayatında gördüğü en zarif mücevher parçasıydı.

Ona Adelaide'in bileziğini vermenin, tıpkı onun söylediği gibi, onu yaşayan en mutlu kız yapacağını düşünmüştü. Ama o mutlu değildi. Ağır çekimde, ifadesi keskinleşti. Bakışları bir bıçak gibi adamın içine saplandı.

"Bilezik mi?" diye tükürdü hissedilir bir nefretle. Sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Yüzük olacağını sanmıştım."

"Sen... sen bunu sevmedin mi? Bu bir..."

"Biliyorum, Adelaide Hall'un giydiği. Biliyorum. Biliyorum. *Biliyorum. Biliyorum.* Ama sandım ki... sandım ki beni buraya evlenmek için çağırdın. Breeze, gecenin bir yarısı kız arkadaşını bir hediyen olduğunu söyleyerek çatıya getiremezsin, sonra da bu bir nişan yüzüğü olmaz."

Kekeledi, kafası karışmıştı. İki farklı gezegende, iki farklı konuşma yapıyorlardı. "Ama evlenmek hakkında hiç konuşmadık. Bekliyor muydun-"

"Neden benimle evlenmiyorsun?" Kadın manyakça volta atarak ona bağırdı. "Başka bir kadın mı var? Eden Lounge'daki kızların sana nasıl asıldığını görüyorum. O akbabalar, benim olana açlar. Bu şehirde kimse bana saygı duymuyor. Kendi dostum da dahil. Ama ben annem değilim. Bir erkeğin hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim." Onun önünde durdu. "Sen bir yalancı ve dolandırıcısın."

Breeze bunların hiçbiri değildi. Ne olduğunu çok iyi biliyordu: Leydisine vurulmuş ama kesinlikle evlilik sözü vermemiş bir adam. Ama Felice'nin yüzünde gök gürültüsü gibi, ne yapacağı belli olmayan bir ifade vardı.

onun ruh halini kötüleştirmek istemiyorum.

"Bileziği alır mısınız?" Yavaşça bileğini tuttu ve elinin üzerinden geçirdi. Parlak inciler karanlıkta parlıyordu. "Gördün mü? Üzerinde çok güzel duruyor."

Gözlerinden acı yaşlar akarak bileziğe baktı.

"Breeze..."

"Evet?" Nefesini tuttu.

"Lo beni korodan kovdu. Ona kızları benim tarafıma çekmesini söyleyeceğini söylemiştin. Ama onun yerine beni kovdu, Breeze. Beni kovdu!"

"Neden?"

"Lenox'ta beni küçümseyen kızlardan biri mi? O... şey, merdivenlerden düştü. Dört parmağı ezildi. Aylarca dans edemeyecek. Lo ona vudu büyüğü yaptığımı söyledi ve beni kovdu."

Ezra'nın midesi bulandı, içini bir kıyamet duygusu kapladı. Bu geceyi tersine çevirebileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

"Lütfen bana onu incitmediğini söyle. Onu... merdivenlerden aşağı mı ittin?"

"Hayır, Lo'nun dediği gibi voodoo kullandım." Ona alaycı bir bakış attı. "O kaltak bunu hak etti."

Breeze vücudundaki tüm nefesi dışarı verdi. Felice'i ilk kez seksin ve cazibenin yarattığı bulanıklık olmadan net bir şekilde gördü. Kız biraz aklını kaçırmıştı. Ve adam ondan biraz korkuyordu. Belki de başından beri korkmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Lo ile konuşacağım. Bırak düzelteyim; seni hatta geri alacağım." Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu ama bu noktada onu sakinleştirmek için bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

"Hayır. Bunu benimle evlenerek düzelt," dedi kesin bir dille. "Ve beni eve, Louisiana'ya geri götür. New Orleans'a taşınabiliriz. Sen Breeze Walker'sın, Harlem'in öz evladısın. Orada çok iyi iş çıkarırsın. Büyük partilere ev sahipliği yapan ve şehirdeki en iyi evlere davet edilen bir çift olurduk. Ve

Bebeyimi geri alırdım. Bebeğimi çok özledim.

"Şimdiye kadar bir yıldız olacağımı sanıyordum ama mahvoldum. Harlem'den nefret ediyorum. Açık alanları özlüyorum. Bataklik seslerini. Burada yıldızları göremiyorum. Evlen benimle," diye yalvardı. "Evlen benimle ve beni eve götür."

Şaşkına dönen Breeze sadece başını sallayabildi. Felice'yle evlenmemekle kalmıyor, onunla birlikte olmak da istemiyordu. Şu anda, sevdiği biriyle birlikte olmak istediğini -hayır, buna ihtiyacı olduğunu- açıkça anlamıştı. Onu sevecek, tıpkı onun kendisine baktığı gibi ona bakacak bir kadına ihtiyacı vardı.

Ayrıca, Güney'e dönme ihtimali sıfırdı. Breeze'in kalabalığa, dumanla dolu dans salonlarına, icat edilmesine yardım ettiği sese ihtiyacı vardı. Harlem'de bir erkek olmasına izin verilmişti. Harlem'de özgürdü.

"Bunu yapamam," diye sessizce itiraf etti. "Geri dönmeyeceğim. Ben oraya ait değilim."

"Beni sevmiyorsun." Beyan kılığına girmiş bir soruydu bu.

Yanıt vermediği için ne kadar korkak olduğunu çok sonra anlayacaktı. Felice'nin öfkesi patlamaya hazırdı ve onu deliliğe itmekten çok korkuyordu.

Ama Felice çoktan oradaydı. Gözleri fırtınalı bir hal almıştı. Bileziği gittikçe daha sıkı kavırıyor, tüm vücudunu saran bir öfkeyle titriyor, olduğu yere çakılıp kalıyordu.

"Umarım ölürsün," dedi ürkütücü derecede sakın, ölçülü bir tıslamayla. "Hayır, hayır, hayır. Umarım *yaşarsın*. Ezra 'Breeze' Walker, seni ölümsüzlükle lanetliyorum. Sonsuza dek yaşayacaksın, kaçma umudun olmadan. Beni sevmediğini biliyorum ama bir gün gerçek aşkı bulacaksın. Ve o zaman hissettiğim acıyı anlayacaksın. Seni bununla lanetliyorum.

"Sen onu bulana kadar yüzü aklından çıkmayacak Ezra. Ve evet, onu bulacaksın ve seveceksin. Ama o da benim gibi ölecek. Aynı gün."

Ve sonra, 29 Şubat 1928'de s a a t 3:30'da, Felice

Fabienne kendini 225½ Batı 137. Cadde'nin çatısından aşağı atmış ve dört kat aşağı düşerek ölmüştür.

Zemin kattaki dairenin penceresinin dışındaki betonun üzerine düştü. İçeride, partiye katılanlar habersizce öfkelenmeye devam ediyordu. Brownstone'un trajedinin gölgesinde kalması nedeniyle sahipleri taşındı, binaya tahta çakıldı ve terk edildi ve doksan yıldan fazla bir süre bu şekilde kaldı.

Sonunda adli tabip Felice'nin parti elbisesini, ayakkabılarını ve bileziğini bir kutuya koyarak Thibodaux, Louisiana'daki annesine gönderdi. O, büyük şehre akın eden, ancak fark edilmeden ölen ya da bilinmezlik içinde kaybolan birçok yıldız gözlü küçük kasaba güzelinden sadece biriydi. Felice Fabienne unutulmuştu.

İşte yirmi sekiz yaşındaki Ezra Walker böyle ölümsüz oldu.

BÖLÜM 16

KRONOLOJİK OLARAK PRIM

17 Şubat 2024

Ezra son derece çılgın hikâyesini tamamlarken Ricki felç olmuş bir halde, "İşte böyle bitecek," diye düşündü. *Bu adam deli ve beni öldürecek. Hızlı düşün, Ricki. Seçeneklerin neler? Bayan Della, Su Teyze'yle Rus hamamında, yapılacaklar listesindeki üçüncü maddeye ulaşıyor. Ben evde yalnızım. Polisi ara. Hayır, siyah bir adam için polisi arayamam! Ama ya gerçekten beni öldürmeye çalışırsa? Ya saf kadınları baştan çıkarıp Anne Rice'ın hayran kurgusu arka planıyla dikkatlerini dağıtan ve güzel çıplak elleriyle onları boğarak öldüren bir kadın katili hakkında bir Netflix belgeseline konu olursam? Kız kardeşlerime bu zevki tattırmazdım. POLISI ARA. Hayır, Salı'yı ara. Ama telefonum nerede? Siktir, dükkânın önünde çantamda unutmuşum! Tamam, nefes al. Ani hareket yok. Korktuğunu anlamasına izin veremezsin. Tanrım, neden? Sana sadık bir hizmetkâr olmadım mı, Tanrım? Hayır, haklısın, olmadım. Ben dinsiz bir pisliğim, ho-ish eğilimleri olan adi bir Katolik'im, ama beni kurtarırsan rehabilite etmekten mutluluk duyarım, Tanrım. Bu ilk kez olmuyor.*

iyi alet başımı belaya soktu, ama kendimi savunmam gerekirse, hiç böyle hissetmemiştim, insanların hakkında şiir yazdığı, her şeyi riske attığı, uğruna biraz delirdiği o coşkulu şey... ama dersimi aldım, Tanrım. Lütfen beni bu dengesiz psikopattan kurtar.

Ricki hâlâ yerde Ezra'yla sarmaş dolaştı, kafasından düşünceler geçerken yanağı hâlâ onun göğsünde idi. Gerçekten buna inanmasını mı bekliyordu? Kalbinin çılginca, kesik kesik çarpışını hissetmemesini umuyordu. Ya da tüm vücudunun korku içinde nasıl kaskatı kesildiğini fark etmemesini.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığıyla yıkanan stüdyosu neredeyse rahatsız edici derecede aydınlıktı; bir önceki gecenin baştan çıkarıcı karanlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Ricki parlaklığa karşı gözlerini sıkıca kapattı, göz kapaklarının arkasında ışık fışkileri patlıyordu.

Hızlı düşünmek zorundaydı.

Ricki kendi güvenliği için korkmuş görünemezdi. Yavaşça kendini Ezra'dan kurtardı ve tüylü halısının üzerine oturdu. Rahat görünmeyi umuyordu, ki tamamen çıplakken ve kuruntulu bir delinin yanına tünemişken bu oldukça zordu. Umduğundan daha teatral olan bir esneme-gerinme kombinasyonundan sonra, en yakın giysiyi - Ezra'nın gömleğini- kaptı ve üzerine geçirdi. Gömlek kalçasının ortasına kadar düştü.

"Su ister misin?" diye sordu neşeyle, stüdyosundan mutfığa doğru ilerlerken. Sinirleri yıpranmıştı, sinir krizinin eşiğindeki Tinker Bell gibi parmak uçlarında süzülüyordu.

Ezra yerden doğruldu, tek çorabı, boxer külotu ve kilometrelerce uzunluktaki sinirli göğsüyle sinir bozucu bir çekiciliğe sahipti. Elini yüzünde gezdirdi, gözle görülür bir şekilde mutsuzdu. Endişeyle ona baktı.

"Ricki? İyi misin?"

"Ben harikayım! Neden olmayayım ki?" Sesi

Normalden birkaç oktav daha yüksek. Ricki yorucu bir sakinlikle buzdolabından bir sürahi filtrelenmiş su çıkardı ve tezg hın üzerine koydu. Suyu bir barda a doldurdu. Sonra sırtı Ezra'ya dönük bir şekilde yavaşça lavabonun altındaki bozuk paralar, artık kullanılmayan bir Fenty ruju, Pantone cipsleri, kibritler ve iki kırık sa  maşasıyla dolu çekmeceye uzandı. Her iki eline birer tane aldı ve sonra yüzünü Ezra'ya dönerek sa  maşalarını derme çatma bir ha a dönüştürdü.

Ezra'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aya a kalktı. "Sakin. Kımıldama," diye homurdandı Ricki.

Tekrar yere oturdu.

Ricki önündeki sa  aletlerini kullanarak ona yaklaştı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Sen ne..."

"MES H'İN GÜCÜ SÖZİ ZORLUYOR!" o sa  maşasını ona doğru iterek bağırdı. "Bunu yapmana gerek yok Ricki."

"Sen vampir misin?"

"Bir *vampir* mi?" diye inledi dünyadan bıkkın bir i  çekişle. "Bunu olduğundan daha kötü hale getirmeyelim. Vampirler kanla beslenir ve doğaüstü g  lere sahiptir; onlar canavar. Bizim tek ortak noktamız  l ms zl k. Vampirler hayat verilen  l  insanlardır. Uzun  m rl ler ise  lemeyen, yaşayan insanlardır." Ve sonra, incinmiş bir ses tonuyla ekledi, "Bunu kastetmedi ini biliyorum, ama bize vampir demek... aslında aşağılayıcı ve küçük düşürücü. Politik olarak doğru değil."

"Ah, *pardon*."

Ezra i  çekerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bana bir adım daha yaklaşırsan seni bitiririm."

"Ne yapacaksın, beni öldürene kadar kıvıracak mısın? Ben  lemem!" Yenilmiş görünen Ezra tekrar yerine oturdu.

Ricki her yeri titreyerek onun önünde durdu. Haçı yavaşça indirdi ama bunun tek nedeni kaslarının onları tutmaya devam edemeyecek kadar titremesiydi.

"Ricki, ben vampir değilim. Ben de senin gibi normal, sıcaķkanlı bir insanım. Sadece bazı benzersiz özelliklerim var."

"Eşsiz özellikler," diye tekrarladı kuşkuyla.

"Evet. Çok yıllık bitkiler öldürülemez. Ayrıca, yaşlanmanın etkilerini hissetmeyiz ya da hastalanmayız. Soğuk algınlığı bile olmaz. Hiçbir hastalığa yakalanamayız ya da hastalık bulaştıramayız ve kısırız. Bebek yok."

"Hastalık ve bebek yok mu? O zaman neden prezervatif taktın?"

"Şey, çünkü bunu yapmamak kötü bir davranış." Görünürde rahatsızdı, boğazını temizledi. "Diğer büyük fark ise güçlü bir iz bırakmamamız."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani insanların akıllarında kalmıyoruz," diye açıkladı. "Kural şu ki, bir ölümlüyle bir ay boyunca düzenli olarak temas kurmazsam, ölümlü beni unuttur."

Tanıdıkça irkildi. *Bir ay içinde beni unutacaksın.*

"Herkesin bir zamanlar hissettiğı o sisli anıya dönüştüm. ya da başka bir zaman. Hiç bir yerde duyduğunuz ve kimin anlattığını hatırlayamadığınız bir hikayeyi tekrarladınız mı? Bu çok yıllık bir hikayeydi. Hiç de ja vu hissine kapıldınız mı, hatırlar gibi olduğunuz ama tam olarak hatırlayamadığınız bir kişiyi anımsadınız mı? Çok yıllık. Hiç eski fotoğraflarınıza, grup çekimlerinize bakıp yerini çıkaramadığınız birini gördünüz mü? Çok yıllık."

"O zaman neden seni hatırlıyorum? Salı seni ve Bayan Della'yı neden hatırlıyor?"

"Çünkü sizi her zaman görüyorum! Unutulmam için bir ay geçmesi gerekiyor."

"Mmm," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Seni bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum Ezra ama çok yıllık diye bir şey yok. Şakayık, daylilies ve lavanta gibi çiçekler dışında."

"Dün gece bit pazarındaki adam mı? Ölüme mahkum olduğumuzu söyleyen. O bir Perennial'dı. Ve bizim

korkunç bir fikirdi çünkü Çok Yıllık-Ölümlü ilişkilerinin sürdürülmesi imkansızdır."

"Elbette, bunu herkes biliyor," dedi Ricki, sesi alaycıydı. "Söylesene Ezra, senin ne olduğunu nereden biliyordu?"

"Uzun ömürlüler her zaman diğer uzun ömürlüleri görebilir. Birbirimize odaklanmamış, bulanık görünüyoruz. 3D gözlükler olmadan 3D film izlemek gibi, bu arada film deneyimini yükselttiğine hala ikna olmadığım bir teknoloji." Bir süre durakladı. "Sana bir şey sormama izin ver. Portreni alması için kimi gönderdiğimi hatırlıyor musun?"

"Elbette biliyorum. O..." Ricki kaşlarını çatarak aslında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Hatırlamaya çalışmak için beynini zorladı.

"Ben... şey, ben sadece..."

"Size telefon numaramı veren kişiyi hatırlıyor musunuz?"

"Şey, aklımda kaldığı kadarıyla, pek hatırlamıyorum..."

"Bir isim hatırlıyor musun? Ne giyiyorlardı? Herhangi bir detay?"

Bu gerçek olamaz, diye düşündü, zihni hızla çalışıyor, kalbi küt küt atıyordu. *Bunların hiçbirisi gerçek değil.*

"O benim danışmanımdı, Dr. Arroyo-Abril. Kendini Asistanıma iyilik olsun diye. O da bir Perennial. Ve zihninizden kayboluyor."

Ricki'nin nutku tutulmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bu kadını hatırlayamıyordu. Belli belirsiz bir anısı vardı... bir şey mi? Sümbülteber kokusu. Karda çıtırdayan botlarının - Uggs olabilir- sesi. Ama ayrıntılar zihninin gerilerinde pikseli bir bulanıklıktı.

"Portremi alması için onu neden gönderdin?"

"Çünkü sana aitti. Onu almak zorundaydım." Durakladı, başka tarafa baktı. "Sonsuza dek senin yüzünü hayal ediyordum."

Ve sonra Ezra hikayenin geri kalanını dinlemesi için ona yalvardı.

Ricki yumuşadı. "En fazla iki dakikan var."

Böylece konuşmaya başladı.

Ona ilk başta lanetin gerçek olduğuna inanmadığını söylemiş. Kim inanırdı ki?

Felice'in ölümünden duyduğu suçlulukla New York'tan gitmesi gerektiğini biliyordu. Fallon County söz konusu bile olamazdı ve yaşadığı diğer tek yer Fransa'ydı. Böylece Paris'e gitti ve ölmeye çalıştı. Ölümlülüğünü test etmek istedi. Kavurucu derecede sıcak bir akşam, körkütük sarhoş oldu ve kendini Seine Nehri'ne attı. Ama saatler sonra nehirden çıkarıldı. Canlı ve çiziksiz. Sol Yaka'da bir kafenin arkasındaki ara sokakta çakmakla kendini yakmaya çalıştı. Ama alevler hiç tutuşmadı. Sonunda, hiç beklemediği bir anda kendisini öldürmesi için bir kiralık katil tuttu. İri yarı tetikçi elinde bir tabancayla dairesine geldiğinde, adam dondu kaldı ve sonra ateş etmeyi reddetti.

"Bunu neden yaptığınızı biliyorum ama işe yaramayacak," dedi silahlı adam Fransızca olarak. "Sen bir Perennial'sın. Ben de öyleyim. İlk başta korkutucu ama alışacaksın. C'est la vie!"

Dost canlısı ölümsüz silahşör ona bir kartvizit uzattı, elini sıktı ve ortadan kayboldu.

Perennial Yaşam Koçları, Inc.

YALNIZ DEĞİLSİN.

Şehrinizde yardımsever ve bilgili bir PLC
bulmak için bugün arayın!

*Tüm uzmanlarımız Çok Yıllık Bilimler alanında
doktora derecesine sahiptir.

*Referanslar istek üzerine sağlanır.

1-555-345-3488

Ve böylece Dr. Arroyo-Abril'i buldu. Doktor aracılığıyla
-kendisi de uzun süredir ölümsüz olan- Ezra

Onun gibi yaşlanmayan insanlardan oluşan uluslararası bir ağ. Teşhisi ölümsüzlüktü ama onun türü için uygun terim Çok Yıllık'tı. Ezra bir *Perennial*'di. Şimdi sonsuza dek yirmi sekiz yaşındaydı ve herhangi bir insanın taşıması gerekenden daha fazla anı ve tarih taşıyordu. Yaşlı bir kalbe sahip genç bir adam, dünyaya yetişmek için tökezliyor, hangisine tutunması gerektiğini merak ediyordu: geçmişe mi yoksa bugüne mi?

Ezra, havasız ve penceresiz bir odada tıkırdayan bir saatti. Kaçınılmaz bir yalnızlık içinde ve kozmik amaçsızlığından kurtulamayarak 1 Şubat 1932'ye kadar Paris'te dolaştı. Dört yıl sonraydı, lanetinden sonraki artık yılı. Fiziksel dünya ile ruhani dünya arasındaki perdenin giderek incelmesi bir zamandı. Amacı netleşmişti.

1 Şubat'ta rüyalarında onun yüzü belirdi. Felice'nin onu lanetlediği gerçek aşkı. O gün ve tüm Şubat ayı boyunca, onun yüzünün yanı sıra birbirinden kopuk, karmakarışık müzik notaları da peşini bırakmadı: bir türlü tutturamadığı bir şarkının parçaları. Göğsünde bir karıncalanma, huzursuz bir çekiştirme, henüz yapmadığı anılar için bir özlem hissetti.

Ezra ilk kez istemeden Harlem'e geri dönmüştü. Daha ne olduğunu anlamadan, kahverengi taşına geri dönmüştü. Ve bütün ay boyunca sokaklarda dolaşarak bu kadını aradı, Felice'nin lanetine inanılacak olursa, onu bulduktan kısa bir süre sonra ölecek olan gerçek aşkına duyduğu özlemle yanıp tutuşuyordu. Ancak Mart ayının ilk gününde özlem azaldı, imgelemler durdu ve Ezra kendini gitmek için özgür hissetti. Ve gitti, müziğin olduğu her yere seyahat etti. Saint Louis. Abeokuta. Chicago. Londra. Trenchtown.

Sonra, dört yıl sonra, bir sonraki artık yılın 1 Şubat'ında her şey yeniden başladı. Rüyalarında onun yüzü ve garip müzik parçacıkları tarafından ziyaret edildi. Ve bir kez daha, bir aylığına Harlem'deki kahverengi evine geri çekildi. Ve bu böyle devam etti, her Şubat ayında

Ezra, yılın ilk gününden yirmi dokuzuncu gününe kadar Harlem'de Büyük Aşk'ını aradı.

Ne zaman buluşacağız? diye merak ederdi. *1944? 1976? 2112? 3068?* Bilmemek başlı başına bir ıstıraptı. Ezra zaman çizgilerinin çarpışacağı günü beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Ve sonra onu kendisinden çok uzaklara göndermek zorunda kalacaktı. Başka bir trajediyi önleyecekti.

Ezra neredeyse bir asırdır onun yüzünü zihninde canlandırıyordu ama onu gerçek hayatta hiç görmemişti. Ta ki onu Eden Lounge'un bulunduğu bahçede görene kadar.

"Çok korkmuştum," diye itiraf etti yavaş ve derin ses tonuyla. "Bir başlangıç ve bir son gibi hissettim. Onlarca yıl seninle tanışmaya hazırlandıktan sonra, ben... hazır değildim. Çünkü aşık olacağımı biliyordum ve seni gitmeye ikna etmem gerektiğini de biliyordum. Ve içten içe, gitmeyeceğini de biliyordum." Bakışlarını aşağıya doğru çevirdi. "Hayatımda çok fazla kayıp yaşadım. Buna katlanamam."

Ricki, Ezra'nın bu yorumları mutlak bir açık sözlülükle dile getiriş biçimini düşündü. Kulağa daha da çılgınca geliyordu. Kıçı tezgâha çarpana kadar ondan yavaşça uzaklaşarak mutfağa girdi.

"Yirmi sekiz yaşında olmadığını söylüyorsun. Sen aslında yaşlı bir adamsın."

"Aslında yirmi sekiz yaşındayım ama 1928'den beri yirmi sekiz yaşındayım. Yani teknik olarak yüz yirmi dört yaşındayım." Ve sonra alçakgönüllülüğü denedi. "Ben yaşlı değilim; kronolojik olarak birinci sınıfım."

Ricki ona alev alev yanan bir öfkeyle baktı. Ezra yutkundu ve şaka yapmanın sırası olmadığını anladı.

"Bunu sana binlerce farklı şekilde anlatmaya çalıştım," diye devam etti, gözleri yalvarırcasına. "Ama her yol kulağa çılgınca geliyor. Biliyorum."

"Anladığını sanmıyorum." Sesindeki titremeye engel olmaya çalıştı. "Özetleyelim, olur mu? Sen ünlü bir caz sanatçısıydın."

Rönesans döneminde piyanist. Dükkanımdaki bir kira partisinde çalana kadar hayatının tadını çıkarıyordun. O sırada kız arkadaşın sana büyü yaptı ve çatıdan atladı."

"*Bu* binanın çatısı," diye belirtti. "Tekrar etmekte fayda var."

"Ve, iddiaya göre, bu senin piyanon." Hışımınla piyanonun yanına gitti ve elini tepesine vurdu. Yok edici bir güç onu hizaya getirdi ve vücuduna sıcak karıncalanmalar gönderdi.

Ezra onu izledi, bakışları sahipleniciydi.

"O benim," dedi sessizce. "Muhtemelen bu yüzden böyle hissediyorsun."

Ricki sanki açık bir ateşe dokunmuş gibi elini çekti.

"Elbette. Ve her artık yıl Şubat'ında ruh eşinizi bulmak için Harlem'e çekiliyorsunuz. Ve bunun ben olduğuma inanmam bekleniyor."

Ellerini arkasında yere koyan Ezra biraz geriye yaslandı. Gözleri ciddiyetle onun yüzünü aradı.

"Bilmiyorum Ricki..." diye başladı. "Ruh eşim olduğuna inanıyor musun?"

Ve sonra, bir an için, bakışları çarpıştığında, önceki gecenin duyu-hafıza sahneleri ani bir yumruk gibi ona çarptı. Ağzı, dili, elleri, ilk kez içine girerken çıkardığı hırıltının aç çaresizliği. Ezra Walker'a olan bağı dünyayı sarsacakmış gibi hissediyordu.

Tanrım, Ricki onun için çok zayıftı. Yine de. Aklını kaçırmış olduğunu bilse bile.

Kendini *toparla*, diye düşündü, rahatlatıcı bir nefes alarak. *Sakın bocalama.*

"Ya Felice?" diye devam etti kararsız bir sesle. "Onun Ailesi mi? Halkı mı?"

"Annesine eşyaları gönderildi: kıyafetleri, ayakkabıları ve inci bileziği. Belki eşyaları hala ailesindedir. Ölümü gazetelere bile yansımadı; nüfus kayıtlarında bile görüldüğünden şüpheliyim."

"Uygun. Araştırmamı yapmayacağımı sanmayın," diye tehdit etti.

"Ricki, kulağa saçma geldiğini biliyorum. Ama tüm bunları neden ben icat edeyim?"

"Shrooms? Peyote? Çoklu kişilik bozukluğu mu? Üçüyle de deneyimi olan erkeklerle çıktım. Belirtileri biliyorum."

Ezra yerden kalkarak, "Beni dinle," dedi. Ricki bu kez ona izin verdi ama yine de güvenli bir mesafeyi koruyarak mutfağa doğru geri çekildi. "Kaderimizde varmış. Bu yüzden sürekli karşılaşıyoruz. Bu bir tesadüf değildi. Birbirimize aşık olmak kaderimizde varmış."

Ricki kıpırdamadan durdu, nefesi boğazında düğümlendi. Eğer gerçekten de kaderli aşıklarsa (olamayacağını biliyordu ama *eğer* öyleyse), Felice'in lanetinin geri kalanı da doğru olacaktı. Üzerine ciddi bir farkındalık çöktü ve bu Ezra'nın hikâyesindeki diğer tüm ayrıntılardan çok daha ağır geldi.

"Eğer ruh eşiysek," diye nefes aldı, "o zaman benim de kaderimde 29 Şubat'ta ölmek var."

Ezra'nın tüm vücudu solmuş gibiydi. "Seni kurtarmaya çalıştım Ricki. Sana Harlem'i terk etmeni söyledim. Çok derine inmeden önce senden kaçmaya çalıştım. Ama işte buradayız. Ve artık çok geç."

"Çünkü 29 Şubat'a on iki gün kaldı."

Başını salladı, perişan bir halde. "Ve hepsi benim hatam. Bunu sana ben yaptım. Ve seni kaybetme düşüncesine katlanamıyorum."

Ricki kafasını ileri geri sallayarak zihnini toparlamaya çalıştı. "Üzgünüm, hayır. Hayır. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Ezra, belli ki bir tür zihinsel kırılma yaşıyorsun ya da... ya da... halüsinasyon falan görüyorsun." Bunu histerik bir çocukla konuşur gibi nazikçe söyledi. "Kara ya da başka türlü büyüye inanmıyorum."

"Duygusal berraklığı artırmak için düşünüzde okaliptüs asılı."

"*Bu bir estetik*," diye açıkladı. "Ve bana bakma

böyle!"

Sabırsız bir ses çıkardı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ricki kendini mahvolmuş, oyuncak edilmiş hissediyordu. Kendini kozmik bir şaka gibi hissediyordu. Onun kollarında bu kadar sert düşebilmesi, kendini bu kadar korunmuş ve kutsal hissedebilmesi acımasızlığın da ötesindeydi. Ricki, Ezra'nın yanındayken onsuz olduğundan daha çok kendisi gibi hissediyordu. İçine vahşi bir sızı koymuştu. Onu arzulamasını sağlamıştı; o kadar sert düşmesini sağlamıştı ki... ama ona inebileceği bir yer vermemişti. Ve şimdi havada asılı duruyordu, korkunç bir arafta. Tabii ki ölüm cezasına kadar.

Onun için hissettiklerini hissetmek ve bunun elinden alınması, bu bağı hiç hissetmemekten daha kötüydü.

Neden bu çirkin, saçma durumları arıyorum? Yeni bir başlangıç yapmak için altı eyalet uzağa taşındım ama felaket kişiliğimden kaçamıyorum. Ay'da bile ben olurdum.

"Diyelim ki, çılgınca bir olasılıkla doğruyu söylüyorsun," diye sertçe söze başladı. "1928'den beri ne yapıyorsun? Yeryüzünde amaçsızca dolaşıyor muydun?"

"Aşağı yukarı."

Ricki ellerini havaya kaldırdı. "Ayrıntılar!"

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Lanetten dört yıl sonra geri döndüğüm ilk Şubat ayında Harlem'in aynı yer olmadığını fark ettim. Yıl 1932'ydi. İçki yasağı sona ermişti ama Rönesans da sona ermişti; Buhran Harlem'i mahvetmişti. Ve kimse beni hatırlamıyordu. Ne Lo, ne de grubum. Sanki eski dünyam beni kapının dışına itmiş, kilidi arkamdan çevirmişti. Bu yüzden her dört Şubat'ta bir evimde kaldım ama geri kalan zamanlarda evimi kiraya verdim ve dünyayı dolaştım. Müzik neredeyse oraya gittim.

"Kendi parçalarımı çalamayacak kadar tıkanmıştım, bu yüzden... yani bir influencer oldum. Ama bugünlerde hepinizin düşündüğü gibi değil. Önemli olan sanatçıları etkiledim. Güçlü bir iz bırakmadığım için stüdyolara, jam session'lara, konserlere kolayca girip çıkabiliyorum. İlk başta her zaman birkaç soru vardır. Kim

Rezervasyon mu yaptırdın? Adının ne olduğunu söyledi? Vesaire vesaire. Ama insanlar beni çalarken dinledikten sonra sorular unutuldu.

"Benim kadar uzun süre yaşadığınızda, kültürdeki kalıpları görmeye başlıyorsunuz. Özellikle müzikteki kalıpları fark ediyorum. Popüler bir ses yaklaşık sekiz, on yıl taze kalır ve sonra başka bir sese dönüşür. Sırada ne olduğunu hissedebiliyorum. Dönemler arasındaki köprüyü tam olarak belirleyebiliyorum.

"Hatırlayamayacağım kadar çok hit şarkıda sessiz bir işbirlikçi oldum. Birinin kulağına fısıldayan fısıltıydım, dumanlı bir bardaki öneriydim. Alkışlar asla bana ait değildi ama yeterliydi.

"Chicago'daki Chess Records'ta bir seanstan sonra Chuck Berry adında bir çocukla karşılaştım, arka tarafta gitarını çalıyordu. Sesi çılgıncaydı, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Plak şirketinin kendisinden blues ve pop arasında bir seçim yapmasını istediğini söyledi. Hiç şaşırmadım, şirket yaratıcılığı öldürür. Zaman kadar eski bir hikaye. Ben de ona blues ve pop'u evlendirmesini ve arkadan vuruşlu bir piyanoda country yalamalarıyla süslemesini söyledim. Ona stüdyo piyanosunda ne demek istediğimi gösterdim ve kendini kaybetti. Oh. Üzgünüm, ben..."

"Ezra Walker, şu anda sakın şövalyelik taslamaya kalkma. Konuşmaya devam et."

"Doğru. Her neyse, blues, pop, country denklemi onun gibi hissettirdi. Gelecek gibi hissettiriyordu. Chuck anılarında rock'ın içine roll'u benim koyduğumu söylemiş. Ama adımı hatırlayamamış.

"*The Great Ray Charles*'ın 1957 tarihli albümünün notlarına bakın. İki şarkısını kendisine 'sol elini davul gibi kullanmayı' öğreten 'bir Harlem kedisine' ithaf ediyor. Quincy Jones 60'ların sonunda beni birkaç akor çalarken dinledi; Los Angeles'taki Lighthouse'da olduğunu söylemek isterim. Daha sonra Michael Jackson'ın 'Human Nature' şarkısının yapımcılığını üstlendiğinde melodiyi yeniden tasarladı. Belgeselinde öyle diyor. Tabii ki benim adımı yazmamış. Hatırlayamadı.

"At a Motown stüdyo oturum içinde
1970'lerde, I

Stevie Wonder'ın kafasına birkaç fikir fısıldadı. Bazı akorlar, birkaç melodi. Bunlar müzik teorisyenlerinin onun en deneysel albümü olduğunu düşündükleri albümde yer aldı." Tereddüt eder gibi ensesini ovuşturdu.

Bu hikâye her ne kadar bariz bir şekilde imkânsız olsa da Ezra o kadar inandırıcı bir hikâye anlatıcısıydı ki Ricki kendini kaptırdı. Kendine engel olamadı. "Albümün adı ne?"

"*Stevie Wonder'ın Bitkilerin Gizli Yaşamına Yolculuğu.*" Sessizce konuşarak ellerine baktı. "Biliyorum, h e r yerinde sen varsın."

Ricki'nin çenesi düştü, sırtından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Başının döndüğünü hissederek destek almak için tezgâha tutundu. Bu olamazdı. Hayatının her günü o albümü çaldığından ona hiç bahsetmemişti.

"Chaka Khan'ın 'Ain't Nobody' şarkısı mı? Jimi Hendrix'in 'Voodoo Chile' şarkısındaki ateş kırmızısı ay? Başlığın kendisi mi? Benim. 67'de Atlantic Stüdyoları'nda konser veriyordum ve Aretha'yı Otis Redding'in 'Respect' parçasını prova ederken duydum. Grubu ona Re-Re lakabıyla hitap ediyordu. Nakaratta '*Re-re-re- respect*' diye söylerse kendi versiyonunu Otis'inkinden farklı kılacağını düşündüm." Ezra Ricki'ye baktı. "İşe yaradı diyebiliriz."

Ricki konuşamıyordu. Tek düşünebildiği Salı günü Sweet Colette partisinde Chaka Khan anekdotunu paylaşmasıydı. Ve Bayan Della'nın evindeki belgeselde Jimi Hendrix'in hikâyesini dinlemesi.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Deliriyorum. Tıpkı onun gibi.

"On yıllardır buralardayım Ricki, anılara, mekânlara, hayatlara ve müziğe girip çıkıyorum. Hayatım kayıplarla geçti. Değer verdiğim herkes gitti. Ve bu asla kolaylaşmıyor," dedi yüz ifadesi gerilerek. "İnsanları normal olduğunuza inandırmak kötü bir iş... bir hafta, iki hafta boyunca. Çünkü siz de buna inanmaya başlıyorsunuz. Sonra uyanıyorsunuz ve yarım yaşanmış bir hayatın içinde durduğunuzu fark ediyorsunuz. Karanlıkta sadece hareketleri yapıyorsunuz."

Ezra ona doğru yürürken Ricki uzun bir nefes aldı. Ezra onun sınırlarını yumuşatıyordu. Kalbi beyniyle savaş halindeydi; tek istediği onun kollarına koşmaktı ama o zaman da en az onun kadar deli olacaktı. Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken Ricki kıpırdamadan durdu, mutfak tezgâhına sırtını dayadı. Bu kez onu itmedi, çılgılık atmadı ya da onu ısı aletleriyle tehdit etmedi. Omuzlarını kavrayarak çaresiz bir melankoliyle konuştu.

"Güzel şeyler de gördüm, korkunç şeyler de. Sana kadar, bunların aynı duygunun iki yüzü olduğunu bilmiyordum. Seni istiyorum, Ricki. Aslında bu bir istek değil. Tavizsiz, uygunsuz bir *ihtiyaç*. Ama bu ikimizi de mahvedecek."

Gözleri yaşlarla doldu, sıcak ve keskin. Kazdı İçinin derinliklerinde buna kanmayacak gücü bulmak için. Daha önce olduğu gibi, bir adamın çılgınlığına kapılmamak için. Babasının "Başına bir *şey gelmesine izin veriyorsun*" öğüdü beynine kazınmıştı. Ama o değişmişti.

Ricki kendi hikayesinin şartlarını belirleyecekti. Başka kimse değil.

"Gitmen gerek Ezra," dedi gözyaşları akarak. "Kendine bir iyilik yap ve psikiyatrik tedavi gör. Yardım al. Senin iyi bir insan olduğuna inanıyorum. Ama seni bir daha asla göremem."

Ezra konuşmanın bittiğini anlamıştı. Kot pantolonunu ve ayakkabılarını aldı ve sonra çıplak göğüslü olduğunu fark etti.

"Um. Benimkini alabilir miyim... Sakıncası yoksa..." Gömleğini giyen kıza belli belirsiz bir işaret yaptı.

"DEFOL."

"Doğru." Başını salladı. "Evet, tabii ki sende kalsın. Ben gidiyorum."

Altmış saniyeden kısa bir sürede kapıdan çıktı.

O gittikten sonra Ricki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca olduğu yerde donup kaldı. Bir noktada, yatağa sürünerek girdi ve dizlerini Ezra'nın gömleğinin içine sokarak kendi üzerine kıvrıldı. Onun

Sıcak, temiz kokusu onu en tatlı kucaklama gibi sardı. Sonra uyuyana kadar ağladı.

Çok sonra Ricki arka kapısının çılgınca çalınmasıyla uyandı. Yatağından tökezleyerek kalktı ve duvar aynasında kendine bir anlık bir bakış attı. İyi değildi. Maskara gözyaşı çizgileri, karmakarışık yatak başı, yastıkla kırıışmış yanaklar. Çenesinin hemen altında bir morluk oluşmuştu ve dudakları öpüşmekten hâlâ hamdı. Prezantabl değildi. Ama kapıdaki kişi öyle bir şiddetle vuruyordu ki, onu görmezden gelmenin imkânı yoktu.

"Geliyorum." Ricki koşu ayakkabılarını çekti ve gözetleme deliğini kontrol etti. Salı günüydü, gözlerinde çılgın bir bakış vardı. Stüdyoya daldı.

"Tanrı'ya şükür hayattasın." Ricki'yi hiddetle kollarının arasına aldı. Sonra daireyi hışımla dolaştı, duşu açtı, dolabı kontrol etti, yatağın altına baktı. Enerjisi çılgına dönmüştü.

"Nerede o? Nerede o orospu çocuğu?" diye bağırdı. "Onu öldüreceğim!"

Peşinden giden Ricki, "Ezra? Gitti; saatler önce ayrıldı."

Tuesday, Ricki'nin önünde, küçük koridorun ortasında durdu ve zorlukla nefes aldı. "Dünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Nerelerdeydin?"

"Telefonum çantamda." Duvara yaslandı ve yere doğru kayd. Tuesday onun yanına oturdu. "Bir erkekle geçirdiğim en güzel yirmi dört saatti. Ve her şey sönmekte olan bir yıldızın galaktik gücüyle patladı."

"Sönmekte olan bir yıldız, ha?"

"Onunla bir daha asla konuşmayacağım." Ricki yanağını Tuesday'in omzuna bıraktı, bitkin bir haldeydi. "Adam kafayı yemiş. Ciddiyim. Bu adam ölümsüz olduğuna inanıyor."

Salı gözlerini kırptırdı.

"Kızım, *ne*?" "Boş ver. Sorun ne?"

"Şüpheli bir adamı nasıl fark edeceğimi bilirsin," dedi Salı. "Ezra'nın bir şeyler sakladığını biliyordum. Bu yüzden dün evine zorla girdim."

Ricki bir iniltiyle dizlerini yukarı çekti ve yüzünü dizlerinin arasına gömdü. "Salı, akıl sağlığım çok ince bir ipliğe bağlı. Lütfen bana ağır bir suç işlemediğini söyle."

"Kesinlikle yaptım," diye itiraf etti utanmadan. "Öncelikle, yazar tıkanıklığıyla evde oturuyordum ve dikkatimi dağıtacak bir aktiviteye ihtiyacım vardı. İkincisi, kurnaz bir sapığın en yakın arkadaşımı vahşice öldürmesine izin verecek değilim. Ya da daha kötüsünü."

Ricki başını kaldırdı. "Bundan daha kötü ne olabilir?"

"Mesele şu ki, Hollywood'da beni kollayan biri olsaydı, korkunç adamlarla korkunç durumlara düşmeyebilirdim. Bana sahip olduğun için şanslısın."

"Ama Salı günü..."

"Ve tam da şüphelendiğim gibi, Ezra Walker tuhaf biri. Evi de öyle. Alt katta, ilham verici olmasa da normal bir dairede kiracısı var. Üst katlarda o yaşıyor... ama hepsi boş. Eski zamanlardan kalma mobilyalar ve teknolojiyle dolu, tüyler ürpertici bir oda dışında." Sesini fısıltıya düşürdü. "Liminal alanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, bir yerden başka bir yere kanal görevi gören bir alan. Tüneller, kapılar, merdiven boşlukları, köprüler, havaalanı terminalleri. Geçiş alanları."

"Aynen öyle. Bu oda *zaman* içinde bir sınır alanı gibiydi. Odadaki eşyalar? Belirli bir döneme ait eserler değildi; yüzyıllık bir değerdi. Sanki uzay-zaman sürekliliğinin dışına çıkmışım gibi hissettim. Ve işte," dedi görkemli bir şekilde, "bunları bulduğum yer burası."

Tuesday telefonunu çıkardı ve Ricki'ye notaların fotoğraflarını gösterdi.

"Müzik. Sayfalar dolusu müzik, hepsi bu çılgınlarla,

imkansız tarihler. Çok rastgele."

Ricki giderek artan bir korkuyla, "Rastgele değil," diye fısıldadı. "Bunlar artık yıllar."

"En eski arşıflara bakın. Kırılğanlar, sanki üzerlerine nefes alırsan paralanacaklar. Bu eski kağıtları nereden bulmuş? Ve kenar boşluklarındaki yorumlarını okuyun. Notaların birbirini tutmadığını, onlardan tam bir şarkı çıkaramadığını söylüyor. Sonra, bu yılın 1 Şubat'ında, onu bahçede gördüğünüz gün, bir araya gelmeye başladığını söylüyor.

"Gizemi çözdüm," diye devam etti Salı, Ricki'nin gözlerinin içine bakarak. "Ezra Walker psikopat bir antika koleksiyoncusu ve muhtemel bir zaman yolcusu. Şimdi tek yapmamız gereken senden ne istediğini bulmak."

Ricki başını duvara yasladı.

"Ah, Salı," dedi usulca, "sanırım zaten biliyorum."

BÖLÜM 17

BW + FF

18 Şubat 2024

WIKIPEDIA

Breeze Walker (3 Ocak 1900-bilinmiyor) Amerikalı bir stride caz piyanisti ve bestecisiydi. Harlem Rönesansı'nın en parlak döneminde popüler olan Walker, 1924-1928 yılları arasında birçok hit şarkı kaydetmiştir, ancak müzikleri günümüze ulaşmamıştır ve Walker bugün büyük ölçüde unutulmuştur. 1927'de Harlem'in ünlü kabaresi Eden Lounge'da The Friday Knights adlı orkestrayı yönetmek üzere işe alındı. 1928'in başlarında Breeze Walker ortadan kayboldu ve bir daha kendisinden haber alınamadı. Kayboluşu hala çözülememiştir.

1929 yılında çıkan bir elektrik yangını Eden Lounge'u kül etti ve bununla birlikte Walker'ın bodrum katında saklanan ve aralarında "Happy Sad", "Hotcha Gotcha" ve "Midnight Jasmine "in de bulunduğu şarkılarının bilinen tek kayıtları da yandı. Olayda ölen olmadı, ancak tarihçiler Eden Lounge'un ölümünü Caz Çağı'nın sembolik sonu olarak değerlendiriyor.

Walker'ın Güney Carolina'dan geldiğine inanılmaktadır, ancak tarihi kayıtlar mevcut değildir.

Ricki evinden çıkmamıştı ya da Wilde Things'i açmamıştı. -Önceki gece Ezra ile eve geldiğinden beri. Birazcık sarmal çiziyordu. Piyanonun kendisini izlediğini düşünmeye başlamıştı ve bu yüzden ne zaman odanın karşısına geçmesi gerekse, piyanonun etrafında abartılı bir şekilde geniş bir daire çizerek yürüyordu. Ezra'yla birlikte uyudukları tüylü halının üzerine dizüstü bilgisayarıyla kıvrıldı ve ünlü müzisyenlerle olan anekdotlarından Eden Lounge'la ilgili ayrıntılara kadar onun uzun hikâyesinin her parçasını saplantılı bir şekilde Google'da araştırdı. Röportajları izledi, liner notlarını okudu ve müzik tarihçileri tarafından yazılmış birçok e-kitap satın aldı (fiziksel kitapların postalanmasını bekleyecek zamanı yoktu). Bir televizyon dedektifi gibi bütün bir duvarı önemli ayrıntıları takip eden renkli post-it'lere ayırmıştı. Ve Ezra'nın gömleğini çıkarmayı reddetti.

Ricki deliriyordu.

Ne yapması gerekiyordu? Ezra'nın ona anlattığı her şey tamamen inanılmazdı: bir ateş rüyası hikayesi. Yaratıcıydı; bunu ona verebilirdi. Ama tamamen deliydi.

En azından kendine bunu söyleyip duruyordu. Adamın söylediği her şeyi analiz ettikçe daha az çılgınca geliyordu. Ricki itiraf etmeliydi ki, eğer bu hikâyeyi olaya karışmamış bir üçüncü şahıs olarak dinliyor olsaydı, örneğin bir podcast ya da belgesel dizisinden takip ediyor olsaydı, buna inanabilirdi.

Ricki metafizik konulara ya da evrende görebildiğinden daha fazlası olduğu fikrine açık *değildi*. En sevdiği kitaplar Eva Mercy'nin sonsuz aşk yaşayan bir cadı ve vampiri konu alan *Lanetli* serisiydi (yazarın o haftaki imza günü bu noktada onu ayakta tutan tek şeydi). Kristallerin, özellikle de iş hayatında şans getirmesi için ametistlerin ve sahtekârlık sendromuyla mücadele etmesi için piritin gücüne inanıyordu.

Ali deneyiminin herhangi bir değeri vardı. Kara bir kedi gördüğünde karşıdan karşıya geçti. En azından adaçayı yakmanın negatif enerjiyi temizlediği ihtimalini düşünecek kadar içsel cadılığıyla temas halindeydi. Ricki bitkilerine isim verir miydi? Evet. Onlarla konuşur muydu? O da evet. Stamenlerinin derinliklerinde bir yerlerde onun sesini bir şekilde algılayabileceklerini düşünüyor muydu? Kesinlikle. Ne de olsa barış zambaklarının Stevie Wonder olmadan büyüymeyeceğine ikna olmuştu.

Gözleri dalgalanarak kapandı. Ezra'nın Stevie Wonder albümünde *ç a l ı ş m ı ş* olması gerekiyordu.

Bazı sihirlere inanmak, *hepsine* inanmak demektir. Meleklerle de inanmadan şeytanlardan korkamazsınız. İyi Yelp yorumlarına inanıyorsanız, kötü olanlarla da başa çıkmak zorundasınız.

Yüzde doksanı Ezra'nın hikâyesinin imkânsız olduğuna inanıyordu. Onu bütün gece ayakta tutan diğer yüzde onluk kısımdı.

Gece açan yaseminin kışın açması da imkânsızdı. Yine de ikisi de ortak bahçede kokusunu almışlardı. Peki ya o lanet piyanonun tartışılmaz erotik gücüne ne demeli? Ya Ezra'nın zaman içindeki notaları? Peki ya *onun* için çaldığı şarkı - onunla, onun *aracılığıyla*, onun *içinde*- bir asırdır bir araya getirmeye çalıştığı şarkı sonunda bir araya gelmiş miydi?

Ya bu tüm zamanların en karmaşık dolandırıcılığıydı ya da doğruydı. İkisinin arası yoktu. Ve eğer bu bir dolandırıcıysa, ne içindi? Ailesi zengindi ama o zar zor geçiniyordu. Açıklanamayan çok fazla şey oluyordu, onları birbirine bağlayan çok fazla bağlantı vardı. Şu anda bile, ondan uzaktayken, hakkında hiçbir şey yapamadığı açıklanamaz bir çekim hissediyordu.

Ezra'dan önceki her erkekle Ricki bir rol oynadığını fark etti. Bir adamla baştan çıkarıcıydı. Başka biriyle, bir masumla. Tanıştıktan sonraki beş dakika içinde

Bir erkeğin kim olduğunu ve ne istediğini bilir ve kendini onların hayalindeki kıza dönüştürürdü. Erkeklerle nadiren gerçek fikirlerini söylerdi; genellikle onların saçma sapan planlarını kabul ederdi ve en kötüsü de erkeklerin onu gerçekten tanımasını engelleyerek aslında akıllıca davrandığını düşünmesiydi. Eğer tanınmazsa ona kim zarar verebilirdi ki?

Ama şimdi Ricki bunun bir yalan olduğunu fark etti. Etrafında kolay biri olmak istemişti, çünkü içten içe gerçek benliğinin *çok fazla* olduğuna inanıyordu. Wilde'ler hayatı boyunca bu fikri pekiştirmişlerdi. Ricki her zaman çok fazlaydı. Sevimsizdi.

Ezra'yla birlikte, kendisinden başka bir şey olma şansı olmamıştı. Ezra ona bu seçeneği hiç sunmamıştı. Her karşılaşma o kadar büyük ve her şeyi tüketen bir şeydi ki, hiçbir zaman rol yapacak kadar kendini bulamamıştı. O bir gizemdi; ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yani Ricki, Ricki'ydi.

Ve ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Ailesinin ona saçma olduğunu hissettirdiği şeylerden zevk alıyordu. Bu adamı hiçbir şey şaşırtmıyor gibiydi, ki eğer hikayesi doğruysa bu mantıklı olurdu. 124 yaşındaki bir adamı ne şaşırtabilir ki?

Ama bu nasıl doğru olabilir?

Yatağında uzanmış, saat ilerledikçe fiili büyükannesiyile içeceği çaya yaklaşıyordu. Bayan Della

-Başkalarının işine zerre kadar incelik göstermeden burnunu sokan bir kadın, Cuma günü buluşmaya gittiğini ve Ezra'yı soracağını biliyordu. Ona ne söyleyecekti ki? Gerçeği mi? Hiç şansı yoktu. Bayan Della tanıdığı en katı ve pratik insandı. Yeni büyükannesinin delirdiğini düşünmesini istemiyordu.

Tüm işaretler aslında "delilik" olduğunu gösterse de. Ricki evinden çıkmaya çok korkuyordu çünkü Ezra'yla karşılaşacağını biliyordu. Yine de ev şimdi onu korkutuyordu,

hem de! Kanıksadığı ve araştırmayı hiç düşünmediği ayrıntıları düşündü.

Bayan Della ilk tanıştıklarında, *1920'lerden beri boş olan zemin katta tahtalarla kaplı bir daire olduğunu* söylemişti. *Güzel bir çiçekçi dükkânı olmaz mıydı?*

Ezra ona Felice'in intiharının hiçbir zaman Kağıtlar. Yine de bilgi edinmek için interneti araştırdı. Ama internette hiçbir yerde binadan, bir skandaldan ya da bir kira partisinden bahsedilmiyordu.

Tam o sırada Ricki bir solukla yatağında doğruldu. Bulanık düşünceleri dağıldı. Ezra'nın 29 Şubat 1928 sabahının erken saatlerinde olduğunu söylediği şey doğruysa, Bayan Della hikâyeyi biliyor olabilirdi. Mülk sahipleri ve yönetim şirketleri yasal olarak bir binayı satmadan önce geçmişini açıklamak zorunda değiller miydi?

Ricki, Ezra'nın tişörtünü yırtıp yerine Georgia Eyalet tişörtünü giydi, yırtık pırtık bir kot pantolon giydi ve yol boyunca nefesini tutarak üst kata koştu.

"Ricki Wilde, hayalet görmüş gibisin! Ve yanakların yanıyor. Ateşin mi var? Ve neden bu kadar erkencisin? Tanrı biliyor ya, bu bir ilk."

Bayan Della elinin tersini Ricki'nin alnına koydu. Sonra da onaylamaz bir tavırla, ince kolunu Ricki'nin koluna doladı ve onu oturma odasına götürerek şezlonga yatırdı. Ricki orada oturmuş, nefesini tutmaya ve hissettiği kadar stresli görünmemeye çalışıyordu. Bayan Della Ricki'ye sıcacık bir fincan çay verdi ve ardından en sevdiği pelüş berjer koltuğuna oturdu.

"Kendine daha iyi bakmalısın canım," dedi Bayan Della, zümrüt kaftanının omuzlarını düzelterek. "Tek yaptığın dükkânında çalışmak. Hiç uyuyor musun?"

"Ben iyiyim Bayan Della. Merak etme. Um, ben... uh... istedim

seninle konuşmak..."

"Oh, neden bu kadar şaşkın görüldüğünü biliyorum," diye araya girdi, gözleri hınzırca kırışıyordu. Gözlüklerini canlı fuşya rengi saçlarının üzerine yerleştirdi ve hevesle ve titreyerek öne doğru eğildi. "Ezra ile büyük randevun nasıl geçti?"

"Harikaydı. Ama ben..."

"Aferin sana!" Göz kırptı. "Bunu hak ediyorsun. Umarım söylememe kızmazsın ama Ali senin için doğru kişi değildi. Yatay ikramlar konusunda pek becerikli görünmüyordu." Kaşlarını bilerek kaldırdı. "Onu senin sanat gecende dans ederken gördüm canım. Belden aşağısı hiç hareket etmiyordu. Şu sarkık, şişme benzin istasyonu tüpü figürlerinden biri gibiydi."

"Bayan Della..."

"Siz ikiniz brunch'a geldiğinizde, o çatal *bıçakla* kremalı çörek yedi. Bu tensel sanatlarda yetenekli bir adam değil."

"Bayan Della, sizinle konuşmam gerek. Şey hakkında... Kulağa garip gelecek. Ama sadece devam et, tamam mı?"

"Mmm, kulağa ciddi geliyor." Çay fincanını tabağına geri koydu ve Ricki sol dirseğinin kıvrımına bantlanmış serumu fark etti. Endişeyle iki kez baktı. Ama ne olduğunu sormadan, Figs önlükleri giyen ve kolunda Lana Del Rey'in yüzünün dövmesi olan neşeli genç bir hemşire tarafından bölündü. Ellerini kibar ve neşeli bir hizmet jestiyle birbirine kavuşturarak odaya daldı.

"Nasıl gidiyor Bayan Della? Biraz kan alma zamanı!"

"Bana sadece birkaç tane verebilir misin, Naaz? Bu Ricki, torunum. Benimle konuşması gereken önemli bir konu var."

Etrafında dönen onca çılgınlığa rağmen Ricki, Bayan Della'nın kendisini alenen torunu olarak ilan etmesiyle bir sıcaklık dalgası hissetti. Ağır bir yükün altına girmek gibiydi.

Battaniye.

"Merhaba Naaz, tanıştığımıza memnun oldum," dedi Ricki elini sıkarak. Kimdi bu kişi ve Bayan Della'nın neden bir hemşireye ihtiyacı vardı?

"Oh, merhaba. Bayan Della'nın dosyasında soyundan gelen kimse olmadığı yazıyor." "O ailesini seçti, canım," diye açıkladı Bayan Della. "Family," dedi Naaz.

"A arkadaş Bu Aile. I ev sahibi

Aslında Family Friendsgiving. Geçen yıl Popeyes'in tatil menüsündeki dondurulmuş hindiye pişirmiştım. Önceden terbiye edilmiş!"

Naaz göz kırptı ve odadan çıktı.

"Kim o?" diye fısıldadı Ricki, işin aslını öğrenmek için hiç vakit kaybetmeden.

"O mu? Oh, o sadece benim yeni ev yardımcım. Görünüşe göre, yaşlanmak o kadar da eğlenceli değilmiş. İyi huylu bir kistim var. Önemli bir şey değil, ama bir süre benimle kalacak, sadece gözlem için. Oldukça neşeli biri. Hemşire olmadan önce 'parti motivatörü' denen bir şeydi, bar mitzvah ve düğünlerde insanları dans ettirirdi. Bunun bir iş olduğunu biliyor muydun?"

Ricki, Bayan Della'nın hiç bu kadar hızlı konuştuğunu duymamıştı. Bayan Della bu yeni gelişmeyi sıradanmış gibi anlatıyordu ama kesinlikle sıradan görünmüyordu.

"Canım, ağzını kapat," diye devam etti. "Sinekleri yakalayacaksın."

"Ama... bir ev yardımcısı mı? Darülaceze gibi değil, değil mi?"

"Hayır," diye alay etti ve hafifçe kıkırdadı. Kıkırdama içten bir öksürüğe dönüştü. "Sadece hastanelerden hoşlanmıyorum. Kendi evinizin rahatlığında bakım almak? Değeri bilinmemiş bir lüks."

Ricki rol yapmaya çalıştı ama Bayan Della'nın yalan söylediğini içten içe biliyordu. O doksan altı yaşındaydı! Bu yaşta hasta olmak büyük olasılıkla ölümcül bir şeydi. Ama Ricki, hazır olmadan önce gerçeği açıklamayacağını da biliyordu.

Onu kaybedemem, diye düşündü, önleyici üzüntüsünü

bastırarak. 0 benim kayam. Ve biz yeterince zaman
geçirmedik

Birlikte.

Sevdiği bu kadını kaybetme fikri, ezici, ürpertici bir korkuydu. Birbirlerini hayatlarına alalı bir yıldan az olmuştu. Bu adil değildi.

Ricki, Bayan Della'ya bu konuda onu zorlamayacak kadar çok saygı duyuyordu. Bayan Della bir konuşmayı bitirdiğinde işi biterdi. Ama şimdi, bariz bir sağlık krizi karşısında Ricki, Ezra Walker'ın çözülemeyen gizemini ortaya atmakla kendini gülünç hissediyordu. Özellikle de bu doğruysa, ölme ihtimali çok yüksek olduğu için.

Cenaze evlerinde büyüyen Ricki, ölüm ve ölmekle erken yaşta tanıştı. Cenaze törenleri, ölü bedenler ve son ayinler konusunda oldukça bilgiliydi. Cenaze levazımatçıları ve makyaj sanatçılarıyla takılır, cesetlerin refleks olarak ayağa kalktığı ya da makyajın ortasında tenlerinin değiştiği hikâyeleri dinlerdi. Ölüm hakkında o kadar açık konuşulurdu ki, sanki herkesin cümlesinin sonundaki noktadan başka bir şey değildi

-Ama bu ona hiç sıradan gelmedi. Korkulacak, karşı çıkılacak bir şey gibi geliyordu. Ne zaman iş için bir cenazeye katılsa, geride kalan insanları düşünmeden edemezdi. Ağlayan bir kocanın yüzündeki çaresizliği. Ebeveynlerinden birini kaybettikten sonra kaybolmuş, terk edilmiş yetimler olan orta yaşlı insanlar. Çok sevdikleri büyükannelerinin ya da büyükbabalarının gittikleri yerden asla geri dönemeyeceklerini düşünemeyecek kadar küçük olanları.

Ricki ölümün kaçınılmazlığına boyun eğemezdi. Bunun yerine, herkesten daha çok yaşamak, daha derinlere inmek, her şeyi hissetmek, bir şeyler yetiştirmek ve dünyaya keskin duyularla yaklaşmak istemesine neden oldu.

Ve etrafındaki tüm isimsiz ölümlere rağmen, ona yakın hiç kimse ölmemişti. Büyük torunları ve torunlarının hepsi o doğmadan önce ölmüştü. Hâlâ anne babası ve kız kardeşleri vardı. Ricki kişisel bir kayıp yaşamaya hazır değildi.

Aşırı tepki vermeyi *bırak*, dedi kendi kendine.

yavaş yavaş artan paniği. *Evet, kadın yaşlı ama sağlığı gayet yerinde. 2013'te siz de iyi huylu yumurtalık kisti korkusu yaşadınız. Laparoskopi yaptırdınız ve başka bir gün görmek için yaşadınız!*

Ricki'nin kendi ölüm cezasıyla karşı karşıya olabileceği düşüncesi yine aklından geçti. *Hayır.* Bu düşüncüyü reddetti. Bu tırmanılamayacak kadar dik bir tepeydi. Bununla ancak Ezra'nın gerçekten de doğruyu söylediğini teyit ettikten sonra yüzleşecekti. O zamana kadar kendini bölümlere ayıracaktı.

Bayan Della alev kırmızısı tırnaklarıyla çay fincanına vurarak Ricki'yi kendine getirdi. "Bugün gerçekten tuhaf davranıyorsun. Aklında ne var canım?"

Ricki pencereden sokağa bakıyor, nereden başlayacağını bulmaya çalışıyordu. "Bu evi merak ediyordum."

"Nasıl merak ediyorsun?"

"Tarihçesi. Bana 1928'de tahtalarla kapatıldığını ve siz birkaç yıl önce satın alana kadar terk edilmiş halde kaldığını söylemişsiniz, değil mi?"

"Bu doğru. Bir süredir gözüm üzerindeydi. Sonunda iyi doktoru satın almaya ikna ettiğimde harika bir gündü."

Dirseğinin içine doğru tekrar öksürdü ve sonra göğsünü sıvazladı. Ricki irkilmemeye çalıştı.

"Bu binanın geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz? Mesela, neden tahtalarla kapatılmış? Google'da arattım ama hiçbir bilgi çıkmadı."

Bayan Della yavaşça başını salladı. "Çünkü hiçbir bilgi bunu yapmazdı. O yıl bir trajedi yaşandı. 29 Şubat 1928. Artık bir yıldız, tıpkı bu yıl gibi."

Ricki'nin midesi bulandı. Hayır, lunapark treni gibi düştü. "O gece ne oldu?"

Yaşlı kadın oturduğu yerde kıpırdandı. "Neden şimdi soruyorsun?"

"Sebebi yok," dedi solgun bir gülümsemeye, hafif görünmeye çalışarak. "Eski Harlem tarihi benim yeni takıntım. Sen

Instagram'da mahallede çiçek paylaşımları yaptığımı biliyorsunuz."

"Tek bildiğim Louisiana'dan genç bir şov kızının o gece bir partide intihar ettiğiydi," diye açıkladı Bayan Della, öksürmekten sesi kısılmış ve zayıflamıştı. "Bir sebepten dolayı kendini çatıdan aşağı atmış. Ölümü gerçekten bir gizemdi. Çünkü tanınmayan siyahi bir kızdı elbette. Ama aynı zamanda binanın sahipleri haberi gizledikleri için. Alman kardeşler vardı, Schumacher'ler, sanırım adları buydu, bu bloğun çoğunun sahibiydiler. Hikayenin haber yapılmasını istemediler, çünkü kim bir kızın ölüme atladığı bir apartmanda daire kiralamak ister ki? Ama yine de kiracı bulamadılar. Çünkü insanlar konuşur, bilirsiniz.

"Bu yüzden Schumacher'ler boşluğu asla dolduramadılar. Ve mülk burada öylece durdu, el değiştirdi. Beni beklediğini düşünmek hoşuma gidiyor. Ve seni." Sıcak bir şekilde gülümsedi.

Ricki uyuşmuştu. Yapacak bir şey bulamayınca Wedgwood fincanı eline aldı ve nane çayını kana kana içti. Sıcaklığın sinirlerini bastıracağını ve beynindeki çılgınlıkları susturacağını umuyordu. Ama öyle olmadı.

Tamam, yani oldu, diye düşündü. Olmuştu ama Ezra hâlâ olaya karıştığı konusunda yalan söylüyor olabilirdi. Ama sebebi ne olabilirdi ki?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ricki yavaşça söze girdi. "Brownstone'un tuhaf bir ünü varsa, neden burada yaşamak istediniz? Bir süredir gözünüzün üzerinde olduğunu söylediniz ama evlilik hayatınız boyunca Atlanta'da yaşadınız. Bu adresin varlığını nereden biliyordun?"

Zamanlama konusunda kıskanılacak bir beceriye ve dedikoduya karşı önlenemez bir sevgiye sahip olan Naaz, elinde bir şırınga ve gazlı bezle yemek odasına geri döndü.

"On dakika daha lütfen Naaz," dedi Bayan Della, Ricki ile göz temasını kesmeden.

"Her şey y o l u n d a ." Neşeyle göz kırptı ve dışarı çıktı,

geriye doğru, bir ritmi bile atlamadan.

"Bu kız bana kalp krizi geçirecek," diye mırıldandı yaşlı kadın. Sandalyesine geri oturdu ve kâğıt inceliğindeki badem kahverengisi göz kapaklarını kapattı. Birkaç zor nefes aldıktan sonra tekrar açtı.

"Bayan Della, yorgun görünüyorsunuz," dedi Ricki. "Konuşmayı kesmek isterseniz bana söyleyin."

"Saçmalama. Bu konuyu neden daha önce hiç konuşmadığımı bilmiyorum. Sanırım ben sadece özelim. Çoğu insan hileli bir yemekte sahtekar bir senatör kadar güvenilirdir."

Ricki gülümsemekten kendini alamadı. Ezra bazen böyle konuşurdu.

Tanrım, diye düşündü Ricki. *Eğer lanet doğruysa, Ezra Bayan Della'dan bile nesiller boyu yaşlı demektir!*

"Her neyse," diye devam etti Bayan Della, "ben her zaman bu bina. Küçüklüğümden beri..." Bayan Della'nın yüzü okunmaz hale geldi. "Şov kızı Felice Fabienne mi? O benim annemdi."

Ricki kucağındaki boş çay fincanını düşürdü ve fincan aşağıdaki halının üzerine devrildi. Onu almak için hareket etmedi. Aslında hiç hareket etmedi.

Bayan Della kaşlarını kaldırarak Ricki'nin fincanın düşüşünü izlemesini seyretti. Ancak o zaman, onun onaylamayan bakışları altında Ricki kendinden geçerek bardağı yerden aldı.

"Annemi hiç tanımadım," dedi Bayan Della ona. Uzun bir öksürükten sonra devam etti. Sesi daha da hırıltılıydı. "Şey, onu hatırlamıyorum diyebilirim. Ben 1927'de doğmuşum ve o 1928'de, ben daha bebekken ölmüş. Ninem beni Louisiana'da büyüttü ve Dr. Bennett ile bir kilise davetinde tanışana kadar orada yaşadım. Akrabalarını ziyaret eden genç ve yakışıklı bir Morehouse öğrencisiydi. Lise mezuniyetimden iki gün sonra onunla evlendim, Atlanta'ya taşındım ve bir daha asla arkama bakmadım." Gülümsedi. "Her neyse, hikayeye göre Felice yıldız olmak için Harlem'e taşınmış. Duyduğuma göre bir

dramatik yetenek; bana Adelaide adını vermesine şaşmamalı. Ağız dolusu, değil mi? Bana hep Della derlerdi."

Adelaide. Ricki sandalyesine çöktü. Tanrı yardımcısı olsun, demek ki doğruydu. Doğruydu.

"Eden Lounge'u duydunuz mu? Cotton Club'ın kısa ömürlü bir çağdaşıydı. Orada dans ederdi. Rönesans döneminde o işe girmenin ne kadar *prestijli* olduğunu biliyor musun? Çok komik. Her şeye rağmen onunla gurur duyuyorum. Nana bana, yeterince para biriktirdiğinde Felice'nin planının beni çağırmak olduğunu söyledi. Ama o gün hiç gelmedi." Bayan Della, çay fincanı tabağa çarparak bunu düz bir şekilde söyledi. "Sanırım ona karşı hep biraz... kızgın oldum. Elinizde olmadan bir insana karşı kin besliyorsunuz, bilirsiniz. Bir anne olup çocuğumu geride bırakmayı hayal bile edemiyorum." İçini çekti, bulanık gözleri fincanına bakıyordu. "O benim hayatımda hiç doldurulmamış bir boşluk. Bu yüzden bir gün bu binayı satın almaya yemin etmişim. Belki bazı cevaplar alırım. Ona daha yakın hissederim. Onun için üzölmeyi bırakırım.

"New York karamsar bir şehir. Bunu yaşadığımdan beri öğrendim.

Burada. Belli bir zırh, doğuştan gelen bir dayanıklılık gerektirir. Felice buna sahip olmayabilirdi. Bana biraz iniş çıkışları varmış gibi geldi, ya da bugün insanların ruh hali dalgalanmaları ya da bipolar ya da buna benzer bir şey dediğı şey. Borderline kişilik bozukluğu mu? Elbette doktor değilim ama biriyle yetmiş yıldan fazla evli kaldıktan sonra birkaç şey öğreniyorsunuz." İfadesi uzak ve düşünceliydi. "Sanırım elma uzağı düşmüyor. Hayatım boyunca hüznü çektim ama ilaçlar beni dengeliyor. Annem doğru tedaviyi alamayacak kadar erken doğmuş. Ya da hiç tedavi göremedi."

Bayan Della durakladı ve pencereden dışarı baktı. "Bu bir spekülasyon tabii ki. Onun hakkında gerçekten çok şey bilmiyorum. Nana onun adını zar zor söyledi. Acı verici olmalı,

Bir çocuğu bu şekilde kaybetmek. Tek bildiğim Felice'nin bir dansçı ve Nana'nın tek kızı olduğu." Ve sonra, bir kenara, ekledi, "Giyinebildiğini de biliyorum. *Orkestrayı* yenecek tarzda."

Bayan Della hiçbir uyarıda bulunmadan güçlü bir nefes aldı ve sandalyeden kalktı ve yatak odasına doğru gözden kayboldu. "Hemen döneceğim," diye omzunun üzerinden seslendi.

İşleyen son beyin hücrelerini kullanan Ricki, umutsuzca kendini bir çıkmazdan kurtarmaya çalıştı. *Bunların hepsi açıklanabilir. Ezra, Felice'in hikâyesini bir şekilde duymuş olmalı. Eski Harlem'in gazetelere ya da biyografilere geçmemiş bir sözlü tarihi olmalı. Eğer doğru yaşlılarla konuşursanız, her şeyi öğrenebilirsiniz. Atlanta'da da böyle. Siyahların olduğu her yerde böyledir; nesilden nesile aktarılan gizli tarihler taşırız. Belki de Ezra gerçekten de Salı'nın dediği gibi tuhaf bir antika mobilya koleksiyoncusudur ve Harlem Rönesansı takıntısına kendini biraz fazla kaptırmış, bir zamanlar duyduğu ilginç bir hikayeye kendini enjekte etmiştir.*

Ne de olsa Bayan Della, Breeze Walker'dan bir kez bile söz etmemişti.

Bayan Della geri döndüğünde, dört kollu inci bir bilezik takıyordu. Çentikli ve mattı ama yine de güzeldi.

"Bu Felice'nindi," dedi. "Göz kamaştırıcı, değil mi? Bir keresinde şov kızlarının çok arzulandığını, gösterilerden sonra hayranlarından her türlü zengin hediye aldıklarını okumuştum. Tokasında yazı var, gördün mü? BW + FF. BW'nin kim olabileceğini hep merak etmişimdir. Eminim *bunun* bir hikayesi vardır."

Ricki son cümleyi duymamıştı, çünkü hemen bayılmıştı.

BÖLÜM 18

KÜÇÜK KAŞIKLI

19 Şubat 2024

Ricki sabahın dördünde ter içinde uyanmış, son birkaç günün bir rüya olduğuna ikna olmuştu. Çabucak, imkânsız gerçekliğin farkına vardı. Ve aklına gelen tek şeyi yaptı.

Kış sabahının serin karanlığında Ricki, apartmanın diğer ucundaki Wilde Things'e gidip nergis zambağı, çuha çiçeği ve Çin yaprak dökmeyen çiçeğinden oluşan özel bir aranjman hazırladı. Gün doğmadan önce, 146 West 133rd Street'e bıraktı ve bir zamanlar Harry Hansberry's Clam House adlı kötü şöhretli eşcinsel içkili mekanın bulunduğu sıradan bir konut binasının önüne nazikçe bıraktı. Bunu, öncü drag kralı ve Siyah lezbiyen ikonu Gladys Bentley'in sahibi olduğu bir yerde yapmak ona daha büyük bir hikayenin sadece bir parçası olduğunu hatırlattı. Bu onun ruhunu rahatlattı. Bir nebze.

Fotoğrafını Instagram'da paylaştı, kendisiyle röportaj yapmak isteyen iki farklı gazeteciden beş DM aldığını fark edemeyecek kadar meşguldü. Ricki bunları ve giderek artan sayıda beğeni ve yorumu kaçırdı çünkü *gerçek* hayatı tehlikedeydi. Ama kendini kurtarmak için bir planı vardı.

Saatler sonra, Ricki 125. Cadde'deki Starbucks'ın kapısında gizleniyordu ve hissettiğinden çok daha derli toplu görünüyordu. Çünkü o (a) modayı sakinleştirici buluyordu ve

(b) dramatikti, Ricki bu durum için özenle giyinmişti. Fildişi bir bodysuit, bol bir kot pantolon ve *en* önemli parçası olan ruj kırmızısı 60'ların pelerinli ceketini giymişti. Evet, bu çok fazla görünümdü. Ama özgüvenini yansıtmaması ve enkaz halinde olduğu gerçeğini gizlemesi gerekiyordu.

Ricki gergindi ama akıllı başındaydı. Hemşire Naaz onu bir gün önce Bayan Della'nın evinde geçirdiği baygınlıktan uyandırdıktan sonra yeni bir berraklıkla kendine gelmişti.

Ezra'yı görmek zorundaydı. Çünkü ona inanıyordu.

Bayan Della hikayeyi doğrulamıştı. Bayan Della hikayenin bir *parçasıydı*. Doğru olmak zorundaydı. Ricki vudu, halk büyüğü ya da lanetler konusunda neye inandığından emin değildi ama görmezden gelemeyeceği kadar çok tesadüf vardı.

O da Harlem'e çekilmemiş miydi? Tıpkı Ezra'nın her artık yılın Şubat ayında geri çekildiğini iddia ettiği gibi. Anlattığı şey -kalbi tarafından geleceğine doğru sürüklenme hissi-buraya taşınmadan önce tam olarak nasıl hissettiği idi.

Ricki konuşmaya hazırdı. Mesaj atmış, onunla Starbucks'ta buluşmak istediğini söylemişti. Mükemmel bir yerdi, çünkü bir Starbucks'ı romantikleştirmek imkânsızdı. Ricki, Ezra Walker'ın olduğu hiçbir yerde çekici ya da nostaljik olamazdı. Onun yanında beyni kısa devre yapıyordu ve odaklanmak çok önemliydi. Ayrıca bu Starbucks her zaman tıklım tıklım olurdu. Eğer Ezra gerçekten de bir kaçık ve bir şeyler yapmaya kalkışırsa, tanıkları olurdu.

Ve şimdi de kalabalık oturma alanının karşısındaki adama odaklanmıştı. Orada, kargaşadan biraz uzakta, duvara dayalı bir masada oturan Ezra'ydı.

Masasında kahve yoktu, sadece o vardı, ellerini sabırla kavuşturmuş, solundaki pencereden dışarı bakıyordu. Her zamanki gibi örgü kazağı ve kömür rengi kot pantolonuyla rahat görünüyordu,

Ama yorgunluk yakışıklı yüz hatlarını gölgeliyordu. Koyu halkalar, kan çanağı gözler. Sanki cehennemi görmüş gibiydi.

Ve yeni bir şey fark etti. Adam özel görünüyordu. Bir şekilde herkesten farklıydı. New York'ta Ricki sıradan yerlerde pek çok ünlü görüyordu. Ve ne kadar sık güneş gözlüklerinin arkasına saklansalar ya da bir barın karanlık bir köşesinde otursalar da, dikkat çekiyorlardı. Odada birinin olduğunu bilirdiniz. Ezra da bu özelliğe sahipti. Ricki insanların onu fark ettiğini, gözlerinin kısa süreliğine ona takıldığını gördü. Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Ama neredeyse parlıyordu.

Çünkü o eskiden biriydi, diye düşündü Ricki. *Belki de kapatamayacağın bir düğmedir.*

Ricki zikzaklar çizerek Ezra'nın masasına gitti ve sonra Önünde, JFK'nin geliş terminalinde uzak bir akrabasını selamlıyormuş gibi enerjik bir şekilde el sallıyordu.

"Merhaba!" diye haykırdı, gerginliğini gizlediğini umduğu büyük bir neşeye.

"Merhaba!" Hemen ayağa kalktı ve masanın etrafına uzanarak onun sandalyesini çekti.

Ezra'nın gerçekte kaç yaşında olduğunu bildiğine göre, zamanın ötesindeki nezaketi, kadınların önünde küfretmemesi, sandalyesini çekmesi, tüm o "hanımefendiler" daha anlamlıydı. Siyah kadınlara nazik davranılan bir dönemden geliyordu. İçinden bir utanç parıltısı geçti. Görgü kuralları onu neden bu kadar telaşlandırmıştı?

"Erken geldim," dedi Ezra, Ricki yerleştikten sonra yerine otururken. "Sanırım... şey, senden haber aldığıma şaşırdım."

"Tahmin edebiliyorum," dedi normal görünmeye çalışarak. "Geçen gün sana bir sürü bilgi verdim," dedi. Ezra, Ricki'nin hissettiği kadar gergin görünüyordu. Söylenmemiş ve ele alınmamış o kadar çok şey havada asılı duruyordu ki.

Bu adam bana hayatımın en aşkın cinsel deneyimini yaşatmamış gibi nasıl davranabilirim? Ricki düşündü. *Kendimi onun kucağına fırlatmak isterken nasıl soğukkanlı davranabilirim?*

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışan Ezra ağzından kaçırdı: "Hiç Starbucks'a gitmedim."

"Kesin şunu. Siz de şu aşırı seçici kahve uzmanlarından mısınız?"

"Tam tersi. Ben pek kahve seven biri değilim. Kafein ellerimi gerginleştiriyor ve parmaklarıma ihtiyacım var." Sesini alçalttı ve başını onunkine doğru eğdi. "Servis her zaman böyle berbat mıdır? Kırk dakikadır burada oturuyorum. Kimse siparişimi almadı."

Ricki kıkırdamaya başlamadan önce donmuş bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Ezra! Ön tarafa sipariş vermen gerekiyor," dedi ve arkasını işaret etti. "Gördün mü?"

"Ah?" Omzunun üzerinden baktı ve sonra tekrar Ricki'ye döndü. "Ohhhh." Başını salladı, utangaç görünüyordu. "Çok utandım."

"Olma. Saç maşamı silah olarak kullandım; sanırım ödeştik."

"Asla ödeşemeyeceğiz," dedi üzüntüyle ve konuşmaya sarsıcı bir gerçeklik kattı. İkisi de Ezra'nın Ricki'yi bir dünya belanın içine sürüklediğini iddia edemezdi. Ve olası bir ölüm cezasına.

Ricki bunu kabul etmeye hazır değildi. Henüz yirmi sekiz yaşında, kaderine, hayallerine ulaşmadan bu dünyadan ayrılma fikri? Mesleki başarıyı, kendi ailesini, kendi mükemmel insanıyla kendi mükemmel aşkını yaşamadan önce mi? Birdenbire her şeyi kavramaya çok yaklaştı. Ricki yeni hayatında dimdik ayakta durduğunu, cesur seçimler yaptığını ve kazandığını hissetmeye başlamıştı. Ve Wilde Things iyi bir şeyin eşiğindeydi -Harlem'in her yerinde ortaya çıkan gerilla sanat eserleri.

Eğer ölecekse bunların bir önemi var mıydı? Etrafta kalıp tadını çıkaramayacaksa ne anlamı vardı? Ezra'nın kollarına koşamayacak ve orada sonsuza dek güvende kalamayacaksa, herhangi bir şeyin, her şeyin ne anlamı vardı?

"Ricki?" diye sordu. "Neden beni buraya çağırdın?"

Ezra'nın sesi onu sarmalından çıkardı. Paniklemek anlamsızdı. Çözüm bulma zamanıydı.

Ricki omuzlarını geriye attı ve işe koyuldu. "Dün evimin sahibi olan kadınla konuştum. O benim ev sahibemden daha fazlası, gerçekten; o benim büyükanne gibi. Onu birkaç kez benimle gördün mü? Genelde elinde bir çay fincanı olur."

"Doğru ya, şu yaşlı kadın. Cicely Tyson'a mı benziyor?"

Ricki kuru bir yutkunmayla, "Bu o," dedi. "Doksan altı yaşında. Aslen Louisiana'lı. Herkes ona Bayan Della der ama... ama onun gerçek adı Adelaide."

Ezra'nın yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Ne şaşkınlık, ne telaş, ne de haklı çıkma. Sandalyesinde geriye doğru yığılma şekli, bu bilgiyi kaydettiğinin tek işaretiydi.

"Annesi Felice Fabienne'di. Bana tüm hikâyeyi neredeyse aynen senin anlattığın gibi anlattı." Masanın üzerine eğildi. "İnci bilezik onda. Üzerinde yazı olduğunu söylememiştin. BW + FF. Bana gösterdi."

Ezra gözlerini kapattı. Göğsü inip kalktı. Ve sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Hikayenin her detayını Google'da araştırdım Ezra.

Hepsi orada." "Gerçek bu." Ellerini bırakıp ona baktı. On dakika öncesine göre beş kat daha bitkin görünüyordu. önce.

"Ama yine de," diye karşı çıktı Ricki, "Google aramaları manipüle edilebilir."

"Ricki, çevirmeli modemim var ve hala katlanmış benzin istasyonu haritalarına güveniyorum. Starbucks'a bile gidemiyorum. Google aramasını nasıl manipüle edebilirim?"

"Tamam, gördün mü? Bu kafamı karıştırıyor. Eğer hikayen doğruysa..."

"Öyle Ricki," diye ısrar etti, sesi acıyla boğulmuştu. "Bu doğru."

"Eğer hikayenize inanmayı *seçersem*. Nasıl oluyor da bu dünyada yaşıyorsun ve 2024 gibi temel şeyleri bilmiyorsun?"

GPS?"

"Uzun zamandır buralardayım," diye açıkladı. "Ben çocukken *asansörler* geleceğin dalgasıydı. *Fermuarlar* en son icattı. Her şeyi gördüğünüzde, aşırı yenilik yüklemesi yaşarsınız. Bu yüzden neyle uğraşacağınızı seçiyorsunuz.

"Plakları severim, bu yüzden pikapların ötesine geçemedim. Google hayranı değilim. İsteseydim sadece kütüphanelerde araştırma yapardım. Ama Alexa'nın her sabah bana hava durumunu söylemesi hoşuma gidiyor. Çamaşır makineleri, klima, fotokopi makineleri ve LASIK ameliyatı? A artı icatlar. Tinder, otomatik vites, Roombas, CGI? Aptalca." Omuz silkti. "Donduruculardan o kadar da etkilenmedim. Sütçülerin modasını geçirdiler. Sabahın köründe o cam şişeleri getirmelerini özlüyorum; yeni bir günün başladığını işaret ediyor!" diye haykırdı. "Sosyal medya mı? Beni hiç ilgilendirmiyor. Web siteleri beni çoğunlukla hayal kırıklığına uğrattıyor. Sürekli kabul etmem istenen bu çerezler de neyin nesi? Televizyon muhtemelen benim en sevdiğim yirminci yüzyıl gelişmesi. Her zaman en yeni modele sahibim ve bugünlerde hepsi çok iyi: prestij, reality, sitcomlar, çizgi filmler. Yani, *Succession*'ı izlediniz mi? *P-Valley*? Ve tabii ki müziği de takip ediyorum. Her türden. İyi müzik iyi müziktir; tür sadece onu taşıdığınız çantadır."

Ricki'nin gözleri kocaman açılmıştı. Başka bir şey istemediği için

"Ben sadece... Ama... tüm bunları çok normalmiş gibi söylüyorsun."

"Bu normal değil," diye kabul etti. "Ama bu benim hayatım."

Bir yanıt oluşturmaya çalışırken belli belirsiz bir hareket yaptı, ağzını kapattı, sonra tekrar denedi. "Anlamadığım çok şey var. Gerçekten de yirmi sekiz yaşında bir adama benziyorsun. Üniversiteden tanıyabileceğim biri gibi. Ve her zaman çok güzel giyiniyorsun, çok güncelsin. Yüz yirmi dört yaşındaki bir adam Virgil Abloh Jordan'ları nereden *biliyor*?"

Sırıtarak ayaklarına ve tekrar ona baktı.

"Fark ettin."

Ricki onunla ilgili her şeyi fark etti. "Modanın ayak uydurulamayacak kadar yorucu şeylerden biri olduğunu düşünürdüm." "Bayan Della'ya bakın." Durakladı, onun Adelaide olduğunu hatırladı. Bebek Adelaide. Başını biraz salladı ve

Sıfırlandı. "Doksanı aşmış, pembe saçlı. Stil doğuştan gelir."

"Sormak zorundayım, alışveriş yapmaya nasıl gücünüz yetiyor? Seyahat etmeye? Çok yıllıkların paraya ihtiyacı var mı?"

"Güzel soru." Beceriksizce konuyu değiştirmeye çalıştı. "Özür dilerim, sana sorma fırsatım bile olmadı, sana kahve getireyim mi?"

Masadan kalkmaya çalıştı.

"Dur! Sakın kımıldama," diye emretti Ricki. Sonra sesi yumuşadı. "Lütfen kal. Konuş benimle. Sana inanmak istiyorum ama hikâyenin tamamına ihtiyacım var. Kendini nasıl idame ettiriyorsun?"

Ezra oturduğu yerde kıpırdandı. Çiğ melankoli yüz ifadesini karartmıştı. Yıllarını Dr. Arroyo-Abril dışında kimseyle kendisi hakkında konuşmayarak geçirmişti. Bu kırılması zor bir alışkanlıktı. Peki nasıl başlayacaktı? Gıcırdayan bir kalıntı, nispeten akli başında bir dünyaya doğacak kadar şanslı bir kadına hayatını ve zamanını nasıl açıklayabilirdi? Bu kadar çok çağda yaşamamanın, nesillerin yeniden başlamasının ve sosyal normların yeniden yazılmasının, insanlarla konuşmadan önce içinde düşük bir paniğe yol açtığını, günün uygun geleneklerinin ne olduğunu unutacağından endişe ettiğini nasıl anlatabilirdi? Target ya da CVS reyonlarında yürürken tüm *seçeneklere*, özellikle de sivrisinek spreyi, tüy sarıcı ve ibuprofen gibi çocukken var olmayan şeylere aval aval bakmaya duyduğu hayranlığı nasıl anlatabilirdi? Her artık yılda kendini aynı yerde bulmanın, zamanın üzerinden atlamanın, nesillerin üzerinden fırlamanın verdiği hissi nasıl tarif edebilirdi?

Savaşta yaralanmış, saklanan bir zaman yolcusuydu. Ve hayatıyla ilgili hiçbir şey ilişkilendirilebilir değildi.

Ricki sabırla bekledi. Jenerik Starbucks müziği çaldı

İkili sessizce otururken arka planda yumuşak ve reggae'ye yakın bir şeyler çalıyordu. Sonunda Ezra içini çekti, omuzları sessiz bir teslimiyetle çöktü. Ve konuştu.

"Kendimi nasıl idame ettiriyorum? Bu karmaşık bir hikaye, Ricki. Ben sadece... farklı bir zamandan geliyorum. Sadece tarih olarak değil, yaşam olarak da. 1910'larda Fallon County, bugünün insanların anlayamayacağı bir şekilde Jim Crow'du. Tozlu paçavralar giymiş, gülümsemeyen ortakçıların siyah-beyaz fotoğraflarını gördüğünüzde sanki başka bir dünyadan insanlarmış gibi hissediyorsunuz. Bizler gerçek hayalleri, kimlikleri ve yetenekleri olan gerçek insanlardık. Sıradan vahşetin hikayelerinin zaman içinde kaybolması muhtemelen atalarımızın bir hediyesi.

"Terörize edilmiştik. Bazen hava durumunu takip etmek için işaret parmağınızı rüzgara tutarak şiddeti tahmin edebiliyordunuz. Diğer zamanlarda ise yapamazdınız. Korkunç, insanlık dışı şeyler gördüm. Bu konuya girmemeyi tercih ederim.

"Ailem Klan tarafından çıkarılan bir kilise yangınında öldürüldü. Kuzenim Sonny hayatta kalan tek kişiydi. Aşırı dozdan 1931'de öldü ama yıllardır ölüyordu." Ezra bileğindeki gömlek düğmesini parmaklayarak bir süre durakladı. "Kilise terörizmi benzersiz değil; yani, her zaman oldu ve hala da oluyor, değil mi?" Ezra içi boş, neşesiz bir kahkaha attı. Devam etmekte zorlanıyordu.

"Her neyse, bunu şerif sipariş etti. Şerif Rourke zengin ve nüfuzlu bir Güney Carolina ailesindendi. Kardeşlerinden biri valiydi; diğeri ise Beyaz Saray'da çalışıyordu. Şimdi, hepimiz bu şerifin siyah bebekleri olduğunu biliyorduk. Ama beyazlar bilmiyordu. Ve orada, o zamanlar, eğer bu ortaya çıkarsa tüm ailesini batırırdı. Her şeylerini kaybederlerdi. Servet, politik güç, her şey giderdi.

"Çok yıllık olduktan sonra Güney Carolina'ya giden bir trene bindim. Asla geri dönmeyeceğime yemin ettim ama artık her şey farklıydı. Ölemeyecektim. Ve kederimin sonsuza kadar süreceğini anladım. Yangında kaybettiklerim, ailem, Fallon'da tanıdığım herkes. Sadece uzayacaktı

sonsuzu kadar, rahatlama yok. Şerif Rourke ile işim vardı. Ve kaybedecek bir şeyim yoktu. Hiçten de az." Ezra durakladı. Sesi düzdü, duygudan yoksundu. Ama çenesi çalışıyordu. Ve sesi sanki fiziksel olarak anıya gömülüymüş gibi daha derine indi.

"Evine bodrum penceresinden girdim. Hava karardıktan sonraydı; kimse yoktu. Onu boğazından yakaladım. Tabancayı şakağına dayadım. Ve ona sırrını bildiğimi söyledim. Elli bin dolar karşılığında sessiz kalacağımı söyledim. O zamanlar bir milyona yakındı. O da bana verdi. Bu kadar kolaydı.

"Paranın yarısını yangında yananların ailelerine ve Şerif Rourke'un siyahi torunlarına verdim. Kasabaya yatırım yaptım, okullar, hastaneler, yollar inşa ettim. Bugün Güney'deki en müreffeh Siyah kasabalarından biri. Ben... Ben bununla gurur duyuyorum." Kısa bir süreliğine ona baktı, gözleri kederliydi. "Yarısını mülke yatırdım. Dünyanın her yerinde. Yıllar geçtikçe para büyüdü ve büyüdü. Yani... hepsi bu. Yaşam tarzımı bu şekilde karşılayabiliyorum."

Ezra konuşmayı kesti ve başka tarafa baktı. Birden çok daha yaşlı göründü, onca zamanın ve acının ağırlığı yüzüne kazınmıştı.

Ricki onu bu şekilde görmeye dayanamıyordu. Kalbi kaburgalarına çarptı. Adamın hikâyesini gerçekçi bir şekilde anlatması yıkıcıydı. Ağlamak, savaşmak, hiçliğe doğru çılgılık atmak istiyordu. Birkaç yaşam boyunca bu anıları tek başına taşımıştı ama şimdi ona sahipti.

Onu göğsüne çekmek ve rahatlatmak, korumak istiyordu. Onu tek başına acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu unutturacak kadar istikrarlı ve güvenli bir şefkatle boğmak istiyordu. Ricki, Ezra'nın desteği olmak, onun yanında bulunmak ve taşıdığı yükü paylaşmasına yardımcı olmak istiyordu. Ezra'nın nihayet duvarlarını indirebileceği tek kişi olmak istiyordu.

Ama on gün içinde ölecek olsaydı bütün bunları yapamazdı. Ve hala yalnız olacaktı.

Ricki'nin başka sorusu yoktu. Her ayrıntıyı anlıyordu ve bu işte birlikteydiler.

"Sana inanıyorum," dedi kararlılıkla.

"Öyle mi?" Ezra ona merakla baktı. "Neden?" "Tamam.

Annem evini her zaman soğuk tutar.

Cildine iyi geldiğini düşünüyor. Küçükken bu kırmızı battaniyeyi hep omuzlarımda taşırdım. Herkes bunun üşüdüğüm için olduğunu düşünürdü ama ben onu giyerdim çünkü o benim sihirli pelerinimdi ve tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürürdü. Büyük maceralarımda onu giyer, görevler uydurur ve evin arkasındaki ormanda gezinirdim. O pelerin ve güçleri benim için gerçektir. Onu giydiğimde yok edilemezdim. Bunu açıklayamıyordum. Ama doğru olduğuna inancım vardı. Ben büyüdüm ama büyümlü düşüncelerim büyümedi. Dünya açıklayamadığımız gizemlerle dolu. Bermuda Şeytan Üçgeni. Sibiryada düdenleri. Malezya Havayolları'nın 370 sefer sayılı uçağı. Twinkies."

Ezra'nın gözleri yumuşadı. "Ah, Küçük Richard. Seni bir pelerinle etrafta dolanırken hayal ediyorum ve bu gerçekten çok sevimli."

"Size bu lakabı kabul etmediğimi söyledim!"

"Bu arada ceketini beğendim." Parlak kırmızı vintage pelerinini işaret etti. "Çocukken sahip olduğun sihirli kırmızı pelerin, ilham kaynağın o muydu?"

Gülümseyerek hafifçe omuz silkti. "Sembolizmi severim."

"Anlıyorum." Bakışlarını onunkilere kilitledi. Ezra'nın yüzünde çırılçıplak bir şefkat vardı. Ona bakma şekli, o kaynayan karizmasıyla onu canlı canlı yiyordu. Tüm sağduyusunu yok etmişti. Aralarında çatırdayan yük sadece kozmik kader miydi? Yoksa daha fazlası mı? Her neyse, aralarındaki bağ onun en karanlık korkularını yatıştırıyor, kendini her yerden daha çok kendinde ve evinde hissetmesini sağlıyordu ve şu anda Starbucks'ın ortasında onu sıvıya çeviriyordu.

"Dairemdeki o gece," diye sordu, sesi arayış içindeydi, savunmasızdı. "Gerçek miydi? Yoksa bizi böyle olmamız için kandıran bir büyü müydü?"

Bu fikir içini kemiriyordu, sadece sevildiği ve

Bir erkek bunu hissetmek için lanetlenmişse sevillebilirdi. Ricki'nin onları bir araya getirenin sadece boş bir sihir numarası olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Ezra düşünceli bir şekilde parmaklarını yavaşça çenesinde gezdirdi. "Benim kadar uzun yaşarsan, tüm duyguları hissettiğini, görülecek her şeyi gördüğünü sanırsın. Şaşırmak çok zor. Ama Ricki, senin gibi bir şeyi hiç yaşamadım. Aklımı başımdan aldın."

"Oh."

"Dünyada yarattığınız güzellik. İyimserliğiniz, beyniniz. Büyülenmeye olan hayranlığın. Uyurken yüzünün çenemin altına mükemmel bir şekilde oturması. Şefkatin, ister tek bir çiçeğin bakımına odaklan, ister... bana." Bakışları tereddütsüzdü. "Ricki, beni alt üst ettin. Uzun zamandır hayatı katlanılacak, zorlanacak bir şeymiş gibi yaşıyordum. Ama seninleyken? Ne kadar değerli olabileceğini biliyorum. Ve içinde senin olmadığın bir dünyada yaşamayı reddediyorum."

Ricki'nin kalbi göğsünde gümbürdedi. "Sen... benim için tüm bunları hissediyor musun?"

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ve büyü olsun ya da olmasın onları hissedeceğimi iliklerime kadar biliyorum."

"Ben de öyle. O kadar çok şey hissediyorum ki, bu beni korkutuyor," diye fısıldadı, bunalmıştı. Riskler çok yüksekti. Ricki sakın, normal bir hayat istiyordu, küçük dükkânını işletmek, huzur içinde olmak. Ve evet, tutkulu bir aşk yaşamayı arzuluyordu. Ama bu özel tutkulu aşk mı? Ölümsüz bir aşık ve erken bir ölüm cezası içeren mi? Hayır.

O ölemezdi. Daha bitmemiş çok şey vardı! Ezra'nın insanına ihtiyacı vardı. Bayan Della'nın torununa ihtiyacı vardı. Tuesday'in en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı. Wilde Things'in yaratıcı gücüne ihtiyacı vardı. Ve ailesinin... şey, bu başka bir hikayeydi. En iyi ihtimalle onlar için komik bir rahatlamaydı. Ama içten içe, her zaman onların kabulünü görmeyi ummuştı. Belki biraz daha zaman geçerse, bunu elde edecekti.

Tüm bu duygular ve arzular onun içine çöktü ve

sonra tek bir amaçta birleşti.

"Ezra, ya laneti bozmanın bir yolunu bulabilirsek? Sen ölümlü olurdun, ben de on gün içinde ölümden kurtulurdum. Bu delilikten kurtulmuş olurduk."

Ricki Ezra'ya telefonunu gösterdi. "Büyülerin nasıl tersine çevrilebileceğine dair biraz araştırma yaptım ve bu teşhis testi çıktı. Bir şey yapmadan önce bunun bir lanet olduğundan emin olmalıyız."

ReverseTheCurse.com'da bulduğu bir testin ekran görüntüsünü çıkardı.

- **Hayatınızda bir şekilde kızdırdığınız veya kırdığınız biri var mı?**
- **Bu kişi size zararlı bir büyü yapabilecek sihir bilgisine sahip biri mi?**
- **Başınıza gelenlerin tek olası açıklaması bir büyü ya da lanet mi?**

Ezra ekrandan Ricki'ye baktı. "Evet, evet ve evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm, sadece bunu doğru yapmak istedim. İşte iyi haber. Ruhani uzmanlarla üç randevu aldım," diye gururla açıkladı. "Bir tanesi işe yaramak zorunda."

"Ruhani uzmanlar mı?" Ezra şüpheli görünüyordu. "Felice *karanlık vudu büyü*sü kullandı. Bu güçlü bir büyü, 'kötü hisler' ya da 'negatif enerji' değil."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. İşte bu yüzden gerçek büyü bozma uzmanları buldum!"

"Çabanızı takdir ediyorum. Takdir ediyorum. Ama şimdiye kadar tanıştığım her sözde medyum ya da psişik bir sahtekar. Tek gereken Psişik Arkadaşlar Ağı olsaydı, bu işi yıllar önce bitirebilirdim."

Ricki dudağını ısırıldı. "Gerçekten Psişik Arkadaşlar Ağı'nı aradın mı?"

"Şu Dionne Warwick reklamları çok ikna ediciydi." İç çekti. "Bilmiyorum, 90'lar kasvetliydi."

"Her şeyden önce, zamanımızı asla sahte ürünlerle harcamam. Bu uzmanları iyice inceledim ve araştırdım. İkinci olarak, Yelp'i duydunuz mu?"

"Tabii ki Yelp'i duydum." Durakladı. "Hayır, Yelp'i duymadım."

"Bu kadınların çok memnun müşterileri var diyelim. Bana güvenin." Ve sonra masaya doğru eğildi, çaresizliği içinde son derece ciddiye. "Ezra, beni dinle. Bunu kabul etmek zorundasın çünkü başka seçeneğimiz yok. Söz konusu olan benim hayatım. Anladın mı?"

Ezra'nın gözleri onun yoğunluğu karşısında büyüdü. "Anladım."

"Güzel." Sandalyesine geri oturdu. "Ayrıca, PaybacksAWitch.com'da yaptığım kapsamlı bir araştırmadan sonra, ölümsüzlük laneti bozulduğunda, ölümsüzün lanetten önceki yaşına geri döndüğünü öğrendim. Aynı yaşta olurduk. Aynı zamanda. Yeniden başlayabilirsin. Benimle."

Cesur ciddiyeti Ezra'nın içindeki yumuşak bir şeye çarptı ve masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu.

Ricki dokunduklarında neler olduğunu unutmuştu. Parıldayan sıcaklık dalga dalga içinden geçiyordu. Adam elini bıraktıktan çok sonra bile avucu karıncalanmıştı.

İlk durakları, parlak gözlü, yuvarlak hatlı, orta yaşlı bir kadın olan ve kumral saçlarını elmas taşlı bir saç bandıyla süsleyen Madam Sessy oldu. Ofisi Batı 24. Cadde'deki bir Çin masaj salonunun üzerindeydi. Ezra'nın milyonlarca kez gördüğü türden bir yerdi. Vitrindeki şatafatlı tabelada agresif neon yeşiliyle PSYCHIC yazıyordu.

Bu uzak bir ihtimaldi, ama derinlerde bir yerde, belli belirsiz bir umut şeridi içinden geçiyordu. Hikâyesini hiç kimseyle paylaşmamıştı ve bu hikâyede çok uzun süre yalnız yürümüştü. Ama şimdi Ricki'nin de onunla birlikte yürüdüğünü bilmek umutsuzluğunu azaltıyordu. Aslında ona her şeyi anlattıktan sonra -kilise yangını, Sonny- kendini on yıllardır olmadığı kadar canlı hissetmişti.

Büyük ihtimalle bu medyum zaman kaybı olacaktı. Ama ya değilse?

Hasır bir tahtın üzerinde tünemiş olan Madam Sessy'nin karşısındaki plastik katlanır sandalyelere oturdular, 1983 gelin duşu baskısı. Sonra Ricki umut dolu bir ifadeyle durumlarını açıkladı. Madam Sessy, konuklarıyla arasındaki alüminyum sehpanın üzerine gerçek bir kristal küre koyarken başıyla onayladı.

"Bu bir yeraltı dünyası meselesi." *Ziss iss an undahverld eeeshew.* "Astrolojiye göre, yeraltı dünyası ataların evi olan Dördüncü Ev'dedir. Eski tanrıların, eski yaraların ve huzursuz ruhların yaşadığı karanlık bir labirenttir. Bay Ezra, lanet sizi bir tür araf olan yeraltı dünyasına attı ve burada insani deneyimlerden men edildiniz." Ve sonra bağırды, "HİÇBİR ÇIKIŞ YOLU OLMADAN!"

Şaşırان Ricki ve Ezra refleks olarak gıcırdayan koltuklarında zıpladılar.

"İhtiyacınız olan şey," diye devam etti Madam Sessy, "bir psikopomp."

"Peki ya durum?" diye şaka yaptı Ricki.

Ezra kıs kıs güldü ve medyum ikisine de ters ters baktı.

"Psikopomp, Bay Ezra'ya yeraltı dünyasından çıkarken eşlik eden bir rehberdir. Bay Ezra, sizi meşale ışığında ölümlülüğe geri götüren sembolik psikopompunuz olmaktan mutluluk duyuyorum. Özel mumlar, uçucu yağlar ve büyük bir alüminyum gong içeren acısız bir ritüeldir."

"Size minnettarım," dedi her zamanki samimiyetiyle.

"Mayıs

Ne kadara mal olacağını soruyorum?"

"Senin için mi? Düz on altı bin dolar."

"Anlıyorum."

"Amex hediye kartlarında, " dedi aksanından eser kalmadan, "eğer varsa."

Bir sonraki durakları, trenle elli dakika uzaklıktaki Bed-Stuy, Brooklyn'de bulunan bir enerji şifacısıydı. Phoebe Lore, yere kadar uzanan bir tunik ve önünde STONER yazan sarı bir snapback giyen orta yaşlı siyahi bir kadındı. Onları bir tantrik yogi ile paylaştığı bohem-şık stüdyosuna buyur etti. Bir köşede, terli bir heteroseksüel çift, tek parça streç giysili, erkek topuzlu bir adam nefes alış verişlerini koçluk ederken, uzuvları birbirine dolanmış bir şekilde kilitlenmişti.

Şık ahşap zeminleri, çıplak tuğla duvarları ve Paçuli mumları, mekan lüks bir soğukluk yayıyordu. Ricki'nin daha önceki iyimserliği biraz azalıyordu ama yılmadı. Ayrıca, estetiğe düşkün olduğu için, özenle seçilmiş dekor ona profesyonel ellerde olduğunu hissettirdi. Ezra ve Ricki süet bir koltuğa yerleştiler ve Phoebe'nin tavsiyelerini dinlediler.

"İhtiyacınız olan şey," diye duyurdu Phoebe, "sihirli bir ayna kutusu."

Ezra bir şakağına masaj yaparak, "Sihirli bir ayna kutusu," diye tekrarladı.

"Ahşap bir kutunun içine bir ayna ve sizi lanetleyen kişiyi temsil eden bir şey koyuyorum. Bir fotoğraf, bir oyuncak bebek, vesaire. Sonra ayna o kişinin lanetini ona geri yansıtıyor."

Ricki, "Lanetli ölmüş," dedi. "Mezarın ötesinden büyü emebilir mi?"

"Neden olmasın!"

Ricki Ezra'ya döndü ve "İnci bilezik," diye fısıldadı.

"Bunun işe yarayacağına gerçekten inanmıyor musun?"

"Ona güveniyorum. Şu görkemli tuniğe bakın; çok otantik görünüyor."

"Neyin orijinali?" diye fısıldadı Ezra. "Biggie'nin yüzü o tuniğin üzerine serigrafiyle işlenmiş. Bu da bana onun BK'yı sonuna kadar temsil ettiğini söylüyor."

Ricki gözlerini kırptırdı. "Bu deyiimi biliyor musun?"

"Sana söyledim, müzik referansları, biliyorum." Sonra Ezra kendini unuttu ve konuşmaya başladı. Ricki'nin varlığı onun üzerinde böyle bir etki yaratmıştı. "Ayrıca, 'Unbelievable'ın yazılmasına yardım ettim. 92'lerde Fulton'da köpek gezdirmiş işinde çalışıyordum ve bir bodega'nın önünde nefes nefese şarkılar mırıldanan iri yarı bir çocuğa kulak misafiri oldum. Şarkı sözü *Voletta'nın oğlu Bedford- Stuyvesant'tan*,

ama I önerilen *Bedford- Stuyvesant'tan canlı yayın, en canlısı*. Çünkü daha palavracıydı." "92?" Phoebe kaşlarını çattı. "Senvardı kelime ustalığı gibi

embriyo olarak mı?"

"Sihirli bir ayna kutusundan daha az inandırıcı değil," diye homurdandı Ezra.

Ricki boğazını temizleyerek, "Aynanın çalışması ne kadar sürüyor?" diye sordu.

"En az bir ay, bazen altı aya kadar."

"Bir ay mı?" Yükselen paniği engellemeye çalıştı. "Yirmi dokuzuna kadar laneti bozmamız gerekiyor! Acele etme seçeneğiniz var mı?"

"Ne yani, mistik bir FedEx gibi mi?" Phoebe alay etti. "Yardımcı olamadığım için üzgünüm. Yine de sevgi ve ışık."

Son ve son durağımız Astoria, Queens'teki bir Wiccan'dı.

Bir parçalayıcı, olağanüstü soluk kadın ile
bal sarısı

Bayan Jojo koyu renk bir kot pantolon, siyah bir sweatshirt ve tonlarca siyah göz farı sürmüştü. Sağ elinin arkasında bir pentagram dövmesi vardı ve ofisi de siyah perdeler ve siyah mumlarla aynı derecede gotikti.

Ezra ve Ricki büyük boy siyah yer yastıklarının üzerine oturdular. Ricki bu kez düpedüz çaresizdi. Ter içinde kalmıştı ve ağzının içini endişeyle çiğniyordu. Bu işe yaramalıydı.

Bu arada, Ezra'nın günün başında hissettiği küçük umut kıvılcımı tamamen yok olmuştu. Sadece Ricki'yi, biraz kestirmeyi ve tercihen ikisini birlikte istiyordu. Spiritüalist olayı bariz bir aldatmacaydı. Ama dolandırılmaya hazır işaretler değillerdi.

Ezra her zaman herkes gibi ölmeyi, yaşamanın eziyetli tekrarına son vermeyi dilemişti. Ama şimdi Ricki vardı. Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Eğer bu işi çözemezlerse, Ricki'nin sadece on günü kalacaktı ve bu süre, tıpkı bir silahı ateşlemiş ya da zehir vermiş gibi, *kendisinin sebep* olduğu erken bir ölümle sona erecekti. Kalbini kemiren suçluluk duygusu korkunçtu. Bir çözümü olmalıydı. Ama bu değildi.

"Birini lanetlemek için belli ki büyüye ihtiyacınız var," diyordu Jojo. "Büyü kelimeler ve arzuyla harekete geçer. Cinsel anlamda arzudan bahsetmiyorum. İlkel bir ihtiyaç olarak arzuyu kastediyorum. Bu ihtiyaç kendini sabote edici ya da tehlikeli olabilir ama çok gerçektir. 1928'den beri ölümsüz olduğunuz gerçeği mi? Bu güçlü bir sihir ve tüm spiritüalistlerin bildiği gibi, *kendi kendine yapılan sihir* en güçlüsüdür. Bu yüzden sormak zorundayım, eski kız arkadaşınızın sizi lanetlediğinden emin misiniz?"

Ezra yorgundu. Ve kadının ses tonundan hoşlanmamıştı. "Özür dilerim hanımefendi, anlayamadım."

"Belki de kendini lanetledin."

"Saygılarımla, bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum." Sesinden küçümseme damlıyordu. "Sen söyle."

Ezra şimdi öfkeliydi. Bu ucuz dolandırıcıya hikâyesini kanıtlamak zorunda kalmamalıydı.

Ricki, "Bu gaz lambasıyla aydınlatma," diye azarladı. "Ezra ona ne olduğunu biliyor. O da oradaydı."

Jojo kıkırdadı. "Kusura bakmayın ama bazen kendi kendimizi sabote ettiğimizde, dışarıdaki bir tarafı suçlamak daha güvenli geliyor. Kendiniz yerine bir kötü adam tarafından haksızlığa uğramış olmayı kabullenmek daha kolaydır."

"İlginç bir teori," dedi Ezra, "ama ben kendimi lanetlemedim."

"Peki, emin olmak için Bağ Kesme Töreni'ni gerçekleştirelim!" Hantal ahşap bir sandığa uzandı ve her birine bir ayak sicimle bağlanmış iki siyah ahşap blok çıkardı. "Sadece bu sihirli bıçakla sicimi kes. Saf gümüşten yapılmış, üzerine tuz ve sarımsak serpilmiş. Keserken yüksek sesle şunu söyle: 'Kendime bağladığım bağları koparıyor ve serbest bırakıyorum.'"

Ezra'nın gözleri kısıldı ve duruşu sertleşti. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim..."

"Öncelikle," diye araya girdi Ricki, gözle görülür bir şekilde kızgındı, "gümüş, tuz ve sarımsak vampir öldürücüdür. Ezra bir vampir değil, anladın mı? İkinci olarak, vampirlere karşı koruduğunu düşündüğümüz maddeler aslında sadece antibakteriyeldir. Tuz ve sarımsak, yüzyıllar önce ürkütücü bir etkiye bağladığımız enfeksiyonlara ve hastalıklara karşı koruma sağlıyordu. Bir Wiccan'ın bunu *bileceğini düşünürdüm*. Bu arada, Siyahların sağlık çalışanlarına güvenmemesinin nedeni de bu. Ciddiye alınmıyoruz." Nefesini tuttu. "Peki. Onu dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?"

Ezra orada kalp gözleriyle ve mütevazı bir tavırla oturuyordu. Küçük Richard Wilde az önce onun için bir cadı mı ayarlamıştı? Mecazi anlamda küçük bir kaşık mıydı? Hayranlık içindeydi! Daha önce hiç kimse onu böyle savunmamıştı. Bir kadın hiç onun parlak zırhlı şövalyesi olmamıştı. Kurtarıcı olmaya alışkındı.

Hayatında gördüğü en seksi şeydi.

"Anlıyorum, tatlım. Ama sanırım bir Bağ Kesme Töreni'nden zarar gelmeyeceği konusunda hemfikiriz. Ezra, bu onuru sen verir misin? Bu arada Bond Kesme Bıçağı için marka başvurusunda bulundum. Ricki, Gram için bir fotoğraf çeker misin?"

Ezra kararlı bir sakinlikle bıçağı ondan aldı. Sicimi kesti.

"İşte böyle!" diye haykırdı Bayan Jojo. "Lanet bozuldu. Nasıl hissediyorsun?"

Ezra ağzının kenarından Ricki'ye, "Tetik uyarısı," diye mırıldandı.

"Ha?"

Sonra yıldırım hızıyla Ezra sol eliyle Ricki'nin gözlerini kapattı. Sağ eliyle de bıçağı kalbine sapladı. Birkaç atıştan sonra bıçağı kolayca çekip çıkardı. Bıçak hafifçe kanla kaplanmıştı ama birkaç saniye içinde hızla buharlaşarak yok oldu. Geriye sadece ceketinde, kalbinin üzerinde hafif bir yarık kalmıştı.

Hoş bir gülümsemeye bıçağı Jojo'ya geri uzattı. "Ben iyiyim. Ya sen?"

Ricki gözlerini açarak bıçağa, Bayan Jojo'ya ve Ezra'ya baktı ve elleri yanaklarına gitti. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. AMAN TANRIM..."

Beşinci "Aman Tanrım" da Ricki yaşadığı şoktan kurtuldu. Ezra'nın kolunu tuttu ve onu sandalyesinden çekti. Kapıdan aceleyle çıkmadan önce Wiccan'ın kucağına bir yirmilik attı ve "Merak etme, bir ay içinde onu hatırlamayacaksın" dedi.

Bayan Jojo'nun ofisinden birkaç blok ötede, Ricki ve Ezra, neredeyse boş olan peronun sıcaklığıyla sarmalanmış bir E tren istasyonuna indiler.

Ricki Ezra'nın önünde durmuş, kontrolsüzce titriyordu. Ve gevezelik ediyordu. Ve volta atıyordu.

"Tanrı aşkına, Ezra. Sen gerçekten ölümsüzsün. Çok yıllık. Lanet olsun, bu gerçek."

"Bana inandığını söylemiştin!"

"Acıdı mı? 911'i arayayım mı?" Çılgınca, ellerini adamın ceketinin ön kısmına vurdu ve kalabalık olmayan platforma doğru bağırdı: "*EVDE DOKTOR VAR MI?*"

En yakın bankta oturan yaşlı, gözlüklü bir adam Beyefendi *New York Post gazetesinden* başını kaldırıp baktı. "En büyük yeğenim ortopedi cerrahı. Ama Des Moines'de yaşıyor."

"Her şey yolunda efendim, teşekkür ederim." Ricki'yi platformun aşağısına doğru götüren Ezra fısıldadı, "Ben iyiyim! Ölümlüler gibi acı hissetmiyorum. En fazla hafif bir sıyrık gibi. Ve hemen iyileşirim."

"*Emin misin?*"

"Elimi kesseniz bile bana kağıt kesiği gibi gelir. Nefes al, sadece nefes al."

Yürümeyi bıraktılar ve adam ellerini kızın kollarının üst kısımlarında gezdirerek onu ısıtmaya ve sakinleştirmeye çalıştı. Kadın yatıştırılmasına izin verdi.

"Seni korkutmak istemedim," diye güvence verdi. "Sadece sorgulanmaktan bıkmıştım."

"Yorgun olduğumu biliyorum." Nefes verdi ve kısa süre sonra titremeleri azaldı. Nefesi düzene girdi. Ve sonra yüzüstü bir güvenle ona baktı.

"Bir fikrim daha var. Eva Mercy'yi hiç duydun mu?"

BÖLÜM 19

MÜZİĞİN FORREST GUMP'I

20 Şubat 2024

Della Ricki için son derece endişeliydi. Della torununun aklını kaçırdığını düşünüyordu ve bunu tanıdığı herkesle tartışmaya başlamıştı. Salı günü yaptığı gizli bir telefon görüşmesinde, "Bu kız bir çorbalı sandviçten daha garip davranıyor," diye fısıldadı. Naaz'la kahvaltı ederken, "Bu kız suda tek küreği yokmuş gibi davranıyor," dedi. Bir başka telefon görüşmesinde, Links yürüyüş kulübüne, "Bu kız bir litreden üç turşu eksik gibi davranıyor, ne demek istediğimi anladınız mı?" dedi.

Herkes onun ne demek istediğini anladı.

Yaşlı kadın biraz korktuysa da bu anlaşılabilir bir şeydi. Ricki oturma odasının zemininde kendinden geçmişti. Peki neden? Ona antika bir inci bilezik gösterdiği için mi? Bu çok garipti. Ayrıca Della, Ricki'nin düzgün yemek yediğine (ya da uyuduğuna) ikna olmamıştı, gözleri uzaklara bakmaya başlamıştı ve sık sık cümlelerin ortasında kalıyordu.

Ricki'ye her ne oluyorsa, en azından ayakta verdikleri çay partisine her zamanki gibi dakik gelmişti. Della'nın tripleks dairesine tam öğlen vakti geldi ve Naaz

onu bir buket ayçiçeğiyle karşıladı. Ricki bir müdahaleye davet edilmişti.

Her şeyden önce, oturma odası yerine yemek odasında buluşuyorlardı. Della, Lorna Doones ve kabuksuz sandviçler yerine Sylvia's Restaurant'tan gurme bir yemek ayarlamıştı: Ricki'nin en sevdiği yemekler olan Sassy Wings, Catfish Fingers ve Salmon Bites. Ayrıca, Salı günü oradaydı, bacak bacak üstüne atmış, kollarını kavuşturmuş, buyurgan görünüyordu.

Della, Ricki'yi yüzünde geniş bir gülümsemeye karşıladı. Bugün kendini her zamankinden daha zayıf hissediyordu, bu yüzden zıplayıp Ricki'ye sarılmak yerine yemek sandalyesinden ona birkaç öpücük kondurdu.

"Bütün bunlar da ne?" Ricki kendini bir sandalyeye bıraktı, gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

"Kedi Balığı Parmağı al," diye önerdi Salı, sanki çaydaki varlığı çok normalmiş gibi davranarak.

"Bu kadar güvensiz bakma," dedi Della. "Canım, çok garip davranıyorsun. Çaya geldin ve sohbetin ortasında kendinden geçtin. Naaz'ın seni hayata döndürmesi gerekti! Dükkânı iki günlüğüne kapattın, ki bunu hiç yapmazsın. Telefonuna cevap vermiyorsun. Ve Salı günü bana bir seri katille çıktığını söyledin."

Şaşkına dönen Ricki arkadaşına ihanet dolu bir bakış fırlattı.

"Peki, kendin için ne söyleyeceksin?" diye sordu, sert lacivert bir pantolon ve mütevazı bir saç modeli giymiş olan Tuesday.

"Salı, burada ne yapıyorsun? Ve neden bölge savcısı gibi giyinmişsin?"

"Ciddi bir iş için ciddi bir kıyafet gerekir."

Naaz kafasını oturma odasına doğru uzattı. "Takım elbiseyi beğendim; Marriott'un konsiyerjini veriyor."

"Naaz, *lüt fen*," diye homurdandı Della, onun bitmek tükenmek bilmeyen coşkısına hiç tahammülü yoktu.

Hemşire bir barış işareti yaptı ve çıktı.

"Bak, garip davrandığının farkındayım," diye başladı Ricki. "Bütün hayatım alt üst oldu." Gerginliğini bastırmaya çalışarak bir soluk aldı. "Bayan Della. Salı günü. İkinize de söylemem gereken bir şey var. Hiç mantıklı gelmeyecek. Eğer şu anda akıl sağlığım konusunda endişeleniyorsanız, bu hikâyenin sonunda beni hastaneye yatırmak isteyeceksiniz. Ama lütfen bana inanmaya çalışın. Söyleyeceklerim gerçek."

Bayan Della ve Tuesday birbirlerine baktılar, iç çektiler ve Ricki'ye başlarıyla onay verdiler.

Sonra Ricki her şeyi anlattı. Zaten zor durumdaydı, kendini tutmanın ne yararı olabilirdi ki? Onlara Ezra "Breeze" Walker'ın hikâyesini, ölümsüzlüğünü ve 29 Şubat'ta ölümle buluşacağını anlattı. Hiç durmadan, bir gün önce New York'un en yüksek puanlı ruhani uzmanlarına yaptıkları tura kadar *neredeyse* her ayrıntıyı açıkladı.

Bazı önemli ayrıntıları atlamış: onu kimin, neden ve nerede lanetlediği.

Ricki nefes almak için durmadan -ya da dinleyicilerinin onunla birlikte olup olmadığını kontrol etmeden- konuştu, konuştu ve konuştu. Uzun itirafını bitirdiğinde kendini mutlu bir şekilde rahatlamış hissetti. Ve açlıktan ölüyordu. Açlıktan inleyerek arkasına yaslandı ve bir Sassy Wing yedi.

Kontrol etseydi, dinleyicilerinin gözle görülür bir şekilde perişan olduğunu görecekti. İkisi de ona bakıyordu. Bayan Della çay fincanını dudaklarına götürürken donup kalmıştı. Tuesday'in ağzı hafifçe açıktı, gözleri kocaman açılmıştı.

Yoğun bir sessizlik vardı. Ve bu sessizlik, her şeyden habersiz Ricki kızarmış tavuk tabağının tamamını yerken dakikalarca sürdü. İlk konuşan Salı oldu. Boğazını temizledi, saçlarını yerine oturttu ve içeri girdi.

"Yani, Ezra Walker'ın yirmi sekiz yaşında, yüz yirmi dört yaşında bir adam olduğunu söylüyorsunuz.

ve siz ikiniz kader arkadaşısınız."

Ricki hevesle başını salladı ve tavuğu dişledi. "Evet, işte bu."

"Birbirinize rastlayıp durmanızın nedeni onun bir sapık olması değil, ikinizin de istemsizce birbirinize çekiliyor olmanız. İçgüdüsel olarak güneşe doğru dönen kertenkeleler gibi."

"Kertenkele mi? *Bu* şekilde ifade edebileceğimi sanmıyorum..."

"Ve Ezra temelde müziğin Forrest Gump'ı, geçtiğimiz yüzyıldaki önemli tarihi anlara girip çıkıyor mu?"

"Forrest Gump... biraz uzak bir ihtimal ama tabii."

"Ricki!" Tuesday kahkahayı patlattı. "*Sürtük*, neden geçen gün geldiğimde bunu bana söylemedin?"

Ricki çiğnemeyi bıraktı. "Bekle. Bana inanıyor musun?"

"Rahatladım! Gerçekten meth kullandığınızı düşünmüştüm. Çok ketum ve kaypak davranıyordun. Dürüst olmak gerekirse, hikayen o kadar da çılgınca değil. *Bir* keresinde Hallmark Cadılar Bayramı filminde genç bir medyumu *oynamıştım*. Gerçek bir hikayeye dayanıyordu. Bütün bir yaz boyunca, oynadığım medyumla takıldım. Bana Perennials hakkında her şeyi anlattı!"

"Ciddi misin?"

"Bu arada, Perennial'lara vampir demeyin," dedi Tuesday Bayan Della'ya. "Bundan nefret ederler."

Ricki dehşete kapılmıştı. "Tuesday Rowe! Ezra'nın evine zorla girdin. Bayan Della'ya onun bir seri katil olduğunu söyledin ve onu bir müdahaleye teşvik ettin! Fikrini bu kadar kolay değiştirmeye nasıl cüret edersin? Çok tepkisel ve dramatiksin."

Salı'nın kaşları tavana fırladı. "Doğaüstü bir varlıkla sikişen kadın diyor."

"Hanımlar, bu kadar yeter." Bayan Della son derece endişeli ama sabırlı görünüyordu. Sonra, küçük çocuklarla ve delillerle konuşurken kullandığı sakin ses tonuyla Ricki'ye hitap etti. "Şekerim, bitirdin mi?"

"Şey... hayır. Dahası da var."

"Tanrım, çitin üzerinden geçmeme yardım et," diye haykırdıktan sonra kolunun kıvrımına doğru içtenlikle öksürdü. Sonra fincanına baktı, içinde Earl Grey'den daha sert bir şey olmasını dilermiş gibi görünüyordu. Başını sallayarak çay fincanını Ricki'nin ona hediye ettiği ekilebilir not kartları yığınının üzerine koydu ("derme çatma bardak altlığı "ndan daha iyi bir kullanım alanı bulamamıştı).

Ricki kendini tuttu, diğerlerini anlatmaktan gerçekten korkuyordu. Bayan Della'ya Felice'den bahsetmeyi planlamamıştı. Bayan Della'nın hiç tanımadığı bir kadınla, tüm hayatını kafasında kurarak geçirdiği annesiyle ilgili acı gerçekleri açıklamak ona düşmezdi. Bayan Della Ricki'ye binayı ona daha yakın hissetmek, geçmişindeki boşlukları doldurmak için satın aldığını söylediğinde, *bunu öğreneceğini* bilemezdi.

Ona gerçeği söylemek zalimce geldi.

Ama şimdi zor durumdaydı. Omuzları çöken Ricki, "Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bayan Della, ilk başta Ezra'nın lanetle ilgili hikâyesine inanmamıştım. O kadar zorlama ki, kulağa bir fantezi gibi geliyor. Ama bana 225½'un tarihini anlattığınızda, hikayeleriniz uyuştı. O zaman bunun doğru olduğunu anladım."

"Anlamıyorum." Bayan Della tekrar öksürdü.

Ricki onu böyle hasta görmekten nefret ediyordu. Alışılmadık derecede kırılgan görünüyordu, sanki pijamaları onu boğuyordu.

Ricki, *Naaz'la özel bir konuşma yapmam gerektiğini* düşündü. *Bayan Della iyi değil. Bu çok açık. Ve bana sorunun ne olduğunu söylemeyecek kadar gururlu.*

"Dinlenmene izin verelim mi?" diye sordu Ricki. "Bunu başka bir zaman konuşabiliriz."

"Hayır, hayır, ben iyiyim," diye cevap verdi, beringli elini göğsüne koyarak. "Ricki, evimin geçmişinin Ezra ile ne ilgisi var?"

"Ezra 29 Şubat 1928'de bir kira partisinde lanetlendi. Alt katta düzenlenmişti Bayan Della. Wilde Things'de.

Tıpkı benim gibi.

Ezra'nın bir piyanist olduğunu söyledi. Ve o zamanlar Breeze Walker adında ünlü bir piyanistti. Evimdeki piyano mu? Onundu. Bunca zaman evde bırakılmış ve tahtayla kapatılmıştı."

"Canım, bu çok saçma."

"Oh, biliyorum," dedi Ricki. "Ama bu da doğru. Dahası da var. O ölümsüz çünkü o zamanki kız arkadaşı onu lanetledi. Kızın adı da... Felice'ydi."

Bayan Della alışılmadık bir şekilde şaşırılmış görünüyordu. Sonra çabucak kendini topladı.

"Felice kim?" diye sordu.

"Fabienne."

Salı günü kafası karışmış görünüyordu. "Felice Fabienne kim?"

"Annem," dedi Bayan Della sertçe. "Ki bu kesinlikle imkansız."

"Öyle değil ama," dedi Ricki, sesi yumuşaktı. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum... o yüzden sadece söyleyeceğim. Felice onu çatıda lanetledi ve sonra intihar etti. Bu da senin hikâyene uyuyor. Bana gösterdiğin inci bilezik var ya? Ezra vermişti. Üzerinde monogramı yazıyor. BW + FF. Breeze Walker artı Felice Fabienne."

Salı nefesi kesildi ve avucunu ağzına kapattı. "Felice onun kendisiyle evlenmesini ve Louisiana bebeğiyle birlikte olmak istedi ama o... o onu reddetti. Kadın çok öfkeliydi."

Bayan Della alaycı bir ses çıkardı ve pijama pantolonundaki kırıışıklıkları düzeltti. "Ricki, böyle bir şeye inanıyor olamazsın."

"Keşke doğru olmasaydı, Bayan Della." Ricki'nin sesi utançtan titriyordu. "Çok özür dilerim. Bundan nefret ediyorum..."

Yaşlı kadın Ricki'ye buruşuk, titrek bir işaret parmağı kaldırarak konuşmayı kesmesini işaret etti -şimdi. Bayan Della konuştuğunda sesi son derece keskindi.

"*Ricki*, bir erkeğin hayatındaki her yanlış gidişat için eski sevgilisini suçlamasının yeni bir şey olmadığının farkındasın değil mi? Dünyadaki tüm kötülükler için kadınlar suçlanıyor."

Gözleri kısıldı. "Saf olma. Her bebek annesi bir B- kelimesidir; her eski eş delidir. İkinci eş, ilk eşten nefret etmek üzere eğitilmiştir. Şu anda bir yerlerde, eski erkek arkadaşlarından biri bir kıza senin bir cadı olduğunu söylüyor."

"Erkekler eski sevgililerini kötülerler." Salı başını salladı.

"İnan bana, biliyorum," diye fısıldadı Ricki, sesi kararsızdı. "Ama bu sefer farklı. Bayan Della..."

"Ne var canım?" diye sordu ince bir sesle, sabrı tükenmişti.

"Ezra bana Felice'nin kızının adının Adelaide olduğunu söyledi. Bunu bana sen gerçek adını söylemeden *önce* söyledi. Bunu nereden bilebilir ki?"

Bayan Della öfkeli bir ses çıkardı.

"Felice'in sana neden Adelaide adını verdiğini biliyor musun?"

"Hayır, sen de öyle. Ve kesinlikle Ezra da bilmiyor."

Ricki endişeyle alt dudağını çiğnedi ve ona cesaret verici bir baş işareti yapan Tuesday'e baktı. O da konuşmaya devam etti. "Felice sana idolü Adelaide Hall'un adını vermiş. İlk siyahi Broadway yıldızlarından biriydi. Felice'e Harlem'e taşınması ve dansçı olması için ilham verdi."

Bayan Della'dan güçlü bir nefes kaçtı ve her zamankinden daha küçük görünmesine neden oldu. Sanki sönmüş gibiydi.

"Felice seni çok seviyordu. Ezra öyle söyledi. Sana göndermek için yeterli parayı toplamak için çok çalışıyordu. Yaptığı her şey senin içindi."

"Bu kadar yeter," dedi Bayan Della, elindeki peçeteyi göstererek.

"Bu doğru. Keşke olmasaydı. Çünkü bu aynı zamanda dokuz gün içinde öleceğim anlamına geliyor."

"Kızım, Lütfen, sen değil gidiyor her yerde," Salı günü alay etti.

"Ama lanetin içindeki diğer her şey gerçek oldu. Ezra ölümsüz; kendini bıçakladığını ve yaralanmadığını bile gördüm! Benim

Yüzyılı aşkın bir süredir her artık yıl Şubat'ında yüz ona musallat olmuş. Onlarca yıl boyunca bir şarkının notalarını duymuş ama benimle tanışana kadar asla bir araya gelmemiş. Ben onun kaybetmekle lanetlendiği ruh eşiyim. Felice'nin öldüğü gün ben de öleceğim."

Bayan Della kırmızı çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve masanın üzerine koydu. Zekice gözlerini ovuşturdu. "Yeterince duydum. Tüm bu kara büyü ve büyücülük Tanrı'ya ait değil. İkiniz de kalabilirsiniz ama ben biraz kestireceğim."

Kapıyı dinlemekte olan Naaz odaya girdi ve Della Hanım'ın arkasında durarak sandalyeden kalkmasına yardım etti.

Suçluluk duygusu içinde ezilen Ricki, Bayan Della'ya doğru koştu ve onun narin, ince derili ellerini kendi elleriyle sıktı. Yapmak isteyeceği son şey büyükannesini üzme idi. Belli bir açıdan bakıldığında, bütün bunların onun feci fantezi uçuşlarından biri gibi görüldüğünü biliyordu. Onun "çok fazla" olduğunun bir başka örneği.

Ricki gözyaşlarına hâkim olamayarak, "Çok özür dilerim," diye özür diledi. "Biliyorsun, doğru olmasaydı sana bunları anlatmazdım. Ve biraz zamana ihtiyacın varsa bunu anlarım."

Bayan Della ellerini Ricki'ninkilerden ayırdı. "Seni kendi çocuğum gibi seviyorum. Ama bu konuşmayı burada bitirelim. Ve şunu bilin: Kötü adam, hikâyeyi kimin anlattığına bağlıdır."

Sonra Naaz Bayan Della'yı dikkatle odadan çıkardı. Ricki de sandalyesine geri oturup başını masaya yasladı.

"Sana inanıyorum, merak etme." Salı günü bir yayın balığı parmağını kemirdi. "Ölmene izin vermeyeceğim. Seni bir dolaba falan kilitlemek zorunda kalsam bile."

"Bayan Della'yı incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim," diye mırıldandı Ricki. "Onun da beni affedeceğini hiç sanmıyorum. *Kahretsın.*" Başını masadan kaldırdı. "Özür dilerim."

"Gerçekten 'siktir' dediğin için özür mü diliyorsun?"

"Bu Ezra. Benim yanımda küfretmeyi sevmez.

Eski moda bir şekilde çok cesur. 'Malarkey' ve 'spectacles' diyor." Omuz silkti ve yumuşakça gülümsedi. "Çok şirin."

Tuesday'in gözleri büyüdü ve yüzünü yavaşça bir sırıtış kapladı. "Kızım. Ondan *hoşlanıyorsun*."

"Dur."

"Biliyorsun. Her yerinde var. Sürekli okuduğun o dizideki bir karakter gibisin. Şu doğaüstü erotik hikayeler."

"Lafı açılmışken, gitmeliyim. Eva Mercy'nin Sister's Uptown Bookstore'daki kitap okuma etkinliğine biletim var. Bir saat içinde başlayacak ve tüm geleceğim buna bağlı olabilir."

"Gölge etme bebeğim, ama bu dünyadaki son haftansa, kitap okumaya öncelik vermeyi mi seçiyorsun?"

"Bu sıradan bir okuma değil, Salı. O bir voodoo uzmanı. Ona laneti nasıl tersine çevirebileceğimi soracağım."

Nefes al Ricki, diye düşündü kendi kendine. *Beni ve Ezra'yı kurtaracak şey bu olabilir*.

"Mesele şu," diye açıkladı Ricki. "Eva Mercy'nin Felice gibi Louisiana Creole kökenli. Sürekli okuduğum *Lanetli* kitapları o yazıyor. Her neyse, bataklıkta atalarını araştırıyor ve halk büyüğü konusunda bir uzman haline geldi. *New Yorker*'da hoodoo, voodoo ve Afrika dini gelenekleri ile Yeni Dünya'daki Katolikliğin kesişimi vesaire vesaire hakkında büyüleyici bir yazı yazdı. Okudunuz mu?"

"Hayır, artık bir yazar olduğum için ertelemek, mastürbasyon yapmak ve ağlamaktan başka bir şey yapacak zamanım yok."

"Şey, o bilgili biri. Beni ve Ezra'yı nasıl kurtaracağını bilen biri varsa, o da odur."

"Yolun açık olsun," dedi Salı. "Ve Ricki? Dikkatli ol."

Bir saat sonra Ricki, Washington Heights'ta samimi bir kitapçı olan Sister's Uptown'da kalabalık bir yerde oturuyordu.

Parlak mor tentesi ile bir blok öteden fark edilebilirdi. Yirmi yıllık dükkân taze kâğıt, hindistancevizi yağı ve olumlu topluluk hisleri kokuyordu. Ricki, *Cursed* hayranlarıyla dolu bir odada olduğunu biliyordu, çünkü izleyicilerin yarısı dizinin baş kahramanı, belalı bir cadı olan Gia'nın şerefine mor cadı şapkaları takıyordu.

Neden Atlanta'dan şapkamı getirmedim? Ricki düşündü.
Burada sahte bir hayran gibi görünüyorsun.

Ama ne yazık ki şapkadan daha büyük sorunları vardı. New York'ta sadece beş ay geçiren Ricki, hayatını her açıdan mahvetmek için harika bir iş çıkarmıştı. Profesyonel olarak hariç. Ama çok yakında bunun da bir önemi kalmayacaktı. Hiçbir şeyin.

Tanrı'ya şükür tam zamanında gelmişti. Bu gece sadece *Lanetli* hakkında değildi; Eva Mercy aynı zamanda halk büyüğü araştırması ve yakında çıkacak olan anı kitabı hakkında da konuşacaktı. Eva Instagram'da görüldüğü kadar sevimli ve ilişkilendirilebilirdi. Boynuz çerçeveli gözlükleri, DMX konser tişörtü ve Adidas'ıyla "en iyi arkadaşınızın havalı ablası" havasındaydı. Ricki onu Instagram'dan tanıdığı için, Eva'nın genç kızı Audre'nin ön sırada oturduğunu ve can sıkıntısından sakız çiğnediğini biliyordu. Disney prenseslerine benziyordu ama festival gibiydi.

Ricki seyirciler arasında oturmuş dinliyor, yürüyen ölü bir kadın olduğunu unutmaya çalışıyordu. Ve sahip olamayacağı bir adamla derin bir ilişki içinde olduğunu. Ve hayatındaki en önemli insanlardan biri olan Bayan Della ile ilişkisini muhtemelen mahvetmişti. Ve tekrar etmekte fayda var, yürüyen ölü bir kadındı.

Eva Mercy onun son umuduydu.

"Bildiğimiz gibi, pek çok din ataerkildir, çünkü kuralları koyan erkeklerdir, değil mi?" Eva okumasının neredeyse sonuna gelmişti, odanın önündeki ahşap podyumda durmuş, gerçekleri söylüyordu. "Ama voodoo çok kadın merkezliydi. Köleleştirilmiş Batı Afrikalılar

ve Haitili devrimciler voodoo'yu ilk olarak Louisiana'ya getirmiş ve daha sonra buradaki egemen din olan Katoliklikle kaynaştırmışlardır. Avrupa merkezli Hıristiyanlığa karşı güçlü bir alternatifti.

"Ama vudu bir dinden çok daha fazlasıydı, gerçekten. Özeldi çünkü beyazların her şeyi kontrol ettiği bir dönemde vudu sadece bize aitti. Beyazlar bunu anlamıyordu. Bu yüzden Siyahlara bir güç ve korunma hissi veriyordu."

Sırıttı ve alkışlar arasında Siyah Güç yumruğunu havaya kaldırdı. Bir oda dolusu mor cadı şapkalı kitapçı kadın yumruklarını havaya kaldırdı. Ricki ürperdi. İçinde bulunduğu çaresiz duruma rağmen kendini dünyadaki en güçlü cadılar meclisinin bir üyesi gibi hissediyordu.

"Ve sonra, Büyük Göç döneminde, Güneyli Siyahlar dini kuzeye, Chicago, Denver, Kansas City ve tabii ki Harlem gibi kentleşmiş şehirlere taşıdılar. Şarkılar, danslar, kitaplar gibi pek çok yaratıcı ifadenin içinde yer aldı. Pek çok modern Siyah Hıristiyan'ın bu dinden korkuyor olması biraz üzücü. Doğası gereği karanlık ya da kötü değildir. Beyazların üstünlüğü bize voodoo'nun vahşilerin işi olduğunu, şeytani bir din olduğunu öğretti, çünkü bu din onlara göre insan mülkiyetine çok fazla güç veriyordu. Ama şeytani olmaktan çok uzaktır! Voodoo'nun kendisi zararsız ve barışçıldır. Ancak her inanç gibi, karanlık için kullanıldığında tehlikeli olabilir. Lanetler, iksirler ve tılsımlar kullanarak bir ruhu birine zarar vermesi için uyandırırsanız, zarar verirsiniz."

Eva'nın karanlık voodoo konusunu açtığı ve Ricki, sorusunu sormak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi.

Alnının gerginlikten nemlendiğini hisseden Ricki elini kaldırdı. "Merhaba, benim adım Ricki Wilde ve ben çok ama çok büyük bir hayranıyım. Ötesinde. Ve ben... sadece kısa bir sorum var."

"Merhaba Ricki," dedi gülümseyerek, bir yandan da dalgın dalgın şakağına masaj yapıyordu. "Sor bakalım!"

Ricki, Eva Mercy'nin sürekli başını ovuşturduğunu fark etti. Bir yerde yazarın hayatı boyunca açıklanamayan günlük migren ağrıları çektiğini okumuştı. Bir lanetten bahsediyoruz.

"Bir keresinde intihar etmeden hemen önce bir adama korkunç bir büyü yapan bir kadın hakkında bir hikaye duymuştum. Sanırım güçlü bir rahibeydi, çünkü büyüünün her parçası gerçekleşti. Böyle bir laneti tersine çevirmenin bir yolu var mı?"

"Güzel soru." Eva yavaşça başını salladı, ayrıntıları kavradı. Gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıldı. "Onu lanetleyen kadının hemen ardından intihar ettiğini mi söylediniz?"

"Evet."

"Mmm. İyi değil," dedi Eva yüzünü buruşturarak. Şakağını tekrar ovuşturarak durakladı. "Karanlık bir voodoo lanetini gerçekleştirmek için önce bir loa'yı çağırmanız gerekir, bir tanrı için başka bir kelime. Sanırım Met Kalfu'yu çağırdı, kara büyüünün loası. Onu çağırmak için önce bir kurban vermek gerekir. Peki ya bunun gibi çok karanlık bir lanet söz konusuysa? Bir insanın ölümü kurban olur. Eminim bu yüzden kendini öldürmüştür."

Ricki'nin yüzündeki tüm kan çekildi. Elleri nemli bir hal aldı ve gözlerinin önünde karanlık noktalar belirdi.

"Oh," diye cevap verdi küçük bir sesle.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," diye devam etti Eva, "laneti tersine çevirmek için bir ayna kurban edilmesi gerekiyor."

"Başka bir insan ölümü demek istiyorsun."

"Evet!" Eva neşeyle söyledi. Seyirciler hafif kahkahalar atmaya başladı. Eva da biraz kıkırdadı ve sonra acı içinde irkilir gibi oldu.

"Üzgünüm çocuklar," dedi Eva. "Tüm bu cadı işlerini sevdiğimi biliyorsunuz."

Ricki, yazarın gözlerinin kitabın arkasına doğru kaydığını gördü.

oda. Eva birine "*Hayır*" diye seslendi - sinek kuşu hızında bir değişim - ve sonra profesyonel bir gülümseme takındı ve izleyicilerden başka bir soru aldı.

Ricki omzunun üzerinden baktı. Arka sırada, ela-kehribar gözlü, inanılmaz yakışıklı bir adam gördü. Adam, üzerinde "İYİ MİSİNİZ?" yazan bir kâğıt parçasını kaldırmıştı. Ricki onu çok satan yazar ve Eva'nın kocası Shane Hall olarak tanıdı.

Tam o sırada Shane oturduğu yerden kalktı ve fısıldadı Ev sahibine bir şeyler söyledi, o da Eva'nın yanına, ön tarafa geldi.

"Ne yazık ki birkaç dakika erken bitirmek zorundayız," dedi sunucu, "ama bu harikaydı. Eva Mercy'ye kocaman bir alkış! *Lanetli* serisinin imzalı kopyaları ön tarafta. Ve gelecek yıl piyasaya çıktığında atalarından kalma anı kitabı *Belle Fleur*'e de göz atın!"

Eva kalabalığa içtenlikle teşekkür etti ve okuyucuların akınına uğradı. Tüm bunlar olurken, Ricki onun Shane'e nasıl minnettarlık ve şefkatle baktığını fark etti, neredeyse oda için fazla samimi hissettiriyordu. Şefkatli, tatlı bir andı, iki insan öylesine uyum içindeydi ki neredeyse işaret diliyle anlaşıyorlardı. Bir koca karısının iyiliği için o kadar endişeleniyordu ki karısının ne zaman yeteri kadar yorulduğunu anlıyor ve onu savunuyordu. Bu yetişkin, sorumlu bir aşktı. Ve çok romantik.

Bu asla sahip olamayacağım bir şey, diye düşündü, dehşet ve umutsuzluk seli içinde dükkândan tökezleyerek çıkarken. Gerçeklik onu iki kaşının arasından vurmuştu, sanki vurulmuş gibi emindi.

Eğer Ezra'nın lanetini tersine çevirmek için birinin ölmesi gerekiyorsa, o zaman 29 Şubat gerçekten de dünyadaki son günüm olacak, diye düşündü. *Sadece bir canavar hayatta kalmak için başka birini feda edebilirdi.*

Ricki sersemlemiş bir halde dışarıya, soğuğa doğru yürüdü. Yürüdü. Yürüdü. Washington Heights onun için yabancı bir mahalleydi; nerede olduğunu bilmiyordu.

gidiyordu, ama önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı ve daha hızlı adımlarla ilerledi. Gözyaşlarını silmekle uğraşmadı; sadece düşmelerine izin verdi, çünkü ne anlamı vardı ki? Sadece daha fazlası olacaktı.

Ricki bu noktaya kadar kendini toparlamıştı ama artık kapılar açılmıştı. Bunun bir son olduğı gerçeğıyle yüzleşmek zorundaydı. Her şeyin. Tanrım, gitmeye hazır değildi.

Ve Ezra'yı kaybetmeye hazır değildi. Tek istediğı oydu. Onun dokunuşunu, kollarını, kalbini, her şeyini. Gözyaşları gözlerini kör etmişti, gitmeye devam etti -şehir merkezine mi yoksa şehir dışına mı, hiçbir fikri yoktu- ta ki kendini güçlü bir kucaklamanın içinde hissedene kadar.

Gözlerini açmadan, o olduğunu biliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Onu hissedebiliyordu.

Ezra. Tabii ki Ezra'ydı. Birbirlerine doğru çekiliyorlardı, isteseler bile karşı koyamayacakları bir manyetik çekim.

"Sen buradasın." Göğsüne doğru ağladı, ceketini yumruklarıyla kavradı.

"Ben buradayım, güvendesin," dedi ve başının üstünü öptü. "Sadece ağla. Bırak içini döksün."

Ezra onu yakındaki bir kafenin önündeki banka kadar götürdü. Orada ona sarıldı ve ne kadar ihtiyacı varsa o kadar süre kendisine sarılıp ağlamasına izin verdi. Herhangi bir soru sormadı ya da herhangi bir şeyi sihirli bir şekilde düzelteceğini söylemedi. Kolay cevaplar yoktu, sadece duygular vardı.

Zaman esnekti. Birkaç latte ve sıcak cocoadan sonra gökyüzü kararmıştı. Güneş batıyordu. Sonunda, sonsuz sessizlikten sonra Ricki konuştu. Yan yana oturuyorlardı, Ricki başını onun omzuna yaslamıştı.

"Sarılmaktan nefret ettiğini sanıyordum," dedi. "Sarılmaktan nefret ederim. Ama senden hoşlanıyorum."

Ricki gözyaşlarına rağmen gülümsedi. "Benden hoşlanıyorsun, ha?"

Ezra biraz geri çekildi ve sonra elleriyle onun

yanaklarını kavradı,eğme onu yüz yukarı için
Onun. Onun ifade oldu

hayranlıkla ısıldıyordu. "Seni seviyorum," dedi.

Ricki usulca soludu. "Öyle mi?"

Başını salladı, bakışları savunmasızdı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Genel olarak bakıldığında, birbirlerini sadece kısa bir süredir tanıyorlardı. Ancak Ezra ve Ricki için, elde edilmesi zoru oynamanın ya da duyguları olduğu kadar yoğun değilmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Zamanları yoktu ama birbirlerine sahiptiler. Ve yapabilecekleri tek şey, son derece açık olan bu gerçeğe tutunmaktı.

Ezra'nın yüzü harikulade bir sırtışa dönüştü. "Bunu Starbucks'ta söylemek istedim."

"Neden yapmadın?"

"Bir kadına onu sevdiğini ilk kez Starbucks'ta söyleyemezsin!"

"Starbucks'a uygun davranışın ne olduğunu nereden biliyorsunuz; hiç..."

Ezra onun sözünü dizlerini kıran, ruhunu okşayan, baş döndürücü bir öpücükle kesti. Dudakları şişene ve teni saat beş gölgesinden çiğ kalana kadar öptü onu. Gerçek sahte, karanlık aydınlık ve yaklaşan kaderleri korkunç, korkunç bir rüya gibi gelene kadar onu dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi öptü.

BÖLÜM 20

SEKS ARASI

21-25 Şubat 2024

Eğer her şey parçalanacaksa, Ricki ve Ezra'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden birlikte olgun, yetişkin bir karar verdiler. Kendilerini birbirlerine atmaya karar verdiler, hiçbir güvenlik ağı olmadan, tereddüt etmeden, sadece tam gelişmiş, filtrelenmemiş tutku. Gerçekten, başka ne seçenekleri vardı ki? Birlikte geçirdikleri değerli günleri tanrılara yumruk sallayarak ve kaderlerinden yakınarak mı harcayacaklardı? Hayır. Bunun ne anlamı ne de zamanı vardı.

En önemlisi de, kesinlikle Ezra'nın lanetini bozmak için cinayet işlemleri gerekiyordu. Yani şimdilik, birlikte geçirdikleri her anı değerlendireceklerdi.

Ancak kör panik, öfke ve korku asla uzakta değildi. Ricki'nin ölüm cezasının gerçekliği - Ezra'nın onu sevmenin ve sonra kaybetmenin acı tatlı ıstırabından sonra sonsuza kadar yaşamaya devam edeceği bilgisi de dahil olmak üzere - yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Ne zaman işler biraz durgunlaşsa, sessizleşse patlamakla tehdit ediyordu. Uykuya dalmadan önceki birkaç nefeste ya da konuşmalar arasındaki duraklamalarda olduğu gibi.

Kötü Düşünceleri boğmanın tek yolu? Her anı bir deneyimle doldurun! Ezra ve Ricki

Şehirde birlikte, kendilerini eğlendirecek yeni yollar bulmaya ve birbirlerinden zevk almaya açıldılar. Birlikte, önümüzdeki bir hafta içinde ayrı ayrı yaptıklarından çok daha fazlasını yaptılar. (En azından Ricki. Yaşanmış deneyim söz konusu olduğunda, bir Perennial ile yarışmak mümkün değildi). Eğer bu bir sonsa, zirveye çıkacaklardı.

Çin Mahallesi'ndeki Apotheke'de bir miksoloji dersi aldılar ve Williamsburg'daki Leuca restoranında gözleri bağlıyken gizli bir "Karanlıkta Yemek" menüsünü tatmanın keyfini çıkardılar. Bir gece Comedy Cellar'a uğradılar ve burada ünlü bir komedyen (ve zaman zaman Oscar sunucusu) tarafından gösterisi sırasında öpüştükleri için kızartılma şerefine nail oldular. Coney Island'daki çarpışan arabalarda tehlikeli bir şekilde çok uzun zaman geçirdiler ve nazikçe sıradaki gerçek çocuklara sıra vermeleri istendi. Staten Island Feribotu'ndan limanın üzerinde güneşin batışını izlediler. Köpek Focaccia ile pizza pikniği yapmak için nefes kesici, kısmen gizli ve oldukça seçkin Gramercy Park'a girdiler (tarihsel olarak giriş sadece birkaç seçkin mahalle sakinine verilirdi, ancak 1962'de bir yayıncı iş adamının oynak karısıyla kısa süren bir ilişki sayesinde Ezra'nın bir anahtarı vardı). Şehir dışından gelen birkaç kişiyle birlikte Yukarı Batı Yakası'nda bir Doughnut Yürüyüş Turu'na katıldılar ve sonrasında Ricki, şekerinin etkisiyle Ezra'yı eski piyanosunda "We Don't Talk About Bruno" şarkısını çalmayı öğretmesi için ikna etti.

Ayrı bir anı bile boşa harcamamak adına Ezra gayri resmi olarak Ricki'nin yanına taşındı. Evet, Ricki'nin stüdyosu onun evinin çok küçük bir parçasıydı ama onun evi bir evden çok taşlaşmış bir müzeye benziyordu. Ayrıca, hâlâ Wilde Things'i işletiyordu. Bundan vazgeçemezdi.

Ve şimdi, her zamankinden daha fazla, daha fantastik buketler hazırlamaya ve onları Eski Harlem'in gözde mekanlarına yerleştirmeye mecburdu. Bir adak gibi hissetti. Kısa bir süreliğine de olsa bu kadar misafirperver, bu kadar besleyici olduğu için evlat edindiği şehre küçük bir teşekkür gibi. Ve şimdi Ezra ona bu gezilerde eşlik ediyordu.

sabahın erken saatlerindeki görevler. Onun elini sıkarak, her yer hakkında içeriden anekdotlar anlatırdı, küçük detaylar onu başlıklar Nabız ile canlılık, yapmak ve Harlem Rönesansı *canlandı*. Insta tarih meraklıları için bulunmaz bir nimetti. Evdeyken konuşurlar, konuşurlar, hikayeler anlatırlardı. itibarenher biri diğer içinde bir kendinden geçmiş takla olarak zaman onları katladı. Sık sık aynı düşüncelere sahip olduklarını fark ettiler içinde onların Beyinler, veya Ricki.olur Ezra'nın bir zamanlar *kelimesi kelimesine* düşündüğü bir şeyi yüksek sesle ifade etti ve bunun tersi de geçerliydi. Aralarında enerjik bir çatırtı vardı,

ve suçlama hiç azalmadı.

Çok yaptıkları diğer şey? Sikişmek. Gerçekten dönüştürücü, hayat değiştirici seksin onlara her şeyin yolunda gideceği hissini verdiğini keşfetmişlerdi. Baş döndürücü bir uyuşturucuydu, onları tatlı bir güven duygusuna sürüklüyordu. Bu yüzden yapmaya devam ettiler. Her yüzeyde, giderek daha yaratıcı pozisyonlarda yaptılar. Yarı uykulu halde yaptılar. İki şişe sek beyaz içtikten sonra yaptılar. Saat 14:45'te 145. Cadde Halk Bahçesi'nde yaptılar. Belki de biraz fazla yaptılar.

Ayın yirmi beşinde uyandıklarında yorgunluktan bitmişlerdi. Bu yüzden Ricki dükkânı o gün için kapattı. Ve ikisi de seks molası verdiklerini ilan ettiler. Ricki'nin buruşuk keten çarşaflarına sarınmış, pencereden giren güneş ışınlarıyla ısınmış, yarısı yenmiş kruvasanlar ve kahveden oluşan porselen tepsiyi komodinin üzerine bırakmış, durgun ve tembel bir sabahın tadını çıkarıyorlardı.

Ezra uykulu uykulu, "Sarılmaktan nefret ederek neden bu kadar zaman harcadığımı bilmiyorum," diye mırıldandı. Ricki onun güçlü kollarına küçük bir kaşıkla sarılmış, bacakları onunkilere dolanmıştı. İç çamaşırları ve boxer külotları dışında, tercih ettikleri durumdaydılar: çıplak. Yüzünü Ricki'nin saçlarına gömdü ve şampuanının naneli kokusunu içine çekti. "Sevilmeyecek ne var? Sarılmak kedinin miyavlamasıdır."

Ricki genişçe gülümseyerek onun kucağına gömüldü.
"Bu son derece kedi miyavlaması."

"İnanılmaz bir şey, senin yanında dil sürçmesi konusunda kendimi mahcup hissetmiyorum. Soyu tükenmiş bir argo ile kendimi kandırmak zorunda kalmamak çok güzel. Genelde ağzımı açtığımda bir pterodaktilin dışarı fırlamasından korkarım."

Ricki gülerek, "Bana jive hindisi demeni bekliyorum," dedi.

Bu ses artık ona sonsuz hafızasında yer eden her şeyden daha tanıdık geliyordu. Gözlerinin kapanmasına izin verdi, ona sarılırken kendini ne kadar lezzetli ve güvende hissettiğini içine çekti. Anı ezberliyordu. Tadını çıkarıyordu. Olmak istediği tek yer burasıydı. Zaman esniyor ve uzuyor gibiydi ve sonra, son dört gündür ilk kez, gerçeklik içeri girmeye başladı.

O da hissetmiş olmalı. Adamın kollarında biraz sertleşti.

"Ezra?"

"Little Richard?"

"Otuz yaşına gelmeden ölemem," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu. "Seni burada yalnız bırakamam. Bensiz. Ve ben... sadece gitmeye hazır değilim. Benim zamanım değil."

Artık Tartışmadıkları Şey'di.

"Sana izin vermeyeceğim," dedi basitçe. "Gözümün önünden ayrılmaya izin vermeyeceğim. Ayın yirmi sekizinde seni acil servise yatıracağım. *Bir şeyler* yapacağım."

"Kanlı bir kurban vermenin dışında, hiçbir şey Yapabilirsin. Kimseyi öldürmeyeceğiz." Ricki kendini onun kollarında döndürdü, böylece neredeyse burun buruna gelecek şekilde birbirlerine bakıyorlardı. "Yine de bir fikrim var. Ya beni bir Perennial yaparsan? O zaman ikimiz de sonsuza kadar yaşayabiliriz."

"Yapamam," dedi, kaşları çatılmıştı. "Bu işler böyle yürümez. Ölümsüzlük sana yapılan bir şeydir; onu arayamaz ya da isteyemezsin. Dr. Arroyo-Abril tanıştığımız gün bana bunu söylemişti."

"Nasıl ölümsüz oldu?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Çok kötü."

"Şey, o bir dolandırıcıydı. Tüm bunların 1883'te yaşanmış olması çok kötü, yoksa Netflix'te bir belgesele konu olabilirdi. Her neyse, Avrupa'da dolandırıcılık yapmış ve sonra bir şekilde Florida'ya gelmiş. Saint Augustine. Duymuş muydun?"

"Evet, İspanyol kaşif Ponce de León'un küçük bir pınarın Gençlik Pınarı olduğuna karar verdiği yer," dedi Ricki, Amerikan tarihi yan dalını iyi bir şekilde kullanarak.

"İşte burası," dedi Ezra. "1880'lere gelindiğinde, yerel halk artık kuyunun büyümlü yaşlanma karşıtı özellikleri olduğuna inanmıyordu. Ama turistler inanıyordu. Pilar da onlara yol kenarındaki bir tezgâhta kaynak suyu şişeleri satıyordu. Bir gün kazara kuyuya düştü, boynunu kırdı ve boğuldu."

"Dur. "

"Boğulması gerekirdi. Bunun yerine kendine geldi, boynunu yerine oturttu, kuyudan çıktı ve o zamandan beri elli yedi yaşında. Gençlik Pınarı'nın sahte olmadığı ortaya çıktı. Sahte değil," diye açıkladı. "Doğayla oyun oynamaya çalışmak nadiren lehinize sonuçlanır."

"O hala bir dolandırıcı mı?"

Ezra, Ricki'nin burnunun ucunu öptü. "Yaşam koçlarına inanıp inanmadığınıza bağlı."

Uzun bir süre ona baktı, ona duyduğu özlemin derinliği ile içinde bulundukları durumun acımasız gerçekliğini uzlaştırmaya çalıştı. Bununla yüzleşmek imkânsız gibiydi. Belki de şimdiye kadar kaybetmeye alışmış olmalıydı. Onca pratik bunu kolaylaştırmış olmalıydı. Ama bu acı başka hiçbir şeye benzemiyordu, dayanılmazdı. Onu kaybedecekti. Tıpkı ailesi ve tanıdığı herkes gibi.

Perennial olduktan sonra uzun bir süre çağdaşlarını gözetledi. Harlem'deyken onları yaya olarak ya da arabada takip eder, onları bir blok öteden izlemek yerine onlarla birlikte normal hayatını yaşıyor olmayı dilerdi. Ya da kıskançlık ve özlemle dolu olarak *Ebony* veya *Jet*'teki ilerlemelerini takip ederdi. Lo süslü bir dans açtı

stüdyosuna - hala ülkenin en iyilerinden biri - taşındı ve altı ay arayla yaşlılıktan ölene kadar "arkadaşıymış" gibi davrandığı bir balerinle birlikte yaşadı. Duke'ün gösterişli bir sonradan görmeden, iyi maaşlı bir nostalji gösterisine dönüştüğünü gördü. George Gershwin, *Porgy ve Bess*'i besteledikten birkaç yıl sonra bir beyin tümörü nedeniyle öldü. Mickey Macchione toptan çiçek tüccarı oldu ve Eden Lounge yandıktan sonra bir daha kabareye adım atmadı. Zaman geçtikçe Ezra, Josephine'in, Bessie'nin, Zora'nın ve Langston'ın isimlerinin sanat okullarına ve burslara verildiğini, miraslarının artık biyografik filmlere ve belgesellere konu olduğunu gördü. Bugün onlar birer ikonu, ama onun için hayallerini paylaştığı, birlikte eğlendiği, borç alıp verdiği, kuru temizlemecide karşılaştığı insanlardı. O zamanlar hepsi aynı sudan içiyordu. Zaman ilerledikçe, onlar uzayıp çiçek açarken ve sonunda solup giderken, o kehribar renginde donup kaldı. Normal insanların yaptığı gibi.

Ricki ile normal olmak için yanıp tutuşuyordu. Bir aileye sahip olmak için.

kök salarlar. Saçları ağarır, göbeklenir, torunlarını şımartırlardı. Bazen Ricki'yle bir asır önce tanışmış olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyordu. O kim olurdu?

Ricki onun düşüncelerini yansıtarak, "En parlak döneminizde kimdiniz?" diye sordu. "TikTok'taki eski haber filmi hesaplarını takip ediyordum, siyah-beyaz bir klibin arka planında seni görmeyi umuyordum. Bu kadar düğmeli, eski moda bir kültürde yaşadığını hayal bile edemiyorum. Mesela, bir bayan dizini açtığında kargaşa çıktı!"

"Ama öyle değildi," dedi gülerek. "Gençler ve 20'ler çöküş içindeydi."

"Yaşlı insanların genç olduklarını, genç şeyler yaptıklarını düşünmek çılgınca."

"Öyle mi? Yaşlı insanlar her zaman kısırlaştırılmış, iyi huylu olarak reddedilir. Oyuncak ayılar gibi. Ama sokakta yaşlı bir kadının yanından geçerken, onun eskiden kim olduğunu merak ediyorum. Çünkü

kadınları tanıyor muydum?" Yüz ifadesi hınzırlaştı. "Sana buradaki memawlar hakkında bazı sırlar verebilirim..."

Ricki bir dirsek darbesiyle onu dürttü. "Bana o eski ho-ing'inizin detaylarını anlatmayın!"

"2024'te bana gerçekten sürtük zorbalığı mı yapıyorsun? Kültür olarak çok ileri gittik."

"*Sürtük* utandırması."

"Siz ne dersiniz deyin. Demek istediğim, her nesil seksi kendilerinin icat ettiğini düşünüyor."

"Evet, evet, evet, ne demek istediğini anlıyorum." Ricki başını elinin üzerine koydu. İçinden sessiz bir mutluluk uğultusu geçti. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Ölümün kapısını çalıyor, bir silahın namlusuna bakıyordu ama Ezra'nın yanındayken ölümünün gerçek olmadığı hissinden kurtulamıyordu. Tutkulu aşk hiç kimseyi korumamıştı, gerçekten. Ama Ezra'nın yanındayken, zırh gibi hissediyordu.

Ve bu tehlikeli bir aldatmacaydı.

Bu düşünceyi aklından kovdu ve onun yerine Ezra'nın son derece yıkıcı yüzünü içine çekti. Bir erkeğin üst dudağının yayının ne kadar şehvetli olabileceğini nasıl olur da hiç fark etmezdi? Gözleriyle adamın ağzını taradı.

"Bana her şeyi anlat," dedi hülyalı bir şekilde. "Bianca Jagger o beyaz atla içeri girdiğinde Studio 54'te miydin? MLK öldüğünde neredeydin?"

Ezra sırt üstü dönerek elini başının arkasına sıkıştırdı. "Studio 54'e hiç gitmedim. Disko adamı değildim. 70'lerde Londra'daydım, İngiliz Jamaikalı reggae gruplarıyla takılıyordum. Gece hayatı havasında değildim; hiçbir şey yeni gelmiyordu. 20'li yıllar 70'lerden daha vahşiydi." Alt dudağını çiğneyerek durakladı. "Hmm. Dr. King öldüğünde, araba radyosundan öğrendim. Westbury Müzik Festivali'ne gitmek için VW Bug'ımı sürüyordum. Sert bir şekilde frene bastım ve neredeyse burnum kırılıyordu." Gözlerini kapattı, kaşlarını hafifçe çattı. "Sanırım Nina Simone setini

onu fuarda görmüştüm. Ama o gösteri bulanıktı." "Travma yüzünden mi?"

"Hayır, çünkü asit almıştım," dedi. "*Maymunlar Cehennemi*"'ni yeni izlediğimi hatırlıyorum. Orijinalini, 1968 yapımı korkunç özel efektleriyle. Ve şimdi büyük bir kalabalığın içinde duruyorum; insanlar yas tutuyor, şarkı söylüyor, dans ediyor ama ben *korkunç* bir şeyin etkisindeyim. Beynim ata binen maymunların görüntüsüne takılıp kalmıştı."

"Dürüst olmak gerekirse, bu cehennemden bir görüntü."

"Demek istediğim, ne olursa olsun insanlar hala insan. Tarihi olduğu gibi algılayamazsınız."

Ricki başını salladı. "Bir keresinde Bayan Della'ya İkinci Dünya Savaşı'nı yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sormuştum ve o da en canlı anısının her şeyin daha sessiz olduğu geceler olduğunu, yatağında yalnız olduğunu ve Dr. Bennett'in eve sağ dönüp dönmeyeceğinden endişe ettiğini söylemişti. Dünyadaki en büyük şey sırasında bile, daha küçük anlarla ilgilidir."

"Bunun nasıl olduğunu biliyor olmalısın. Sen de tarih boyunca yaşadın."

"Öyle mi? Sanırım öyle. Obama. Katrina. 2008'deki çöküş." Durakladı. "*106 & Park*."

Ezra güldü ve sonra duraksayarak bunu düşünmeye başladı.

"Aslında, buna izin vereceğim. Şimdi benim sıram. Birkaç sorum var."

"Git."

"En sevdiğiniz an hangisiydi? Tüm zamanların."

Gözleri onunkilerle buluştu, pırıl pırıl ve tamamen korunaksızdı. "Bunun dışında mı?"

Ezra'nın bakışları bir şekilde hem yumuşadı hem de alev aldı. Onu içine çekerek büyük avucunu yanağına dayadı ve başparmağını alt dudağında hafifçe gezdirdi. Kadının içinde durgun bir sıcaklık dalgası dalgalandı. Ricki'nin dili hafifçe başparmağına dokundu ve yüz ifadesi ilkel bir şeye dönüştü.

Ezra sanki yanmış gibi elini geri çekti.

"Seks molası," diye inledi, boxer külotundaki devasa şişkinliği ayarlarken. "Aman Tanrım. Beni öldüreceksin."

"Seks molası, doğru." Onun yanına oturdu ve kalçalarını birbirine bastırdı. Birden üstsüzlüğünün aşırı farkına vararak Ezra'nın atılmış tişörtünü kaptı ve üzerine geçirdi.

"En sevdiğim an," diye mırıldandı düşünerek. "2014 yılında üniversitedeki ikinci yılımdı. Sevilla'da bir dönem yurt dışında eğitim görüyordum. Babamı buna nasıl ikna ettiğimi bilmiyorum. Sanırım bu çılgınca fikre evet derse, mezun olduğumda işime dört elle sarılacağımı düşündü. Her neyse, hiç tek başıma kalmamıştım. Bir gece Club Catedral adında bir gece kulübüne gittim. Dumanlı, gürültülü ve seksiydi. Barda oturmuş, tek başıma sangria içiyordum. Henüz İspanyolca konuşamıyordum, bu yüzden sosyalleşmek için üzerimde bir baskı yoktu. Sadece izledim. Ve tüm bu hayatı, bu lanet neşeyi, içine atlama baskısı olmadan yaşadım. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Ve o an aklıma geldi ki evde kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

"Kapanışa kadar kaldım, sabah beş civarı. Bu dar, dolambaçlı bin yıllık arnavut kaldırımli yollardan eve doğru yürürken, en sarhoş edici kokuyla karşılaştım. Bu güzel kokulu çalılarla çevrili küçük, gizli meydanı bulana kadar kokuyu takip ettim." Ricki Ezra'ya baktı.

"Gece açan yasemin mi?" Yüzü sevinçle aydınlandı.

Ricki sırtıttı. "Onları gerçek hayatta hiç görmemiştim. Sadece yerel kütüphanemizdeki kahve masası kitaplarındaki botanik fotoğraflarda. Büyürken, bu masum çalının tüm bu gizli güzelliği sadece geceleri ortaya çıkardığı fikrine takılmıştım... ama bu arada, onu gündüz gören hiç kimse gücünü anlayamazdı. Gizli potansiyel için tam bir metafor." "Çimenlerde uyuyakalmışım."

"Kulağa coşkulu geliyor," dedi büyülenmiş bir halde.

"Öyleydi. Ta ki Ulusal Polis tarafından uyandırılana kadar. Onlar

Beni sarhoş serserilikle suçladılar ve karakola sürüklediler. Programdan eve gönderildim," dedi hüzünlü bir kıkırdamayla. "Sevilla olayı ailemin benim uygunsuz bir insan olduğumu kanıtlayan en sevdiği delil oldu. Ama utanmadım, hatta üzülmedim bile. Yaşadığımı hissettim. Ve o zamandan beri bu özgürlük anısına tutunup, onu tekrar hissedeceğim günü bekledim. İşin ironik yanı, bunu şimdi hissediyorum. Bizi bekleyen şeye rağmen."

"Ben de hissediyorum," dedi sessizce.

Ona söylemek istediği şeyi söylemedi, yani hepsi benim suçum; seni mahvettim. Sensiz nasıl yaşayabilirim ki? Sana ait olan yanı, olmayan yanımdan daha fazla.

Ama Ezra o konuya girmedi, çünkü giremeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Bu yüzden ona röportaj soruları sormaya devam etti - en sevdiği film, en sevdiği yer, yaptığı en kötü şey, yediği en iyi yemek - çünkü Ricki tanıdığı en eğlenceli insandı ve evdeki en iyi koltuğa sahipti. Ve bu onların varoluşsal terörünü bastırdı.

Uykusu gelene ve puslu bir kuşluk uykusuna dalana kadar aklına gelen tüm hikâyeleri ona anlattı. Ezra tamamen uyanıktı. Ricki bilmiyordu ama günlerdir neredeyse hiç uyumamıştı. Uyuyamazdı, çünkü nöbet tutuyordu. O uyurken gözlerini ondan ayırmıyordu. Sıra dışı bir şey olup olmadığını araştırdı; nefesinin yavaşlaması ya da kalbinin düzensiz atması gibi. O tehlikeyken nasıl huzur bulabilirdi ki?

Ricki ona doğru kıvrılmış, elini çenesinin altında tutuyordu. Etraflarındaki dünya durgunlaştı; zihni zilyon tane anlamsız kurtarma senaryosuna girip çıkarken parmakları onun gür sarmal bulutunda dönüyordu.

Ezra onun uyuyan yüzünü inceledi. Nefes alış verişi hızlanmaya başlamıştı. Kaşları çatılmıştı ama yüzü rahatlamış görünüyordu. Kadının yumuşak, melodik bir ses çıkardığını duydu.

Mırıldanıyor muydu? Memnuniyetle iç çekti. Yumuşak bir inilti çıkardı. Ve tekrar mırıldanmaya başladı. Sonra onu tanıdı.

Bu onların şarkısıydı. Onun şarkısı. Sonsuza dek onun için yazdığı şarkı.

Bir rüyanın içinde kaybolmuş, sırt üstü yuvarlanmıştı. Tekrar inledi ve sonra nefesi kesildi, sırtı kamburlaştı. Göğüs uçları tişörtünün dayanıksız kumaşının altında sivrildi. Ezra onu büyülenmişçesine içine çekti ve anında, uygunsuz bir şekilde sertleşti.

Kaşları gerildi, dili dudaklarının üzerinde gezindi ve hafifçe inledi. Tekrar mırıldandı, elleri vücudunun ön kısmında ve kalçalarının arasında gezindi. Alt dudağını ısırarak onlara sürtündü ve titrek bir "*Fuu-uck me.*" diye nefes aldı.

Ezra gözlerini kocaman açarak izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Aleti zonkluyordu. Ağzı kurumuştı. Elleri onu çeşitli kanunsuz şekillerde becermek için kaşınıyordu.

Ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye içinde ne olduğunu anladı ve avucunu ağzına kapattı.

"Bekle. Hayır!" Feryat figan güldü, yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Aman Tanrım... bana izlemediğini söyle..."

"O kadar iyi mi?" Sırttı, bu hoşuna gitmişti.

"Kendimi çok açıkta hissediyorum!" Ellerini bıraktı ve ona baktı, yanakları uykuyla buruşmuş ve kızarmıştı. "Ah, ne dedim ben? Deli gibi mi göründüm?"

Ona hayran gözlerle baktı. "Görölmeye değer başka bir manzara varsa, o nedir bilmiyorum. Ve ben her şeyi gördüm."

Ricki cevap veremedi, Ezra onu ateşli bir öpücüğe boğdu. Ezra'yla ilgili her şey çok sakın ve kolaydı, ta ki onu öpene kadar. Sonra azgınlaştı. Elini Ricki'nin saçlarına daldırarak başını geriye çekti ve dilini ağzına alarak Ricki'yi istediği pozisyona getirdi,

Dizini bacaklarının arasına çekerken onu adeta yutuyordu. Kadın inleyerek adamın kalçasına sürtündü. Adam devam etti, onu derinden öptü ama şimdi daha yavaştı, onu dünyaya geri getirdi. Hafifçe alt dudağını ısırdı ve biraz geri çekildi, sadece onu yakınlıkla kızdırmaya yetecek kadar.

"Rüyada kim vardı?" diye sordu Ezra, ağzında hınzırca bir kıvrımla. Sesinin tınısı şehvet üflüyordu, iğrençti. Daha da bastırdı, kadının sıcaklığı tenini kavuruyordu. Kadın yatağa yapışmış, onun merhametine kalmıştı.

"Sen," diye nefes aldı. "Bunu bana sadece sen yapabilirsin."

Elini kalbinin üzerine koydu. Kalbi çarpıyordu. "Benim için mi?"

Gözleri buğulandı, başını salladı.

Elini külotunun içine soktu ve onun sıcaklığını avuçladı. "Benim için mi?"

Nefes nefese, başını salladı.

Dudakları onunkilere değdi. "Kanıtla."

Ricki ona baktı. O daha ne olduğunu anlamadan Ricki onun boxer külotunu yırtıp çıkarmış ve kalçalarının üzerine oturmuş, siki elinde kocaman olmuştu. Sabırsız bir hırıltıyla ellerini gömleğinin altından geçirerek göğüslerini avuçladı.

Alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı, kendini onun üzerinde konumlandırdı ve kucağına hizalanana kadar aşağı indi. İkisi de dişlerini sıkarak inledi.

Seks molası, bitti.

"Rüyamda sadece ikimiz vardık," diye soluk soluğa haykırdı, avuç içleri adamın karnının oluklu kaslarına dayanmış, kalçalarını dayanılmaz bir yavaşlıkla döndürüyordu. "Sadece biz, ormanda birlikte, eve dönmüştük. Rüyada da böyleydik. Bunu sana ben yapıyordum."

Adamın göğsüne doğru eğilerek kendini ucuna kadar kaldırdı ve sonra tekrar aşağıya indi, tekrar tekrar, adam açıkça ve kontrolsüzce inleyene kadar onu akıl almaz bir şekilde derinlere götürdü, parmakları kalçalarının yumuşak etini zedeledi.

"Ve etrafımızda hep bizim şarkımız vardı. Benim şarkım.

Ben

Nereden geldiğini... bilmiyordum ama mükemmeldi ve her tarafımızdaydı ve o zaman anladım... anladım..." Ricki o anda ne diyeceğini bilemedi çünkü Ezra elini kızın merkezine doğru götürdü ve başparmağını yavaş daireler çizerek klitorisinin üzerinde gezdirdi. Ricki ürperdi ve haykırdı, sürtünme onu çılgına çevirmişti.

"Ne biliyordun?" diye homurdandı, zar zor dayanıyordu.

"Ben... Ben sonsuza kadar dinleyebileceğimi biliyordum. *Senin* sonsuza dek dinleyebileceğim bir müzik olduğunu biliyordum."

Uyarılmanın doruğa ulaşan kaynaması artık dayanılmazdı. Yakınlığın, senkronize olmanın özelliği de buydu çünkü Ezra ve Ricki birbirlerinin içinde eriyip gittiler, içgüdüsel bir akışkanlıkla birlikte hareket ettiler.

Onu sırt üstü çevirdi. Tek bir akıcı ve kararlı hareketle onu ikiye katladı ve içine girdi. O kadar iyiydi ki Ricki bir an için kendini kaybetti ve çığlıklarını Ezra'nın boynuna bastırdı. Çok erken ve neredeyse aynı anda kopana kadar devam etti. Baş döndürücü zevk çağlayanları üzerlerine çökerken, birbirlerini hava geçirmez bir kucaklamayla kavradılar.

Hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti. Hiçbir şey.

Yavaşça dünyaya geri döndüler, dudakların, dillerin ve ellerin sıcak, terli tene sürtündüğü durgun bir pus içinde kayboldular. Ve Ricki, Ezra'yla her zaman böyle olduğunu fark etti. Dünyanın sonu seksi. Felaket seksi. Yüksek riskli seks. Yıllardır birbirlerine aşık olan uzun süreli bir çift gibi günlük seks yapma şansları hiç olmamıştı. Doğum günlerinden birinde tatlı, sayılarla boyanmış bir seks, çünkü bu bekleniyordu. Beceriksizce yapılan bir "bu olur" şipşak seks, odaya giren bir çocuk tarafından kısa kesildi. Bu normallik onlar için asla gerçekleşmeyecekti.

Sonra ağladı. Önce sessizce, sonra da dolu dolu, kederli hıçkırıklarla. Ezra onu kollarına aldı, kısa kesilmiş bir aşk hikayesi ve hiçbir zaman ona ait olmamış bir hayat için yas tutarken onu kendine sımsıkı bağladı.

"Beni geri aradığınız için teşekkürler. Bu haber saat 16:00'da yayına girecek, yani beni tam zamanında yakaladınız," dedi Clementine Rhodes Zoom üzerinden. *New York* dergisi The Cut için giriş seviyesinde bir muhabirdi. "Wilde Things hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum. Çiçek tasarımlarınız Harlem'i tam anlamıyla ele geçirdi."

Saatler sonra, öğleden sonra 1:00 civarındaydı ve Ricki ile Ezra hâlâ yataklarındaydı. Hayatının dramına kendini fazla kaptıran Ricki, DM'lerinin Harlem nostaljisi çiçek pop-up'ları hakkında kendisiyle iletişime geçmeye çalışan muhabirlerle dolup taştığını yeni fark etmişti. Yaptığı işin takdir edilmesi kalbini hoplatmıştı ama ilk içgüdüsu bunu görmezden gelmekti. Şimdi röportaj yapmanın ne anlamı vardı? Kaderi pamuk ipliğine bağlıyken neden bir yabancının ilgisini çekmek için zaman harcasındı ki?

Ancak Ezra, omzunun üzerinden fişkırان yorumlara bakarak, en azından bir muhabiri geri araması için onu cesaretlendirdi. Mirasın önemini, iz bırakmanın ne demek olduğunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.

"Şu anda dünyada yaşamak zor, sence de öyle değil mi?" Ricki, dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerinde dengeleyen Clementine'e sordu. Biraz pudra, parlatıcı ve sevimli bir bluz giymiş, Zoom için seks sonrası bulanıklığını etkili bir şekilde maskeleymişti. "Doğanın iyileştirici gücü gerçek! Amacım Harlem'in gizli tarihini kutlamak ve yanlarından geçen herkesin gününü aydınlatmaktı. Ama bunun etrafında oluşan topluluk, çiçekleri alıp kendi mahallelerini onlarla süsleyen insanlar, bu benim için bir onur. Bu benim küçük bir iz bırakma yolum."

"Buna bayıldım. Topluluk oluşturmak çok önemli," diyerek Clementine'e katıldı. "Çiçek tasarımcılarının yüzde ikisinden daha azının siyahi olduğuna dair bir istatistik okumuştum. Çılgınca. Beyazların egemen olduğu bir sektörde Siyahlara ait bir çiçekçi dükkânı olmak nasıl bir duygu?"

"Bu doğru; sektörde yeterince temsil edilmiyoruz. Ama Justina Blakeney'e bakın, Jungalow serisi Target'ta.

Hilton Carter yeşil iç mekanlar konusunda bir sihirbaz. Ülkenin dört bir yanında, parlak Siyah çiçekçiler engelleri aşıyor: Teksas'ta Andra Collins, Güney Carolina'da Nikeema Lee, Denver'da Breigh Jones-Coplin. Sizininki gibi yazılar sadece sözün yayılmasına yardımcı olabilir."

"Evet!" Ricki ekranda muhabirin tuşlara basarken başını sallamasını izledi. "Oldukça seçkin bir çift için düğün çiçekçiliği yaptığınızı duydum. Şimdi gerçekten başarmış gibi hissediyor olmalısınız."

"Düğün çok şıktı. George ve Daniel'a bu fırsatı verdikleri için sonsuza dek minnettarım. Onlar hayalimdeki müşterilerdi, ancak bazı insanlar sizi işe aldı diye 'başardığınıza' inanmıyorum. Topluluğumun Wilde Things'i keşfetmiş olması da benim için aynı derecede, hatta daha da anlamlı."

Clementine dudağını çiğnedi ve bir tırnağını çenesine vurdu. Tatmin olmamıştı. "Tekrar sorduğum için üzgünüm ama siyahi bir çiçekçi olmanın zorlukları hakkında söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Editörüm gerçekten çeşitlilikle ilgili bir alıntı istiyor." Gözlerini devirdi. "X kuşağı. İlerici hissetmeye ihtiyaçları olduğunu biliyorsun."

"Kızım, anlıyorum. Ancak tekil bir 'Siyah çiçekçi' deneyimi yoktur. Farklı geçmişlere, uzmanlıklara ve etkilere sahibiz. Ve çeşitliliğimizde güzellik var. Sektör ırkçı olabilir elbette. Beyaz çiçekçilerle aynı fonları, konserleri, basını ya da erişimi alıyor muyuz? Hayır, ama bu beyaz üstünlükçü sistemlerle ilgili. Siyahlığın kendisi sınırlayıcı değildir; sınırsızdır." Sonra da ekledi: "Yine de ilham almak için okurlarınıza Teresa Speight'ın *Black Flora* kitabını tavsiye ederim. Harika bir kitap."

Ricki'nin kişisel kütüphanesinden bir kahve masası kitabı olan *Çiçek Renkleri Rehberi*'ni okuyan Ezra, onun yanında yatak başlığına yaslanmış, konuşmaya kulak misafiri olmaktan kendini alamadı. Hayran kalmıştı. Yatağa atlayıp Ricki için çılgılık atmamak için elinden geleni yaptı. Son birkaç gün içinde, neredeyse tüm bitki kitaplarını bitirmiş ve

Ricki uyurken Netflix'te *The Big Flower Fight*'ın yarısını izledim.

Dinlerken gururla parıldıyordu. Ricki, 1928'de bir muhabire söyleyemediği her şeyi söyleyebilmişti: Siyahlığın bir kavram, satılık bir fikir olmadığını. *Değerimiz ile beyazların satın alması arasında bir ilişki yok. Siktir, evet.*

Ricki her zaman olmak istediği kişiydi.

"Farklı geçmişlerden bahsetmişken," dedi gazeteci, "kulaktan kulağa Meksika kökenli olduğunuzu duydum?"

Ricki'nin çenesi düştü ve Ezra bir kahkaha attı. O networking etkinliğindeki yanlış kimlik yanılgısı, Ezra'nın en sevdiği Ricki'ciliklerden biriydi. Çok sevimli bir şekilde absürttü.

Karışıklığı açıklamaya çalışırken Ezra'nın omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı ve Ricki yüzünü asmamak için büyük çaba sarf etti. O köpüklü, hafif anda, nihayet normal bir çift olmuşlardı. Ve mutluydular. O an için mutluydular.

Birkaç saat sonra Clementine'in "Where the Wilde Things Are" başlıklı makalesi yayına girdi. Kısa sürede The Cut'taki "En Popülerler" listesinin zirvesine yerleşen yazı, Harlemliler, çiçek tasarımcıları, FlowerTok, Plantstagram ve Georgia State'in 2017 liberal sanatlar mezunlarının sağlıklı bir yüzdesi tarafından geniş çapta dolaşıma sokuldu.

Ama o akşam, haber *New York*'taki bir gazeteye ulaştı. dergisinin en sadık dijital takipçilerinden Rashida Wilde.

Birkaç eyalet güneyde, Atlanta Buckhead'deki South City Kitchen'da kız kardeşleri Regina ve Rae ile birlikte oturuyordu. Konuşmak için acil bir yemek düzenlemişti. Neredeyse birbirinin aynısı olan üç kafaları birbirine bastırılmıştı,

Rashida'nın "Where the Wilde Things Are" şarkısını açan telefonuna dikkatle bakıyorlardı. Hiçbiri asi, dağınık küçük kız kardeşlerinin tedbirsiz, düşüncesiz küçük çiçekçi dükkânıyla bu düzeyde bir başarı elde ettiğine inanamıyordu.

"Hiç anlamıyorum, millet." Rashida Yerel Şeftali Salatasından bir ısırık daha alamayacak kadar şok olmuştu. "Bunu nasıl başardı?"

"Lanet olası bir gizem," diye nefes aldı Regina.

"Yukarı kaydır," dedi Rae. "Ricki'nin sözde çiçek yağmuruyla çekilmiş fotoğrafını görüyor musun? Bu gerçekten onun fikri miydi? Bir reklamcısı olmalı. *Bir reklamcıyı nasıl bulabilir?*"

Stresli olan Rashida telefonu çantasına attı. Telefon Üç kadın sessizce tabaklarındaki yiyecekleri iterek koltuklarına geri oturdular. Cesur omuzlu YSL blazer ceketleri sönmüş gibiydi.

"Oraya gitmemiz gerekiyor," dedi Regina.

"Yarın," diyerek Rashida ve Rae'yi onayladı.

Çek gelmeden önce uçak biletleri ayırtılmıştı.

BÖLÜM 21

EASTWICK CADILARI

26 Şubat 2024

Lululemon giymiş kızıl saçlı bir **kadın**, tasarım bir bebek arabasını iterek Wilde Things'e girdi. Gözü, yüksek bir rafa tropikal bir buket kaldıran gri kot pantolonlu ve kot gömlekli, rahat tavırlı beyefendiye takıldı. Adamda... önemli bir hava vardı. Yanına doğru ilerledi.

"Merhaba! Burada mı çalışıyorsunuz?" diye fısıldadı, bebeğini uyandırmamak için.

"Günaydın hanımefendi. Evet, ben ilk izlenimler müdürüyüm.

Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oldukça iyi bir ilk izlenim bırakıyorsun." Göz kırptı.

Ezra ellerini ceplerine soktu ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Evime canlılık katacak bir bitki arıyorum. Gerçi çok fazla ışık almıyorum."

"Anlıyorum." Düşünerek çenesinin yan tarafını kaşıdı ve başını eğdi. "Az ışık alan çiçekli bir bitkiye ne dersiniz? Begonyalar ya da Afrika zambakları gibi. Her yerde yetişebildiklerini duymuştum. Sadece günde en az sekiz saat yapay ışık aldıklarından emin olun."

Kızıl saçlı memnun bir şekilde gülümsedi. Büyük bir mutlulukla ayrıldı.

Bebeginin odası için bir demet Afrika zambağı ve küçük bir palmiye bitkisi (Tupac kirpikli uzun boylu seksi, havayı temizlemeye yardımcı olacağı konusunda ona güvence verdi).

Dışarıdan bakıldığında her şey mükemmel görünüyordu. Açık, güneşli bir gündü ve dükkân tıklım tıklım olmasa da neredeyse hareketliydi. Ricki müşterilerinin arasına karışmış, 50'lerin tül eteği, üzerinde BUY BLACK yazan yapışkan tişörtü ve Capezio babetleriyle sevimli görünüyordu. Yeterince sakın görünüyordu. Tabii gözlerinin altındaki koyu renkli torbaları fark etmediyseniz. Ya da alnındaki endişeli kıvrımı. Ya da Ezra'nın nazik ve yardımsever gülümsemesinin altında benzer bir acı dolu bakışa sahip olduğu gerçeğini.

Odanın diğer ucunda, perili gözleri birbirlerine kilitlenmişti.

diğerini. Hava, özlemlerinin yoğunluğuyla çatırdıyordu. Bütün gün böyleydiler, paniklemiş bir melankoli ile elektrikli bir sızı arasında gidip geliyorlardı. Üç günleri kalmıştı. Zaman, bir kum saatinde kalan son kumlar kadar istikrarlı bir şekilde akıp gidiyordu. Gerçekler ortaya çıkmıştı.

Ve hissettikleri tek rahatlık, birbirlerinden en fazla beş santim uzakta oldukları zamandı.

Ancak Ricki ve Ezra'nın sürekli birlikte olmaları imkânsızdı. Ricki duşta sessizce ağlıyordu. Ezra market alışverişinden döndüğünde gözleri çukurlaşmış ve ağzı kapanmıştı. Bu sessiz, yıkıcı anların ardından, söyleyecek hiçbir şeyleri kalmadan birbirlerine koşuyorlardı - kavrayarak ve ihtiyaçtan başları dönerek-.

Ricki'nin Bayan Della'ya söyleyecekleri vardı. Ama Bayan Della onu tamamen buzlamıştı. Ricki ne yapacağını şaşırmıştı. Kapısının altından mektuplar atmıştı. Sesli mesajlar ve çiçek aranjmanları bırakmış, kurabiyeler ve kekler pişirmişti. Naaz'ın daha seyrek gelip gittiğini fark etti ve günün her saati bakım sağlamak için Bayan Della'nın yanına taşınıp taşınmadığını merak etti. Sağlığı açıkça kötüye gidiyordu ve bu Ricki'nin içini kemiriyordu. O gittikten sonra Bayan Della'ya kim bakacaktı? Yaşlı kadının

hayatına gireli çok kısa bir süre olmuştu ama onlar artık bir aileydi. Ricki özellikle şu anda Bayan Della'nın

saçma sapan bakış açısı, nazik kol okşamaları, rahatlatıcı çay bardakları. Ricki'nin onunla uzlaşmaya ihtiyacı vardı.

Ricki çalışma masasında bu düşüncelerle boğuşurken, Ezra bir anda dükkâna dalan Tuesday tarafından mevcut müşterisinden uzaklaştırıldı.

"Satışınızı böldüğüm için özür dilerim ama size gerçekten bir özür borçluyum," dedi Salı, onu uzak köşedeki zümrüt tahtın yanına götürürken. Yüzü bir snapback'in arkasından zar zor görünüyordu.

"Ne için?" Ezra onun *hangi* şey için özür dilediğinden emin değildi. Evine zorla girdiği için olabilir mi?

"O düğündeki davranışlarımdan nefret ediyorum. Seninle savaşılmaya çalışmaktan falan. Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Özür dilemene gerek yok." Ezra ciddiye. "Cidden mi?"

Omuz silkti gönülsüzce. "Arkadaşıma göz kulak oluyordun. Bu onurlu bir davranış."

"Benimle ilgili şöyle bir şey var. Genel olarak, erkeklerin masum oldukları kanıtlanana kadar suçlu olduklarını düşünüyorum. Bunun sorunlu olduğunu biliyorum ama..." Bozguncu bir nefes verdi. "Bak, hâlâ iyileşiyorum, tamam mı?"

"Hepimiz bir şeylerden iyileşiyoruz," dedi, sesi anlayışla doluydu. Duvara yaslandı. "Başka bir şey söyleme."

"Ayrıca," diye devam etti Tuesday, "beni savunmak gerekirse, korkutucu davrandın." Siperliğini indirerek fısıldadı: "Sürekli Ricki'yle karşılaşman? İkinizin aşkın istemsiz çekimine karşı çaresiz kalmış büyülü ruh eşleri olduğunuzu nereden bilebilirdim ki?"

"Bunu tahmin etseydin, korkutucu olan sen olurdun."

"İkinizin başının gerçekten belada olduğunu bir an bile düşünmüyorum. Lanet olsun ya da olmasın," dedi Salı küçümseyici bir el sallayarak. Ricki bir süredir Ricki'ye kalıcı bir veda etmeye çalışıyordu.

ama o buna izin vermedi. "Işık karanlığı yener. Ve aşk her şeyi yener."

"Öyle derler," dedi hayıflanarak. Bunun yüksek sesle söylenmesine bile zor dayanıyordu. Sloganlara inanmak için çok yaşlıydı.

"Her neyse, bir pislik olmadığımı bilmeni istedim Ezra. Sadece korumacıyım."

Bunun üzerine kıkırdadı. Ezra için Ricki'nin neden Salı gününe çekildiği açıktı. Bu kadın doğanın bir gücüydü. "Senin sadece bir yönünü gördüğümü biliyordum. *Ready Freddy*'deki performansından çok yönlü olduğunu her zaman söyleyebilirim. Yaratıcılık eğilir, b ü k ü l ü r."

"Dur bakalım." Bir adım geri çekildi ve onu işaret etti. "Programımı mı izledin?"

"Hiçbir bölümü kaçırmadım!" dedi tutkuyla. "Sanatın doğuşundan bu yana bir televizyon bağımlısıyım."

"Senin yaşlı bir insan olduğunu unutup duruyorum." Hayretle başını salladı. "Bu çok *Çılgın Cuma*. Yapamam."

"Karakterinize büyük bir derinlik kattınız. Çok sevdim Amigo kız seçmelerine katıldığın ama rutini unutup sahneden tuvalete kaçtığın bölüm..."

"Tuvalete oturup ağladım ve ayağa kalktığımda seyirciler eteğimin alt kısmının tuvalete düştüğünü gördüler."

"Gülmek için oynadın ama kalbimi kırdın. Yeteneğin hayret verici."

Salı'nın yüzü şapkasının altından yavaşça aydınlandı. Oyunculluğu hakkında nadiren olumlu şeyler duyardı; hep görünüşü, seksi vücudu hakkında konuşulurdu.

Kendini yumuşarken yakaladı ve gözlerini devirdi. "Bu cehennem çukurundan gelen bir yalan."

"Yalan değil," dedi. "Son zamanlarda, Ricki'nin işini anlamak için çiçek tasarım yarışması programlarını izliyordum. Ve yosunun su içinde ağırlığının dört katına kadar dayanabildiğini öğrendim. Performanslarınız böyleydi. Sen

Çok gençtiniz ama üstlendiğiniz duygusal ağırlık yaşınızdan büyüktü."

Bu kez, sevincini göstermesine izin verdi. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parladı. "Ah, sen sadece küçük yosun gerçeğini bırakmak istedin."

Sırıttı. "O kadar belli, ha?"

"Ricki'yi seviyorsun. Bu çok açık."

Ezra tekrar Ricki'ye baktı. "Onu çok seviyorum."

"Yok öyle bir şey," dedi Salı. "Hey. Konuyu değiştirmek istemem ama bu anı kitabını yazıyorum. Çok zor. Aslında *nefret ediyorum*. Ama duygusal derinliğimle ilgili söylediğin harika bir cümleydi. Tam olarak ne söylediğini tekrar edebilir misin, böylece ses kaydedici uygulamamda yakalayabilirim?"

Ezra güldü. "Elbette. Ama nefret ediyorsan neden anılarını yazıyorsun?"

"Hollywood'da yaşadığım her şeyi açıklığa kavuşturmak için. Hikayenin benim tarafımı anlatmak için. Ama işin içine girdikçe, dünyaya tek bir şey için bile bir açıklama borçlu olduğumu daha az hissediyorum."

"Sanırım bilmiyorsun. Yazmaktan başka bir şey yapabilseydiniz, ne yapardınız?"

"Bir medi-spa açın," diye ağzından kaçırdı, nefes nefese ve tereddüt etmeden.

"Bir medi-spa! Pekâlâ, şimdi." Bir süre sonra Ezra, "Peki bu nedir?" diye sordu.

"Dermatolojik prosedürler sağlamak için estetisyenlerin bulunduğu tıbbi bir spa. Lazerler, yüz bakımları, buharlar, botoks, dermaplaning. A 'dan Z 'ye."

"Belli ki bunu düşünmüşsünüz."

"Cilt bakımı konusunda takıntılıyım. Cildimin mükemmelliğini *hayal* ediyorum. Bu arada, neredeyse gözeneksizsin. Kiehl's mi?"

"Lanet olsun," dedi göz kırparak. "Salı, anıyı unut. Az önce bu spa hakkında konuşurken parladın. Kendini mutlu et. İş yerini aç."

Işıl ışıl parlıyordu, gergin bir heyecan yayıyordu. Ve sonra

azaldı. "Ama ben gerçekten anı yazarı olmak istiyordum."

"Belki sen bir anı yazarı." Ezra omuz silkti.

"Ama

kimliklerin sürekli değiştiğini fark ettim. Birkaç tane var. henüz tanışmadığınız daha çok 'siz' var."

Salı bunu içine sindirdi. Sonra eğilip Ezra'ya sarıldı. Ricki'ye el salladı ve yeni girişimini araştırmaya başlamanın heyecanıyla dükkândan dışarı fırladı. Ezra onun gidişini izlerken, bunun Ricki'nin nefret etmediği ilk sarılışı olduğunu fark etti.

Aslında hoşuna gitmişti. Büyümenin komik bir zamanlaması vardı.

Gün ilerledikçe kalabalık giderek azaldı. Saat 17:45'te son müşteriler kucak dolusu delphinium ve kardelenle dükkândan ayrıldı. Ezra kapıyı çiftin arkasından kilitledi ve ardından panjurları çekti, ancak kartlarını damgalamadan ve kibarca "Hepiniz geri gelin, şimdi." demeden önce değil. Bu onun üçüncü kapanış gecesi idi. Neredeyse bir uzmandı.

Kapı kapanır kapanmaz Ricki bitkin bir halde çalışma masasına çöktü. Masadan plastik bir flüt prosecco aldı (saat 16:00'dan sonra müşterilerine her zaman şarap ikram ederdi). Sıkıntılı bir iç çekişle bir kadeh içti ve sonra bir tane daha aldı.

Sekiz saat boyunca her zamanki gibi la-di-da, her zamanki gibi iş gibi görünme çabası fiziksel bir zarar veriyordu. Ezra bunu anlayabiliyordu.

Sırtını kapıya dayamış, gölgelerin içinden onu izliyordu. Ricki başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

İki kalp atışı içinde Ezra onun önündeydi, rahatlatıcı bir şekilde iriydi. Alnını onunkine yasladı. Dokunuşu bir rahatlama, bir nefes almaydı. Kadın küçük bir teslimiyet sesi çıkardı.

Eğildi ve güçlü kolunu kadının beline doladı. Kadın bacaklarını adamın beline doladı ve adam onu kaldırdı. Açgözlü, sahiplenici bir öpücüğün içinde eridiler, ellerin, dillerin, dişlerin umutsuz bir bulanıklığı. Adam açlıkla onun tişörtünü yırttı. Kadın adamın boğazına öpücükler kondururken, adam prosecco şişesini kaptı ve şehvetli bir yudum aldı. Alçak bir hırıltıyla ağzının içine öptü, sıvı göğsünden aşağı süzüldü ve sütyeninin dantellerini ıslattı. Ezra dilini onun boynunda gezdirerek titremesine neden oldu. Nefes nefese kalan Ricki, Ezra'nın omuzlarını pençeleyerek sırtını dikleştirdi. Sonra tekrar lezzetli bir ivedilikle öpüşmeye başladılar. Ezra eteğinin şeffaf katmanlarını yukarı kaldırdı ve sonra-

Brrriiiing! Wilde Things'in kapı ziliydi. İki orgazm öncesi geyik gibi donup kaldılar. "Belki giderler," diye mırıldandı.

Bu çan çaldı tekrar. Ve sonra Orada oldu bir Kapıya acilen vuruluyor.

"Bu kim olabilir?" diye tısladı Ricki.

Onlar çözülmüş kendileri gelen her biri Diğer. Ricki eteğini düzeltirken Ezra aceleyle banyoya gitti. üzerindeonu Tişört, ve koşuşturdu içinve ön kapı son derece sallantılı bacaklarla. Çok sinir bozucuydu ama aslında kapanışa beş dakika vardı-Wilde Things teknik olarak hâlâ açıktı. Ricki müşteri hizmetlerine hazır bir gülümseme takınarak kapıyı açtı. Ve kan dondurucu bir çığlık attı.

Neredeyse anında, Ezra gömleksiz ve elinde bir şamdanla dükkâna geri döndü.

Kapıda duran üç kadın nefes nefese kaldı. Hepsi de Ricki'nin yüzünün kırklı yaşlardaki versiyonuna sahipti ama daha uzun boyluydular - stilettolarla bir metreyi aşıyorlardı - ve sade, tek renkli tasarımcı kıyafetleriyle göz korkutuyorlardı. Tek başlarına bir güç olabilirlerdi. Ama birlikte, buz gibi bir cazibenin aşılmaz duvarıydılar. Ricki'nin kız kardeşleri portakalın rengi konusunda anlaşılamazlar bile, kesinlikle bir bütün oluşturuyorlardı.

Ezra'nın gözleri büyüdü. Ricki'ninkiler de sıkıca kapandı.

Böyle bir şey olmayacaktı. Hayır. Çok fazla şey oluyordu. Ricki ölümden üç gün uzaktaydı, Bayan Della'nın sessiz muamelesi altında sessizce soluyordu ve ruh eşini son kez becermeye çalışıyordu. Bunu kaldıramazdı! Eastwick Cadıları'nın dükkânında ne işi vardı?

Ezra çıplak göğüslü ihtişamıyla orada öylece duruyordu, yüzünde korku ve panik okunuyordu.

"Ne," diye başladı Ricki, "hepiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

"İş için şehirdeydik ve dükkanınızı görmek istedik. Ve sizi." Rashida gözlerini Ricki'den ayırmadan Ezra'yı işaret etti. "Arkanızda ölümcül bir silah taşıyan gömleksiz bir herbo olduğunun farkında mısınız? Burada ne tür bir işletme işletiyorsunuz?"

Rashidaginaræ'nin gözlerinde sevinçli bir yargı titreşti. Ricki bu bakışa fazlasıyla aşınaydı. Yorgun bir ifadeyle Ezra'ya gelmesini işaret etti. Ezra kazanan bir gülümsemeyle şamdanı masanın üzerine bıraktı ve Ricki'ye kapıda eşlik etti.

"O bir erkek arkadaş değil; o benim erkek arkadaşım." "Erkek arkadaş" çok hafif bir kelimeydi ama başka bir şey düşünemeyecek kadar duygusal olarak yıpranmıştı. "Ezra, kız kardeşlerim Alvin, Simon ve Theodore ile tanış."

"Ricki, yemin ederim."

"Özür dilerim. Ezra, bunlar Rashida, Regina ve Rae." "O zevk bana ait," dedi neşeli bir şekilde, her birini sallayarak

ve bir miktar normalliğe yaklaştırmaya çalışıyordu. "Soğuktan korunmak için içeri gel."

Ricki onları durdurmak için elini kaldırarak, "Hayır, soğukta kalın," diye araya girdi. "Bana neden burada olduğunuzu söyleyin."

"Neden bu kadar şüphecin?" diye sordu Regina, iPhone'unu havaya kaldırmış, fotoğrafları daha sonra TMZ'ye satacak olan bir hayranın çılgın aceleciliğiyle fotoğraf çekiyordu. Ricki onu yakalamaya çalıştı.

ama Regina onu atlattı.

"Sizi görmek istedik! Ve dükkânınızı." Rae, Ricki'nin arkasından baktı. "Çok... eklektik. Ve vay canına, *ne kadar* çok yeşillik var."

"Kozmopolit bir Rainforest Cafe gibi," diye ekledi Rashida.

Ricki ona ters ters baktı. "Şey, kapalıyız. Burada görecektir bir şey yok."

Rashida omzundaki Louis Vuitton Speedy çantasını düzeltilti. "Küçük kız kardeşimizi ziyaret etmek için ekonomi sınıfında seyahat ettikten sonra gerçekten etini ve kanını geri mi çevireceksin?"

Regina dudaklarını büzerek ve nihayet telefonunu indirerek, "Ayrıca açlıktan ölüyorum," diye duyurdu.

Ricki ve Ezra birbirlerine baktılar. Bu kadınlar kımıldamıyordu. Ve böylece Ricki eski alışkanlıklarına geri döndü. Ailesinin yanında olmak onu, onları memnun etmeyi umutsuzca isteyen on altı yaşındaki haline geri döndürmüştü. Kabul edilmek, onaylanmak. Her zaman yetersiz kalsa da, her zaman denedi.

"Peki. Yemeğe çıkmaya ne dersin? Le Bernardin ya da Jean-Georges? New York'un efsanevi restoranlarıdır. Michelin yıldızlı, çok elit."

"Oh, bizi bağışlayın. New York'un mutfak ortamı Atlanta'ninkinden daha şık değil," dedi Rashida iç çekerek. "Beş dakikadır burada yaşıyorsun, sakın ol. Bu arada gömleğini ters giymişsin."

Kız kardeşler Ricki ve Ezra'yı iterek dükkâna girdiler ve etrafta dolaşıp her şeye dokundular.

"Bir restorana gitmek istemiyoruz; evinizi görmek istiyoruz," dedi Rae. "Bizi yemeğe davet et! Nerede yaşıyorsunuz?"

Ricki sessizce, "Ben... burada yaşıyorum," dedi.

"*Dükkânında mı?*" Rae dehşete kapılmıştı. "Bu düşündüğümüzden de kötü."

"Hayır! Dükkânın arkasında, şu arka kapının arkasında. Ama çok

küçük, sanmıyorum..."

Ricki'nin midesi bulandı. Kız kardeşlerinin onun son derece mütevazı özel sığınağını görmelerine hazırlıklı değildi. Ezra ile hızlı ve kaçamak bir bakış paylaştı. Ezra'nın gözleri o kadar açık ve kucaklayıcıydı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. *Ne kadar zamanımız olursa olsun*, o sabah Ezra'ya *"Sana sahibim"* demişti.

Tek bir bakışıyla onu sakinleştirdi, kız kardeşlerinin ona getirdiği stres ve endişeyi otomatik olarak anladı. Ve bununla ilgilenirdi. Her şeyle ilgilenirdi.

"Bir fikrim var," dedi Ezra. "Neden hepinize akşam yemeği hazırlamıyorum?"

"Nerede?" diye sordu Ricki, Rashida, Regina ve Rae.

"İşte," dedi onlara. "Ben mükemmel bir aşçıyım. Nerede kalıyorsunuz?"

"Wallace Oteli," diye yanıtladı en büyük kız kardeş.

"Amsterdam'a sadece on beş dakikalık bir yolculuk. Bak ne diyeceğim, eğer birkaç saatliğine oraya geri dönersen, bana yiyecek bir şeyler alıp hazırlamam için zaman vermiş olursun. Uber benden, gidiş-dönüş."

Ricki onun kendisine duygusal olarak hazırlanmak için zaman kazandırdığını da anlamıştı.

"Hepinize yemek hazırlayacağım ve sonra eve gideceğim," diye devam etti Ezra, "böylece arayı kapatabilirsiniz."

Üç büyük kız kardeş bunu düşündü. Ricki'nin gerçek hayatta işe yarar becerileri olan biriyle çıkıyor olmasına gözle görülür bir şekilde şaşırmışlardı. Ve bu, eve erken gitmesi için fazla ilginç bir durumdu.

"Ama sonra eve gitmeni istemiyoruz," diye mırıldandı Regina, Cheshire Kedisi'nin tüm samimiyetiyle. "Seni daha yakından tanımak istiyoruz."

Hemen gözleri yalvaran Ricki'ye baktı. "Ben kalacağım."

Üç saat sonra, Ricki'nin evinin etrafında oturuyorlardı.

Yenilediği ve elle boyadığı cılız taburelerin üzerinde bir sehpa satıyordu. Kız kardeşleri yüksek yargılama modundaydı. Rashida sürekli "Gerisi nerede?" diye sorarken, Rae onun "Nissan Sentra büyüklüğündeki" bir alanı maksimize etme becerisine hayret ediyordu. Regina her tıslayıp çınladığında radyatöre ters ters bakıyordu.

Kız kardeşleri Wallace'ta takılırken Ezra yiyecek alışverişine gitmiş, Ricki de stüdyosunu temizlemişti. Evinin her yerinde seks varmış gibi hissediyordu: buruşuk, yağmurlu gün çarşafalarında, komodinin üzerindeki kahve fincanlarında, çamaşır sepetindeki kıyafet yığnında. Onun olan şey hızla onlarınkine dönüşmüştü ve bu samimi, güzel ve kutsaldı. Ricki bunu, onu hiç anlamayan ve anlamak da istemeyen kız kardeşleriyle paylaşmak istemiyordu. Onun dürtülerini kontrol edemeyen kaçık bir sürtük olduğunu düşünüyorlardı.

Kız kardeşleri döndüğünde mekan tertemizdi. Ezra da karides purloo, Gullah kırmızı pilavı ve kızarmış mısırlı kekten oluşan lezzetli bir menü hazırlamış, şeftalili ve kremalı turta ile sonlandırmıştı.

Ve onlar açıkça söylemese de kız kardeşlerinin etkilendiğini biliyordu. Yargılamayı bıraktıklarından ve sadece yemek hakkında konuşabildiklerinden bunu anlayabiliyordu.

Umurumda değil, diye hatırlattı Ricki kendine.

"Açıkçası şok oldum," dedi Regina, peçetesini ağzının kenarına vurarak. "Ricki'nin mutfaktaki geçmişi göz önüne alındığında, akşam yemeği için çeşitli mısır gevreği kutuları bekliyordum. Ezra, sen bir kalecisin."

Rae, "Ev yapımı lezzet" diye bağırdı.

"Tadına baktığım bu sebze nedir?" diye sordu Rashida, kalın ve zengin çorbayı kaşıklarken.

"Bamya," dedi Ezra, aceleyle hazırladığı ama lezzetli akşam yemeğiyle gözle görülür bir gurur duyarak. "Yemek yapmayı bana annem öğretti. Aslen Daufuskie Adası, Güney Carolina'lıydı. Bilirsiniz, gerçek Low Country Gullah halkı her şeye bamya koyar.

aşağıda."

Rashida taşralı Gullah halkı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden hafif bir "Ah, evet" dedi ve çorbayı içmeye devam etti.

"Çok lezzetli," dedi Rae. "Çok iyi bir aşçısın Ezra."

"Oh, bu tarifler bende yüz yıldır var," dedi gülümseyerek. "Onları mükemmelleştirmek için zamanım oldu."

"Bu şekilde yemek yemenin sağlıklı bir yolu yok," dedi Regina, bir parça turtaya uzanırken.

"Kız kardeşim sadece Gwyneth Paltrow'un tavsiye ettiği yemekleri yiyor," dedi Ricki, Ezra'nın kontrolü ele almasından dolayı rahatlamış bir şekilde. Kız kardeşlerinin varlığı sadece tetikleyici olmakla kalmıyor, aynı zamanda Ezra'yla geçireceği değerli zamanı da çalışıyordu. Bunu her düşündüğünde midesinin bulandığını hissediyordu. Tanrı'ya şükür Ezra konuşmayı onların tarafından almıştı.

Tükendiğinizde boşluklarınızı dolduran birine sahip olmak ne büyük bir lüks, diye düşündü.

Ezra, "Bazen yemek sadece rahatlatmaya yarar," diyor. işaret etti. "Sadece yiyecek değil."

Regina kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Kırk yaşına gelene kadar bekle, evlat. Metabolizma yüzüne oynayana kadar her şey eğlence ve oyun."

Rashida bu yüzeysel sohbetten yeterince sıkılmıştı. "Ee Ezra, bize kendinden bahset. Nerede büyüdün? Nerede okula gittin? Ne iş yapıyorsun?"

"Görüşmeyi atlayabilir miyiz?" Ricki ona doğru döndü. "Senin için beş saniyede beş yıldızlı bir akşam yemeği hazırlaması yeterli değil mi?"

Ricki huysuz bir ergen gibi konuşuyor ve hissediyordu ve bunu biliyordu.

"Sorun yok Ricki," dedi yumuşak bir sesle, masanın altından dizini sıkarak. Her zamanki gibi bir meltem kadar soğukkanlıydı. "Bana her şeyi sorabilirsin. Ben Güney Carolina'lıyım. Fallon County adında küçük bir kasaba, gerçi artık yok. Benim

Annem, babam ve kız kardeşim ortakçıydı."

Kız kardeşler birbirlerine baktılar.

"Ortakçılar mı?" dedi Rae sinirlenerek. "Kulağa Jim Crow gibi geliyor. Ortakçılık artık yasal mı ki?"

"Kızım, kim bilir taşrada neler oluyor," dedi Rashida.

"Hayır, çiftçileri kastetmiştim. Onlar... onlar... çiftçilerdi."

Hiç iyi değil. Ricki'yle birlikteyken Ezra'nın başına hep bu gelirdi: gardını indirir ve gerçeği söylerdi.

"Ohhh," diye mırıldandı Regina, neşelenerek. "Pekâlâ! Çiftçilik son derece kârlı olabilir. Harvard, Johns Hopkins ve Cornell'de çok iyi tarım bilimi bölümleri var. Lisedeki erkek arkadaşım Kaliforniya'da fıstık yetiştiren eski bir aileden geliyordu ve Harvard'a gitmişti. Kızlar, Darryl Remsen'i hatırlıyor musunuz?"

"Çok iyiydi," diye hatırlıyor Rae. "Yine de çok erken zirve yaptı. Birisi bana onun başlangıç locaları aldığını ve OnlyFans'ta tanıştığı bir mastürbasyon danışmanı için yirmi beş yıllık kilise karısını terk ettiğini söyledi."

"Bunu duymamıştım," diye tersledi Regina. "*Her neyse.* Bütün büyük çiftçi aileleri birbirini tanır. Remsen'leri duymuşsundur herhalde?"

"Benim ailem pek öyle değildi. Mütevazı bir geçmişten geliyorum," diyen Ezra kendine biraz daha şarap doldurduktan sonra Wilde kardeşlerin uyumsuz kadehlerini doldurdu. "Ve artık bizimle değiller."

"Bütün ailen öldü mü?" diye fısıldadı Rashida.

"Covid mi?" diye soluk soluğa kaldı Regina.

"Burnumu sokmak istemem ama hangi cenaze evini kullandınız?" diye merak etti Rae.

Ezra'yı koruyan Ricki, "Ne zaman korkunç bir zirveye ulaştığınızı düşünsem, çıtayı yükseltiyorsunuz," dedi.

Ricki'nin kız kardeşleri açıkça zarar vermek istemiş olsalar da Ezra dostane bir tavırla, "Sorun değil; kız kardeşlerinin kötü bir niyeti yok," dedi. Ezra, kendi ailesine o kadar hasretti ki

Kız kardeşi Minnie'yi dünyanın her günü özleyen own, onlara karşı nazik olmaktan başka bir şey yapamazdı. "Rashida, sana biraz daha kızarmış kek ikram edebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Yemeyi bırakmam lazım; dört ay sonra kuzenimiz Brandy'nin düğünü var. Ricki, davetiyeni aldın mı?"

"Evet, ama o zamana kadar muhtemelen ölmüş olacağım," diye mırıldandı şarabını yudumlarken.

"Hayatını harç ve fayans temizleyerek kazanan bir adamla neden evlendiğini bir türlü anlayamıyorum," dedi Regina. "Litvanyalı bir adam!"

Rae, "O Litvanyalı adamın kendine ait milyonlarca dolarlık harç ve fayans temizleme *şirketi* var," dedi. "Ve Chris Evans'a benziyor."

"Chris Evans! Bir *erkek*, tatlım." "Onunla yarın evlenirdim."

"Bunun doğru olduğunu biliyorum."

Ricki gözlerini Ezra'ya doğru devirdi, kız kardeşlerinin seslerinin gıdaklayan tavuk sürüsü gibi olduğunun acı bir şekilde farkındaydı.

"Ama Brandy'nin babası ve iki erkek kardeşi Morehouse Alfası," dedi Rashida. "Büyük teyzesi Links'in ulusal başkanı. Litvanyalı bir koca çok marka dışı."

Regina şarabını bitirirken, "Muhtemelen çok özgürleştirici," dedi. "Etrafta küllü ayak bilekleri ve çıplak kenarlarla dolaşabilir ve adamın bundan asla haberi olmaz."

"Taşının büyüklüğünü gördün mü? On buçuk karat," diye fısıldadı Rae.

Rashida omuz silkti. "Çok büyük. Sadece hilekâr bir adam böyle gösterişli elmaslar satın alır."

Rae elini masanın altına indirerek yüzüğünü arkaya doğru çevirdi.

Doymuş ve tatmin olmuş olan Rashidaginarae, gece ilerledikçe bu şekilde devam etti. Sonunda, saat 23:00 civarında, sohbet sona erdi ve Ricki

daha rahatlamış. Gitme zamanları geldi.

"Söylemeliyim ki," diye başladı Regina, "Wilde Things'ten çok etkilendim Ricki. *New York* dergisinin haberini okuduğumuzda ne düşüneceğimizi bilemedik!"

"Böylesine prestijli bir dijital yayında yer almanıza ne kadar şaşırdığınızı hayal edin," dedi Rae. "Yani, bu kız 401K'nın emeklilikte devletten aldığınız dört yüz bin dolarlık bir hediye olduğunu düşünen kızla aynı kişi."

"Bufaloların kanatları olduğunu düşünen aynı kız," dedi Rashida kıs kıs gülererek.

"Ayakta durmanın yasak olduğu bir alana park ettiği için ceza yiyen kız, çünkü tabelanın gerçekten orada duramayacağınız anlamına geldiğini düşünüyordu."

Üç kız kardeş de yüksek sesle ve kahkahalarla gülmeye başladı. Rashida avucunu masaya vurdu ve Rae'nin gözlerinden sevinç yaşları fışkırdı. Ezra son derece rahatsız bir şekilde onları izledi. İçindeki tüm güdüler onu Rashida'yı savunmaya itiyordu ama bir aile meselesine karışmaması gerektiğini de çok iyi biliyordu. O burada bir yabancıydı.

Ricki yanaklarında kızgın bordo lekeler açarak ters ters baktı. "Neden yıllar önce yaptığım hataları gündeme getirip duruyorsun? Bundan ne çıkar elde ediyorsun?"

"Ah kızım, sakın ol," diye kıkırdadı Rae. "Çok üzülüyorsun.

Neden şaka kaldıramıyorsun?"

"Kim şaka yapıyor? Beni sürüklüyorsun, bilerek. Ve bu arada, 401K şeyini söylediğimde bir *bebektim*."

"On dokuz yaşındaydın."

"Korunaklıydım."

"Hâlâ öylesin. İşte bu yüzden Wilde Things'in başarısı hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Alınma ama sen bir felaket mıknaatısısın. Şok olduğumuz için bizi suçlamayın."

Felaket mıknaatısı mı? İşte o zaman Ezra'nın ihtiyatı pencereden uçup gitti. Terbiyenin canı cehenneme.

"Kusura bakmayın ama," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak, "konuşmam gerekiyor. Ricki parlak bir yaratıcı zekâyâ sahip. Bu mekânı sıfırdan yarattı. Vizyon netliğiyle, bu dükkânı tam da kafasında gördüğü gibi hayata geçirdi. Çoğunu kendi elleriyle yaptı. Wilde Things objektif olarak çok güzel, finansal olarak uygulanabilir hale getirmek için çok çalıştı ve sanatı etrafında bir topluluk oluşturdu! Bana öyle geliyor ki hepiniz onun başarılarını küçümsüyorsunuz çünkü durum tersine dönseydi bunu kendiniz yapamazdınız."

Regina kabuğu soyulmuş bir greyfurtu ısırmış gibi görünüyordu. "Sen bir çiftçisin, tatlım."

Ezra'nın gözleri parladı. "Aslında açık konuşalım, ben bir ortakçıyım. Ve beni ve kız kardeşim Minnie'yi iyi insanlar olarak yetiştiren ortakçı Koca Ezra ve Hazel Walker'ın gururlu oğluyum. Nazik. Yardımsever. Cömert. Hiç eğitim almadım, onlar da almadı ama dinlerseniz öğrenme her yerde olur. Hepimiz kral ve kraliçelerin soyundan gelmiyoruz ve hepimiz Harvard'a gidemiyoruz ve bunda bir sorun yok. Açık sözlülüğümü bağışlayın ama dar mükemmellik anlayışınızı yeniden düşünmelisiniz. Ve bunu yaparken, birilerini beklenmedik bir şekilde çağıran ve sonra onlara hakaret eden türden insanlar olmayı da yeniden düşünün."

Oda sessizliğe gömüldü. Ricki gözlerini kocaman açarak Ezra'ya baktı. Öncelikle, hiç kimse kız kardeşlerine meydan okumaya cesaret edememişti (kocaları bile). İkincisi, onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Ve üçüncüsü, hiç kimse onu ailesine karşı savunmamıştı.

"Ezra, sorun yok..."

"Hayır, bu iyi değil." Şimdi gerçekten sinirlenmişti. "Ve dahası, hangi Zenci hiç bamyâ yememiş? Siz Georgia'lı değil misiniz?"

"Renkli mi?"

Ricki'nin kız kardeşleri onun modası geçmiş terminolojisi karşısında soluk soluğa kaldılar. Kalbi gümbür gümbür atan Ricki hemen atladi.

"O haklı," dedi onlara. "Kendi evimde bana hakaret edemezsiniz. Ne var biliyor musunuz? Hayatım boyunca siz üçünüzü etkilemek, onayınızı almak için savaştım, sanki siz mükemmelliğin vücut bulmuş haliymişsiniz gibi. Ama siz iki boyutlu kağıt bebeklersiniz! Siz olmadığım için *rahatladım*."

Öfkelenen Ricki taburesini masadan geriye itti.

"Hayır, hiç kamu hatası yapmadın, okuldan C almadın ya da yanlış adamla çıkmadın. Ama hiç bağımsız bir düşünceye sahip oldun mu? Ya da risk aldın mı? Aynılığınız çıldırtıcı. Aynı hayır kurumları, duvarlarındaki aynı sanat eserleri, aynı kıyafetler ve babam için çalışmak için kendi kariyer hedeflerini terk eden aynı mülayim McHusbands. Beni onaylayıp onaylamamanız umurumda değil. Dünyaya getirdiğim güzellikten gurur duyuyorum... kısa bir süreliğine de olsa." Ezra'ya hüzünle baktı. "İyi yaşanmış bir hayatı deneyimlemenin tek bir yolu yoktur. Ve ben kendi yolumu seçtiğim için mutluyum."

Rashida uzun uzun iç geçirdi ve peçetesini masanın üzerine katladı. "Ricki. Biz sadece senin için en iyisini istedik. Ve sen bizi her seferinde utandırdın. Babamın bize ayrıcalıklı bir yaşam sağlamak için neler yaptığını biliyor musun? Minnettar olmalısın-"

Tam o sırada Rae araya girdi. "Eskiden dişçi olmayı hayal ederdim. Neden her beş yılda bir kaplamalarımı yenilediğimi sanıyorsun? Gülümsemem mükemmel olmadığı için değil. Yüce, heykelsi sanatını gözlemlemekten zevk aldığım için!"

Ricki omuz silkti. "Peki, o zaman neden dişçilik okuluna gitmedin?"

"Çünkü biz diş hekimi *değiliz*!" diye bağırdı. "Ve aile her şeyden önce gelir! Neden biz yapamazken siz kaçıp böyle aptalca bir kovalamacanın peşine düşesiniz ki?"

Ve işte oradaydı. Bunca zaman sonra Ricki her şeyi açıkça görüyordu. Kız kardeşleri ona kızgındı çünkü o tam olarak ne isterse onu yapacak cesarete sahipti. Ve her zaman da yapmıştı.

"Dinle," dedi, sesini yumuşatarak. "Ebeveynler çocuklarının seçim yapabilmesi için çok çalışıyor. Bu gerçek bir ayrıcalıktır."

istemediğin bir hayata mecburiyetten bağlanmak. Hayat çok kısa. Her an gidebilirim. Hepinizin pişmanlıkları olabilir ama ben pişmanlık istemiyorum."

"Ricki, tatlım. Sen bizden birisin. Olduğun kişiden kaçamazsın."

"Bu doğru olabilir. Ama seni evimden kovabilirim."

Kız kardeşleri şok olmuştu. *Ricki* şok olmuştu. Sonunda kız kardeşlerine karşı gerçek bir duruş sergileyecek cesareti bulduğuna inanamıyordu. Kendini muzaffer hissediyor, zaferden neredeyse başı dönüyordu.

Rashidaginarae'ler birbiriyle uyumlu tasarımcı çantalarını toplayıp öfkeyle kapıya doğru yürüdüler, ancak Ezra -aslında tartışmalarına karıştığı için pişman olmuştu- her kız kardeşe Saran'la sarılmış bir parça turta paketlemeden önce değil.

Eve döndüklerinde, Wilde kardeşler Richard Sr. ve Carole'a Ricki'nin aklını kaçırdığını söylediler. şüpheli derecede yakışıklı bir çiftçiyle çıkıyordu ve dükkânının arkasında günah içinde yaşıyorlardı. Endişeye kapılan Carole iki Xanax aldı ve on sekiz saat boyunca uyudu.

Ama Richard orada oturmuş, karakteristik bir sessizlikle haberleri dinliyordu. Kızlarını kovduktan ve Carole yatak odasına gittikten sonra masada oturup düşüncelere daldı. Kendi tarzında, sessizce, şiddetle gurur duyuyordu. Ve bir fikri vardı.

BÖLÜM 22

KIN GÖMMEK

27 Şubat 2024

Della podcast'leri sevmezdi. Ya da en azından şu anda maruz kaldığı podcast'ten hoşlanmıyordu, ki bu aynı zamanda dinlediği tek podcast'ti. Joel Osteen ya da Oprah konuşmadığı sürece bir yabancı tarafından azarlanmak hiç eğlenceli değildi.

Şezlongunda dinleniyordu, şönil battaniyesini çenesine kadar çekmişti. Naaz onun için podcast'i açmıştı ve sunucunun şarkılı kuzey İngiliz aksanı hemşirenin taşınabilir hoparlöründen usulca yayılıyordu. *Büyük Geçişi Normalleştirmek* adlı dizi, dünyanın dört bir yanındaki ölüm törenlerini inceliyordu.

Della son on beş dakika içinde (1) Rastaların ölü bedenlerden kaçındığını çünkü bunun onları kirli yaptığını öğrenmişti;

(2) Madagaskar'ın Malgaş halkı birkaç yılda bir mezarları açarak cesetlere yeni kıyafetler giydirir; ve (3) Filipinler'in Tinguian halkı ölülerini bir sandalyeye oturtur, ağızlarına yanan bir sigara atar ve sonra etraflarında parti yaparlar.

Aslında sonuncusu iyi bir zaman gibi geldi.

Della, Ricki ve Ezra'yı bekliyordu. Ricki'yi aramıştı.

ve ikisini de erken bir öğle yemeğine davet etti. Ricki'nin son ziyaretinden beri biraz zamana ihtiyacı vardı. Bu masallara inanmasını beklemek çok zordu. Ama torununu özlemişti. Telefon Ricki'yi ölesiye korkutmuş olmalıydı; zavalıcık Della'nın sesini duyunca neredeyse rahatlayarak feryat edecekti. Della en lüks ipek pijamalarını giymiş ve Sylvia'dan sipariş vermişti. Yemekler Ricki ve Ezra içindi elbette. Günlerdir iştahı yoktu.

Della kendisi gibi hissetmiyordu. Aslında bu doğru değildi; *beyni* her zaman olduğu gibi tamamen aynıydı. İçindeki ses on beş, yirmi dokuz, kırk iki ve şimdi de doksan altı yaşında onunla konuşan sesin aynısıydı. Yabancı hissetmeye başladığı şey bedeni idi. Aynı ürün, tanınmaz bir ambalaj. Evet, uzun süredir yaşlıydı ve zamanla ellerine masaj yaparak sürdüğü kasları rahatlatan Tiger Balm'ın kokusundan hoşlanmaya bile başlamıştı.

Ama son zamanlarda aynaya baktığında, sanki yüzüne otuz kırışıklık daha eklenmiş gibi görünüyordu. Vücudu o kadar kamburlaşmıştı ki, denediğinde bile dik duramıyordu. Gittikçe daha da zayıflıyordu.

Artık yürürken ayaklarını sürüyerek yürüyordu (yani yürümek istediğinde, ki bu nadiren oluyordu). Sol gözü, yanağı ve omzu biraz sarkmıştı. Zumba ve su aerobiği dersleri? Masadan kalktı. Links Elder Steppers Yürüyüş Kulübü'nün iki haftada bir Yukarı Batı Yakası'nda yaptığı gezintilere neredeyse bir aydır katılmıyordu ama kızları dün birinin kızının bamyasından bir fiçıyla uğradıklarında görmüştü.

İnsanlar size ev yapımı yemekler getirmeye başladığında ışıklarınızın söndüğünü bilirsiniz, diye düşündü.

Anlamalı bir fiziksel aktivite yerine, Della Lladró heykelciklerinin tozunu almak gibi küçük ölçekli işler yaparak can sıkıntısını gideriyor. Çay yapraklarını birleştirerek yeni

tatlar. Bu sabah *Essence* dergisi aboneliğinde okuduğu yeni Fashion Fair rujunu sürmüştü (Naaz dudak fırçasıyla sürmesine yardım etmişti). Della son nefesine kadar olabildiğince canlı bir hayat yaşamaya kararlıydı. Bazı günlerde yapabildiği en fazla göz kamaştırıcı bir ruj sürmek olsa bile.

Naaz günün her saati bakım sağlamak için buraya taşınmıştı ve tek görevi Della'nın son haftalarında ya da aylarında ya da her neyse, mümkün olduğunca rahat hissetmesine yardımcı olmaktı. "Her neyse" en kötü kısmıydı. Della sadece söz sahibi olmayı, kontrolü elinde tutmayı diliyordu. Oturup ölümün sizi almasını beklemek onursuzca görünüyordu. Pasif, uysal görünüyordu. Ve kontrolün kendisinde olmamasından nefret ediyordu. Diğer her şey yolundaydı. Çok fazla acı çekmiyordu, bu yüzden morfine bağımlı olmak istemiyordu. Sadece bitkin hissediyordu.

Doktorlar ona günün her saati palyatif bakıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde, tek isteği ilaçlarının tam olarak nerede olduğunu ve ne zaman kaç tane alması gerektiğini bilmektir. Bu ölüm işi zaten yeterince çocuklaştıracıydı; ağrı tedavisi için Naaz'ın merhametine kalmak istemiyordu. *Çok tatlı* bir kızdı ama *tatlı süslü Musa*, bazen bitmek bilmeyen neşesi rüzgârda çarpan bir paravan kapı gibiydi.

Suyin ona bayılıyormuş gibi yaptığı berbat bir mısır ekmeği yapmak için uğramıştı. Geçen hafta Della ve Su, onun kiraladığı bir saatlik kiralık helikopterle Manhattan üzerinde süzülürken aşklarını dostane bir şekilde bitirmişlerdi (yapılacaklar listesinin dört numaralı maddesi tamamlandı!). Ayrılıkları hem pitoresk hem de kaçınılmazdı. Della randevulara gidemeyecek kadar yorgundu ve hatta bazen kanepede oturup yemek pişirme programlarını izleyemeyecek kadar halsizdi. Ama arkadaşlıklarını sürdürdüler. Su gülmeyi ve hikâyeler anlatmayı çok severdi ve Della da bunu çok severdi. Günler artık çok uzundu -Şirkete hoş geldiniz dedi.

Onun da Ricki'nin arkadaşlığına ihtiyacı vardı. Ama bugüne kadar

onunla yüzleşemezdi. Ricki'yi günlerce bayıltmış olmaktan nefret ediyordu ama doksan altı yaşında öğrendiği bir şey varsa o da hazır olmadan harekete geçmenin akılsızlık olduğuydu. Ricki Ezra, Felice ve lanetle ilgili o masalı anlattığında, bunu saf bir hezeyan olarak değerlendirmişti. Belli ki Ricki, kendisini fantezilerinin içine çeken dengesiz bir adama fena halde aşık olmuştu. Her zaman ailesinin onunla böyle bir şey yaşadığını söylememiş miydi? Belki de Ricki ailesinin her zaman iddia ettiği kadar kaçtı.

Ama Della bunun doğru olmadığını biliyordu. Ricki'nin uçuk kaçık hayalleri vardı elbette ama akli başında, mantıklı ve makul biriydi. Hayatta ve iş hayatında ciddiye alınmak konusunda da ciddiydi. Yetenekli biri olarak görülmek için bu kadar yanıp tutuşan hiç kimse bu kadar gülünç bir hikâyeye uydurmazdı. Yine de gülünçtü elbette. Öyleydi.

Değil, diye düşündü Della. Annem hakkında hep fısıltılar duyduğunu biliyorsun. Onunla birlikte büyümüş hanımların kızlarıyla kavga ederek kaç tane okul kavgası kazandın?

Kutsal olmayan büyücü kadın, demişlerdi. Ahlaksız. Cehennem ateşiyle doğmuş. Sevgilisinin onu Broussard's Dry Goods'a götürmesine izin verdiği için anneme kök söktürdüğünü duymuştum. Çuval bezi elbisesine güldüğü için teyzemi lanetlemiş. Ona ilgi gösteren her erkekle yatarmış. Dua etmekten çok oyun oynardı. Kimden hoşlandığına dikkat et, Della. Kardeşin olabilir.

Della ne zaman annemi başka bir kavgada savunduktan sonra dizleri sıyrıklarla eve gelse, Nana'ya gerçeği söylemesi için yalvarırdı. Ama o doğrulamayı ya da reddetmeyi reddederdi. Nana çok yakında ölecek olan kızı hakkında iki kelime bile konuşmazdı. Bunun yerine eski tespihini parmaklarının arasından geçirir, boncukların üzerinde ciddiyetle dua ederdi. Della onun ne için dua ettiğini hep merak ederdi. Felice'nin ruhu için mi? Della'nın mı? Kendi ruhu mu? Ya da belki de sadece yas tutuyordu.

Genç kızlığa adım attığında, Della her şeyi farklı bir açıdan görmeye çalıştı.

büyükannesinin bakış açısı. Büyükanne aşırı dindardı ve sevdiği tek adam evlenmeden önce onu terk etmiş, kızlarını bir piç olarak bırakmıştı. Felice büyüüp "hızlı" olduğunda -ve her şeye rağmen bir cadı olduğunda- Harlem'in şeytani zevklerinin peşinden koşmak için kaçmış ve ardında küçük bir kız çocuğu bırakmıştı. Nana'nın büyütmesi gereken bir piç bebek daha. Tanrı'nın gözünde bir başarısızlık daha. Ve sonra Felice'nin intiharı. Nihai başarısızlık.

Fabienne kadınları üzgün olmak için yaratılmışlardı. Nana'nın hüznü vardı, onu haftalarca yatakta tutan türden. Felice de öyleymiş gibi geldi. Mantıklı, çünkü Della da öyleydi. Ve hüznün geçmesi sonsuza kadar sürerdi. Della kendi duygularından korkarak yaşamının ne kadar... umutsuz bir his olduğunu biliyordu. Onların gücü karşısında ezilmek.

Onun ve Nana'nın duygusal rahatsızlıkları her neyse, Felice'inki daha kötüymüş gibi görünüyordu. Ama dayanmak yerine kızını terk etmiş, Felice'in onurunu korumak ve sözde günahlarının hesabını sormak için onu yalnız bırakmıştı. Felice'nin itibarının ağırlığı boğucuydu ve bu yüzden Della'nın çocukluğu sefil geçmişti. Ve bu konuda sadece kızgın değildi. Bunun için Felice'den nefret ediyordu. Bu, her gün yanında taşıdığı bir kindi.

Evet, Ricki'nin Ezra'nın laneti hakkındaki hikayesi mantıksızdı. Deli saçmasıydı. Ama gerçek şu ki, Della her zaman Felice'de patlamaya hazır bir şeyler olduğunu hissetmişti. Okul bahçesindeki söylentilerin doğru olduğu şüphesi zihninde gizleniyordu: kanıtlanmamış ama güçlü. Nana'nın kızı hakkında konuşmayı kesinlikle reddetmesinde, annesinin kısa ömrünü aşan efsanelere dönüşen küçük kasaba hikayelerinde, intiharını çevreleyen gizemdeydi.

Della yedi bebeğini geç dönem düşükler nedeniyle kaybetmişti ve onlar öldükten çok sonra bile rahmindeki boşluğu hissedebiliyordu. Her kayıpta merak etmek zorunda kalmıştı: Felice çatıdan atladığında ninesi de bunu hissetmiş miydi? O da aynı sonsuz boşluğu hissetmiş miydi? Bir annenin bedeni, bebeği kaç yaşında

olursa olsun ya da ne kadar büyük olursa olsun, kaybı algılayabilir miydi?

uzakta mıydı? Dağınık, hantal bir keder miydi, yoksa bir kurşun deliği kadar düzgün ve temiz miydi? Ve bir çocuğu kaybetmek, bir anneyi çok erken kaybetmekten daha mı üzücüydü?

Kendini bildi bileli Della her yerde annesini aramıştı. Arkadaşlarının annelerinin yüzlerinde, öğretmenlerinde, Ethel Waters'ın filmlerinde. Onun kokusunu, gülüşünü, sesini tanımak nasıl bir şey olurdu? Hayatının gidişatı kesinlikle farklı olurdu. Dr. Bennett'le, o henüz genç bir üniversite öğrencisiyken bataklıktaki kuzenlerini ziyaret ettiği o Noel kilise davetinde tanışmamış olabilirdi. Della o lanet partiye, kendisine her zaman "cadı dölü" olduğunu ve Tanrı'nın evine adım atmaması gerektiğini söyleyen kasabanın popüler kızlarına inat gitmişti. Eğer annesini tanısaydı -eğer omzunda o çip olmasaydı- belki de o cadıları haksız çıkarmak için bu kadar hevesli olmazdı.

Ama asla bilemeyecekti. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Batı 137. Cadde 225½ numarayı bu yüzden satın almamış mıydı? Felice'nin enerjisini içine çekmek, onu daha iyi anlamaya çalışmak ve umarım bazı cevaplar almak için?

Yine de, diye düşündü, Ricki bana cevaplar için geldiğinde, onu geri çevirdim.

Della Ricki'nin hikayesine inanmak istemedi, çünkü gerçek gibi geldi.

Kapıya birkaç kısa vuruş oldu.

"Hiii! Ricki! Görüşmeyeli uzun zaman oldu! Ne kadar oldu, beş gün mü?

Bir hafta mı? Ve sen de Ezra olmalısın..."

Naaz'ın çan sesine benzeyen sesi evin içinde çınladı. Onun adını duyunca Della'nın midesi altüst oldu. Daha önce Ezra sadece Ricki'nin hoşlandığı, kaçamak yaptığı, aşık olduğu kişiydi ama şimdi, eğer söylediği kişiye, aynı zamanda annesini canlı gören son kişiydi.

Naaz hızla oturma odasına girdiğinde kadife şezlongunda yastıkların üzerine uzanmıştı.

"Bayan Della, ziyaretçileriniz geldi..."

Ricki odaya girdi, onu Ezra izledi. Della'yı gördüğü anda dondu kaldı. Parlak gülümsemesi kayboldu ve şaşkın bakışlar arasında öylece kalakaldı.

Tanrım, diye düşündü Della, *gerçekten o kadar bitkin mi görünüyorum?*

Bir süre sonra Ezra'nın elini bıraktı ve ona doğru koştu. Ricki yavaşça onun küçük, kambur omuzlarını kucaklamak için çekti. Sonra Della büyük bir çabayla kollarını kaldırdı ve ona sarıldı.

"Bayan Della, çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm. Bana kızgın olduğunuzu biliyorum; size söylediğim her şeyin delice geldiğini biliyorum. Ve sizi asla incitmek istemedim. Ama sana söylemek zorundaydım. Ezra'nın hikayesini, laneti, hepsini sana anlatmadan gidemezdim. Seninle Felice hakkında konuşmak bana düşmezdi. Onun adını bile söylememeliydim."

Bunu ağzından kaçırdı, nefes almak için zar zor durakladı. "Her şey yolunda bebeğim. Biliyorum, biliyorum." Della hemen başını okşadı.

iki kez sırtına vurarak sarılmanın bittiğini işaret etti. Nefes almakta zorlanıyordu ve Ricki onun hava kaynağını kesiyordu. Ricki onu son bir kez daha sıkarak ayağa kalktı. Torunu, Della'nın elli yıl önce kendisi için diktiği puf kollu maksi elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Bu el yapımı kıyafet Ricki'ye Noel hediyesiydi ve açtığında o kadar duygulanmıştı ki gözyaşlarına boğulmuştu.

"Ulaşılamadığım için özür dilerim şekerim," diye devam etti Della. "Sadece biraz kendimle oturmam gerekiyordu. Anlıyorsun," dedi ve bu bir soru değildi.

Della, Ricki'nin arkasından baktı ve Ezra'nın odanın karşısında, saygılı bir mesafede durduğunu gördü. Bir eli cebindeydi ve yüz ifadesi okunamıyordu. Ricki'yle birkaç hafta önce bir bodega'da karşılaştıklarından beri onu görmemişti ve neye benzediğini zar zor hatırlıyordu. Ricki ondan bahseden o kadar çok mesaj ve mektup bırakmasaydı, onu görebileceğinden emin değildi.

onu hiç hatırlamıyorum. Onu gördükten sonra bu özellikle merak uyandırıcıydı. Bu unutulacak bir adam değildi. Unutulacak bir yüz değildi.

Uğruna ölmeye değer bir şey mi? diye merak etti. *Annem öyle düşünüyordu. Ama bu adil değil, değil mi? Felice'nin sorunları onunla tanışmadan çok önce başlamıştı.*

Della o kadar dalmıştı ki, Naaz onları alıp bir vazoda bulmaya gidene kadar Ezra'nın elinde ayçiçeği ve sarı güllerden oluşan bir buket tuttuğunu görmedi. Della onlara katılması için ona eliyle işaret etti.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim hanımefendi." Balıksırtı pantolonu ve yakası açık gömleğiyle şık görünen Ezra onu yanağından öptü. Della, eğer bir şapka takmış olsaydı, ona bahşış vereceğini hissetti. "Davetiniz için teşekkür ederim. Sanırım... şey, görmek isteyeceğiniz son kişi olduğumu biliyorum."

"K u s u r a bakmayın ama beni hiç tanımıyorsunuz, Mr. Walker."

Ricki irkildi, gözleri Ezra'ya kaydı.

"Bu konuda haklısınız Bayan Della," dedi nazik bir baş hareketiyle. "Özür dilerim."

"Gerek yok. Siz ikiniz oturun," dedi ve aşk koltuğunu işaret etti. "Ve bu yemeği yiyin, çok fazla sipariş verdim. Ben kesinlikle yiyemem. Kremalı Buğday'ın lezzetlerini daha yeni keşfettim. Mideye ancak bu kadarını indirebiliyorum." Gülümsemeye çalıştı. Ricki'ye gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. "İyi görünmediğimi biliyorum. İyi değilim. Sevdiklerinize ölümcül bir kansere yakalandığınızı söylemenin kolay bir yolu yok."

Ricki kül rengine döndü. Hâlâ sessiz olan Ezra onun elini tuttu.

Hayatı pahasına tutundu, parmak eklemleri beyazlaştı.

"2016'dan beri rahatsızım. Geliyor ve gidiyor. Ama bu sefer son olacak, bunu doktorlar söylesin." Bu haberi gerçekçi bir şekilde verdi. "Ama merak etmeyin. Hepimiz bir şeylerden ölürüz ve benim hayatım güzeldi. Ben mutluyum. Ölmekten korkmuyorum, aslında merak ediyorum. Ayrıca, hayat ölümle omuz omuzadır. Bu

her zaman etrafımızda.

"Son zamanlarda rüyalarımnda ziyaretçiler görüyorum. Tanıdığım ve sevdiğim insanlar vefat etti. En tatlı, en misafirperver rüyalar bunlar. Hatta çoğu zaman uyanık olduğum için hayal kırıklığına uğrayarak uyanıyorum. Kulağa ne kadar aptalca gelse de onlarla gitmek istiyorum. Ama belki de amaç budur. İnsanlarımız gitme zamanı geldiğinde bizi ziyaret eder, geçiş yapmamıza ve ölümden korkmamamıza yardımcı olurlar. Ve ben korkmuyorum. Beni rahatsız eden tek şey Dr. Bennett dışında herkesi görmüş olmamdı. Sevgilim."

"Sevgili" derken sesi çatallaştı ama devam etti. Della son birkaç gündür ancak iki kelime söyleyebilmişti ama şimdi duramıyordu. Ricki ve Ezra onun karşısında oturuyorlardı -Ricki şaşkın, Ezra ise vakurdu- ve araya girmeye çalışmadılar. O da devam etti.

"Dün gece, sonunda bana geldi. Fötr şapkası ve oxfords pantolonuyla şeytan kadar yakışıklıydı ve gözleri kaybolacak kadar büyük olan gıdıklayan gülümsemesi. Rahatlamaktan bayılacaktım. Ve söylemeden, nereye gidersem gideyim, onunla güvende olacağımı biliyordum. Böyle bir aşka sahip olduğum için şanslıyım. Bazı insanlar bunu yaşayamaz. Bazı insanlar doğru düzgün sevilmeden, hatta hiç sevilmeden giderler." Ezra'nın gözlerinin içine baktı, delici ama nazik bir bakıştı bu. "Ricki'yi seviyor musun?"

Ezra koltuğunda biraz daha doğruldu. "Evet, hanımefendi." "Gözlerinizle mi yoksa kalbinizle mi?"

"Her şeyiyle." Ricki'nin elini sıkarak Della'nın nüfuz edilemez bakışlarını tuttu. "Uzun bir süre, görevimin ne olduğunu bildiğimi sandım. Büyük amacımı. Ama Ricki'yle tanıştığımda yanıldığımı anladım. Onu sevmekten daha büyük bir şey yapmak için doğduğumu düşünerek aptallık etmişim."

Bir hırıltı duyduklar ve üçü de başlarını çevirdi. Naaz kemer aralığında durmuş, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Naaz, eğer bir iş bulmazsan!"

Hemşire el salladı ve bir selpakla gözlerini sıvazlayarak koridora geri döndü.

"Eğer onu seviyorsan, neden ona lanetle ilgili bu saçmalığı anlattın? Ölümsüzlük mü? Annem, Felice?"

"Çünkü bu doğru," diye itiraf etti Ezra sessizce.

Della'nın gözleri kısıldı. Onu test ediyordu. "Annemi sevdin mi? Hemen cevap ver. Yalan uydurma."

"Hayır," dedi, sesi alçaktı. "Sevmedim. Hayatımın o noktasında sevemezdim. Kederle doluydum, arkamı dönmüş ve kaybolmuştum. Her şeye sahipmişim gibi görünüyordu ama tüm bu kayıplar yüzünden körelmiştim. Ve Felice... Felice ile birlikte olmak beni bu durumdan çıkardı. Zeki ve korkusuzdu ve gücü bulaşıcıydı. Enerjisi zaman zaman sarhoş ediciydi ama onu sevmiyordum ve o da bunu biliyordu. Onun ölümü benim hatamdı. Tüm sorumluluğu kabul ediyorum. Onunla birlikte Louisiana'ya dönmemi istedi ama yapamadım. Olmamı istediği kişi değildim."

Della Ezra'yı inceledi, ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Ricki'ye güveniyordu ama hayatının son bölümünde bu kadar tuhaf bir şeye inanmaya çağrılacağı kimin aklına gelirdi? Burada, annesini tanıdığı anlaşılan, Felice hakkında ona gerçek ayrıntıları veren tek kişi olan bir adamın çok genç gözlerine bakıyordu. Onun sadece deli ya da hayalperest olmadığından emin olmalıydı. Annesinin hakkını vermek istiyordu.

"Ona aşık olduğunu mu düşündürdün?"

Uzun bir süre düşünerek durakladı. Birkaç dakika sonra sessizce, "Evet, sanırım öyle yaptım," dedi.

"Çünkü sana ihtiyaç duyulduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu, sanırım?"

Ağzı seğirdi. Ezra utanmış görünüyordu. Açıkta kalmış, saklandığı yerden çekilip çıkarılmış görünüyordu.

"Mesele şu ki, erkekler kadınların kendi hikayelerindeki yardımcı karakterler olduğunu düşünmeye devam ediyor. Hiç onunkinde sadece bir karakter olduğunuzu düşündünüz mü? Sanırım o sadece bir aile, kızı için bir baba, onu meşrulaştıracak bir erkek istiyordu. Senden bunları istemekte haklıydı demiyorum ama sen onu yanlış günde hayal kırıklığına uğratan adamdın."

"Yani... ona inanıyor musun?" Ricki sordu.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Della kibirle. "Varsayımlarla konuşuyorum."

"Senin için bir şey getirdim." Ezra ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. Aşk koltuğundan kalkarak zarfı Della'ya uzattı.

Ellerini sabitleyerek, kalbi hızla çarparak zarfı açtı ve içinden küçük, narin ve sararmış bir fotoğraf çıkardı. Göğüslerini kapatmış ve bir ağacın kütüğünde bacak bacak üstüne atmış oturan bir kızın neredeyse tamamen solmuş bir resmiydi bu. Yosun tutmuş bir meşenin gölgesi altında zar zor seçilebiliyordu. Saçları çene hizasında dalgalanıyordu. Gözleri geniş, yuvarlak ve özlem doluydu. Yürek parçalayıcı derecede genç görünüyordu.

"Felice Eden Lounge'da dans ederken, korodaki kızlardan biri bir şekilde bu fotoğrafı ele geçirmiş. Daha gençken, senin memleketinde çekmişti. Dansçı bunu etrafa dağıttı ve Felice bundan utandı. Ben de fotoğrafı dansçıdan satın aldım. Bu tek kopyaydı. Fotoğrafçının izini sürdüm ve filmi satın aldım. Ona yardım etmek istedim. Sadece... ona yardım etmek istedim. Bana söylediği son şeylerden biri seni ne kadar özlediği ve sevdiğiydi. Ve seninle birlikte olmak istediğiydi."

Della yutkundu, boğazında kuru bir yumru oluştu. Bu sözleri duymak için sonsuza dek beklemişti.

Gözyaşlarını kırptıştırarak fotoğrafa baktı. Bu kesinlikle annesiydi. Felice'in Nana'ya gönderdiği Eden Lounge tanıtım fotoğrafındaki kadının yüzüyle aynıydı. Bu Felice'ydi. Annesinin gözlerindeki çaresizlik Della'nın yüreğini burktu. Sert dış görünüşün ardındaki kırılganlık.

Okul bahçesinde onurunu savunduğum kız bu, diye düşündü. İlerlemek için sahip olduğu tek gücü kullanan bu kayıp, yanlış anlaşılmış kız için savaşıyordum. Daha fazlasını isteyen aç bir kız. Onun için savaşıyordum. Sadece ben değildim.

Ezra da onun için savaşırmıştı.

Artık bunu biliyordu.

"Sana inanıyorum," dedi.

Ezra ve Ricki önce birbirlerine, sonra da Della'ya baktılar. Koltuklarına geri oturdular, ikisinin de içini bir rahatlama kapladı. "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Ricki.

Evet, Della onlara inanmıştı. Ama giderek artan bir dehşetle bunun Ricki'nin gerçekten de sadece birkaç günü kaldığı anlamına geldiğini fark etti. Della kendi ölümüyle barışık olabilirdi ama Ricki için buna katlanamazdı. Torununun yapması gereken şeyler vardı! Dünyaya akıtacak o kadar çok güzellik vardı ki. İçinde güneşlenecek o kadar çok sevgi vardı ki.

Onun zamanı değildi.

"Şimdi," dedi Della, konuşmaktan sesi zayıflamıştı. "Bu lanetle ilgili ne yapılacaktır?"

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Ricki, boyun eğerek. "Felice laneti harekete geçirmek için kendini feda etti. Bunu tersine çevirmenin tek yolu başka birini kurban etmek. Bu da imkânsız."

"Beni dinle. Ve buna gerçekten inanıyorum, iyi olacaksın," dedi Della iç çekerek. "İkinizin arasında mı? Önünüze çıkan her şeyi düzeltebileceğinize dair bir his var içimde. Hex olsun ya da olmasın. Ama yorgunum; yatmam gerek. Ricki, yüzündeki o bakışı sil. Bu birbirimizi son görüşümüz değil. Ya Ezra?"

"Hanımefendi?"

"Bunun için teşekkür ederim," dedi fotoğrafı göğsüne bastırarak. "Teşekkür ederim."

Onlar gittikten sonra Della saatlerce kanepede yattı. Ezra'nın söylediklerini düşünüp durdu. *Seni özlemişti ve seni seviyordu. Ve seninle birlikte olmak istiyordu.* Della bunları düşünürken, kendine hiçbir pişmanlığı olmadığını hatırlattı. Çok ve iyi sevmiş ve karşılığında sevilmişti. Ve yapılacaklar listesindeki neredeyse her maddeyi işaretlemişti.

1. Saçımı floresan pembesine boyayacağım.
2. Bir kadınla çık. Tercihen daha genç.
3. Şu çıplak Rus hamamlarından birini ziyaret et.
4. Manhattan üzerinde helikoptere binin.
5. Kinini göm.

Kinini göm.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Hiç düşünmeden sehpanın çekmecesinden bir tükenmez kalem ve Ricki'nin kır çiçeği tohumu not kartlarını çıkardı. Ricki'nin ekilebilir dediklerini. Artık neredeyse okunamaz hale gelen karalamasına şöyle yazdı:

Sevgili anneciğim,

Anlıyorum. Ve seni seviyorum.

Her zaman,

Sizin Adelaide

Sahip olduğu tüm gücü kullanarak şezlongdan kalktı. Naaz merdivenlerden inmesine ve dışarıya, Wilde Things'in önüne çıkmasına yardım etti. Dükkânın önündeki patika boyunca Ricki yemyeşil küçük bir bahçe hazırlamıştı. Naaz'ın yardımıyla Della elleriyle küçük bir çukur kazdı. Elindeki notu zengin toprağa gömdü. Çukurun üzerindeki toprağı sıvazlayarak, kâğıdın rengârenk kır çiçekleri doğurması için sessiz bir dua etti. Onun bağışlayıcılığından, yanlış zamanda ve yanlış yerde doğan bir kadına, doğru bakım, sevgi ve destekle akıl almaz güçlerini iyilik için kullanmayı öğrenebilecek lanetli bir kıza saygı olarak kalıcı bir çiçeklenme büyüyecekti.

Della kinini gömdü. Ve şimdi huzur içindeydi.

BÖLÜM 23

RICKI WILDE İÇİN BİR AŞK ŞARKISI

***28-29 Şubat 2024 Artık
Gün***

Zamanı gelmişti.

Sıçrama gününe giden saatler o tuhaf, iklim değişikliğine uygun şekilde sıcaktı. Ricki'ye göre dünyanın dengesi bozulmuştu. Her şey birbirinden kopuk, gerçeküstü ve bulanıktı; özellikle de Ricki ile Ezra arasındaki enerji. Zaman, sabah 11:00'den öğleden sonra 3:00'e, sonra da 4:30'a atlayarak hıçkırıyor gibiydi. Keder içinde kaybolan ikili günün büyük bölümünde neredeyse hiç konuşmadı. Ezra'nın hissettiği çaresizlik seviyesi zalimlikten işkenceye dönüşmüştü. Ricki'yi kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Onu önceden acil servise götürmeye çalışmıştı ama anlaşıldığı üzere, tamamen sağlıklı bir kadını hastaneye yatırmanın ve bilinmeyen koşullar nedeniyle gelecekte öleceği iddia edilen bir kadını önlemenin hiçbir yolu yoktu.

Ricki son bir veda için Tuesday'in evine uğradı ama en iyi arkadaşı onun karanlık kaderiyle eğlenmeyi reddetti. Veda etmek yerine Ricki'ye aromaterapik bir yüz bakımı ve bir bardak chardonnay verdi. Bayan Della da veda etmedi. Ricki kapısını çaldığında, yüzü asık, omuzları çökmüş yaşlı kadın

parmağıyla yüzüne vurdu, ona bir Lorna Doone verdi ve onu yoluna gönderdi.

Ricki'siz bir dünya, halkı için kabul edilemeyecek kadar çirkindi.

Ailesiyle iletişime geçmedi. Onlara veda etmek, nedenini açıklamayı gerektirecekti ki bu imkânsızdı. Ortadan kaybolmak bir şekilde daha temiz hissettiriyordu. Kinder. İçten içe, kız kardeşlerinin ailesine iyi olduğunu söylemiş olmaları için dua ediyordu, her ne kadar onları evinden belirsiz bir şekilde kovduğu düşünülüyorsa da. Onlara Ezra'dan, lezzetli yemeklerinden, muhteşem dükkânından bahsetmiş olmalarını ve hatta belki de viral çiçekleriyle ilgili makaleyi paylaşmalarını umuyordu. Babasının başarıya ulaştığını, tüm bunları kendisinin inşa ettiğini bilmesini umuyordu.

Ricki aklına gelen her tanrıyla daha fazla zaman, hatta birkaç hafta için pazarlık etti. Günler. Saatler. Ama bunun nafile olduğunu biliyordu. Onun hikâyesi bitmişti. Onların hikâyesi bitmişti. Kendilerini sahte bir güvenlik ya da emniyet duygusuyla kandırmanın zamanı geçmişti.

Öğleden sonra akşamın ilk saatlerine doğru ilerlerken, ikisi de Ricki'nin düzenli katlanabilir yemek masasının üzerinden birbirlerine baktılar. Uzun süredir sessizdiler, dışarıdan aldıkları pad thai'lerini karıştırıyor ve birbirlerinin gözlerinden kaçıyorlardı. Sonunda Ricki onların ciddi transını bozdu.

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Hep uykumda yaşlı bir kadın olarak öleceğimi düşünmüştüm. *Titanic*'in sonunda yataklarında birlikte ölen gri saçlı çifti hatırlıyor musunuz? Çocukken bunun en yıkıcı ve romantik şey olduğunu düşünürdüm."

"Korkunç bir şeydi. Boğuldular," dedi Ezra iç çekerek, gözleri hüznü dolu.

"Dolu dolu yaşanmış bir hayatın ardından *yaşlı* bir şekilde boğuldular. Ve sonunda birbirlerinin yanındaydılar. Huzur içinde uyuyorlardı."

Ağır bir nefes veren Ezra gözlerini kapadı ve kaşlarını ovuşturdu. Bu konuşma, onların gerçekliği-saf

Cehennem. Ve bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Sanki karanlık bir denizin bulanık derinliklerinden yükseliyormuş gibi beyninde bir fikir su yüzüne çıktı.

"O zaman belki de bu şekilde hallederiz. O çift gibi yaparız."

Ricki çatalını indirdi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne, uyuyarak mı geçecek?"

"Tüm seçenekler arasında en yumuşak iniş bu gibi görünüyor." Ezra küçük masanın diğer ucuna uzanarak onun elini tuttu. Dr. Arroyo-Abril ona sık sık kaçınmayı bir başa çıkma mekanizması olarak kullanmanın tehlikeleri hakkında ders vermişti. Saygısızlık etmek istemem ama bu geceki uyarısı umurunda bile değildi.

Bu yüzden reçetesiz satılan bir uyku ilacı ve bir şişe iğrenç derecede pahalı beyaz şarap -Le Montrachet Grand Cru 2015- aldılar ve Ricki bir tepsi otlu kek hazırladı. Yirmi sekizinci gün yirmi dokuzuncu güne girerken bu kombinasyonun onları gece yarısından önce bayıltacağına şüphe yoktu. Sağlam bir plandı. Gitmek zorunda kalırsa, en azından bunu hissetmeyecekti. Sadece... uyanmayacaktı. Ezra da aşkının yitip gidişini izlemenin ıstırabından kurtulmuş olacaktı.

Saat 18:00'de Ricki kekleri fırından çıkarırken Ezra ve Ricki birbirlerine baktılar, yüz ifadeleri üzüntüyle çarpılmıştı. Ezra'nın duyguları Ricki'ninkileri yansıtıyordu; ikisinin de aynı şeyi hissettiğini söze gerek kalmadan biliyorlardı. Ciddiyetle, şarapla birlikte bir battaniye, yastık ve yorgan topladılar; ve kaçınılmaz olarak birbirlerine ve Harlem'e çekildikleri gibi, görünmez bir güç Ricki ve Ezra'yı üst kata götürdü. Sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuşçasına, suç mahalli olan çatıya dönmek zorunda kaldılar. Sessizce yukarı çıkıp yatak takımlarını serdiler. Saatlerce birbirlerine sarıldılar, bu tuhaf derecede ılık akşamın karanlığında gizlendiler. Ezra doğrulup Ricki'yi kendine yakın tuttu, Ricki'nin sırtı göğsüne yaslanmıştı. Kolları ona sıkıca sarılmış, ellerini kavırıyordu. Birbirlerine dokunmamaya dayanamıyorlardı. Özellikle de şimdi.

İşte bu, diye düşündü Ricki, uçsuz bucaksız gökyüzüne bakarak.

Son.

Ricki de The End için giyinmişti. Üzerinde 1961'den kalma (ReclaimedVintageGowns.com'a göre) geniş, dekolteli, mandalina rengi kadife bir elbise vardı ve üzerine suni kürklü fildişi bir pardösü giymişti. Kadifenin bazı yerleri çıplaktı ve astarı yırtılmıştı ama elbisenin ihtişamlı bir havası vardı. Öbür dünyayla destansı bir şey giymeden yüzleşmek istemiyordu. Ne de olsa bu giyeceği son şeydi.

"Hiçbirinden pişmanlık duymuyorum," dedi soluk bir kesinlik içinde. Şarap şişesini boynundan tutarak uzun, doyurucu bir yudum aldı ve omzunun üzerinden Ezra'ya uzattı.

"Pişman olmadığın şey ne?"

"Biz. Seninle geçirdiğim bir saniyeyi bile geri alamam."

Ezra gözlerini kapadı ve onun sözlerine tutunmaya çalıştı. Onun bağışlamasını hak etmiyordu ve kesinlikle onun sevgisini de hak etmiyordu.

"Çok üzgünüm Ricki."

"Lütfen üzülme. Daha fazla özür dilemek yok, tamam mı? Bu senin hatan değil. Bunu durduramazdın."

"Hayatında hiç kimseye zarar verecek bir şey yapmadın. Benim hatalarımın bedelini ödemek zorunda değilsin. Neden sen?" "Neden ben, neden sen, neden Felice?" diye sordu usulca. "Biz

sonsuz kadar dönüp durabiliriz. Ve bizim o kadar vaktimiz yok."

Ellerini daha sıkı sıktı. Sözleri havada asılı kaldı, ikisini de parçalara ayırdı. Sahte sükûnet duygularını kesip atıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Bilirsin işte. Sonra."

"Bilmiyorum." Sesi derin ve hırıltılıydı, her hecesinde acı vardı. "Sonrası yok. Sadece her şeyin boşa gittiğini görüyorum." Başını onun omzunun çukuruna bıraktı, tenini, saçlarını içine çekti. "Bir daha asla gerçek bir şey hissetmeyeceğim. Hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

Dakikalar geçti ve birlikte gökyüzüne baktılar.

Gökyüzü. Ay çok kırmızıydı. Orantısız derecede büyük ve alçak görünüyordu. Kanlı bir ay. Çatıdaki bakış açılarından büyüleyici, gerçeküstü bir manzaraydı.

Harlem'de geçirdiği kısa sürede Ricki, her zaman hayalini kurduğu hayatı yaşamaya ve her zaman olmayı umduğu kişi olmaya çok yaklaştı. Pek çok hayali gerçekleştirmiş ve sonunda yaratabileceği şeyin gücünü görmeye başlamıştı. Kalbi doluydu. Ve daha iyi olan tek şey? Ezra'yla birlikte olma fikri. Yaşlanıp saçları ağarana kadar, tatmin edici bir hayat yaşayacaklardı.

"Doksanlı yaşlarıma kadar yaşayacağımı sanıyordum," diye fısıldadı Ricki. "Yaşlılıkla birlikte gelmesi gereken bilgeliğe ulaşmak. Hiç böyle bir şey oldu mu?"

"Hâlâ bekliyorum," dedi Ezra, sesi ince çıkıyordu. "Biliyor musun, yaşlanmayı tecrübe edemeyebilirsin ama yaptıklarına bir bak." İnsanların apartmanlarında rahatça oturduğu, akşamlarına devam ettiği, normal, şanslı hayatlarını yaşadığı altlarındaki mahalleyi işaret etti. "Harlem'in etrafındaki tüm bitki ve çiçeklerde yaşayacaksın. Sanatın artık buranın dokusuna işlenmiş durumda. Ve seni tanıyan herkes bunu yanında taşıyacak," dedi nefesi kesilerek. "Seni sonsuza dek yanımda taşıyacağım."

Bunalan Ricki b a ş ı n ı salladı ve onun göğsüne daha da gömüldü. Uzun bir süre sonra konuştu.

"Neyi düşünmeden duramıyorum biliyor musun?" diye sordu. "Neymiş o?"

"Benim için çaldığın şarkı. Rüyalarımda duyup durduğum şarkı. Bizim şarkımız. Tanrım, bu mükemmel. Damarlarımdaki kanın müziğe dökülmüş hali gibi. Onu yanımda götürüyorum."

Ricki onun sağ elini iki eliyle kavradı ve kalbine doğru tuttu. Dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı. Ezra bu sesi beyninde saklamak üzere depoladı.

"Bu melodi nereden geliyor?" diye sordu. "Bana arkasındaki hikayeyi anlat."

"Sen," diye mırıldandı, ağzını başının tepesine dayadı. "Hikaye sensin. Senin için besteliyordum

yüz yirmi dört yıl."

"Ah," dedi, kabaran duygularını bastırarak. Paramparça olmak istemiyordu. Ricki bu sonla zarafetle, bir nebze olsun sükûnetle yüzleşmeyi umuyordu. "Adı ne?" diyebildi sadece.

Bir isim koymak hiç aklına gelmemişti. Bir isim vermek mantıklı olabilirdi ama şarkı beyrinde değil ruhunda yaşıyordu; mantığın ve aklın ötesinde bir yerde yaşıyordu. Derin bir nefes aldı, güçlü kollarını ona doladı ve adını koydu.

"Ricki Wilde için Bir Aşk Şarkısı."

Saatler gece yarısına yaklaştıkça hava serinlemeye başladı. Nefesleri dumanlandı. Sözleri tükendi. Şarap ve kekler gitmişti. Şimdi derme çatma yataklarında, yan yana kıvrılmış, birbirlerine dönük yatıyorlardı: burun buruna, diz dize, el ele. Saat 23:00'e doğru dünyanın hatları bulanıklaşmaya başladı. Harlem'in şehir sesleri sessizleşmeye başladı. Çok geçmeden, o gösterişli, büyük ay neredeyse hiç görünmemeye başladı. Kederlerinin sınırsızlığı kanlı ayı bile alçalttı.

Saat 11:10'da Ricki ve Ezra vaktin geldiğine karar verip birer uyku hapi yuttular. Kısa bir süre sonra tek fark ettikleri şey vücutlarının ürettiği ısı oldu. Kalplerinin atışı. Yumuşak, sabit nefesleri. Sonunda, meditatif bir sükûnete daldılar. Geri dönüş yoktu.

Ricki telefonunu en son kontrol ettiğinde saat 11:25'ti. Ricki uykuya dalmaya başladığında, yirmi sekiz yıllık yaşamından uzun zamandır unutulmuş ve tamamen rastgele olan duyu-hafıza anlık görüntülerini gördü. Televizyonda Rashida'nın Miss Georgia Teen'i kazanmasını izlemek, en eski anısı. Anaokulu mezuniyet elbisesinin altındaki sert kabarık eteğin kalçalarını çizdiğini hissetmek. Kuzeninin Vineyard'daki evinde ilk kez midye tatmak. Arabası yoldan çıkınca panikleme

Dört kış önce buzlu bir kırsal yolda kontrol. Dudaklarını Ezra'nın kulağının altındaki deriye değdirdi, başka bir erkekte hiç fark etmediği bir noktaya.

Birbirinden farklı, mikroskobik anılardı. Ama zengin bir yaşamın toplamıydılar.

Ezra en son 11:40'ta kontrol etmiş. Saat gece yarısını vurmadan önce uyku ikisini de ele geçirdi. Tam da planladıkları gibi olmuştu. Yirmi sekizinci gün yirmi dokuzuncu güne karışırken, buna tanık olmak için uyanık değillerdi.

Küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun. Birbirleriyle tanıştıklarından beri ilk kez zaman Ezra ve Ricki'nin yanındaydı.

Ezra sabahın sekizinde aniden uyandı, sarsak ve ani bir hareketle ayağa fırladı. Güneş tepedeydi ve dayanılmaz derecede parlaktı, soğuğu yararak üzerine doğru akıyordu. Aslında hava buz gibiydi. Nihayet New York'ta uygun bir Şubat havası.

Şubat. Şubat ayıydı. *29 Şubat'tı.*

Kalbi kulaklarında çarpıyordu. Damarlarında ateş dolaşıyordu. Çenesini sıkarak aşağı baktı. Ricki onun yanında huzur içinde yatıyor, kendi içine doğru kıvrılıyordu. O kadar hareketsizdi ki. Daha iyi bilmeseydi, mışıl mışıl uyuduğunu düşünebilirdi.

Onun Ricki'si. İşte buradaydı, onun için her şeyin sonuydu. Bu, asla geri dönemeyeceği dayanılmaz bir kayıptı. Nasıl dönebilirdi ki?

Ezra bunun uzun bir kâbus olmasını dileyerek gözlerini kapadı. Titrek bir rüzgârla vücudundaki tüm nefesi dışarı verdi. Uzanıp onun omzuna dokunmak için tüm cesaretini topladı. Onun tenini, nabzını hissetmeye ihtiyacı vardı. Dikkatlice uzanıp iki parmağını bileğinin iç kısmına yerleştirdi, filmlerde gördüğü şekilde.

Bunu yapmak çok klinik, gerçeküstü hissettirdi. Durdu. Duramadı.

Ezra acı dolu bir iniltiyle New York'un beyaz gökyüzüne, ufuk çizgisinin, gökdelenlerin ve kilometrelerce yükseklikteki konutların ötesine baktı. Zihni kederle dolup taşarken boşluğa baktı ve ağladığını ancak sıcak gözyaşları tenini ıslattığında fark etti. Ezra en az elli yıldır, belki de daha uzun süredir ağlamamıştı.

Ağladı, ağladı, omuzları titredi ve gözleri kapandı. Boğazı düğümlenene ve göz çukurları morarana kadar yüksek sesle ağladı. Büyük, umutsuz hıçkırıklar.

"Tanrım, bebeğim. Neyin var?"

Ezra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını sağa doğru çevirdi. Ricki sırt üstü yuvarlanmıştı ve gözlerini dikmiş, zar zor anlaşılır bir endişeyle ona bakıyordu. Sargıları uykuda buruşmuş, göz kapakları yarıya inmişti.

"Ne? Ne? *Ne? Ne? NE?*"

"Neden bu kadar sinirlisin?" Uykulu bir şekilde onun yanına oturdu.

Esnedi.

Dondu

kaldı.

Ve sonra çığlık attı, elleri yanaklarına doğru uçtu. Çılgınca, kendini aşağı yukarı, her tarafını sıvazlamaya başladı.

"EZRA, BURADAYIM! YAŞIYOR

MUYUM?"

"YAŞIYORSUN!

YAŞIYORSUN!"

Ve sonra o an saf bir kaosa dönüştü. Güçlendirilmiş Ricki saf bir sevinç ve sınırsız bir şok dalgasıyla parmaklarını çenesinin altına bastırarak nabzını yokladı ve damarlarında kan pompalandığını hissedince sevinçle hıçkırarak bağırdı. Aynı anda Ezra'nın elleri çılgınca bir yoğunlukla Ricki'nin vücudunda geziniyor, Ricki'nin teninin rastladığı her parçasını sıkıyor ve kavrıyordu. Yüzünden ayaklarına kadar her yerini öpücüklerle boğdu. O

Ellerini onun saçlarına daldırdı, sarmallarına doladı. Ona dokunmadan duramıyordu. *Kız canlıydı!*

Ezra ayağa fırladı ve Ricki'yi de yanına çekerek onu coşkulu bir şekilde kucakladılar. Artık enerji ve hisle dolup taştıklarından -ciltleri karıncalanıyor, sinir uçları uyanıyor, zihinleri keskinleşiyordu- geçen hafta kederden ne kadar dümdüz olduklarını fark ettiler. Üstesinden gelemeyen Ezra boğuk bir ses çıkardı ve onun adını - "*Ricki, Ricki, Ricki, Ricki*"- tekrar tekrar söyleyerek, dinlediğinden şüphelendiği bir tanrıya sessiz bir teşekkür duası etti.

Çatı altlarında sarsılıyor gibiydi. Belki de Ezra ve Ricki'nin coşkudan titremelerinden kaynaklanıyordu.

Sonunda, birbirlerini sonsuz bir kucaklaşmadan kurtardıktan sonra Ezra Ricki'yi tekrar yere indirdi. Onun yanağını avuçladı, gözleri hâlâ ıslak, kendinden geçmiş bir şekilde gülümsüyordu. Ricki'nin yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Onu öpmek için eğildi ama dudakları onunkilerle buluşmadan önce Ricki onu itti.

"Ezra," diye soluk soluğa bağırdı. "Bekle, neden laneti yendim? Kimi kurban ettin? Ben uyurken birini mi öldürdün?"

Baş döndürücü bir rahatlamayla güldü. "Evet, gizlice aşağı indim ve..." Sonra dondu kaldı.

"Ne?"

"Yaşıyorsun! Bu da lanetin bozulduğu anlamına geliyor." "Biliyorum, biliyorum!"

"Yani ben... ölümlü mü olmalıyım?"

Ricki'nin yüzünü berraklık kapladı. Orada, adamın önünde felç olmuş bir halde duruyordu.

Ölümlü olmalıyım.

"Şarap şişesi nerede?" diye ağzından kaçırdı. *Olamaz.*

Anlamadan sağındaki boş şişeye uzandı ve hızla ona uzattı.

"Geri çekilin," diye emretti. Ve sonra şişeyi çatıya çarparak kırdı, cam paramparça oldu. Hızla

bir parça kaptı ve Ricki itiraz edemeden avucuna sapladı. Yaradan anında kan fışkıldı. Ve çok *acıımıştı*. Yüz yıl önce acı hissettiğini hatırladığı şekilde acıyordu. Bir Perennial'ın hissettiğı belirsiz, çabuk kaybolan bir kaşıntı değıldi bu. Endişe verici, delici bir netlikle acıyordu. Tutunmaya cesaret edemediğı umudu büyümeye başlamıştı.

Acı içinde yüzünü buruşturarak avucunu yüzünün önünde tuttu ve şok içinde sessizce gözlerini kırptıştırdı. Kan akmaya başlar başlamaz sihirli bir şekilde durmamıştı. Ve yara kendi kendini iyileştirerek anında kapanmadı. Perennial'a hiç benzemiyordu.

Ezra kanadı ve acıyı hissetti, tıpkı sıradan bir insanın hissedeceğı gibi. Bir lml gibi.

Ricki neler olduğundan emin değıldi ama Ezra'nın gözleri önünde kan kaybından ölmesine kesinlikle seyirci kalmayacaktı. Hızlıca düşünerek bir yastığın kılıfını yırttı ve bileğine sıkıca sararak bir turnike oluşturdu. Bir tane daha kopardı ve avucunu sardı. Bu ılgınlıktı. Yüzyıldır deneyimlemediğı şeyler hissediyordu. Fallon County'de eğıtimsiz bir çocukken yıllarca piyanoda ellerini yanlış şekilde tuttuğı için lanetten önce geçirdiğı tendinit yüzünden bilekleri birdenbire ağırmaya başladı. Sağ alt yirmilik dişi sızlıyordu. Aniden hapşırdı.

Tanrım, alerjisi olduğunu unutmuş!

Dizginlenemeyen, keyifli bir kahkaha patlattı. "Ezra, iyi misin? Neler oluyor..."

"Ben artık bir Perennial değılim. Lanetten nceki halimim. Sanırım?" Avucundaki yaraya bastırdı ve irkilerek dişlerinin arasından havayı içine çekti. Sonra tekrar hapşırdı. "1928'den beri böyle hissetmemiştim!"

"Hayır."

"Evet."

"Hayır!"

"Yemin ederim Ricki," diye mırıldandı, sesi korku ve şaşkınlıktan titriyordu. "Ben yirmi sekiz yaşında normal biriyim. *Lanet olsun*. Pardon."

"Şey. Normal, *modern* bir yirmi sekiz yaşındaki özür dilemez," diye belirtti, çılgınca sırtarak.

Yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. "O zaman hiç üzgün değilim."

Ve sonra tekrar birbirlerinin kollarına atılarak çiğ, sonsuz bir öpücüğün içinde eridiler. İyi talihlerinin sarhoşu oldular.

İyi talihlerinin nereden geldiğini merak edemeyecek kadar coşkuluydular. Umursamayacak kadar coşkuluydular.

Dünyanın en şanslı iki aşığı haberlerini paylaşmak için aşağıya koştular. Bayan Della başardıklarını görünce çok şaşıracaktı. Ya da belki de hiç şaşırmayacaktı, çünkü o da Salı gibi lanetin Ricki'yi öldüreceği fikrini tamamen reddetmişti.

Ricki görkemli meşe kapıyı çaldı ve bekledi. Kapının zilini çaldı ama ses çıkmadı. Bayan Della'nın o sabah yürüyüş kulübü var mıydı? Yürüyüşlerine devam edemeyecek kadar hasta olduğu kesindi. Geçen gün oturma odasında korkunç derecede zayıflamış görünüyordu. Sesi bile solmuştu, sanki tek bir nota yükseltmek için harcadığı çabadan dolayı toz haline gelmişti.

İyi değildi ve bu inkar edilemezdi.

Ricki ve Ezra birbirlerine baktılar, aralarında söze dökülmeyen bir endişe vardı. Naaz kapıyı açtığı anda Ricki kapıyı tekrar çalmak için yumruğunu kaldırdı.

Altın sarısı teni solgunlaşmış ve tüm ışıltısını kaybetmişti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve burnunu çekiyordu. Genellikle çok parlak ve neşeli olan hemşire

Sanki bütün gece uyanıkmış gibi.

Ricki'nin midesi bulandı. "Naaz..."

"O öldü," diye fısıldadı. "Bayan Della... vefat etti. Çok derin üzüntü duyuyorum. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum Ricki." Ezra içgüdüsel olarak kolunu Ricki'nin beline doladı.

Onun yanına yığıldı, rüzgâr onu dışarı attı. "Ama... her şey çok hızlı oldu," diye fısıldadı Ricki. "Ben değildim Henüz hazır değil; veda etmedim. Veda etmek istemedi..."

Naaz başını salladı. "Kanser yakında onu da alacaktı. Ama Bayan Della bunu kendisi yaptı."

Ezra irkildi. "Kendisi mi?"

"Anlamıyoruz. Ne demek istiyorsunuz?" Panik ve keder içinde dönüp dururken Ricki'nin sesi yükseliyordu.

"Morfin. Nerede sakladığımı biliyordu. Ve şişenin yarısını aldı." Nazik hemşire hafif bir gülümsemeyle Ricki'nin kolunu okşamak için uzandı. "Ricki, bu benim çok yaşlı ve ölümcül hastalarla ilk deneyimim değil. Eğer teselli olacaksa, bu dünyadan ayrılış biçimleri üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmak genellikle onlar için en rahatlatıcı şeydir. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz - Bayan Della hesaba katılması gereken bir güçtü. Kendi şartlarıyla öldü. Mücadele edemediği bir hastalığın merhametine kalmanın ona iyi geldiğini sanmıyorum."

Ricki'nin tek yapabildiği başını sallamaktı; kolları Ezra'nın beline dolanmış, kapüşonunu avuçluyor, Ezra'nın kolları da onu ayakta tutmaya yardımcı olmak için omuzlarına sarılıyordu.

Ezra kesin bir anlayışla başını salladı. "Ne zaman vefat etti?"

"Gece yarısından hemen önce."

Ricki'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Ezra'dan uzaklaştı, ikisi birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

Naaz önlüğünün cebine uzandı ve küçük bir not kartı çıkardı. Ricki'nin ev yapımı kâğıtlarından biri idi. "Sana bir not bırakmış. Aslında bu ikiniz için."

Ricki'ye uzattı. İsimleri zarfın üzerine Bayan Della'nın örümcekli el yazısıyla yazılmıştı.

"İçeri gelmek ister misin? Bir şeyler atıştırmak, kahve içmek? Bazı evrak işlerini hallediyorum. Della'nın koca tarafından büyük yeğeni, yani en yakın akrabası Atlanta'dan geldi ve şu anda onunla birlikte. Cenaze evinde."

"Hayır," dedi Ricki. "Hayır, biz iyiyiz. Bize söylediğiniz için teşekkür ederiz. Ve Bayan Della'ya bu kadar iyi baktığınız için." Güzel konuşamayacak, ağlayamayacak, feryat edemeyecek, bağıramayacak kadar sersemlemişti. Bunun yerine Naaz'ı kısa bir kucaklaşmaya çekti. Daireye gire m e z d i , henüz değil. Bayan Della'nın ölümü çok gerçekçi gelebilirdi.

"Kendine iyi bak, tamam mı?" Naaz kapıyı kapatmadan önce ince, hüzünlü bir gülümseme sundu.

Şaşkınlık içindeki Ricki ve Ezra sahanlığın en üst basamağına oturdular. Notu açtı. Kendi sesine benzemeyen bir sesle yüksek sesle okudu.

Sevgili Ricki ve Ezra,

Kes şunu. Ricki, üzülme. Gitmeye hazırdım. Güzel bir hayat yaşadım. Büyük bir aşk yaşadım. Büyükanne ve annemin istediği ama asla sahip olamadığı tek şeyi. Bunun için kendimi suçlu hissettim. Şanslı olan ben olduğum için.

Aşk için ölmekten daha asil bir neden düşünemiyorum. Görüyorsunuz, aşk asla acıtmamalı. Reddedilme, terk edilme, zalimlik, vb. şeyler acıtır. Ama aşkın kendisi? Hayır.

Ricki ve Ezra, sizi kurtarmak için kendimi feda edebilecekken öylece durup canınızın yanmasını izleyemezdim.

Birbirinizi çok sevmeyi seçeceğinize söz verin. Her gün. Ve bunu aktaracağınıza. Bu benim mirasım olacak.

Her zaman amacımın ne olduğunu merak etmişimdir.

bana verdi, Ricki. Senin büyükannen olmak benim en büyük mutluluklarımdan biri oldu. Teşekkür ederim.
Şimdilik hepsi bu kadar. Tatlı doktorumu tekrar görmeye gidiyorum.

Her zaman,
Bayan Della, yeni meleğiniz

Ricki ve Ezra buradaydı. Bayan Della gitmişti. Ve o, bundan böyle ve sonsuza dek, onların kahramanıydı.

EPILOG

**29 Şubat 2036 Artık
Gün**

Sanırsınız ki Dr. Bennett ve ben bütün günü atalarımızın uçağında çay yudumlayarak geçiriyoruz. Yaptığımız *tek* şey bu değil. Ben meşgul bir kadını. Bakmam gereken o kadar çok insan var ki! Hayatım uzun ve doluydu, dostlarım da çoktu. Şimdi, kesinlikle insanları önem sırasına göre sıralamıyorum. Hayal edilemeyecek kadar yapışkan. Ama yapsaydım, Ricki ve Ezra listenin başında olurdu.

Onlara hep göz kulak oldum.

Wilde Things'in büyüdüğü ve tüm brownstone'u ele geçirdiğini gördüm. Baba Richard Wilde çok gururluydu, bu da Oğul Richard Wilde'ı daha da gururlandırıyor. Ricki'ye bir iş teklifi sundu: işinin küçük bir hissesini satın almak ve franchise'larında Wilde Things kioskaları inşa etmek. Ancak Ricki orijinal vizyonuna sadık kalarak teklifi reddetti. Bu da *beni* gururlandırdı.

Onun ve Ezra'nın lanetten kimseye bahsetmemiş olmaları beni çok mutlu ediyor. Bir süre sonra, günlük hayatlarının muhteşem sıradanlığı içinde o kadar kayboldular ki, bunu düşünmeyi bıraktılar. Sadece Salı biliyordu ve o da tek kelime etmedi. Onun kendi işleri vardı. O yüz spa'sını açmak ve yıllar önce birinin düğününde tanıştığı *beklenmedik görünümlü* bir adamla kaçamaklar yapmak. Tuesday bambaşka bir hikaye ve dediğim gibi, ben meşgul bir kadını.

Ezra da çok meşguldü. NYU'da müzik teorisi ve kompozisyon alanında lisans, yüksek lisans ve doktora derecelerini aldı ve şu anda Juilliard'ın en popüler profesörlerinden biri. En önemli dersi olan The Science of Pop Hits 201'in sonsuz bekleme listesi var. Ben de birkaç dersine girdim. Her türlü popüler şarkının gizli hikayelerini anlatırken çocukların yuhaladıklarına ve bağırdıklarına tanıklık edebilirim. Bir keresinde ona nasıl bildiğini soracaklarını düşünürsünüz.

Ezra hala bazen modern tuhaflıklara takılıyor. Öğrencilerin, Ezra'nın ders programını *nokta vuruşlu yazıclıdan* nasıl bastığına dair kıkırdamalarına kulak misafiri oldum. Şimdi, bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, bu yüzden yorum yapamam. Ezra'nın kendini öğrencilerine adadığını söyleyebilirim ama Ricki'yle kök salmaya adadığından daha fazla değil.

Lanet bozulduktan birkaç yıl sonra eski evini sattı. Ve sonra Ezra ve Ricki, Wilde Things'in köşesindeki köhne bir tamirci olan kendi kahverengi taşlarını satın aldılar. Tanrım, ilk başta tam bir felaketti. Rota'sından toota'sına kadar yaşanmazdı. Kışın su sızdırıyor, yazın kaynıyordu, modern kolaylıklar yoktu. Yine de onardılar ve tam bir gösteri merkezi oldu. Eğer schnauzer cinsi köpekleri her şeyi çiğneyip parçalamaya kararlı olmasaydı daha da güzel olurdu. Ona SW3 diyorlar. Gerçek adı Stevie Wonder-Wilde- Walker.

Bu köpekle ne düşündükleri belli değil. Güzelim mobilyalarının üzerine tüy döküyor ve bu isim kulağa bir *Star Wars* yaratığı gibi geliyor. Yine de beni ilgilendirmez.

Benim işim ne? En sevdiğim iki insanın muhteşem evlerindeki düğünü. Ve bugün o gün. Artık bir gün, inanabiliyor musun?

Açıkçası, düğün beni şaşırttı. Ricki ve Ezra'nın evliliğe hiç niyetleri yoktu. Aşkları için gerçek bir ölüm kalım savaşı verdikten sonra evlilik neyi kanıtlayabilirdi ki? Ama sonunda, bunu küçük kızları için yaptılar: Hazel, Minnie, Lo ve minik Della. (*İşte bu bir isim.*) Son

Kışın, kızların dördü de Noel Baba'nın kucağına oturup ona evlenmek için yalvardılar.

Bugün erken saatlerde evlerinde düzenlenen tören nefes kesiciydi. Tuesday baş nedimeydi. Hazel, Minnie, Lo ve Della çiçekçi kızlardı. SW3 köpek yüzük taşıyıcısıydı. Tekrar söylüyorum, beni ilgilendirmez. Naaz, bat mitzvah partisi motivatörü olarak eski kariyerini iyi bir şekilde kullandı ve sürekli neşeli bir DJ olarak görev yaptı. Ezra'nın profesör arkadaşlarından biri, Glenn adında bir kemancı, Ricki koridorda yürürken "A Love Song for Ricki Wilde" şarkısını çaldı. *İşte bu* görülmeye değer bir manzaraydı. Ağlama şeklim.

Ama daha sonra Glenn kadeh kaldırırken Ezra'ya onu sonsuza dek tanıyormuş gibi hissettiğini söylediğinde kıkırdamak zorunda kaldım. Keşke 1991 yılında iki Toni Braxton baladının kaydında birlikte çaldıklarını bilseydi.

Ricki ve Ezra pasta süsleri gibi görünüyordlardı. Ricki her zamanki gibi 1947'lerden kalma klasik bir Ann Cole Lowe elbisesi giymişti. Ezra, Ricki'nin kendisi tarafından dikilen özel bir smokin giymişti ve yeni tuzlu biberli sakalıyla fotoğraflardan fırlamış gibi görünüyordu. Sadece onlara bakarak bile her zamankinden daha mutlu olduklarını anladım. Artık kırk yaşındalar ve biraz daha bilgelikleri var. İlişkileri yeni aşkın tutkusundan çok daha ağır bir şeye dönüştü. Artık güvenli. Küçük, günlük sessizlik, güvenlik ve rahatlık anlarıyla gerçek bir ortaklık.

Bu duyguyu iyi bilirim.

Oturma odasındaki resepsiyonda herkesin çılgınca dans ettiği yoğun bir anda -Ezra, Minnie'nin gururla başına taktığı prenses tacını takarken kızlarıyla Cupid Shuffle yapıyordu- Ricki dışarıya, serin ve esintili havaya gizlice çıktı.

Gelin elbisesini kaldırarak hızla yukarı doğru yürüdü ve köşeyi dönerek Batı 137. Cadde'ye vardı. 225½'a ulaşana kadar durmadı. Birkaç dakika boyunca, eski evim olan binanın önünde durdu.

Dükkânının girişinde. Ricki'nin yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Antik yeşil ortancalar, çay gülleri ve café au lait yıldız çiçeklerinden oluşan el yapımı buketini eline alarak gözlerini kapadı ve yüksek sesle konuştu.

"Teşekkür ederim Bayan Della," dedi. "Benim meleğim."

Rüzgârın hafif hışırtısı benim cevabım oldu. Ricki'nin saçlarını nazikçe karıştırıyor, yanaklarını öpüyor ve elbisesinin eteğini hışırdatıyordu. Ve gece açan yaseminin mevsim dışı kokusunu taşıyordu. Aşkın kendisi kadar açıklanamaz ve kaçınılmaz bir koku.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, moda dergisi editörü ve güzellik blogger'ı (SYB Babes, ayağa kalk) olduğum ilk günlerden beri yazılarımı okuyan insanlara teşekkür ederim. Hevesiniz bazı zorlu yıllarda beni ayakta tuttu hanımlar. Ve hala hikayelerimle ilgileniyor olmanız? İnanılmaz derecede minnettar ve alçakgönüllü. Yeni okuyucularıma da çok teşekkür ederim; gönderileriniz, çalma listeleriniz, incelemeleriniz ve DM'leriniz benim için dünyalara bedel.

Zamanımızın önde gelen caz piyanisti ve bestecisi Jason Moran 'a teşekkür etmek istiyorum. (Kendisi aynı zamanda kuzenim olur, övünmek gibi olmasın.) Ezra Walker'ın henüz bir ismi yokken, programından zaman ayırıp bana Aslan Willie, Duke Ellington ve James P. Johnson'ı, "Carolina Shout" ve adımlarını öğretmiştin. Ezra'nın karakterizasyonunun çoğu o tek konuşmadan çıktı! Bir dahaki sefere Cane River'a gittiğimizde, efendim, etli turtalar benden.

Estée Lauder Companies'de yazı işleri müdürü olana ve parfüm metni yazmak zorunda kalana kadar çiçekler hakkında hiçbir bilğim yoktu. Dahi koku geliştiricileri Karyn Khoury ve Helen Murphy'den çiçekleri (gece açan yasemin gibi!) öğrenmek ilgimi çekti - eğitim için teşekkürler! Ve çiçek tasarımcısı/girişimci olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda bana içeriden bilgi verdikleri için parlak çiçekçiler Kat Flower, Stacie Lee ve Alexis Denis'e sonsuz teşekkürler.

Editörüm Seema Mahanian'a, her zaman içimden iyi-iyi şeyleri nasıl çıkaracağını biliyorsun; beni araştırmaya teşvik ediyorsun

daha derin ve oraya git. Romantik hassasiyetleri ve pop-kültür kalbi benimkiyle eşleşen bir kadın tarafından editörlük yaptığım için ne kadar şanlıyım? Ayrıca tasarımcılar Albert Tang ve Sarah Congdon'a bir başka epik mkemmел kapak yarattıkları için çok müteşekkirim! Ve akıl okuyan, süperstar menajerim Cherise Fisher'a - senin zekân ve azmin olmasaydı, yayıncılıkta asla ikinci bir perde aamazdım. Çok y o l kat ettik, benim Monserattian kraliçem. Sonsuza dek, #allhats.

Harika aileme ve arkadaşlarıma, özellikle de eski bir evde antika bir piyano bulmasıyla ilgili paylaştığı bir anekdotu ödünç almama izin veren kayınbiraderim Adam Gantt'a teşekkür ederim. "İşte bu kadar" gerçekten!

Son olarak, dünyanın en sabırlı erkeği, aynı zamanda en yakışıklısı ve mutfakta en beceriklisi olan kocam Francesco'ya teşekkür etmeliyim. Benim duygusal sanatçı saçmalıklarına katlanıyorsun ve aklımı başımda tutuyorsun. Seni çok seviyorum. Ve geç rüya kızım Lina'ya, esprilerinle, bakış aınla ve endişe verici derecede karanlık olay örgüsü tavsiyelerinle ("Bir cinayete ne dersin? Biri lmeli.") beni her gün memnun ediyorsun. Sen benim dnyamsın, uğur bceğim. Ve her zaman olduğu gibi, otuz beş yaşına kadar kitaplarımı okuman yasak.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

YOUR BOOK CLUB RESOURCE

OKUMA GRUBU REHBERİ

Tartışma Soruları

1. Harlem, bu aşk hikayesi için canlı ve heyecan verici bir fon oluşturuyor; yaratıcıların ve sanatçıların kendilerini bulup geliştikleri bir yer. Romanda Harlem'in zaman içinde nasıl değiştiğini anlatın. Bu mahallenin romanda nasıl bir işlevi olduğunu tartışın - bir mekân olmanın ötesinde nasıl bir rol oynuyor?
2. Ricki, ailesine hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamayan ya da onların beklentilerini karşılayamayan bir yabancı gibi hissediyor. Bu dinamik Ricki'yi hedeflerine ulaşma konusunda ne şekilde zorluyor ve onu nasıl engelliyor?
3. Aşk ve ilişkilerin gücü romanın ana temasıdır ve hem Ricki hem de Ezra'nın çalkantılı romantik, platonik ve ailevi ilişkileri olduğunu öğreniriz. Yaşadıkları aşk geçmişte yaşadıklarından ne kadar farklı ve diğer ilişkilerini nasıl değiştiriyor?
4. Bayan Della, tanıştıkları andan itibaren Ricki'nin koruyucu meleği oluyor ve Ricki'nin özlediği desteği ve cesaretlendirmeyi ona sağlıyor. Onun hayata bakışı Ricki'ninkinden ne kadar farklı? Sizin hayatınızda kim Bayan Della figürü oldu?
5. Ezra'nın geçmişi, onu bir kalp kırıklığından diğerine götüren uzun ve acı dolu bir yolculuktur. Anlatın

Kederiyle başa çıkmak için geliştirdiği mekanizmalar. Kalbini Ricki'ye açmak onu iyileşmeye giden yolda nasıl yönlendirir?

6. *Ricki Wilde için Bir Aşk Şarkısı* aşkın gücü ve kırılganlık hakkında ne söylüyor?
7. Ezra miras fikriyle meşguldür; ve daha sonra Ricki de öyle. Her biri dünyada nasıl bir iz bırakıyor? En çok değer verdikleri şey hakkında ne söylüyorlar?
8. Tuesday Rowe, Ricki'nin en yakın arkadaşı olur. Bazı açılardan son derece özgüvenli olsa da, diğer açılardan yaralı. Çocuk yıldız olarak geçirdiği yıllar yetişkinlikteki benlik algısını nasıl etkilemiştir?
9. Breeze'in 1927'de Olive Randall ile yaptığı röportaj ile Ricki'nin 2024'te Clementine Rhodes ile yaptığı röportaj arasında neredeyse yüz yıl var. Ancak iki gazeteci de benzer şekilde Siyah kültürünün beyazlar tarafından onaylandığında değer kazandığını ima ediyor. Ricki bu fikre nasıl karşı çıkıyor? Bunun bugün dünyada hâlâ nasıl yaşandığını gördüğünüzü tartışın.
10. Ricki ve Ezra "dünyanın en şanslı iki aşığı" olarak tanımlanıyor ([burada](#)). Onların aşk hikayesini nasıl tanımlarsınız? Sizce aşkları tamamen kader ve yazgıya mı bağlı? Yoksa yaptıkları seçimlerden ve kişisel gelişimlerinden mi kaynaklanıyor?

Yazar Soru-Cevap

S: Sizi bu hikayeyi yazmaya iten neydi? İlk ilham kaynağı olarak işe yarayan belirli bir karakter, yazmak için can attığınız ve bir fikri ateşleyen bir satır var mıydı?

C: Yemin ederim, olay örgüsü bir uykusuzluk nöbeti sırasında aklıma *geldi*! Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemiştir. Daha küçük detaylar gelişecek ve değişecekti, ancak şu temel unsurlara sahiptim: lanetli bir Harlem Rönesans müzisyeni, ailesinden Harlem'e kaçan özgür ruhlu bir çiçekçi, kaderinde ruh eşleri ve her şeyin olup bittiği kahverengi taş. Ana hatları bir çırpıda yazdım. Ama bunu editörümle paylaşırken gergindim, çünkü mistik unsurların kulağa zorlama geleceğini düşündüm.

S: Harlem Rönesansı'na geri dönüşler çok harika ve zengin detaylarla dolu. Araştırmanız nelerden oluşuyordu? Keşfettiğiniz ve çok sevdiğiniz ama yazamadığınız bir gerçek ya da hikaye var mıydı? romanda yer alıyor mu?

C: Ben büyük bir 1920'ler meraklısıyım. Sessiz filmlere, yıldızlara, tarza, edebiyata ve özellikle de Rönesans'a bayılıyorum. Ezra'nın Duke Ellington ve Willie the Lion gibi çağdaşlarının bitmek bilmeyen kliplerini izledim. I

dönemin kültürel aydınları hakkında elime geçen her kitabı okudum. Favorilerim Yuval Taylor'ın *Zora ve Langston*'ıydı: *A Story of Friendship and Betrayal* ve Allon Schoener'in *Harlem on My Mind* adlı kitaplarıydı: *Siyah Amerika'nın Kültür Başkenti, 1900-1968*. Rönesans'ın drag kralı Gladys Bentley ya da dönemin en göz alıcı It-girl sosyetesı Blanche Dunn'dan bir cameo gibi keşke dahil edebilseydim dediğim çok şey var.

S: Harlem'in 20'lerdeki "Sepya Cenneti" ile bugünkü Harlem'i hakkında okumak özellikle dokunaklı. Bu mahalle ve topluluğun tasvirinde neyi göstermek istediniz?

C: Modern Harlem kendi içinde canlı ve heyecan verici. Ancak 20'li yıllara ait pek çok simge yapı, ya şehrin doğal evrimi ya da soylulaştırma nedeniyle zaman içinde kaybolmuştur. Harlem geçtiğimiz yüzyıl boyunca pek çok iniş ve çıkış yaşadı. Ancak gerçekten bakarsanız, Caz Çağı manzaralarının, seslerinin ve yıldızlarının gölgesi her yerde. Bazen tarihin burnunuzun dibinde olduğuna dikkat çekmek istedim.

S: Romanda yazarken en çok heyecanlandığınız bir bölüm var mıydı?

C: Ezra'nın Ricki'ye laneti açıkladığı bölüm için sabırsızlanıyordum. Taslağımda kocaman bir soru işareti olan tek kısım buydu, çünkü ateşli yeni erkek arkadaşınızla dönüşümlü seks yaptıktan sonra uyanmanın ve onun size böyle vahşi bir hikaye anlatmasının nasıl bir şey olacağını anlayamadım! Ricki'nin şoku ve Ezra'nın gerginliği bence komik bir gerilim yarattı.

S: Ricki'nin güzelliği geliştirmek ve yaratmak için duyduğu derin arzu

Kendine ait bir şey roman boyunca güçlü bir kuvvettir. Ricki'nin bir sanatçı ve yaratıcı olarak kendinizde gördüğünüz yanları var mı?

C: Kesinlikle! Diğer hayatımda moda dergileri ve makyaj markaları için güzellik yazarlığı yapıyordum. Ricki gibi ben de vintage modayı, moda fotoğrafçılığını, zarif bir kırtasiye malzemesini, güneşte öpülmüş mercanın mükemmel tonundaki bir ruju seviyorum - her türlü güzellikten ilham alıyorum. Benim için Siyah kadınların bu tür şeyleri ciddiye almalarının geçerli olduğunu göstermek önemli. Büyürken bunu medyada görmedim.

S: Ezra inanılmaz romantik ve hayalperest. Onun karakteri nasıl ortaya çıktı? Özellikle birinden mi esinlenildi?

C: Ezra özellikle birine dayanmıyor. O, bir Rönesans piyanistinın nasıl olacağını hayal ettiğim kişi. Beş yıldan kısa bir süre içinde kırsal yoksulluğun derinliklerinden şöhretin doruklarına çıkmış biri. O zamanlar Siyah Harlem, Büyük Göç sırasında Güney'den kaçan insanların yoğun olarak yaşadığı bir yerdi. Çoğu zaman sırtlarında gömlekleriyle, bilinmeyen, hiper-modern bir şehre, hızlıca öğrenmeleri gereken bir dizi yeni sosyal kurala doğru yola çıkmışlardı. Korkutucu ve heyecan verici bir dönemdi. Ezra ile hırsı, hayalleri ve yeteneği çevresinden daha büyük olan birinin başına neler geldiğini ve tutkulu kalbinin karşısına çıkan zorluklarla nasıl başa çıkacağını keşfetmek istedim.

S: Yazım sürecinin özellikle zorlayıcı bulduğunuz bir yönü var mıydı?

C: Jim Crow Amerikası hakkında yazmaktan hoşlanmıyorum. KKK'nın elindeki kilise yangınını anlatmaktan korktum ya da

Sonny, İrlandalılar ve polislerle olan sahne. Bu ülkede kökleri yüzyıllar öncesine uzanan siyah bir kadın olarak, bu kalıtsal bir travma. Bu duygulara girmeyi sevmiyorum. Ama bu detaylar hikaye için gerekliydi. Ve bu ülkenin gerçeği.

S: Ricki Wilde için Bir Aşk Şarkısı, pek çok popüler kültür Paskalya yumurtası ve Ricki Wilde'ın tarihi ile dolu.

Yirminci yüzyıl müziği-Ezra'nın pek çok ufuk açıcı şarkıda parmağı var! Ezra'nın hangi şarkıların bir parçası olacağını nasıl seçtiniz?

C: Uzun lafın kısası, bir popüler kültür evinde büyüdüm. Filmler, televizyon ve müzik ailemin birbiriyle olan ilişkisinin büyük bir parçasıydı. Lisedeyken, 1950'den 1992'ye kadar Billboard'da bir numara olan tüm şarkıları içeren büyük, kalın bir kitap almıştım. (Parçalanıyor, ama hala bende!) Her şarkı için, şarkının kökenini açıklayan iki sayfalık bir bölüm vardı: yani, kayıt süreci, ilham kaynağı, ilginç bilgiler, vb. Bu tür şeylere kafa yormaya bayılırdım. Aslında tüm kitabı ezberlemiştim. Zihnimdeki hit şarkılar fihristine göz attım ve Ezra'yı içine yerleştirebileceğim şarkılara ulaştım. "Voodoo Chile "nin sözleri aslında Felice'in Ezra'yı lanetlediği sahneye ilham verdi.

S: Voodoo bu romanda önemli bir rol oynuyor ve Haziran'da Yedi Gün'de Eva Mercy'nin aile geçmişinin bir parçası. Sizi bu konuda yazmaya iten şey nedir?

C: Anne tarafım Louisiana Fransız Kreolü ve dolayısıyla vudu her zaman farkında olduğum bir şey olmuştur. Bunun gizemini ve bu ülkenin bizi güçsüz kılmak istediği bir dönemde *sahip olduğumuz* derin bir Siyah dini olmasını seviyorum. Ne yazık ki, beyaz üstünlükçü yapılar bunun karanlık, doğası gereği

ve bu nedenle vudu kötü bir şöhrete sahiptir. Ancak ruhani tarihimizin büyüleyici bir yönüdür.

S: En sevdiğiniz aşk şarkısı hangisi?

C: Prince'in 1983 yılında Joni Mitchell'ın "A Case of You" şarkısına yaptığı cover. Tutkulu sesi, şiirsel sözleri, romantizmin de ötesinde.

VISIT GCPClubCar.com to sign up for the **GCP Club Car** newsletter, featuring exclusive promotions, info on other **Club Car** titles, and more.

@grandcentralpub

@grandcentralpub

@grandcentralpub

YAZAR HAKKINDA

Tia Williams, *Elle*, *Glamour*, *Lucky*, *Teen People* ve *Essence* gibi dergilerde güzellik editörü olarak on beş yıllık bir kariyere sahipti. 2004 yılında ödüllü sitesi Shake Your Beauty ile güzellik blogu sektörüne öncülük etti. Çok satan ilk romanı *The Accidental Diva*'yı yazdı ve *It Chicks* ve *Sixteen Candles* adlı iki genç yetişkin romanı kaleme aldı.  d ll  romanı *The Perfect Find*, Gabrielle Union'ın başrolünde oynadığı bir Netflix filmine uyarlandı. Son romanı *New York Times*  ok satanı ve Reese's Book Club seçimi *Haziran'da Yedi Gün*, Grand Central tarafından yayımlandı.

Tia şu anda kızı ve kocasıyla birlikte Brooklyn'de yaşıyor.

AYRICA YAZAR: TIA WILLIAMS

Kurgu

The Accidental Diva
Mükemmel Buluntu
Haziran'da Yedi Gün

Genç Yetişkin Kurgu

It Chicks
On Altı Mum

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.